

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SON
OF THE
DROWNED
EMPIRE

FRANKIE DIANE MALLIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN GÜNÜ

FRANK E Dİ ANE MALL Sİ

SEVEN QUEENS BASIN

İçindekiler

[Boğulmuş İmparatorluğun Oğlu](#)

[Boğulmuş İmparatorluk Serisi Önerilen Okuma Sırası İçerik](#)

[Uyarısı](#)

[Boğulmuş İmparatorluğun](#)

[Gündönümü Glemarian Konseyi](#)

[İLK PARŞÖMEN:](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[İKİNCİ PARŞÖMEN:](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN:](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

Bölüm 29

Boğulmuş BASTARD Boğulmuş
İmparatorluğun İmparatorluğun Savaşçısı
Sözlüğü
Lumeria İmparatorluğu
Ampirik Komuta Zinciri
Unvanlar ve Hitap Biçimleri
Teşekkür
Yazar tarafından da
Frankie Diane Mallis Hakkında

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN GÜNÜ

FRANKIE DIANE MALLIS

Copyright © 2023 by Frankie Diane Mallis

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Stefanie Saw, Seventh Star Art Kapak

Altı Tasarımı: Saint Jupiter

Tony Viento'nun Karakter

Çizimleri K.C. Hayes'in Harita

Çizimleri

Ciltli ISBN: [978-1-957014-09-8](#)

Ciltsiz ISBN: [978-1-957014-10-4](#)

✿ Vellum ile oluşturuldu

Bu senin için, kendini kurtarmak zorunda kaldığın zamanlar için.

BOĞULAN İMPARATORLUK SERİSİ YENİDEN OKUNMA SIRASINA GİRDİ

1. Boğulmuş İmparatorluğun Kızı (Boğulmuş İmparatorluk #1)
2. Boğulmuş İmparatorluğun Muhafızı (Boğulmuş İmparatorluk #2)
3. Boğulmuş İmparatorluğun Gündönümü (Boğulmuş İmparatorluk #0.5)
4. Boğulmuş İmparatorluğun Leydisi (Boğulmuş İmparatorluk #3)
5. Boğulmuş İmparatorluğun Oğlu (Boğulmuş İmparatorluk #1.5)

İŞBİRLİĞİ UYARISI

Sevgili Okuyucu, lütfen başlamadan önce aşağıdaki konular hakkında bilgi

sahibi olun: Narsistik, psikolojik ve duygusal istismar

Aile içi şiddet

Depresyon Kadın

düşmanlığı

Şiddet Cinsel

zorlama

Sayfa dışı tecavüze referanslar

Kahramanın çocukken tımar edilmesi / ÇCI teşebbüsü

BOĞULAN İMPARATORLUĞUN ÇÖZÜMÜ

ÖNCEKİ OUSLYI

Arkasva'nın Varisi, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru Lord Rhyan Hart, on dokuz yaşına bastığı yaz, nefret dolu ve tacizci babasına Bamaria'ya yaptığı resmi bir devlet ziyaretinde eşlik etmek zorunda kalır.

Rhyan, babasının tacizleriyle dolu sefil ve uzun bir yolculuktan sonra İmparatorluğun en güneyine, Arkasva'nın üçüncü varisi Leydi Lyriana Batavia ile yüz yüze gelir. Dokuz yıl önce, çocukken ülkesine yaptığı son ve diğer tek ziyarette, onu kitap okuması ve pasta paylaşması için kütüphanesine davet etmişti. Onun için küçük bir jest olsa da, yalnız ve istismara uğramış Rhyan üzerinde bir etki bırakmıştır. Şimdi Lyr'i tanıdıkça onun üzerindeki izlenimi daha da artıyor: büyümüş, zeki ve nefes kesici bir güzelliğe sahip.

Gözlerini ondan zorlukla uzak tutabilen Rhyan, mahkeme sürecini Lyr'e olan ilgisine dikkat çekmeden atlatmaya çalışır. Ama babası hemen fark eder.

İşte o zaman, babası ona ülkeleri arasında bir evlilik sözleşmesi yapmayı düşündüğünü söyler; bu sözleşme Lyr'i canavar savaş lordları Arkturion Kane ile evlenmeye zorlayacaktır. Rhyan'ın babası Rhyan'ı hep incitmiştir, fiziksel olarak.

ve duygusal olarak. Ancak Rhyan'ın Vahiy Töreni'nden önce gizlice bağlarını çözüp Rhyan'ı bir sırrı -vorakh olduğunu- saklamaya zorladığından beri, istismarı başkalarına da yayılmıştır. Ve Rhyan, Lyr'i onu ve sırrını kontrol etme planlarında son piyon yapma niyetinde olduğundan şüphelenmektedir.

Rhyan'ın Lyr'i bu kaderden korumasının tek yolu, ona hiç değer vermiyormuş gibi davranmaktır. Bu da Lyr'i ikna etmek anlamına gelir.

Rhyan, Lyr, iki kız kardeşi ve kuzeni Jules'un yanı sıra aralarında Lord Tristan Grey'in de bulunduğu diğer Bamarian soylularıyla birlikte kalede akşam yemeğine katılır. Bir pislik gibi davranıp Lyr'i kendisinden uzaklaştırma planı, babasının İmparatorluk'taki muadili, güney ülkelerinin hükümdarı Imperator Kormac'ın yemeğe gelmesiyle daha acil hale gelir. Rhyan'ın babasının Güney'de Lyr'in babasını evlilik sözleşmesi yapmaya zorlama yetkisi yoktur ama İmparator Kormac'ın vardır. Rhyan yemeği Lyr'e ve diğer herkese karşı soğuk ve sert davranarak geçirir. Ancak İmparator Jules'u köşeye sıkıştırıp cinsel tacizde bulununca ve kimse güçlü hükümdara müdahale etmeye cesaret edemeyince Rhyan aralarına girer. Rolünü oynamaya devam ederek Jules için kötü niyetleri varmış gibi davranır ve onu yemekten ve İmparator'dan uzakta güvenli bir yere götürmeyi başarır.

Odasında saklanan Jules, devreye girdiği için Rhyan'a teşekkür eder ve ona borcunu ödemek için yapabileceği bir şey olup olmadığını sorar. Her ikisinin de Lyr'i güvende tutmak istediğini, ancak Jules'a sırları konusunda henüz güvenemediğini bilen Rhyan, ondan aralarında gerçekten bir şey olmuş gibi davranmasını ister. Jules onun bu isteğine şüpheyile yaklaşıp da kabul eder ve beklenmedik bir ittifak ve dostluk başlar.

Ertesi sabah Rhyan'ın babası onu yaptıklarından dolayı döver; bir İmparator ile arzusunun arasına girmeye cüret ettiği için kızgındır. O günün ilerleyen saatlerinde, Rhyan'ın Glemaria'dan gelen ve şu anda nişanlısıyla birlikte Bamaria'da yaşayan amcası Sean onu ziyarete ve neşelendirmeye gelir.

Sean'ın Rhyan'ın hoşuna gideceğini düşündüğü dev bir gryphon heykelinin bulunduğu Gryphon Adası'nı ziyaret ederler.

Yaratıklar.

Ancak Rhyan üzgündür ve birilerinin uğradığı taciz hakkında bir şeyler söylemesini ya da yardım etmek için devreye girmesini istemektedir. Sean neler olup bittiğini bildiğini itiraf eder ama Rhyan'ın babası onu konuşmaktan men ettiği için hiçbir şey yapamaz. Sean kan yeminini bozarsa ölecektir ama Rhyan'a elinden geldiğince destek olmaya çalışmaktadır.

Hâlâ öfkeli olan Rhyan, Sean'ı iter ve onu sahile fırlatır. Ani güç patlaması karşısında dehşete düşen ve kafası karışan Rhyan özür diler. Kendi gücü babası tarafından sihirli bir şekilde bağlanmıştır, bu yüzden böyle bir güce sahip olmaması gerekirdi. Gryphon heykeline şüpheyle bakar ama güç patlaması bir daha gelmez. O sırada Rhyan kıyı boyunca yürüyen iki Afeya'yı fark eder; biri erkek, diğeri dişidir. Erkek olanı Rhyan daha önce bir kez görmüştü -Bamaria'daki ilk gününde- kütüphanede onunla birlikte Lyriana'yı izliyordu.

Ölümsüzlerin ortaya çıkmasından tedirgin olan Sean, Rhyan'ı güçlü olduğunu ve babası gibi olmadığını hatırlamaya çağırır. Belki başına gelenleri kontrol edemez ama nasıl tepki vereceğini kontrol edebilir ve kendi gücünü bulabilir.

Birkaç hafta sonra, Bamaria yaz gündönümünü kutlamaya hazırdır. Jules, Rhyan'a verdiği sözü tutmuş ama sürekli olarak onu kabuğundan çıkarıp eğlenmeye ikna etmeye çalışmıştır. Ama Rhyan kaymaktan korkmaktadır. Lyr'i her gördüğünde nasıl davranması gerektiğini unutur, ona karşı olan hislerine kendini kaptırır - hem karşılık vermesini umduğu hem de korktuğu hislerine.

Ancak gündönümü kutlaması, Rhyan'ın babasıyla tekrar görüşmeye gelen İmparator'un yeniden ortaya çıkmasıyla kesintiye uğrar. Evlilik sözleşmesini sonuçlandırmaya çalıştıklarından Rhyan partiye katılır. Lyr'in dansını izlemekten kaçınmaya çalışırken ve Rhyan'ın taşıdığı meşaleden haberdar olduğunu belli eden Lord Tristan ile küçük bir kavgaya tutuşurken babasını ve Imperator Kormac'ı ormana kadar takip eder.

Ancak iki lider ortadan kaybolur ve Rhyan bir kez daha Afeya ile karşılaşır. Bu sefer Lyr'i dansa ve bir anlaşmaya çekmek için planlarını tartışmaktadırlar. Dehşete kapılan Rhyan, tüm kurallarını çığneyerek dans pistine koşar ve Lyr'e dans teklif eder.

Kadın afallar ama kabul eder ve Rhyan onun elini tutar, bu hareket Afeya'yı uzaklaştırır. şarkı sona erdiğinde, Lyr'e duyduğu arzu çok büyüktür ve babasının fark edeceği korkusuyla onunla kalamayacağını bilmektedir.

Lyr onun yanından ayrılmaya hazır değildir. Onu bütün yaz olduğu gibi daha fazla incitmek istemeyen Lyr, dans pistinden onunla birlikte kaçmayı kabul eder. Kendilerini ormanın derinliklerinde, bir güneş ağacına yaslanmış, konuşarak ve yakınlaşarak bulurlar. Öpüşürler.

Rhyan'ın koruması Bowen araya girerek Rhyan'a babasını görmesini emreder.

Rhyan ertesi sabah bir hapishane hücrelerinde uyanır. Babası oynadığı oyunlar yüzünden ona çok kızgındır. Oğlunun Lyr'e aşık olduğunu bilmektedir ve evlilik sözleşmesini tamamlamaya her zamankinden daha kararlıdır. Rhyan hayatında ilk kez karşılık verir. Babasına vurur ve gücüne bir kez daha şaşıır.

Rhyan'ın babası bir büyücüye Rhyan'ı tekrar bağlamasını emreder, bu sefer Rhyan'ın görebileceği iplerle. Ona işkence edecek ve babasının kontrolünü hatırlatacak ipler.

Yaşadığı onca zulümden sonra Rhyan, babasının neden kendisine kan yemini ettirmediğini anlayamaz. Rhyan'ın koruması, Rhyan'ın yemini bozacağını ve bunun onu öldüreceğini bildiğı için babasının ona asla kan yemini ettirmeyeceğini söyler. Ve Rhyan'ın babası onu canlı istiyor.

Rhyan, Lyr'i korumak için elindeki tek kozun kendini feda etmek ve gizli vorakh'ını İmparator'a ifşa etmek olduğunu fark eder. Rhyan bunu yaparsa sadece kendi hayatını değil, babasınınkini de kaybedecektir.

Sonunda Rhyan, babasından evlilik görüşmelerini sonlandıracağına dair söz alır. Ama Rhyan'ı karıştığı için bedelini ödeyeceği uyarır. O istemedi

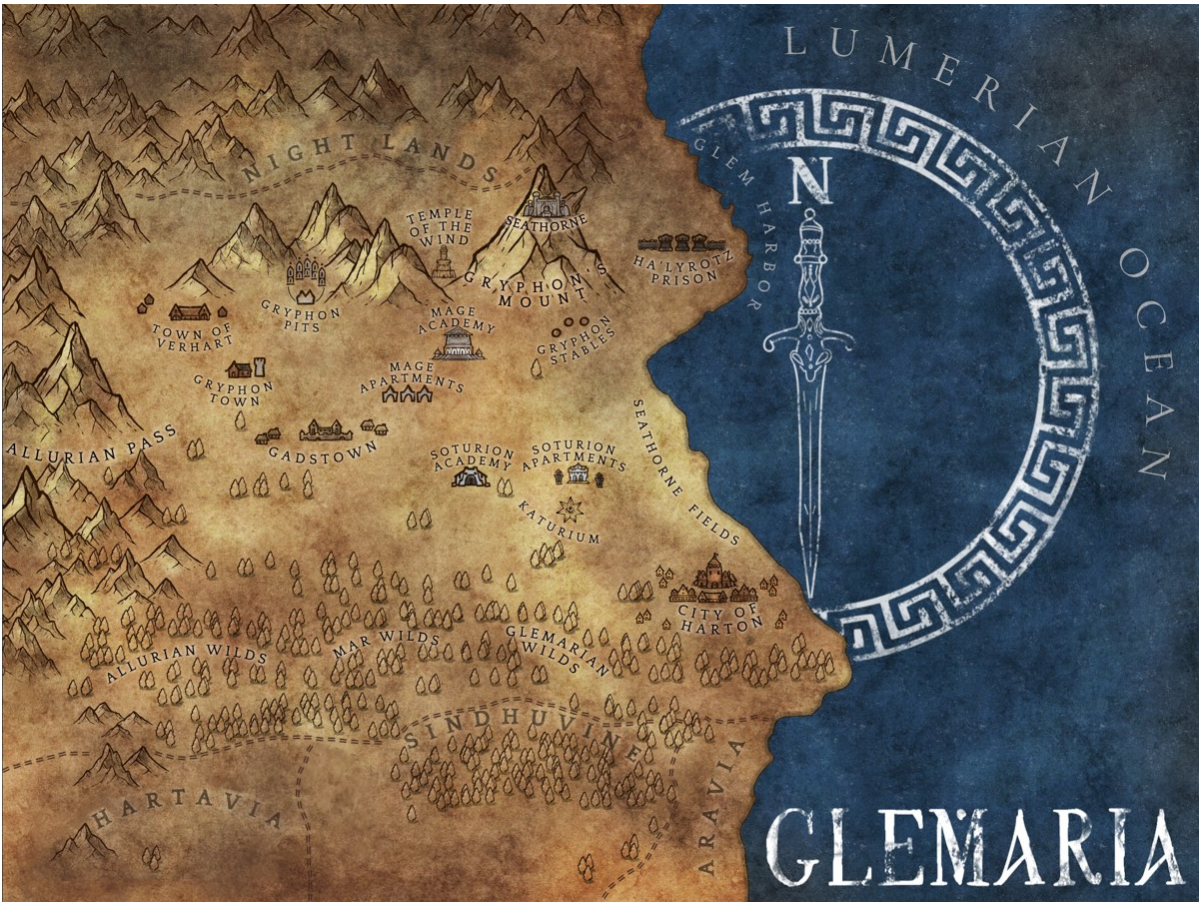
Lyr'in kontrolünü Rhyan'ın iyiliği için değil, İmparatorluğun şimdiye kadar gördüğünden daha fazla güç ve yıkımı serbest bırakma potansiyeline sahip olduğu için.

Rhyan, Lyr'i gördüğünde soğuk davranır ve ona aralarında ne varsa artık bittiğini bildirir. Jules, Lyr'in kalbini kırdığı için kızgın bir şekilde Rhyan'ın yanına geldiğinde, Rhyan kendisinin de kırıldığını itiraf eder. Ne yaptığını itiraf etmese de Jules'a Lyr'in şimdilik güvende olduğunu ve eve döneceğini söyler.

Jules onu özleyeceğini ve onu bir arkadaş olarak önemseyeceğini itiraf eder. O da aynı şeyleri hisseder ve onu bir daha görmeyi ummayarak vedalaşır. Ama Jules ona "Her şey mümkün" diye hatırlatır. Ve Rhyan kalbi kırık ama içinde küçük bir umut kıvılcımıyla evine dönmek üzere ayrılır.

Glemarian Konseyi

Arkasva, Devon Hart (aynı zamanda Kuzey
İmparatoru) Atların Efendisi, Draken Hart
Arkturion, Kane Gaddayan
Turion, Efraim Aravain
Arkmage, Connal Hilson
Eğitim Yüksek Lisansı, Breanna
Shivan Casusluk Yüksek Lisansı,
Aevan Chandor Finans Yüksek
Lisansı, Blayne DeKassas Hukuk
Yüksek Lisansı, Finn Teledor
Naturion, Darragh Gaddayan Senatör,
Balyr Oryyan
Barış Ustası, Ronan DeTerria

ILK PARŞÖMEN:

GLEMARIA

Bölüm

Bir

(O gündönümünden bir yıl sonra)

"Şşşt," diye fısıldadım. "Seni şimdi yakaladım. *Ben-siktim!*"

Kollarımda manyak gibi ciyaklayan yavru gryphon onu bulduğumdan beri tamamen vahşileşmişti ve az önce elimden bir parça ısirmaya çalışmıştı.

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Hayatını kurtardığım için bir minnettarlık gösterisi olarak küçük canavar beni tekrar ısırды ve bu sefer kan akıttı. Damlalar ben onları durduramadan yatak odamın zeminine düştü ve başımı salladım. Her zaman kan temizliyordum.

Gryphon'un gözleri benimkilere dikildi, soluk gümüş rengi, masumiyet ve şaşkınlık dolu. Yenilgiyle iç çektim. Kalbi avucumun içinde çok hızlı atıyor, minik bedeni titriyordu. Korkmuştu. İncinmişti. Kesinlikle aç.

Kendi midem homurdandı.

Anlayabiliyordum.

Ona bağırmanın bir faydası olmadığı açıktı. Bu yüzden küçük canavarı göğsüme yasladım, başının arkasını yumuşattım ve bebek kürklerinin tüylere dönüştüğü boynunu nazikçe sıktım. "Artık her şey yolunda," diye yatıştırdım. Auram , onu türünün tercih ettiği soğukla kapladı, kış

Soğuk, Glemarian soğuğu, auram serbest bırakıldığından beri her zaman bedenime yapışan soğuk.

Gözleri kapandı ve en küçük zavallı ciyaklamayla sonunda bana sarıldı - en azından bir gryphonun sarılabileceği kadar sarıldı. Onu daha yakına çektim. "Aferin oğluma," diye dişlerimi sıktım, avuçlarımdaki yaralar sızlıyordu.

Onu bebek bacakları ortaya çıkacak şekilde kaydırduğımda, sol arka bacağının düşündüğüm gibi sadece bükülmediğini, kırıldığını görebildim ve bu da penceremin dışındaki gürültüyü açıklıyordu. Onu hemen fark ettim ve hiç düşünmeden dağın yamacından aşağıya indim, onu kurtarmaya çalışırken kendi hayatım için savaşmayı beklemiyordum.

Tam penceremin altında olsaydı, kurtarmak basit olurdu - cam bölmelerin hızlıca açılması ve bir tutuşla her şey biterdi. Ama oldukça aşağıda, Gryphon Dağı'nın bir çıkıntısında sıkışmış, gidecek hiçbir yeri olmadan çaresizce yatıyordu. Uçmak için çok gençti, sadece üç seçeneği olmalıydı: Bir, düşüp ölmek; iki, başka bir gryphon tarafından kapılmak, tabii ona dokunmaya istekli biri varsa; ya da, üç, ölüm onu ele geçirene kadar açlıktan ölmek.

Taşıdığım sır, bir buçuk yıldan uzun süredir saklamak zorunda kaldığım yeteneğim, beni onun dördüncü seçeneği haline getirmişti. Ben Vorakh'tım, Lumerian İmparatorluğu tarafından yasaklanan üç güçten üçüncüsü ve en korkuncu olan yasak büyü-seyahat ile lanetlenmişim. Bu büyü yatak odamdan kaybolmamı ve Ka'mın kalesinin altındaki dağın yamacına inmemi sağlamıştı. Soturion pelerinin rüzgârda çılgınca , dehşete düşmüş gryphon'u kollarımın arasına alırken botlarımın parmakları umutsuzca kayaya yapışmıştı.

Onu kuytu köşesinden çıkarıp ikimizle birlikte yatak odamda yeniden ortaya çıkmadan önce üç kez ayağım kaydı ve neredeyse düşüp ölüyordum, göğsüm efordan kabarmıştı. Çan sesleri soğuk sabah göğüne çarparak saati haber veriyordu. Yazın sonlarıydı ve biz hala

Yılın en sıcak günlerini yaşıyorduk, ancak bu kadar kuzeyde olmamız sabahlarımızın serin kalması anlamına geliyordu - yine de kurtarma görevim sırasında sırlıslıklam olmamı engelleyecek kadar soğuk değildi. Terim alnımı ve boynumu çoktan üşütmüştü.

Şimdi, yaptığım şeyin gerçekliği kafama dank ettikçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. *Onun* kurallarını çiğnemiştım. Korumaya yemin ettiğim her şeyi - uğruna savaştığım, acı çektiğim her şeyi - bir an bile düşünmeden riske atmıştım. Hepsi ağlayan bir gryphon içindi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, midem çalkalanıyordu. *Lanet olsun*. Çok iyiydim; bütün bir ay boyunca seyahat etmemiştim. Sanki bir yıl boyunca irademi zorladıktan ve duygularımı bastırdıktan sonra, sonunda gücü kontrol altına almış ve onu bastıracak gücü bulmuştım. Onun üzerinde, duygularım üzerinde hâkimiyet kurmak sadece onun gazabından kaçınmak için değil, aynı zamanda ne zaman kayacağımı bildiği için de gerekliydi. Her zaman biliyordu. Ve her zaman buna göre cezalandırdı çünkü eğer başka biri gerçeği öğrenirse - eğer başka biri benim ortadan kaybolduğumu ya da aniden ortaya çıktığımı görürse - hayatlarımız kaybedilirdi. Sadece benim ve onun değil, annemin de. Bir sürçme, bir hata, Ka'm için Lethea'ya tek yönlü bir yolculuk olurdu.

Ve biri Lethea'dan geri dönmedi.

Yanağımın iç köşesini ısırırken, babamın muhafızlarının beni huzuruna sürüklemek için bağırımlarına karşı kulaklarımı diktım. Özel korumam ve refakatçim Bowen, uyumama izin verilen sabahlarda bile bazen beni uyandırmak için adımı bağıırdı. Bu da o sabahlardan biriydi. Glemarian Akademisi henüz açılmamıştı. Auriel'in Bayram Günü'nü bir hafta geçmişti. Bu gece Yemin Töreni'ni kutlayacaktık; çıraklar ile yeni acemi büyücüler ve soturiler arasında *kaşonim* oluşturacaktık.

Teknik olarak, geçtiğimiz hafta boyunca derslere ara vermiştim. Gücümü ve dayanıklılığımı korumak için hâlâ antrenman yapmam gerekiyordu, ancak zaman Katurium'da görünmekte özgürdüm. Antrenman yapabiliyordım

istediğim kadar. İki gün sonra Akademi'de dersler yeniden başladığında bu özgürlüğü kaybedecektim ve çırağımın acımasız eğitim rejimine geri dönecektim.

Eğer Bowen sabahımın bir bölümünü dağa ulaşmak için yasak büyü kullandıktan sonra dağın yamacından sarkarak geçirdiğimi biliyorsa, sıçmıştım demektir. İstese bile böyle şeyleri konuşmasına asla izin verilmeyeceği için bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama Bowen da sırrımı biliyordu. Kimse beni korumak için onun kadar çok saat harcayıp da vorakh'ım hakkındaki gerçeği bilemezdi. Bedenimin bir var olup bir yok oluşuna şahit her seferinde beni babama rapor ettiğinden, İmperator'umun ve Arkasva'mın zaten biliyormuş gibi görüldüğü şeyi doğruladığından hiç şüphem yoktu.

Çanlar durdu, yokluklarında serin bir esinti şarkı söyledi. Rüzgâr, tepelerinde süzülen yetişkin gryphonların derin viyaklamalarını taşıyordu.

Bulutlar geçerken ve parlak altın rengi güneş pencereyden içeri süzülürken kollarımdaki çocuk inledi. Ve ancak o zaman, uçuşumun gölgelerinden ve ölümümüze düşme tehlikesinden güvenli bir şekilde uzaklaştığımda, hayatımı ne için riske attığımı gerçek anlamda görebildim. Onu uzaktan bu kadar kolay görmemin bir nedeni vardı, harekete geçmemin bir nedeni vardı ve tehlikede olmasının bir nedeni vardı.

Boğazım düğümlendi. Elimdeki Glemarian gryphon'u değildi. Tüyleri gökyüzümüzü dolduran yaratıkların sessiz grileri ve kahverengilerinden yapılmamıştı. Yüzyıllardır yetiştirip büyüttüğümüz değerli gryphonların bronz ya da gümüş rengi bile değildi. Bu küçüğün tüyleri ve kürkü en parlak, en ateşli kırmızıdan yapılmıştı.

Batavia kırmızısı.

Bu düşünce o kadar ani geldi ki neredeyse tökezliyordum.

Onunla ilgili tüm anılarımı bir kenara itmeden önce midem bulandı, gözlerimin arkası alev alev yandı. Düşüncelerimin gerisinde kalan adı, zar zor kavradığım, hatırlamakta zorlandığım bir rüya gibiydi. Ve yine de... o bir

Görüntüleri zihnime kazınmış bir rüya. Bedenime damgalanmıştı. Kalbime kazınmıştı.

Ruhum.

Güneş ağacının altın yapraklarının altında, altın rengi ela gözleri bana bakıyordu. Havadaki vanilya miskinin kokusu bedenimi sardı ve yumuşak parmakları ensemdeki buklelerime dolanırken bir yaz gecesinin ılık esintisi saçlarımin arasından geçti. Nefesi dudaklarıma konan bir öpücüktü ve tüm vücudumu titretti. Kanım pompalanıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve bu hissi attım.

O güvendeydi. Önemli olan tek şey buydu. Benim sayemde güvendeydi; savaşta elimde kalan tek şeyle, sırrımla pazarlık etmişim. Utancım. Sessizliğim. Sahip olduğum her şeyi onun özgürlüğü karşılığında özgürce vermişim.

Bir yıl önce babama ona dokunursa, gözünü bir daha ona dikerse sırrımızı ifşa edeceğime yemin etmişim. Bütün Ka'yı, ailemi ve hatta annemi bile lanetleyecektim. Bu ona karşı kazandığım ilk savaştı ama zafer bana pahalıya mal olmuştu.

Ve bir anda, ellerimin ve kollarımın etrafına bağlanmış siyah ipler parladı. Çok sıkı, çok sıcaktı. Tenim yanıyor ve kaşınıyordu; nefesim kesiliyordu.

Hayır. Hayır.

Gözümü kırptım ve ipler yok oldu. Kollarım açıldı, ellerim bağlı değildi.

Derin bir nefes aldım. Gryphon'u tutarken odamda yalnızdım. Bedenimi bağlayan hiçbir ip yoktu. Etrafımda bağlı hiçbir şey yoktu. Bir daha asla da olmayacaktı. Onun radarının altında kaldığım sürece, sırrımızı sakladığım sürece güvendeydim. *O da* güvendeydi.

Bu, kollarımda uykusunda seğırtten küçük çocuk için söyleyebileceğimden daha fazlaydı.

Kırmızı tüyler ve kürk ne Glemaria'nın ne de Lumerian İmparatorluğu'nun herhangi bir yerinin doğasında vardı.

Bir Afeyan gryphonunu kurtarmıştım.

Bir bebeğin aşağıda sıkışıp kaldığını fark ettiğimde dehşete düşmüştüm ama durup düşünmemiş, *nedenini* sorgulamamıştım. Artık biliyordum. Onu lanetleyen Afeyan rengiydi.

Glemaria'da gryphonlar kutsaldı. Yüzyıllar boyunca Ka Hart'ın armasında yer almışlardı: altın bir güneşin altında gümüş gryphon kanatları. Üzerinde bulunduğumuz Tanrı'nın cezası dağa bile onların adını vermiştik. Canavarlar gökyüzümüzü doldurur, akadim için her saat devriye gezer ve bizi kuzey boyunca ileri geri taşırlardı. Hayvanlara zarar vermekten ya da zulmetmekten suçlu bulunanlara ağır para cezaları verilirdi. Gryphonların kasıtlı ya da kazara öldürülmeleri halinde daha ağır cezalar yasalarda yer alıyordu, ancak bu cezalar sadece Lumerian ırkından olmaları halinde uygulanıyordu.

Gece Toprakları'ndan gelen Afeyan gryphonları bölgemize girdiğinde görüldükleri yerde vurulmaları gerekiyordu. Hayatım boyunca bunun sadece bir düzine kez gerçekleştiğini duymuştum ama sadece geçen yıl bu sayı üçe katlanmıştı. Sanki Gece Toprakları savunmamızı test ediyor, ne kadar zorlayabileceklerini, biz misilleme yapmadan ya da amaçlarının ne olduğunu anlamadan önce parlak renkli gryphonlarından kaç tanesini gökyüzümüze gönderebileceklerini görmeye çalışıyorlardı. Afeya her zaman bir şeylerin peşindeydi ve bu asla iyi bir şey değildi. Bunu çok iyi biliyordum.

Ve işte buradaydım, düşmanı barındırıyor, hayatını kurtarıyordum.

Yaralı bir yavru gryphonu kurtarmak beni babamın sarayında bir kahraman yapmalıydı. Yine de bununla yakalansaydım... Ona baktım, kırmızı tüyleri yumuşak, gözleri çok büyük, parlak, güven dolu. O sadece bir bebektir. Onu terk edemezdim.

Afeya ya da Kraliçe İştâr her ne oyun oynuyorsa, bu yaratık masumdur.

Kanayan parmağımı emdim ve gryphon'u pelerinine daha sıkı sararak vücudunu gizledim, onu soğuk ve sessiz tutmak için auramı çektim. Sonra kapıma doğru yöneldim. Kapının arkasından hâlâ bir ses duymamıştım ve babamdan da herhangi bir çağrı almamıştım. Muhtemelen temize çıkmıştım. Ama yine de kalbim çarpıyor ve vücudum geriliyordu. Çok şeyi riske atıyordum. Peki ne için?

Kilidi açtım ve yatak odamın kapısını açtım.

"Günaydın, majesteleri." Bowen odamın karşısındaki duvara yaslanmıştı, gözleri yarı açıktı ve bana bakmıyordu bile.

Öne doğru yürüdüm ve boştaki elimle omzuna bir tokat attım. "Düşmanlarım savunmam karşısında gerçekten titriyor."

Tek gözünü sonuna kadar açtı, dudaklarının kenarında bir karşılık vardı, sonra omuz silkti ve derisini omzunun üzerinden tekrar yerine itti.

Bowen ben evdeyken gerçek bir koruyucudan çok bir ifade gibiydi. Burada hiçbir düşman bana saldırmaya cesaret edemezdi - biri hariç, Bowen'ın durdurmaya cesaret edemediği biri. Bu yüzden de çoğu zaman iş başında uyuyor ya da hiç dikkatini vermiyordu. Başımı belaya sokabileceği zamanlar hariç.

"Katurium?" diye sordu, zırhıma bakarak.

Dirseğimi yanıma dayadım, yeşil pelerinim gryphonu gizliyordu. Bowen'ın ahırların pis kokusundan her şeyden çok nefret ettiğini bildiğimden, "Hayır, ben Artem'e gidiyorum," dedim. Umarım bu onu çok yakından takip etmekten alıkoyar.

Beklediğim gibi nefesinin altından küfretti ve ancak koridoru döndüğümde ayak seslerinin arkamdaki gri taş zeminde yankılanarak yükseldiğini duydum.

Gryphon aniden tetikte olarak ciyakladı ve ben de başımı öne eğip "*Şşt, toveyah, toveyah*" diye mırıldanmadan önce sesi bastırmak için yüksek sesle öksürdüm.

Sakinleşti ve sustu ama bir ses daha çıkarırsa sımıştım. Hızımı artırdım, nabzım hızla atıyordu, hem yakalanma düşüncesinin verdiği sinirle hem de duygularımın beni götürmesine izin vermemek için harcadığım çabayla. Sakin ama hızlı yürümek zorundaydım; bymn araya girmesine ve beni hedefime götürmesine izin veremezdim.

Sihrimi durdurma konusunda oldukça iyi hale gelmiştim, ama her zaman uyarı olmadan kayabilirdim.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktım, babamın özel soturilerinin önünden geçerken yüzümde alıştırılmış bir atıklık vardı. Boş gözleri beni süzüyor gibiydi, onların önünde gardımı dşrmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Arkasva'nın Varis Vekili ve Kuzey'in İmparatoru'nun yaptığı her hareketten saplantılı ve sinir bozucu bir şekilde haberdardılar. Eğer uvallarlarsa babam kellelerini uururdu.

Neyse ki sabahları erkenden ahıra gitme alışkanlığım iyi biliniyordu ve uzun zamandır benim rotama dikkat etmemişlerdi. Yine de nefesimi tuttum, yanlarından geçerken onlara baktım, kaşlarım çatıldı. Babam tarafından özenle seçilmiş, önümde duran her soturion tam bir pislikti. Ben geçerken eğilmek zorunda kalan sağcı pislikler.

Kapıları açtım ve hemen taze gryphon boku ve samanın keskin kokularıyla karşılaştım. Küçük gryphonum ciyaklayarak canlandı, kanatları pelerininin içinde çırpındı.

"şşşt!" Tısladım. "Henüz değil."

Dev bir arena gibi inşa edilmiş ahırlara doğru ilerledim. Burası gryphonların eğitim alanıydı; bizi taşımayı, aradığımız şeyi avlamayı, emirlerimize uymayı ve yerlerini hatırlamayı öğrendikleri yerdı.

Her ahır, yedi kat yksekliliğindeki kubbeli tavana doğru uzanan açık duvarlarla inşa edilmişti. Artem'in ofisine en yakın ahıra doğru dikkatlice ilerleyerek birkaç ahır görevlisini selamladım. Artem meşguldü, son birkaç haftadır oldukça huysuz olan yetişkin bir gryphonla uğraşıyordu.

Ben daha kendimi duyuramadan Artem döndü, beni hissetmişti. Bunu çocukluğumdan beri yapıyordu. "Günaydın Lord Rhyan, ekselansları."

Hırçın sesi gryphon çağrılarının karmaşasının üzerinde yükseldi. Tezgâhından geri çekildi ve kalçasını tokatladı - sırtı ağrıdığından beri yay - sonra yerine döndü. Bakışları önündeki gryphon'a odaklandı. "Yere yat!" diye bağırdı. "*Dorscha!*" Canavar dev kalçalarının üzerine oturdu; gagası boyun eğmiş bir şekilde döndü. Havaya bir biftek fırlatan Artem'den bir baş işareti aldı.

Gryphon'un kanatları açıldı, kahvaltısını yakalamak için uçarken pençeleri yerden kalktı. Bir enerji dalgasıyla bronz kanatlarını çırpı ve bir rüzgâr yaratarak samanları ahırının üzerinden Artem'e doğru itti. Bunun olduğunu o kadar çok görmüştüm ki, saman çubuklarının ve gryphon bokunun kokusunun Artem'in vücuduna kalıcı olarak kazındığından emindim.

Gryphon, kendisini yerde tutan ipin bacağını çekmesiyle durduğunda homurdandı. Bebek tepki olarak ciyakladı, titriyordu ve aniden çok uyanıktı ve kollarımda bir kez daha vahşileşti.

"Lord Rhyan." Gözleri beni delip geçerken Artem'in sesinde bir uyarı notası vardı. Pelerinin arkasındaki hızlı hareketleri ve yüzümdeki suçluluk ifadesini gözlemlerken iki bulanık kaşı aşağıya doğru döndü. "Ne yaptın şimdi sen?"

Ona oldukça maksatlı bir öksürük verdim, kaşlarım çatıldı. Dürüst olmak gerekirse, bu sabah zaten iki yasayı çiğnemiştım ve henüz kahvemi bile içmemiştim. Ama varis adayı ben olduğum için beni sorgulamak Artem'in işi değildi.

"Ekselansları," diye ekledi dişlerini sıkarak, gözleri pelerinin altındaki harekete geri dönerken burun delikleri alevlendi.

"Lütfen sadece..." Birden çaresiz hissettim. Ya beni reddederse?

"Lütfen ne, Majesteleri?" Elleri yapışmış saman parçalarını pantolonuna sürdü.

"Onu ilk bulduğumda fark etmemiştim Artem. Yaralanmış." Ahırdaki tek kapalı alan olan Artem'in ofisine doğru ilerledim ve takip etmesi için çenemi salladım. Kaşlarını çattı ama kemerinden kalın bir anahtar halkası çıkardı ve kapıyı açarak beni içeri buyur etti.

Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra pelerinimi açtım ve artık tamamen uyanmış olan ve öfkeyle ciyaklayan gryphon'un ateş kırmızısı tüylerini ortaya çıkardım. Yine de bana bir bakış attı, gümüş gözleri beni yakından izliyordu ve gryphon yumuşadı.

Artem'in gözleri önce kırık bacağı, sonra da bacağın rengini görünce açıldı. "Auriel'in felaketi, ben..." Dudaklarından hava üfledi, neredeyse hasta görünüyordu. "Nerede?"

"Tam pencere kenarında," diye yalan söyledim. "Bacak kırıldı."

"Bunu görebiliyorum." Artem çoktan bebeğin bacağına doğru elini uzatmış, kırığın üzerinden sıyrılırken hışırtılı bir ses çıkarmıştı. "Kötü düşmüş. Vurulan anneyle birlikte düştüğünü varsayıyorum." Bebeği kucağına aldı, omuzları yorgun bir iç çekişle çöktü. Gryphon panik içinde çılgılık attı, kırmızı kanadı bana doğru uzandı. "Çabucak yapacağım. Delikanlı için acısız olacak."

"Hayır!" Gryphon'u göğsüme doğru çektim. Başını deriyle kaplı zırhıma gömerken kanatları bana doğru hızla çırpındı. "Artem, lanet olsun! O bir bebek."

"Ben Afeyan."

"Yani? Buraya bacağına düzeltmen için geldim."

Artem gözlerini devirdi. "Şimdi mi yaptın? Yani bacağı alçıdayken ölebilir mi?"

"Yani ona yardım edebilirsin," diye hırladım. Gryphon'un tedirginliği giderek artıyordu. Sürünerek içeri girmek için zırhımı delmeye çalışıyor gibiydi. Titreyen bedenini tutuşumu değiştirerek başının arkasını ovuşturdu. Küçük bir pençe parmağıma dolandı.

"Oh, öyle mi? Sonra ne olacak? Bacağını alçıya alıyorum ve görüldüğünde yine de ölüyor ve sonra ben ne oluyorum? Hapse mi atılacağım? Veliahttan af mı bekleyeceğim? Babanın kanunlarını biliyorsun. Afeyan gryphonları görüldükleri yerde vurulur."

"Yetişkin gryphonlar," diye karşı çıktım. Yasa tam olarak bu şekilde ifade edilmişti. Hiçbir yerde Glemaria'ya giren Afeyan bebeklerini öldürmek zorunda olduğumuz yazmıyordu. Bu, sonuna kadar kullanmayı planladığım bir boşluktu.

Artem dudağını ısırды, neredeyse sallanmış görünüyordu. Sonra çenesini düzeltti. "Unut gitsin. Bunu daha sonra büyüdüğünde öldürmek için canlı ve saklı tutmayacağım. Burada ilgilenmemiz gereken yeterince şey var."

Histerik hissetmeye başlamıştım. O lanet olası bir bebektir! Ülkesinin işlediği suçların hiçbirinden sorumlu değildi. Başına gelenleri anlayamıyordu, kendi acısını sindiremeyecek kadar küçüktü. Yalnız ve yaralıydı ve başka kimse onu koruyamazdı, bana ne kadar sıkı sarıldığının farkındaymış gibi görünüyordu.

Beni ısırdığından beri ilişkimizde uzun bir yol kat etmiştik.

"Lord Rhyen, majesteleri, sizi aşağılamak istemem ama çaresiz şeylere karşı çok yumuşaksınız," diye homurdandı Artem, gryphon'u tekrar elimden kaparak. "Bu başınızı belaya sokacak."

"Artem," dedim, sesim bir Varis Vekili'nin, İmparator'un Varisi'nin, Glemaria'nın gelecekteki soğuk hükümdarının emriyle doluydu ve Artem bunu çok iyi biliyordu.

"Benimle istediğin kadar böyle konuş majesteleri. Taşakların düşmeden önce benden üstün olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun? Burada gryphon boku demek." Artem gözlerini devirdi ama masasının çekmecelerini karıştırıp küçük, kırık bir gryphon koşum takımı çıkardı. Yıpranmış deriyi tokasından çıkardı ve başını sallayarak masaya çarptı. "Baban neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse neler olacağını ikimiz de biliyoruz."

Sözlerini ve koşum takımının görünüşünü yavaşça değerlendirdim. "Ne Neyin peşindeyiz?" Nefes almaya bile cesaret edemiyordum. "Yardım edecek misin?"

Artem'in yüzü sıkıntıyla buruşmuştu. "Evet. Kanunlar konusunda haklısın. Yavru bir gryphonu göklerden vuramazsın çünkü yavru bir gryphon uçamaz. Ama hayatımı yasal bir boşluğa yatırmayacağım. Beni duyuyor musunuz? Bacağı iyileşene kadar, ilk uçuşunu yapana kadar kalabilir. Bir dakika bile fazla değil. O an geldiğinde, onu serbest bırakacaksın. Eğer o lanetli Afeyan topraklarına geri dönerse, öyle olsun. Eğer düşürülürse, seni uyarmadığımı söyleme. Sonra da bu konuyu bir daha *asla* konuşmayız. Buraya geri dönmek istiyorsan olmaz."

Başımı salladım, midemdeki küçük düğüm gevşedi. "Teşekkür ederim Artem. Gerçekten."

"Oh, siktir git."

"Benimle böyle konuştuğun için seni cezalandırabilirim," dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak. Hatta onaylamamak için kaşlarımı bile çatmıştım.

Artem sırtıttı. "İnanın bana Lord Rhyan, varlığınız yeterince cezalandırıcı." Tekrar gözlerini devirdi ve çalışma masasının üzerindeki cam şişeye uzandı. Gryphon ağlamaya başlamıştı, sesi acı dolu, titrek, gıcırtilı bir hırıltıydı.

Masanın diğer tarafına geçtim, gryphon'un başını tuttum, tüyleri ellerimde yumuşacıktı, bir yandan da sesler çıkarıyordum. Artem ağzına birkaç damla damlattı. Anında gümüş gözleri büyüdü. Artem onu neyle beslediyse isyan etmeye hazır görünüyordu ama sonra sustu, bana son bir güven dolu bakış atmadan önce usulca uykuya daldı. Ellerimi çekmeden önce acımasızca gülümsedim.

"En azından bir işe yara," dedi Artem. "İşgüzar, kendini beğenmiş bir varis yüzünden şu anda yapamadığım işlerim var."

Boş bir istekti. Soturion eğitiminden önce neredeyse her sabah buradaydım ve Artem'e ev işlerinde yardım ediyordum. Yıllardır öyleydim. Küçük bir çocukken, babamın ikinci adamı ve Glemaria'nın At Ustası Lord Draken beni eğitim için ahıra getirmişti. Ve sonra Artem, Lord Draken'in görevleri onu uzaklaştırdığı için beni kanatları altına aldı. O zamanlar

Etrafımı saran gryphon pisliği kokusuna rağmen nefes alabildiğim tek yerlerden biriydi. Canavarların etrafında olmayı seviyordum. Tanrıların terk ettiği bu dünyada iyi bir şey yaptığımı hissetmek hoşuma gidiyordu; Varis Vekili olmaktan, babam olmak için eğitmekten öte bir şey.

Ben daha ofisten çıkamadan kapıya şiddetli bir şekilde vuruldu ve dışarıdan boğuk bir çığlık geldi. Bir kavga çıkıyordu.

İçgüdüsel olarak hançerime uzandım.

" çekilin," diye bağırdı Bowen, emri kapının içinden net bir şekilde duyuluyordu.

Artem çoktan harekete geçmişti: koşum takımını çekmeceye geri koyuyor, gryphon'un üzerini bir bezle örtüyor ve onu masanın arkasına saklıyordu. Kapı tekrar vuruldu.

"Ben de Moriel'i sikmeye gidiyorum, Majesteleri." Artem'in zaten solgun olan yüzü bembeyaz kesildi. "Görüldünüz mü?"

"Ben öyle düşünmemiştim." Parmaklarım kabzanın etrafında sıkılaştı.

Ofis kapısının dışında daha fazla soturinin bağırışları ve gümbürtüleri yankılandı. "Imperator adına açın." Bağırış başka bir soturiden geldi. soturion, babamın eskortundan geldiğini düşündüğüm, beni dışarıda izleyen pisliklerden biri.

Artem kapının kilidini açıp içeri girerken, "Auriel'in taşakları," diye homurdandı.

"Ekselanslarının refakatçisiyim. Onu ben götüreceğim." Bowen, babamın eskortundan üç soturi ile birlikte Artem'in ofisine doluştu ve Bowen'ın sözlerine rağmen babamın soturileri harekete geçti.

Soturionlardan biri öfkesini Bowen'a yöneltti, ilerlemesini engelledi ve onu Artem'in ofisinden dışarı sürükledi. Diğer ikisi bana doğru hamle yaptı, kollarımı tutup arkamda tutmaya zorladılar, parmakları bileklerime saplandı.

Nefesimin altında homurdandım. Bunlar Ka Hart'ın Soturileri olsa da ve hepsi babama hayatları, sadakatleri ve kılıçları üzerine yemin etmiş olsalar da, hepsi Arkturion Kane'in Ka'sı Ka Gaddayan'ın kanından geliyordu. Ve o bir canavardı.

"Soturion Baynan, bunun anlamı nedir? Cevap ver bana," diye talepte bulundum.

Artem ofisinin arka köşesine çekildi, soturilerden hiçbirinin onun için gelmediğini fark edince kaşları çatıldı.

"Sizi babanız çağırdı, Majesteleri," diye tersledi Baynan. Arkturion Kane'in birinci dereceden kuzeniydi ve bu durum onu haddinden fazla cesur yapmıştı. Bir noktadan sonra Ka Gaddayan görevlerini daha önce hiç olmadığı kadar ciddiye almaya başlamıştı. Yargıları daha sert, vuruşları daha hızlıydı ve hepsi Kane'in üzerinde durduğu zemine tapıyor gibiydi. Ona ne kadar taparlarsa, bana o kadar az saygı gösteriyorlardı.

Bowen kapının dışında tutulduğu yerde iki büküm oldu, boynu kıpkırmızı kesildi. "İşte bu yüzden onu getireceğimi söyledim," diye bağırdı kendisini esir tutan soturion'dan kurtulurken, Kane'le akraba olan bir başka soylu yüzüstü düşmüştü, burnu taze bir gryphon boku yığınınından bir santim uzaktaydı. Bowen hızla ofise geri döndü ve hançerine uzandı. "Onun yanına gitmeye yemin ettim."

"Evet, ama Ekselansları onu getirmenizi söylemedi." Baynan beni daha sıkı kavradı, dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi vardı. Bu hoşuna gidiyordu - beni alt etmek, refakatçimi alt etmek. " o söyledi. Yemininin hiçbir ağırlığı yok."

Bowen isyan etmeye hazır görünüyordu. "Yeminim her şeydir!"

Parmaklarımı sırtımın arkasında esnetip topuklarımı yere bastırdım. Doğum Bağım tamamen kaldırıldığından beri, gerçekten tanıdığım herkesten, yılımdaki tüm soturionlardan, babamın muhafızları için özel olarak seçilen meshedilmiş soturilerin yarısından daha güçlü hale gelmişim. Baynan'ı üzerimden atmadan onunla savaşıbilirdim.

ve diğer tarafımdaki göt herifle de. Yeterince güçlüydüm ama silahlanmış ve kapının dışında sıraya dizilmiş yarım düzine soturiyle savaşıca kadar hızlı değildim - vorakh'ım olmadan olmazdı.

Gözlerim Baynan'ın nefret dolu yüzünde kısıldı. "Sana ne söyledi?"

"Seni Oturma Odası'na yalnız götürmemi. Derhal."

"Sana oğlunun üzerinde bir çizik bırakmanı da söyledi mi?" Sesimde herhangi bir vurgu olmadan sordum. Zengin, şımarık, güçlü Arkasva Varisi ve Imperator'un etkisine girmiştim.

Baynan irkildi. Aştığı çizginin farkına vardı, gerçi bu çizgi ben bir soturion olduğumdan beri bulanıklaşıyordu. Babamın bana vurduğunu, beni bağladığını, beni aşağıladığını görmüştü. Hepsi görmüştü. Ve babamın cezaları ağırlaştıkça, onun emriyle Katurium'da hedef haline geldikçe, soturileri bunu bana karşı daha sert davranmak için bir izin olarak almışlardı, sanki babamın kötü muamelesi onlara da beni incitme izni veriyormuş gibi.

Ama dokunmamıştı. Babam eşyalarına dokunulmasından hoşlanmazdı. Zarar verme emrini vermediği ya da zararı kendisi vermediği sürece. Her zaman beni incitmek istemekle başkaları tarafından saygı görmemi istemek arasında kalmış gibiydi; bu sadece içinde bulunduğu ruh haline ve hangi sonucun egosuna daha uygun olduğuna bağlıydı.

Bowen, "Majestelerinin üzerinde tek bir iz bulursam kırbaçlanırsınız," diye tehdit etti. "İmparator'un emrine boyun eğiyoruz. Çağrınızı yaptınız. O yüzden çek şu lanet elini üzerinden ve bırak dışarı çıksın."

Soturiler beni hemen serbest bıraktı ama her biri bir adım daha yaklaşarak kaçmamamı sağladı, en azından geleneksel şekilde.

Nefesimi içime çektim, yanağımın iç köşesini ısırđım. Sakin kalmak zorundaydım. Kontrolümü kaybetmemeliydim. *Burada* kalmalıyđım.

Nefes al. Nefes ver.

Babam Gryphon'u bilmiyordu. Bilemezdi. Soturi şimdiye kadar Artem'i de yakalamış olmalıydı ama . Ama emindim ki

Zaten başka bir suçtan, çok daha büyük bir suçtan yakalanmışım. Vorakh'ımı kullandığımı biliyordu. Ona itaatsizlik ettiğimi, duygularımın beni geçirmesine izin verdiğimi biliyordu. Ve şimdi bunu ödeyecektim.

Bölüm

İki

Moturma odasının kalın taş kapılarına vardığımızda kalbim boğazıma kadar yükselmişti. Siyah deri ve yeşil pelerinli Soturiler salonda sıralanmıştı, gümüş gryphon kanatları parlıyordu

zırhlarına karşı. Babamın askerleri aniden durduğunda Bowen'ın ağır ayak sesleri arkamdan geliyordu. Teknik olarak serbest bırakılmış olmama rağmen, soturiler bana o kadar yakın yürüyorlardı ki terliyor, aşırı ısınıyor ve yakınlıklarına hapsoluyordum.

Ötesindeki salonda kemerli pencereler sıralanmıştı ve güneş çok parlak bir şekilde içeri giriyordu; her bir soturion'un kılıcının tepesi alevlerle dans ediyordu.

İlk anılarımdan beri nöbet tutan yaşlı, cılız bir adam olan müjdecî başını salladı, kapıları açmadan önce derin bir şekilde eğildi ve "Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Varisi, Glemaria'n Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru" diye anons etti.

Tekrar Bowen'a baktım. Burun deliklerinin alevlenmesi ve aurasındaki hafif gerginlik tedirgin olduğunu gösteren tek işaretti. Çenesini kaldırdı ve tıpkı yanındaki soturi dizisi gibi bacaklarını açıp ellerini kılıcının kabzasına koyarak koruma pozisyonu aldı.

İçeri tek başıma girecektim. Korumasız. Tabii ki.

Ahşap kapılara kanatlarını açmış bir gryphon oyulmuştu ve müjdecî kapıları açtığında gryphon ikiye bölündü.

Ağır kapılar arkamdan kapanırken kendimi çelikleştirerek ileri doğru adım attım, sürgüleri gümbürdeyerek yerine oturdu.

Babamın aurasından keskin bir soğuk ısırığı fırladı. Enerjisi o kadar soğuktu ki, bıçağı kadar keskin bir şekilde saplanabilirdi. Altın Güç Koltuğunda oturuyordu, altın defnesi ateşlerin altında parlıyordu. Kalçasına deri kabzası pırıl pırıl parlayan bir yıldız ateşi kılıcı bağlıydı. Koyu renk sakalı sık kesilmişti ve bir Glemarian soturionunun derisini giymişti ama omzuna astığı altın şeritli siyah kumaş onun çok daha güçlü ve tehlikeli bir şey olduğunu gösteriyordu. O sadece benim babam ya da Arkasva'm değildi. O benim Emperor'umdu. Ülkemin ve başkentin kuzeyindeki tüm ülkelerin hükümdarı. Lanet İmparatorluğun yarısının.

Midem sıkışarak ilerledim, utanç verici bir şekilde nefes alış verişimin ve her adımımın odanın boşluğunda yankılandığının farkındaydım. Bütün bunlarda bir hata bulacağından emindim.

Bir odayı sessizce geçemezken nasıl akadim avlayabilirdim? Yürürken bile bu kadar nefes nefese kalıyorsam ne kadar sıkı çalışıyordum?

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Hiçbir şeyi ele vermemek için net düşünmek zorundaydım.

Çatırdayan meşaleler Oturma Odası'nın karanlık iç mekanında tıslıyordu. Oda o kadar sade ve yalındı ki, Arkasva'nın kalesindeki Soylular Divanı'nın odasından ziyade, halk için bir toplanma yeri olarak inşa edilmiş, şehrin merkezinde bulunabilecek bir alan gibi görünüyordu. Yürümem için koridoru oluşturan banklar sade ve koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Sade. Temiz. Sert. Ka Hart'ın gümüş mührü, gryphon kanatları ve güneşle işlenmiş yeşil kadife duvar halıları sade duvarları kaplıyordu. Bu duvarlardaki tek süslü nesne, babamın üzerinde oturduğu mücevher olan altın Koltuk'tu. Kimse bir yere ya da bir başkasına bakmaya cesaret edemesin diye. O odadayken, dünyanın merkezi oydu.

Kürsünün altına ulaştığımda babamın soğukluğu daha da derinleşti. Kızgındı. Tedirgindi. Her zamankinden daha fazla.

Bunun ne anlama geldiğini asla bilemezdim. Yirmi yıl boyunca anlamaya, doğru olanı yapmaya, ondan tür olumlu tepki almaya ya da en azından olumsuz tepkilerden kaçınmaya çalıştım. Asla başaramadım. Küçük bir ihlal beş kırbaç yememe neden olabilirdi. Daha da küçük bir suç on kırbaç yememe neden olabilirdi. Ceza asla suça uymuyordu. Hayatım boyunca bu cezaları aldım ama yine de bana bir anlam ifade etmediler. Sadece geliyorlardı. Ve geldiler. Tek ortak noktaları acımasızlıklarıydı. Sertlikleri.

Babamı aylardır bu kadar sinirli görmemiştim, en son ipleri taktığımdan beri. Yanaklarında beni hasta eden bir kızarıklık vardı. Renk boynundan aşağı yayıldı ve çenesi seğirdi, gözleri karanlık ve duygusuz bir şekilde bana bakıyordu. Attığım her adımda kendimi daha da hasta hissediyor ve sanki odayı beni geriye iten bir rüzgârla doldurmuş gibi yürümekte daha da zorlanıyordum.

Ne yaptığımı biliyor muydu?

Kalbim göğsümü yumruklamakla tehdit ediyordu ve itiraf etmeyi, peşinen özür dilemeyi düşündüm. Ama bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Bana gerçekten bu kadar kızgın mıydı, yoksa ben onun için fırtınalı bir sabahta bardağı taşıran son damla mıydım? Tanrım. Hiç bilemedim.

Ben resmi bir şekilde eğilirken sabırsızlıkla parmaklarını kalçasına vurdu.

"Acele etme, Rhyan."

Dik durdum, omuzlarımı geriye atıp çenemi tam da onun sevdiği şekilde kaldırdığımdan emin oldum. "Ekselansları. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mahkeme bugün oturumda," dedi, sesi soğuk ve kesikti, herhangi bir Glemarian aksanından yoksundu. Konsey'deki pek çok kişi yıllar içinde aksanlarını değiştirmiş, doğal Glemarian tınısını bastırmıştı ama onunkini bastırmaya hiç ihtiyacı olmamıştı çünkü doğuştan bir aksana sahip değildi. O bir yabancıydı, Hartavia'da doğmuştu. Annem gerçek Glemarian'dı, gerçek varis, Koltuk'ta oturması gereken kişiydi. Her ne kadar saklamaya çalışsam da, annemin aksanı ona her gün bu gerçeği hatırlatıyordu, tıpkı benimki gibi.

Derin bir nefes aldım, ellerimi yanlarımda olabildiğince gevşeterek bir varisin duruşuna uygun davranmaya devam ettiğimden emin oldum. Sonra sözlerini gözden geçirdim. Beklediğim gibi değildi. Hakaret değil, ceza değil, sadece bir açıklama.

Mahkeme bugün oturumda.

"Mahkeme bugün genellikle oturum halinde, Majesteleri," dedim dikkatlice.

"Bu sabah senin tavırlarına uygun bir sabah değil. Hazırlıklı olduğunuzdan emin olmam gerekiyordu."

Sanki hiç olmamışım gibi. Sanki lanet olası hayatımı onu yatıştırmak, cezadan kaçınmak için doğru olanı yapmak için harcamamışım gibi.

Yavaş yavaş fark etmeye başladım... Bu sabahtan haberi yoktu. Bir kez olsun paçayı kurtarmıştım. Ama sadece başka bir şey olduğu için, daha kötü bir şey.

"Mahkeme için hazır mısınız? Her gün katıldığım mahkemeye mi?" Başımı salladım. "Neden? Misafirimiz mi var?"

Aklıma hemen İmparator Theotis ve Güney İmparatoru Avery Kormac geldi; İmparatorluğun en çekilmez, en nefret dolu iki adamı. Tüm Lumeria'da babamın gücüne ve statüsüne rakip olan ya da onu geride bırakan tek adam onlardı. Gerçekten de tedirginliğinin benimle hiçbir ilgisi olmaması mümkün müydü? Seyahat ettiğimi ya da neyi kurtardığımı gerçekten bilmeyecek kadar dikkati mi dağılmıştı?

"Misafir yok," dedi. "Ama bazı haberler geldi. Kısa süre içinde kamuoyuna duyurulacak."

Parmaklarım iki yanımda kenetlendi. "Yanıliyorsam düzeltin Majesteleri, ama haberler her gün duyuruluyor."

Sıkıntıyla homurdanarak tavana doğru baktı. "Nasıl oluyor da Lumeria'nın en aptal oğluna sahibim?"

"Beni buraya bunun için mi sürükledin?" Yüzüm ısınırken sordum. "Bana bugünün de diğerleri gibi olduğunu söylemek için mi? Senin bir fikrini paylaşmak için mi? Çok iyi bildiğim bir fikrini?"

"Seni sürükledi mi? Bir İmparator sürüklenmez. Emreder. Ve iyi bir sebebim vardı." Koltuğunda öne doğru eğildi, başı yana eğikti. "Söyle bana Rhyan, duygularının kontrolünü kaybettiğinde ne olur? Kendi küçük duygularınla başa çıkamadığında?"

Gözyaşlarım eğitilmiş bir tepki gibi gözlerimin arkasından fışkırdı ve ne olduğunu ya da hangi haberlerden bahsediyor olabileceğini bile bilmiyordum. "Onları kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum." Onun da çok iyi bildiği gibi.

"Sizinle paylaşmak üzere olduğum şeyi kontrol altında güvenmediğim için beni bağışlayın. Ve her zamanki gibi, seni kendinden ve İmparatorluğun gazabından korumak benim işim, benim sorumluluğum." Burun delikleri öfkeyle alevlendi, "Senin gibi nankör."

"Ne haberi?" Ben sordum. "Ne oldu?" Kontrolü elimde tutacağımdan şüphe etmesine neden olan neydi? Odanın etrafına baktım, çok boştu, hayattan yoksundu. Biri mi ölmüştü? Annem mi? İçimdeki panik yükselirken dün gece nasıl bir ruh halinde olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hayır. O iyiydi, iyi olmalıydı; babam zalim ve sapkıncı ama onun bu kadar kötü olmadığına inanmalıydım. Ve yine de...

Korku, derimin içinden kayan nahaşım gibi yükseldi.

Yine de sessizdi. Tanrılar. Lumeria'da bu ne anlama geliyordu? Muhafızlarının benim için gelme şiddeti, aurasının alışılmadık derecede sert ısırtığı...

"Şimdiden solmaya başladın!" diye hırladı.

Yere baktım ve vücudumun bulanıklaştığını gördüm. Başım dönüyordu, sersemlemiştim; görünmez bir kanca karnıma saplanmıştı ve beni ileri doğru çekerek götürmekle tehdit ediyordu. Topuklarımı yere vurup derin bir nefes aldım ve vücudum tekrar odaklandı.

"Lütfen. Bana sadece şunu söyle. Annem..." Yanağımın iç köşesini ısırdım, "O iyi mi?"

"Söylemeyi unuttunuz, Majesteleri." Kılıcının kabzasını kavradı, parmakları derinin içine gömülü kırmızı bir taşın üzerinde dans ediyordu.

Gözlerimi kapadım ve sabırlı olmak için dua ettim. Sadece benimle dalga geçiyordu, beni sinirlendirmeye çalışıyordu, böylece haklı olduğunu kanıtlayacaktı - benim zayıf, onun güçlü olduğunu, otorite talep etmek ve beni kontrol altında tutmak için her türlü nedene sahip olduğunu kanıtlayacaktı.

"Ekselansları," dedim, sesimi eşit tutmak için kalan tüm irademi kullanarak.

Sırıttı. "Çeneni gevşet."

Yüzümü nötr bir ifadeye zorladım. Sırtım dik, çenem yukarıda, Veliaht'ın mükemmel duruşunu sergiliyordum.

"O iyi," dedi neşeyle, sanki sorduğum için Lethea'dan daha uzaktaymışım gibi.

Yumruklarımı açtım, auram patlamaya hazırdı. "O zaman, ne oldu?"

"Rhyan." Sesi yumuşadı ve başını salladı, gözleri sempatikti ve köşeleri kırışıyordu. Böyle, neredeyse savunmasız görüldüğünde, içinde başka bir şeyin ipucunu gördüğüme yemin edebilirdim. Onun gerçekten babam olduğunun kanıtı, Imperator değil, Arkasva değil, benim kanımı paylaşan adam, bir zamanlar beni seven adam.

Eğer yaptıysa.

Böyle bir şeyi aradığım için kendimden nefret ediyordum. Hâlâ istediğim için. İhtiyaç duyduğum için.

Daha iyi biliyordum. Gerçeği biliyordum. Kalbim bilmiyordu.

Koltuğunda öne doğru kaydı. "Bu haberin size ne yapacağından emin olmadığım bir noktaya kadar bir karışıklık yaşadığınızı biliyorum."

Dolaşıklık mı? Hiç karışıklık yaşamadım. Bir yıldır yok.

"Seni buraya çağırdım, dediğim gibi, hazırlanman için." diye devam etti. Parmaklarını şıklattı ve arka kapı arkasından açıldı.

Arkmage Connal Hilsen görüldü, beyaz cübbesi ve gökkuşağı rengindeki deri kemeri Oturma Odası'nın kasvetine keskin bir tezat oluşturuyordu. Connal, on dokuzuncu doğum günümde Glemaria'nın Arkbüyücüsü olmuştu. Yatak odamdaki gizli bir törende vorakh'ımı ortaya çıkardıktan sonra babam beni öldürmüştü.

Buna tanık olan yaşlı adam. Connal o gece onun yerine göreve atanmıştı. Resmi olarak bağlarını çözüldüğünden beri, babamın beni tekrar bağlaması için en sık çağırdığı kişi o olmuştu. Beni dizginlemek için. Bana öğretmek için. Beni aşağılamak için. Pistte diğerlerini geçemin olmak için. Yanlışlıkla savaş kliniklerimizde ya da habibellumlarımızda seyahat etmediğimden emin olmak için.

Beni zaptettikçe daha da güçlendiğimi bilmiyordu.

Hala her saniyesinden nefret ediyordum. Hâlâ öfkeyle yanıyordum. İpler beni çıldırtıyor, derimden sürünerek çıkmak istememe neden oluyordu. Gücüm kaslarımın ve kemiklerimin altında bir kaşıntı gibiydi, gümbürdüyor, çarpıyor, beni çok sıcak yapıyor, kendimi vücudumun sınırlarından kurtarmak, uzuvlarımı pençelemek ve içimdeki büyüü serbest bırakmak için ihtiyaç hissetmeme neden oluyordu. Büyü serbest kaldığında ipler kendi başlarına cehennemi bir işkenceye dönüşüyordu.

Eğer Arkmage Connal şimdi burada

olsaydı... "Hayır!" diye bağırdım.

"Reddediyorum."

"Imperator'unu mu reddediyorsun? Arkasva'nızı?" diye sordu babam. Connal'a döndü, henüz yirmili yaşlarının sonundaydı ve pozisyonunda hâlâ yeniydi. Zayıftı ve tamamen itaatkârdı. "Hâlâ nasıl saygısız olduğunu görüyor musun? Bağlayın onu."

Ellerim yumruk oldu. "Geçen seferi hatırlıyor musun?" Hırladım.

İki ay önce, Arkmage Connal sopasını bana doğru kaldırdı. O kadar hızlı ileri atılmışım ki onu ayaklarından yere düşürmüştüm. Sırtı yere , kafası neredeyse kırılıyordu, esasının üstündeki kristal parçalara ayrıldı. Öfke bana aitti. Benden gelmişti, vorakh'ımdan değil. Benim hızımdı. Benim gücümdü. Ve eğer Connal bu kadar genç ve sağlıklı olmasaydı, bu onu öldürebilirdi.

Asasındaki yeni değiştirilmiş kristal artık göz kamaştırıcı derecede parlak bir beyaz renkte parlıyordu.

"Rhyan, Rhyan," dedi babam nazikçe, yüzü kristalin ışığıyla parlıyordu. "Eğer hükümdarınla özgürce işbirliği yapmak istemiyorsan,

Belki başka biri sizi ikna edebilir." Parmaklarını tekrar şıklattı ve kapı bir kez daha açıldı.

Annem oturma odasına itildi.

"Shakina," dedi soğuk bir sesle. "Oğlunla mantıklı konuş."

"Anne," dedim, ona doğru koştum ama babamın bir bakışıyla olduğum yerde durdum.

Gözleri sarkıktı, uzun kahverengi saçları -her zaman aşağıdaydı, her zaman bir şeyleri örtüyordu- sırtından aşağı kıvrılıyordu. Hiç hüküm sürmemiş rağmen gümüş bir diadem takıyordu. Altın güneş alınının ortasında parlıyordu, saçlarına doğru uzanan gümüş gryphon kanatlarının arasında kümelenmişti, ama bana bakarken yüzü boştu.

Elleri beyaz elbisesinin dökümlü kollarının altında birbirine kenetlenmişti ve babamın yanındaki kürsüye çıktığında bile öyle kaldı. Belinde yeşil gryphon kanatları olan gümüş saten bir kemer asılıydı.

Henüz çocukken, mahkemenin tüm gözleri üzerimdeyken orada durmaktan çok korkardım. Yanlış bir şey yapacağımdan, bir hata yapacağımdan emindim. Annemin ellerine uzanır, hacimli kollarının altında onları arardım. O da her zaman ellerimi sıkardı, dokunuşu güven vericiydi. Babam sonunda fark ettiğinde, kürsünün diğer tarafında tek başıma durmamı emretti.

"Rhyan," dedi, sesi güzel ve yumuşaktı. Aksanını hiç saklamazdı, ona karşı küçük bir isyanıydı bu. "Babanın doğru bir fikri var. Sadece onu dinle."

Bugün onu çoktan incitmişti. Belli oluyordu. Makyajı çok parlaktı, çok ağırdı. Omzu sertleşmişti.

"Şimdi itaat etmeyi düşünüyor musun?" diye sordu. "Yoksa seni daha fazla ikna etmem mi gerekiyor?" Anneme uzanırken gözleri çakmak çakmak oldu. Annem irkildi, içgüdüsel olarak elini babamın çekti, sonra kendini rahatlamaya zorladı ve babamın elini tutmasına izin verdi. Annemin küçük ışığı

Gözlerindeki hayat, o küçücük direnç kaybolmuş, bakışları boş ve cansız bir hale dönmüştü.

"Seni kendim ikna edebilirim... ya da korumamı alabilirim." Anneme sert bir bakış attı.

Kendimi sakinleştirmeye, nefesimi toplamaya çalışarak aşağı baktım ve gözlerim çıplak ellerime ve kollarıma takıldı. Halihazırda yerinde duran ipleri gördüm. Bu görüntü göğsümü kabarttı, panik karnımın içinde püskürdü. Özgür olma, kaçma, seyahat etme ihtiyacı beni olduğum yerde yakalamakla tehdit ediyordu. Korkudan neredeyse midem bulanıyordu.

"Ne kadar süre için?" Sesim sert, aksanım ağır bir şekilde sordum.

Babam tiksintiyle başını salladı. "Bu sefer gerçek kelimeler kullanarak bana tekrar sormayı dene."

Nefes al. Nefes ver.

"Bu bağı ne kadar süre takmak zorundayım, Majesteleri?" Dişlerimi sıktım, aksanımı bastırdım.

"Kontrol altında olduğundan emin olana kadar." Çenesini Connal'a doğru salladı.

Ark büyücüsü küçümseyerek öne çıktı, esasının üstündeki kristal taze bir hayatla parlıyordu. Kara ipler اساسından fırlayıp odanın içinde yılan gibi kıvrılırken ve beni yakalarken parıldayan o nefret dolu sözleri söyledi. Vücudumda kıvrılıp sıkılaştılar ve derime saplandılar.

Tökezleyerek geri çekildim, kendimi geri çekilmekten, kaçmaya çalışmaktan alıkoyamadım. Ama faydası yoktu. Kapana kısılmıştım.

İpler etime battıkça, beni yaktıkça, zayıflattıkça içimdeki tüm güç yok oldu. Ağlamamak için dudağımı ısırdım. İçimde kabardığını hissettiğim güç duygusu gitmişti. Onun yerine paniklemiş, boğulmuş bir his içime doldu ve dengemi kaybettim.

Parıltı kayboldu, ipler hareketsiz kaldı ve sabitlendi.

İki ay boyunca özgürdüm. İki ay boyunca kaşıntıdan, yanmadan, gücüm içeride hapsolmuşken aklımı kaybetme hissinden kaçındım.

Ben, titreyen, şiddetli, dışarı çıkmak için çaresiz.

Babam büyücüyu kayıtsızca kovarken, ipin etkilerini ve ağırlığını hissederek geriye doğru sendeledim. Kapı arkasından kapandı ve sadece üçümüz kaldık.

"Eee?" diye sordum. Titremeler uzuvlarımdan aşağıya doğru yayıldı. "İstedğin gibiyim. Haberlerini paylaş."

Babam kılıcının arkasına uzandı ve balmumundan mührü yırtılmış bir parşömen çıkardı. Kırmızıydı -Batavya kırmızısı- dolunayın altında serafim kanatlarından oluşan kırık bir mühür.

Lyriana.

Sertleştım.

Onun adı... işte oradaydı. Kutsal, gizli. Ve şimdi zihnimin önündeydi, kalbimi her zamankinden daha sıkı kavramıştı.

"Görünüşe göre Bamaria'nın en son Vahiy Töreni'nde bir kargaşa yaşanmış. Sihirlerini açığa çıkaran soylulardan birinin vorakh olduğu keşfedildi." Babamın gözleri, bakışları yüzüme gelmeden önce vücudumu taradı.

Titremelerim arttı, parmaklarım uyluklarıma vuruyordu. Törene katılacak soylulardan ikisini tanıyordum, ikisi de Ka Batavia'dan, ikisi de Lyriana'ya çok yakındı.

"Kim?" Dikkatlice sordum.

Gözleri kısıldı ve dudaklarını hafifçe yukarı kaldırarak, "Arkasva'nın yeğeniydi. Leydi Julianna Batavia."

Jules.

Tekrar tökezledim, midem sıkışırken bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Olduğum yerde sallanırken, görüşüm dans ediyor, bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Rhyan," diye uyardı babam. "Beni duydun mu?"

Gözlerim babamın kılıcına, siyah derili kabzasına ve içine gömülü olan değerli odaklandı. Taş kırmızıydı. Batavia kırmızısı. Bütün

Bunca yıldır, daha önce hiç fark etmemiştim.

Küçük detaylar. Küçük detaylar.

Nefesim kesildi, göğsümün panikle sıkıştığını hissettim. Nefes alamıyordum. Yapamadım... *Tanrım, lütfen... lütfen.*

"Hangi... um... hangi vorakh?" Kalbime çöken kıyamete değil, parmaklarımın ve bacaklarımın hissine odaklanmaya çalışarak yanlarıma vurmaya devam ettim.

"Birincisine sahipti," diye devam etti babam, neredeyse komplocu bir tavırla. "Tapınakta, tüm Bamarian soylularının tanık olduğu, tamamen şiddetli bir imgelem gördü. Imperator Kormac onu oracıkta tutuklattı. Raporlara göre, ertesi gün bizzat kendisi ve Bastardmaker eşliğinde Lethea'ya götürülmüş."

Lethea. Biri Lethea'dan dönmedi.

Zihnimde bir altın parıltısı vardı. Bir kadının kol kelepçesi olarak tasarlanmış altın serafim kanatları. Geçen yaz onun eline uzanırken dokunmuş, gündönümü kutlamalarının yapıldığı gece İmparator Kormac beklenmedik bir şekilde Cresthaven'a geldiğinde onu sıkıştırmıştım. Onun keskin nefes alışığı, onun varlığında gizlemek için çok uğraştığı korku, haftalarca aklımdan çıkmamıştı. Onu daha önce incitmişti ve muhtemelen yine incitecekti, şimdi onun gücü altında olduğu için çok daha kötüsünü.

Çevremde botlarımın uçlarını yakaladım. Siyah deri, burnunda sürtünme izleri var. Yan tarafına Gryphon ahırlarından bir parça saman yapışmıştı.

Nefes al.

"Hatırlatsana," dedi babam, "bu geçen yaz becerdiğin kadın mıydı? Yoksa değil miydi? Senin saçma hikâyeni bir türlü doğru dürüst anlayamıyorum."

Botlarıma bakmaya devam ettim, vücudumdaki her hücrenin hareketsiz kalmasını, kalbimin göğsümden fırlamamasını, gözlerimin yaşarmamasını diledim.

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

"Eee?" diye sordu babam. " miydi?"

"Fark eder mi?" Ben sordum. Jules'la aramızda hiçbir zaman bir anlaşmadan başka bir şey olmamıştı. Soyluların Lyriana'yı korumak için yattığımızı inanmasına izin vermiştik, babamın izimi kaybettirmek, ona olan hislerimden uzaklaştırmak için. İşe yaramamıştı. Ama sonra onu korumak için başka yollar buldum.

Lyriana. Lyr... Tanrılar adına. O miydi?

"Ka Batavia'nın diğer hanımları... onlar... onlar... mı?" Hâlâ hava bulmakta zorlanıyordum.

Vorakh olay yerinde tutuklandı ve Lethea'ya götürüldü. Soyuldular. O kadar acı verici ve ölümcül bir süreçti ki neredeyse her zaman öldürüyordu. Ama tanıdığım her soylu Ka Azria'nın - vorakhlarını saklayan soylu Ka'nın - akıbetinin korkusunu yüreğinde taşıyordu. Sonuç olarak, artık var değillerdi. İmparator, Elyria'daki Ka'larında kalan son erkek, kadın ve çocuğun da idam edilmesini emretmişti.

Jules için hissettiğim ve göğsümde şiddetle yükselen korku, Lyriana'nın buna şahit olmak zorunda kalmasından duyduğum endişeyle savaşmaya başlamıştı bile. Ya da daha kötüsü. Imperator onu ve kız kardeşlerini kolayca tutuklayabilirdi, özellikle de müdahale etmişlerse. Birbirlerine karşı son derece korumacı davranıyorlardı ve gördüklerime bakılırsa, İmparator Kormac Ka Batavia'nın gücünden daha fazlasını çalmak için yeni bir bahaneye bayılırdı. Ülkelerine daha fazla soturi yerleştirmek için herhangi bir sebepten zevk alırdı.

"Ka Batavia'nın geri kalanı Leydi Julianna'nın sahip olduğu talihsiz kötülüğü anladı," dedi babam. "Tüm raporlara göre, İmparator'un işini yapmasına izin vermek için geri çekildiler, hareketsiz kaldılar ve itaatkâr davrandılar."

Jules'un yaşadığı dehşeti, çaresizliği, en sevdiği insanların ona yardım etmeyip arkasına yaslanıp izledikleri fikrini zar zor sindirebildim. Gözlerim yaşardı. "Raporda geri çekildikleri mi yazıyordu?"

"Evet."

Sözlerine inanmaya çalıştım. Onları kabul etmeye çalıştım, ne kadar korkunç olsalar da. Ama Lyr'in içindeki inatçılığı biliyordum. Jules ile arasındaki bağın çok derin olduğunu biliyordum. Ve maskesinin Court'ta kaymasına, gerçek duygularının ortaya çıkmasına ne kadar kolay izin verdiğini de biliyordum. Bakmadığımı sandığında bütün yaz yakaladığım o içten gülümsemeler... çok az soyluda vardı. Daha da azı verirdi.

"Başka kimse tutuklanmadı mı? Arkasva Batavia hala yönetiyor mu?"

"Çok fazla soru soruyorsun, Rhyan," diye uyardı babam. "Sanki umurundaymış gibi."

Bir hırıltıyı bastırdım. Tabii ki umursuyordum. Önemseydiğimi biliyordu. Geçen yaz ona sahip olduğum her şeyi pazarlıkla vermişim çünkü çok önemsiyordum. En başta beni iplerle bağlamasının sebebi buydu. Verecek daha fazla şeyim olsaydı, onu güvende tutmak için daha fazla pazarlık yapsaydım, onu da verirdim.

"Başka kimse tutuklandı mı?" Tekrar sordum.

Babam sessizliğini koruyor, parmaklarını koltuğa vuruyordu. Ben bir adım öne çıktım. "Başka kimse var mıydı-?"

"Eğer ateş kafalıyı soruyorsanız-" "Leydi Lyriana."

"Hayır. Başka kimse tutuklanmadı. Leydi Julianna'nın Ka'sı harekete geçmedi." Gözlerim anneme, sonra tekrar ellerime gitti.

"Şimdi sakın olsan iyi olur," dedi.

Kendimi avuçlarıma bakmaya, başımı kaldırmamaya zorladım. Annemin acıma duygusunu görmeye, yüzüncü kez yüzüne bakıp beni acı içinde görmesine ve hiçbir şey yapmamasına dayanamıyordum.

"Artık izin alabilir miyim?" diye sordum.

"Ekselansları?" "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz?" diye sordu.

Başımı salladım. Çok iyi biliyordum. Rolümü oynamak zorundaydım. Mükemmel oynamak zorundaydım. Mahkeme oturumundayken ve Jules'un kaderi açıklandığında, onunla alay edildiğinde, Vorakh için şeytanlaştırıldığında,

Batavia adı telaffuz edildiğinde hareketsiz, soğuk kalacaktım. Kayıtsız.
Kalpsiz.

En ufak bir yanlış adımda, en ufak bir sempatik görünmede tüm gözler
üzerime . Vorakh'ıma. Lanetimin üzerine.

Ve hepimiz lanetleneceğiz.

Saatler sonra, güneş battıktan sonra odamda yalnızdım. Haber beklendiği gibi
karşılanmıştı ve ben hareketsiz kalmıştım. En iyi arkadaşlarıma bakmayı
reddetmiştim, hatta Garrett'ın yüzü duydukça kararmış, ben babamın
yanındaki kürsüde metanetle dururken mavi gözleri benimkileri aramıştı.
Aurasının bana doğru uzandığını hissettim, sanki bir şeylerden şüphelenmiş,
benim hakkımda bilmemesi gereken bir şey biliyormuş gibi, olanların
fazlasıyla farkında olduğunu ve bunlara yatırım yaptığını hissettim.

Yemin Töreni'nden sonra donup kaldım ve sessiz kaldım, konuşmadım,
yorum yapmadım. Dario ve Aiden arasında gidip şakalara katılmadım. Soturi
ve büyücüler *kaşonimlerini* oluştururken, soylarına girerken ve yeminlerini
ederken beni tekrar izleyen Garrett ile göz teması kurmaya ya da nefes almaya
cesaret edemedim. Seathorne'un ötesindeki kale arazilerinde her zamanki gibi
kutlamalar başladığında ve arkadaşlarım -zaten yarı sarhoş ve gevşemeye
hazır- dışarı çıkıp içmem için ısrar ettiğinde, kendimi mazur gördüm.
Arkadaşlarımdan ve soyluların diğer üyelerinden gelen katılma isteklerini geri
çevirdim. Sonra, bana bakan Konsey üyeleri ve soyluların yanından tek
başıma geçtim.

Bowen peşimden gelir gelmez odama koşmuştum. Kimsenin etrafında
olmaya dayanamıyordum. Kutlamak için. Sanki bu normal bir günmüş gibi
davranmaya, arkadaşım acı çekmiyormuş gibi davranmaya, korkmamış ve
yalnız değilmiş gibi davranmaya. Ona ölüm cezası verilmemişti.

Sevdiğim kız dehşete düşmemiş ve yas tutmuyormuş gibi davranmaya da devam edemedim.

Geçen yaz kalbimin kırıldığını hissetmiştim. Şimdi bu his, beni yatakta yatarken acı içinde göğsümü tutarken bırakarak acımasızca geri dönüyordu.

Kimse gelmezdi. Kimse beni teselli edemezdi. Çünkü kimse teselli edemezdi. Kimse bilmiyordu. Bowen ve babam dışında kimse.

Ve annem.

Geçen yaz yaşananlar hakkında sadece bir kez, döndüğüm gece konuşmuştuk.

"Değişmişsin," demişti, Glemarian aksanı ağırdı, bir yaz uzak kaldıktan sonra duymak şaşırtıcı , özellikle de o yazı kendi aksanımı bastırarak geçirmişken. Bana bakarken gözlerinde yükselen bir hüznün vardı, daha önce onda görmediğim bir bakış. "Seninle ilgili bir şey var Rhyan," dediğinde kalbimin kırıldığını zaten bildiğinden emindim. Bir şey mi oldu?" Odanın dışında nöbet tutmak için geri çekilen Bowen'a baktı, sonra tekrar bana döndü, gözlerinde soru vardı.

Eve döndüğümde her şeyi unutacağıma yemin etmiştim. Seathorne'un kapılarından içeri girdiğim anda Lyriana'yı düşünmeyi, onu özlemeyi, onu istemeyi bırakacağıma dair Tanrılara söz vermiştim.

Bağlarımı kesecek bir Afeya aramaktan vazgeçmem için kendimle konuşmam gerekti. Kontrolümü kaybedip Lyr'in kalesine geri dönmeye çok yaklaşmışım, böylece onu alıp bir kez daha o ağaca yaslayabilecektim. Arzuyla yanıp tutuşuyordum; onun pembe, dolgun dudaklarını kendime çekip nefessiz kalana kadar, kalbim çarpana kadar, onunki de çarpana kadar onu öpme düşünceleriyle yanıp tutuşuyordum.

İç çekişlerini duymaktan, adımı söylediğini duymaktan, ne düşündüğünü duymaktan başka bir şey istememiştim. Haftalar sonra bile hala kokusunu alabiliyor, tadını alabiliyor, sıcaklığını hissedebiliyordum... Tanrım. Uyanık olduğum her dakikayı tüketmiş ve eve dönerken rüyalarımı doldurmuştu.

Beni Lethea'dan daha uzağa götürüyordu. Bu yüzden kaledeki hayatıma döndüğümde düşünmemeye karar vermiştim. *Hissetmeyecektim*. Yıllardır olduğum kişiye, umudu ve duyguları olmayan birine dönecektim. Cezama katlanacak, Vahiy Töreni'ne kadar iplerden kurtulmanın bir yolunu bulacak ve kalbimi tekrar kapatacaktım. Kalp kırıklığının acısı... Bunu bir daha asla hissetmek istemedim. Bu yüzden kalbimi sonsuza dek kilitli ve mühürlü tutmaya karar verdim.

Eve dönüş yolculuğum boyunca elimde, onu altında öptüğüm güneş ağacından koparılmış altın bir güneş yaprağı taşıdım. Her gece yumruğumda onunla uyudum ve babamın çöp arabasının içindeki sonsuz yolculuk boyunca parmaklarımla damarlarını izledim. Yolculuk sona erdiğinde, buruşuk bir şey haline gelmişti ve onu kemer kesemin dibine tıktırdım, bunun sonunda rüyanın sona erdiğinin bir işareti olduğunu biliyordum. Kalbimde yanıp sönen umudu, aramızdaki her şeyin bitmediğine, bir şekilde onu tekrar bulacağıma dair fanteziyi söndürmenin zamanı gelmişti. Hikâyemiz bitmiyor, başlıyordu.

Her şey bitmişti. Ben de olanları düşünmemeye ve bir daha konuşmamaya karar verdim.

Ama o gece annemin ısrarıyla tüm hikâye aceleyle ağzımdan dökülüverdi. Yeterince hızlı konuşamıyordum, duygularımın önüne geçemiyordum, ağzım gözyaşlarımla yarışıyor, yükselen hıçkırıklarımın karşısında çökmeden önce hikayeyi anlatmaya çalışıyordum.

İtiraf ederken ve rahatlatıcı bir şeyler söylemesini, acımı hafifletmesini, bilgelik sunmasını, kalbimdeki deliği onarmam için bir yol göstermesini beklerken, çocukluğumda yaptığı gibi saçlarımı okşadı.

Annem olmasını bekledim.

Onunla saatlerce oturur, hikâyelerini dinler ve onlarla teselli bulurdum. Antik Lumeria'nın büyük kahramanlarının hikayeleri. Işık Savaşı efsaneleri. Auriel ve Asherah'ın Valya'sından aşk hikâyeleri. Bunları büyük bir heyecan ve tutkuyla paylaşırdı, Glemarian aksanı yuvarlanır ve

Güzeldi. Bana huzur verirlerdi. Rüzgar Tapınağı'nı birlikte ziyaret ederdik, Bowen nöbet tutarken sadece ikimiz, bana resimleri açıklarken gözleri parlardı, kendi büyüm kendim görmeme izin vermeden önce hareketlerini tarif ederdi. Sonsuz saatler boyunca zahmetsizce umut ve aşk hikayeleri örerdi.

Ama hayatımın o kısmı sona ermişti. Bana hikaye anlatmayı çoktan bırakmıştı.

O gece ne bir tavsiyede bulundu ne de beni teselli edecek bir söz söyledi, sadece "Kalbim, üzgünüm" dedi. Kucağına uzanıp ağladım ve ağlamam bitip doğrulduğumda bakışları mesafeliydi. Bir dakika sonra kalktı, beni kırık ve yalnız bıraktı, kalbim çiğ ve açıktı.

O uzaklaştığında nefes alamıyordum. Sanki oracıkta ölecekmişim, kırık kalbimden yayılan acı beni uykumda boğacakmış gibi hissediyordum. Çok fazla, çok çiğ, çok tazeydi ve acıyı hafifletmek, kendimi yatıştırmak, Lyriana'yı unutmak, onu istemekten göğsümde açılan yarayı kapatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu, annemden son teselli arayışım olmuştu.

Sabah olduğunda ayılmışım, gözlerim şiş ama kuruydu. Kalbimin etrafında yeni bir duvar, hissetmemek ya da hatırlamamak için yeni bir kararlılık, tadı hala dudaklarımda kalan kızı kovmak için yeni bir söz vardı. Onu ruhumun en karanlık derinliklerine hapsedmeye, irademi kalbimden daha güçlü kılmaya yemin ettim.

Sonra mektuplar geldi ve beni tekrar ikiye böldü.

Aynı his şimdi de beni rahatsız ediyordu. Sanki nefes alamıyormuşum, sanki duygularımla boğuluyormuşum ve beni hiçbir şey kurtaramayacakmış gibi hissediyordum. Eğer ipler sihrimi kesmeseydi, şimdiye kadar ormana, Glemaria'nın uzak vahşi topraklarına gitmiş, umutsuzca gözyaşlarımdan kaçmaya çalışmışım.

Hiçbir uyarı olmadan kapım açıldı. Ben Bowen'a bağırımadan babam içeri girdi.

"Bağlarımı çözmeye gelmediyseniz," dedim ağır ellerimi kaldırarak, "defolun."

"İstediğinizi elde etmenin yolu asla bu olmamıştır." Kapıyı arkasından kapattı.

"Sanırım bağlamaya devam edeceğim?" Yatağımın kenarına oturdum, ellerim kucağında cansızdı, siyah ipler ileri geri gidip gelerek tenimi kesiyordu. Bütün gün kaşınma dürtüsüne direnmiştim. Ve lanet olsun ki şimdi de pes etmeyecektim, onun önünde olmazdı.

Yanıma oturdu, aurası ilk kez ne çok sert ne de çok soğuktu.

"Partiyi kaçırıyorsun," dedi nazıkçe, eli yüzüme değdi.

İrkildim, tüm vücudum gerildi, bir vuruşa hazırlandım. Ama o sadece yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildi.

Parmağındaki gözyaşı damlasına baktı ve sanki kirlenmiş gibi başparmağının altıyla sildi.

"Buraya kavga etmeye gelmedim," dedi, sesi hâlâ yumuşaktı. "Şimdi söyle bana, neden partiye katılmıyorsun?"

Hâlâ gergindim. Sesi yumuşadığında, en ufak bir nezaket belirtisi parladığında en tehlikeli haline bürünebiliyordu. Bu ruh hali her an, herhangi bir tetikleyici yüzünden sona erebilirdi.

Midem çalkalanırken beklentiyle beni izledi. "Onları

hiç sevmediğimi biliyorsun," dedim.

"Tüm Glemarian soyluları orada, tüm dostlarınız," dedi, özenle kesilmiş sakalını sıvazlayarak.

Omuz silktim.

"Yani partilere sadece gündönümünde mi katılıyorsunuz? Ya da sadece *Leydi Lyriana*'nın olduğu zamanlarda mı?"

Gözlerimi kapattım, burun deliklerim açıldı. Tanrılar adına. Neden hâlâ onun hakkında konuşuyorduk?

Babam dilini şaklattı. "Yıllar boyunca insanlardan uzak durma eğilimine aldırış etmediğimi söyleyemem. Yanlış bir şey söyleyip Ka'mızın büyük itibarını tehdit etmen için sana daha az fırsat veriyor."

"Harika mı?" Alay ettim.

"Büyüklik yeteneğine sahip olduğuna inanıyorum. Ne de olsa bir İmparator üretti. Ve... o İmparator sizi üretti. Hala neler başarabileceğini bilmiyoruz."

Bakışlarımı kapıya doğru çevirdim.

Babam yine dilini şaklatarak dikkatimi geri çekti. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," dedi ama sesinde bir uyarı vardı. Kılıcını kınından çıkardı ve havaya kaldırdı, yavaşça çevirip döndürerek kılıcın parlaklığını inceledi, meşale ışığının çeliği ateşli bir parlaltıya büründürmesine izin verdi.

O kılıcı iyi tanırdım. Binlerce kez onu temizlemem emredilmişti ve neredeyse bir o kadar sık kesiklerine ve kabzasının darbelerine katlanmak zorunda kalmıştım. Yıllar boyunca etime bir acı haritası çizmişti. Ama bıçağı körelmişti. Artık beni kızdırmak için akıl oyunlarına daha çok güveniyordu.

"Hiçbir zaman en sosyal varis olmadın, ama en azından Saray'da bir varlığın vardı - bunun Oturma Odası'ndaki toplantıların ötesine geçtiğini hatırladın. Arkasva'nın *erkek* varisinin görevlerini hatırladın." Bakışlarını bana çevirmeden önce kabzasındaki yakut mücevherin izini sürdürdü. "Eskiden yatağına düzenli olarak çok sayıda kız getirtirdin."

Sertleştim.

"Senin için zor olduğunu biliyorum," dedi, sesinde sempati vardı. "Batavia'lı kız için uzun süre özlem duydun. Ama onun Ka'sı bu haberle lekelendi. O senin için, gelecekteki Arkasva'mız için bir seçenek değil. Ve eğer her zaman olabileceğine inandığım adam olacaksan kesinlikle değil."

Bana hiç inanmamıştı. Tüm hayatımı bunu bildiğimden emin olmak için harcadı. Parmaklarım yanlarımda sıkıştı.

"Rhyan, kendi kendine uyguladığın bu bekârlık yüzünden Saray'da çok fazla kişi konuşuyor. Dedikodu yapıyor. Bu benim için bir sorun ve sizin için de bir sorun teşkil ediyor. Bu

bu saçma isyanla birlikte bu gece sona erecek."

Şöminedeki kütükler bir ateş patlamasıyla yer değiştirdi, alevler bize doğru tütüyordu. "Ne isyanı?"

Başını yana doğru eğdi. "Geçen yıl beni zorlayarak Leydi Lyriana'yı korumaya çalıştığını biliyorum. Ama bir şey kalmadı. Senin de yapabileceğin bir şey kalmadı. Küçük tehditlerin geçersiz. Leydi Julianna'ya olanlar oyunu değiştirdi. Bir vorakhın ifşa edilmesi, bir soylunun tutuklanması ve iktidardaki Ka'nın dokunulmadan kalması mümkün."

Aurası kabardı, odamda patladı, şöminemin alevlerini söndürdü, her meşaleyi söndürdü.

Vücudum soğuktan titriyordu. Lyr'i koruyabilmemin, babamın onun Arkturion Kane ile evlenmesi için yaptığı görüşmeleri durdurabilmemin tek yolu vorakh'ımı ortaya çıkarmakla tehdit etmem olmuştu. Elimdeki tek koz buydu.

"Beni reddetmekten bıktın. Bu tavırla işin bitti. Bu saçma anti-sosyal davranışla işin bitti, sabahlarını ahırdaki hizmetkârlarla bok içinde geçirmeye işin bitti. Ve bu yatağı boş tutmaktan da kesinlikle bıktın. Davranışlarını değiştireceksin. Gerçek bir varis gibi davranmaya başlayacaksın. Ve bu gece bu partiye katılarak başlayacaksın. Herkese Ka Hart'ın varlığını hatırlatacağısın ve aletinin ıslanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayacaksın. Eğer onu bir varis yaratacak kadar iyi becerebileceğine inanmazlarsa kimse kızını seninle evlendirmez."

Gözlerimi kapadım, ellerimi kucağımda sakın tutmaya, yumruk haline getirmemeye, kontrolümü kaybetmemeye çalıştım.

Bir yıldan fazla olmuştu. Bir kızı kollarıma almalı bir yıl olmuştu. Yatağımla biriyle paylaşmalı uzun zaman olmuştu. Lyr'i kucağıma aldıktan, onu öptükten sonra başka kimseyi arzulamamış, başkasına bakmayı bile kendime yedirememiştim...

Ben hâlâ onun kızıydim. Gündönümü gökyüzünün altında, gözlerindeki güven dolu bakış, kalbimdeki sevgi ve umudun kabarması ve bedenini bedenimde hissetmem arasında bir yerde kaybolmuştum. Beni tamamen ele geçirmişti. Başka kimseyi istemiyordum, başka kimseyi hayal edemiyordum ve geçen yıl boyunca başka kimse olmamıştı. Olmasını da istememiştim. Bir daha başka birinin olmasını istediğimden emin değildim.

"Emriniz bu mu, Majesteleri?" Sesim kuru bir şekilde sordum.

"Botlarını giy, kışını dışarı çıkar ve nasıl erkek olunacağını hatırla. Sabah Connal'ın seni serbest bırakmasını düşünebilirim."

Cevap olarak sadece öfkelenebildim.

"Kabul et," dedi. "Kabul et, yoksa seni ikna etmek için başka yollar bulmamı izlersin. Artık hiçbir şey beni geri tutamaz. Anneni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

Piç kurusu.

"Peki," diye tersledim. "Katılacağım. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, istesem bile bu gece için başka bir söz veremem."

"Lanet olası aynaya bak. Sana verdiğim unvanı hatırla. Başarılı olmamak için hiçbir mazeretin yok. İster yüzünüzden, ister alnınızdaki taçtan, isterse de başka herhangi bir zorlama yöntemiyle olsun, bunu gerçekleştireceksiniz."

Hırladım. Eğer bunu yapabileceğimi düşünüyorsa Lethea'dan çok daha uzaktaydı.

Babam başını salladı, kara kaşları gergin bir şekilde birbirine yaklaşmıştı.

V. "Tabii," dedi gözleri kemerimin altına daldı, "hakkındaki söylentiler doğru değilse? İyi bir sevişme ya da iplerinin zincirlenmesi arasındaki seçim senin için kolay bir karar olmalı. Eğer yarım bir beynin varsa." Ayağa kalktı ve yatağımın üzerine bir tomar ve parşömen attı. Parşömen küçük, düz, mor bir mühürle kapatılmıştı, geçen yıl açtığım düzinelerce mühürle aynıydı.

Çılgılık atmamaya çalışarak dudağımı ısırdım.

"Bunlar size bu sabah geç saatte ulaştı. Gerekiyorsa oku, sonra ortaya çık. Geçen yıl sana karşı çok hoşgörülü davrandım. Senin

tavırlar ılğınca. Bu kadar yeter. Sandığın kadar gcl değilsin. Bu konuda akıllı ol Rhyan, lanet olası hayatında bir kez olsun akıllı ol. Nefret ettiğin bağlar ya da daha tatlı, daha *sıcak* bir şey arasında seçim yap. Beni hayal kırıklığına uğrattığında, beni incitmediğini hatırlamanı istiyorum. Sadece anneni incitiyorsun."

Dişlerimi sıktım.

"Onu incitmek istemediğini biliyorum." Sesi yatıştırıcı ve anlayışlıydı. Bu bende çığlık atma isteği uyandırdı. "Öyleyse, bundan kaçınmak için ne yapman gerekiyorsa yap, hmmm? Dikkatlice düşün. Onu artık sadece senin için yanımda tutuyorum. Ama bu basit hareketi yapamazsan, belki de kendimi yeni bir Veliaht'a ihtiyaç duyarken bulacağım. Ve onu yapacak yeni bir eşe." Kapıya doğru yürüdü ve beni parşömenle baş başa bıraktı.

Daha düşünmeden hançerime uzandım, parmaklarım kabzanın etrafında eklemelerim bembeyaz olana kadar sıkılaştı, kolumu geri çekip bıçağımlı fırlatırken kaslarım bağlara karşı gerildi ve kapıyı izledim.

Bölüm

ÜÇ

M Varis'in özel kanadının koridorunda tökezleyerek ilerlerken, gecenin sönmekte olan meşaleleri arkamda karanlık gölgeler bırakıyordu. Soturion pelerinin omuzlarımdan düştü ve duvara tamamen çarpmadan önce elimi duvara dayadım. Görüşüm düzelmeden önce ellerim iki katına çıkmış gibiydi ve başım dönüyordu. Partiden bir soylu kadın koluma asılmış, histerik bir şekilde kıkırdıyordu.

Gözlerinin parladığını görünce ben de gülmeye başladım. Lady'yi izlerken... um... Lady... daha çok güldüm. Onun adını kesinlikle biliyordum. Bundan emindim. Ya da en azından birkaç saat önce bildiğimden emindim. A ile başlıyordu.

Yoksa T miydi?

Başım . Çok fazla bal likörü. Partide çok fazla saat geçirdim. Çok fazla düşünce. Çok fazla harf.

Kuzeydeki en sevdiğim arkadaşşıma -aynı zamanda kuzeydeki tek arkadaşşıma (bu arada bu seni daha az sevdiğim yapmaz),

Siz bunu okuduğunuzda, büyük olasılıkla sıkı soturion eğitiminize geri dönmüş olacaksınız. Ben ise Cresthaven'ın ötesindeki tarlalarda, Yemin Töreni'mi yeni tamamlamış ve bana kesinlikle tapan bir çırakla birlikte en muhteşem kaşonimlerin bir parçası olacağım.

İnce eller beni duvardan çekti.

"Hayır," diye mırıldandı soylu kadın, durarak. ", omzunuzu mu incittiniz?" Zırhımın göğsünü okşadı, parmakları köprücük kemiğimin üzerinde gezindi. Onunla partide tanıştığım da saçları açıktı ama saatlerce içip dans ettikten sonra buklelerini at kuyruğu yapmayı tercih etmişti. Yüzündeki taze ter pırıltısı cildini parlatıyordu.

"Öyle mi yaptım?" Ben sordum. Hiçbir şey hissetmemiştim. Yine de, bütün akşam içtiğim alkol ve iplerimin sıkılaştıran ağırlığı yüzünden ellerim hafifçe uyuşmuştu. Boynumu büküğümde Bowen'ı arkamdan gelirken yakaladım, yüzü şüpheyile gerilmişti.

Tabii ki. Şimdi benim için endişeleniyordu. Şimdi endişeliydi.

"Majesteleri?" diye sordu, sesi sertti.

"Yessssss?" Beklentiyle elimi salladım. "Lord

Rhyan?" Sesi alçaldı.

"Bowen, bir sorun varsa lütfen sor. Ben lanet bir-" Dudağımı ısırdım, zihin okuyucu demeden önce durdum. Vorakh. Sinirle elimi kaldırdım. "Eee?"

Gözlerinde kırılğan bir ifadeyle öne doğru çekingen bir adım attı. "İyi misiniz, Majesteleri? Uzanmak isterseniz, hanımefendiye yanına kadar eşlik edebilirim-"

"Bayana hiçbir yerde eşlik etmeyeceksin," diye tersledim. "Bu gece ona ben eşlik edeceğim." Elim tekrar salladım, onun önünde koruyucu şekilde adım attım ve sadece biraz tökezledim. "Ona eşlik ediyorum... ona eşlik ediyorum..." Zihnim karardı ama önemli değil. Cümlem için mükemmel bir son planladığımdan kesinlikle emindim.

"Senin odan," diye bitirdi, sesi nefes nefese çıkıyordu, kollarını arkamdan sararken ağzı kulağıma yakındı.

"Evet!" Bağırdım. "Odama." için... uzanmak için...

"Majesteleri," dedi Bowen, gözlerindeki endişe ifadesi büyümüş gibiydi; en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. "Bana ihtiyacınız olursa ismimi söyleyin."

Kadın güldü, sesinde baştan çıkarıcı bir nota vardı.

"İnan bana Bowen. Bu gece ismi söylenen kişi sen olmayacaksın." Göz kıptım.

Ama umarım Akademi seansları arasındaki bu haftayı gerçekten dinlenmek ve her zaman yapacağına yemin ettiğin şeyi yapmak için kullanmışsındır, her ne kadar dişlerinin arasından yalan söylediğini bilsem de - ya da mürekkep gibi, olduğu gibi. Rhyan, Tanrılar aşkına, lütfen bana eğlendiğini söyle. İnsanlardan hoşlanmadığını biliyorum ve evet, Glemarian partileri büyük olasılıkla biraz kaba ve soğuktur ve kabul edelim, misafir olarak beni özlediyorlar, ama yine de iyi vakit geçirdiğini hayal ediyorum - Akademi'deki derslerden daha iyi bir zaman - ve en önemlisi, onlara gitmelisin. Bana söz verir misin? Yemin et? En azından yüzünü göster.

Yatak odamın kapı koluna uzandım, ipleri gördüğümde sertçe yutkundum, siyah, ışıltılı ve solgun tenime karşı sertti. Homurdanarak kapı kolunu çevirdim ama kilitli olduğunu fark ettim.

"Bowen! Kapım!"

Öksürdü. "Belki de zat-ı şahaneleri kendi yatak odasının kapısını bulamıyorsa, o zaman zat-ı şahaneleri hanımefendileri yatak odasına getiremeyecek kadar sarhoştur."

"Onu buldum! Sadece kilitli."

Bowen iç çekti. "Majesteleri gerçek yatak odasının kapısını açmayı deneyebilir. Ki o kapı kilitli *değil*. Ayrıca bir sonraki kapı. Burası eskortun süiti."

Güldüm. "Tabii ki. Çünkü ben bir eskortum."

Bowen ters ters baktı. "Leydi *Amalthea* için böylesine saygın bir görev üstlendiğini bilmiyordum."

Gözlerimi kıptım. Leydi *Amalthea*, evet, adı buydu. Leydi *Amalthea* Oryyan, Glemarian Senatörü'nün yeğeni. Ayrıca Thorin Oryyan'ın kuzeni. Benim kendini beğenmiş çırağım.

Bowen sessizce, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Peki sen ne biliyorsun?" Tısladım. "Bunu asla yapmazsın!"

Bowen'ın burun delikleri alevlendi ama saygılı bir şekilde geri adım attı.

"Gelin, Lord Rhyan." Amalthea elimi avucunun içine aldı, avucumu sıktı ve beni koridordan geçirerek gerçek yatak odamın kapısına götürdü. "Bu mu majesteleri?" diye mırıldandı.

Temas sırasında boğazım kurudu. Suyu ihtiyacım vardı. "Bu."

Ve bir bardak bal likörü iç, hadi, istediğini biliyorsun.

Bu mektubu okumayı bitirir bitirmez -ve benim gibi hayattan zevk almanı ve mutlu olmanı gerçekten isteyen bir arkadaşın olduğunu bilmenin muhteşemliğinin tadını çıkarmak için bir dakikanı ayırarak- bana cevap yaz ve yaptığın eğlenceli şeyleri anlat. Beni komik bir parti hikayesiyle eğlendirmek kesinlikle taleplerimi karşılayacaktır. Çünkü bu bana gerçekten bir partiye gittiğini kanıtlayacaktır.

Gürültülü bir öksürük beni odamın dışındaki koridora geri çekti. Bowen'ın gözleri beni delip geçiyordu.

Küfredip kapıyı açtım ve içeri adım attım. Amalthea hemen arkamdan geldi, etekleri botlarıma sürtünüyor, çiçekli parfümü burun deliklerime doluyor ve yatak odamın kokusunu değiştiriyordu.

Ve evet, Artem ve gryphonlarla ilgilenme hikayelerinizden gerçekten keyif alıyorum. Ne cüretle beni hoşlanmamakla suçlarsın! Pek çok şeyle ilgileniyorum. Bu arada, umarım Dario, Aiden ve Garrett iyidir.

Saatler önce, sahaya adım attığımda Dario'nun yüzü gece gökyüzünde patlayan havai fişeklerden daha parlaktı. Koyu renk bukleleri geriye örülmüş ve ateş ışığında parlayan minik gümüş boncuklarla süslenmişti. Kolunu anında omzuma dolamış, diğer eliyle de buz gibi soğuk ve mükemmel baharatlı bir kupa bal likörünü bana doğru itmişti. Aiden ve Garrett kadehimi yudumlarken bana tezahürat yaptılar. İkinciye bitirdiğimde daha yüksek sesle tezahürat yaptılar, üçüncüye geçtiğimde çığlık attılar.

"Evet! Evet! Lord-Rhyan sikik-Hart geri döndü, dostlarım!" Dario anons etti. "Bu adam! Bu adam benim tüm dünyadaki en iyi arkadaşım!"

"Peki biz neyiz?" diye bağırdı Aiden sahte bir öfkeyle.

"Siktir git!" Dario bağırmıştı. "Çünkü Rhyan bu gece dışarıda! Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun! Parti!" Bardağını havaya kaldırarak daha fazla konuğu çemberimize katılmaya çağırdı. "İçelim! Ve gözlerinizi Veliahtımızdan ayırmayın. Hiçbir erkek onun yumruklarından kurtulamaz. Hiçbir kadın bu yakışıklı yüze karşı koyamaz." Çenemi sıkıp yanağıma özensiz bir öpücük kondurduktan sonra beni iterek Aiden ve Garrett'a doğru koştu ve kollarını boyunlarına doladı. "Kıskandın mı? Seni de öpmemi ister misin?"

Aiden ve Garrett, Dario'ya dönüp herkes alkışlarken onu yere yatırmadan önce birbirlerine baktılar.

"Sakin olun!" Onlara seslendim, bal likörü içimi ısıtırken kendi sırtışımanın yayılmasına engel olamadım.

Yıllardır arkadaşımız olan Leydi Kenna kadehini bana doğru kaldırdı ve gülümsedi. Aurası sıcak ve ışıltılıydı, onu süsleyen sarı elbise kadar parlaktı. Kenna, arkturionumuzun kızı olsa bile güzel ve kibardı. Ama biz daha konuşmadan başka bir soylu kolunu onun omzuna dolamış, kıkırdayarak onu çekip götürmüştü. Gölgelelerin arasında kaybolmadan önce bana el salladı.

Biri bana bir içki daha uzattı. Ve bir tane daha.

Bir ara Leydi Amalthea çemberimizin içine girdi. Parmağını saçlarının arasında dolaştırırken koyu renk gözleri benimkileri buldu. Ateş ışığında kıpkırmızı olmuştu. Ateş kırmızısı.

Kırmızı.

Batavia kırmızısı.

Şimdi odamın her köşesindeki meşalelerden alevler yükseliyordu. Amalthea kapımı kapattı ve sürgüyü yerine kaydırdı. Kilit, odaların içinde yankılanan bir gümbürtüyle açıldı. Arkasına yaslandı

Çenesi yukarı doğru eğildi, sırtı kavislendi. Bu hareket göğüslerini öne doğru iterek elbisesini zorlamalarına neden oldu. Elbisenin korsajı geleneksel Glemarian yeşili rengindeydi, yakası köprücük kemiğine kadar yükseliyordu ama kumaş ince ve... çok dardı.

Yakında sana daha fazlasını yazacağım. Bugün Auriel'in Bayram Günü ve ben de Vahiy Töreni için hazırlık yapmakla meşgulüm. Elbiselerin pek senin uzmanlık alanın olmadığını biliyorum ama inan bana, giydiğim elbise muhteşem! Morun en muhteşem tonu, tam istediğim gibi. Onu bulmak için saatlerce süren alışverişin ayrıntılarını anlatmayacağım. Ama bu gece bunu göstereceğim için çok heyecanlıyım. Yani, beyaz cübbeler çıktıktan ve asamı elime aldıktan sonra.

Elbiselerle ilgili teğetimin intikamı olarak uygun gryphon bakımı hakkında uzun bir paragraf eklemekten çekinmeyin.

"Lord Rhyan," dedi Amalthea parmağını kıvrarak ve beni öne doğru çağırarak.

"Ne?" diye sordum. Bir şekilde kendimi yatağımda bulduğumu fark ederek sordum. Sadece bir saniyeliğine bayılmışım.

Kalbim küt küt atıyordu. Düzgün düşünemiyordum. Odam dönüyordu. Sadece uzanmak, gözlerimi kapatmak istiyordum.

Amalthea aramızdaki mesafeyi geçti ve önümde durdu, karanlık gözleri arzuyla kaplanmıştı. Bacaklarımı ayırdı ve aralarına girerek ellerini omuzlarıma koydu. Parfümünün kokusunu bir kez daha aldım. Çiçekli. Güzeldi ama...

Eğildi, ağzı benimkine doğru hareket etti. Dudakları çok yakındı. Çok güzel. Çok yumuşak.

Ama yanlış. Doğru şekil değil. Rüyalarıma giren pembenin tonu değil.

Ve kokusu. O da yanlış. Tatlı ve misk gibi değildi. Vanilyalı ya da limonlu değildi. O değildi... O değildi.

Başımı çevirdim, öpücükten kıl payı kurtuldum. Reddedildiğini hissetmeden önce kollarımı beline doladım ve onu kucağıma çektim.

"Merhaba," dedi kıkırdayarak, ağırlığını vererek. "Merhaba," dedim.

Gözlerimin arkası yanıyordu. Bunu istemiyordum. Onu istemiyordum.

Onu becerebileceğine inanmazlarsa kimse kızını seninle evlendirmez.

Amalthea bana karşı kıpırdandı.

"Majesteleri," dedi tatlı bir sesle, parmakları ensemden gezinerek omurgamda minik ürpertiler yarattı.

Bedenim karşılık verdi, aklım ve kalbim hala onunla boğuşuyor olsa bile görünüşe göre ne yapması gerektiğini anlıyordu. Uzadığımı, tuniğime doğru gerildiğimi hissettim. Yüzündeki bilmiş gülümseme onun da bunu hissettiğini gösteriyordu.

"Sen," diye nefesimi içime çektim, "bana burada Rhyan diyebilirsin."

"Rhyan," diye fısıldadı. "Bütün gece dudaklarını tatmak istedim." Midemi bulandırma dürtüsüyle ve zihnimde bunun doğru olmadığını, bunun o olmadığını haykıran seslerle savaştım. Bunun bir daha başıma gelmemesi umurumda değildi. Yalnız olmak, kalbimi ve midemi saran bu acı verici sıkışmadan çok daha iyiydi. Bu yanlıklık hissi. Bu herhangi bir şey hissi ve o olmayan, Lyriana Batavia olmayan herkes.

"O zaman bak," dedim, avucumu yanağına dayayıp onu kendime çektim. Ben.

O da bu gece için heyecanlı tabii. Onu hiç sormadın.

Bir süredir, en azından doğrudan değil. Ama size bir güncelleme borçlu olduğumu düşündüm. Geçen yaz Bamaria'da konuştuğumuz plan işliyor. Siyah ve beyazın karışık renklerinden oluşan pek de favori olmayan lordunuz sonunda romantik niyetini belli etti. Henüz bana söylemeye gelmedi ama yakında söyleyeceğini umuyorum, artık birlikteler. Resmi olarak.

Bence bu onun için iyi bir şey olacak.

Bir kalp iki kez parçalanabilir mi? Lyriana, lanet olası Lord Tristan Grey ile birlikteydi. Kendini beğenmiş kıcı onunla birlikte olmakta, onunla konuşmakta, ona sarılmakta, ona dokunmakta, onu öpmekte özgürdü... *Siktir.*

Jules bana yazdığı her mektupta Lyr'in mahremiyetini korumuştı. Sırlarını şiddetle korurdu. Detayları hiç almadım. Onlar ne bana aitti ne de benim isteyebileceğim. Oynadığım rolden sonra değil. Ama yeterince şey söyledi. Satır aralarını okuyabiliyordum. Kısa bir ağlama ve benden nefret etme döneminden sonra başka birini öptüğünü biliyordum. Ve başka biriyle.

Her seferinde acıtıyordu. Ama acıyı istedim. Hoş karşıladım. Hayatına devam etmesini istedim. Yine de, benden her uzaklaştığında, kalbimin onun elinden kurtulmasını bekledim. Umudumun biraz daha ölmesini bekledim. Ama hiç ölmedi.

Bu geceye kadar.

Amalthea'nın dili dudaklarımın kenarını yaladı ve yumuşak bir iniltiyle ağzım onunkine açıldı. Bir saniye sonra, sahip olduğumu bilmediğim bir açlıkla, beslenmezsem beni öldürmekle tehdit eden bir açlıkla, yıllardır açlıktan öldüğüm bir açlıkla ateşler içinde öpüşüyorduk.

Geçen yaz söylediklerimi hâlâ koruyorum. Onu kiminle görmek istediğimi. Kimi . Ama şimdilik, bunun gerçekleştiğini bilmeni istiyorum. Kendine iyi bak. Lütfen.

Amalthea'nın saçlarını bağlarından kurtardım, parmaklarım buklelerine dolanarak boynundan ve omuzlarından aşağıya indi. Renk artık ateş ışıyla aydınlanmıyordu, artık kırmızı değildi.

Batavia kırmızısı
değil. Hiç
olmamıştı.

Amalthea beni yatağa geri itti, kalçalarımın üzerine oturdu ve bana doğru süründü. Kalçaları daireler çiziyordu ve ben onun altında ürperiyordum, aklım gündönümüne, Lyr'in dansına, mükemmel bir şekilde gerçekleştirdiği kalça dairelerine, vücudunun sinsice sarhoş edici bir şekilde hareket etmesine, kalçalarına geri dönüyordu.

Bir o yana bir bu yana kıvrılıyor, kıvrımları beyaz elbisesine şekil veriyordu. Teni parlıyordu, sıcak, yumuşak ve altın sarısıydı ve ben ona dokunmuştum, ellerim karnında geziniyordu-

Ayrıca ona senin için sarıldım. Bugün onun doğum günü, bunu bildiğinden emin değilim. Merak etme, senden geldiğini söylemedim. Ona o kadar çok sarılıyorum ki, takip edemiyor. Ama ben söyledim. İstersen bana kızabilirsin.

Amalthea öne doğru eğildi, göğüsleri zırhıma yaslanmıştı, ben elbisesinin eteklerini sıyrırken o da hararetle çözmeye çalışıyordu, parmaklarım bacaklarının çıplak teninde geziniyordu.

Son mektubunuzdaki sorunuza gelince. Bamaria'da hiç Afeya görmedim. Saray'da sadece bir elçi vardı ama o da sadece bir günlüğüne buradaydı, Arkturion Aemon ile görüştü ve gitti. Size yakın Gece Toprakları'ndan geldi. Gözümü ondan ayırmamaya devam ediyorum. Her zaman öyle yaparım.

Vakit . Ka'nın geri kalanıyla kordonda buluşmalıyım. Yakında tekrar yaz!

Güneyden gelen, büyücü olmak üzere olan ve mor elbisesiyle herkesi büyüleyen olağanüstü yetenekli ve harika arkadaşınızdan sevgilerle,

Jules

P.S. Evet! Her şey mümkün.

Belki bir zamanlar her şey mümkündü ama ben daha iyisini biliyordum. Olasılık, umudun fakir bir adam versiyonuydu ve hiçbir şey bundan daha tehlikeli olamazdı. Umut zayıf bir şeydi ve zayıf şeylerin bu dünyanın sunduklarının ağırlığı altında hiç şansı yoktu. İmparatorlar tarafından yönetilen bir dünyada.

Amalthea ağzımın içinde inledi, eli yanımdaki yatağa bastırıyordu. "Nedir bu?" Üzerinde ikiye bölünmüş bir gryphon izi olan, balmumu mührü kırılmış, katlanmış küçük bir parşömeni eline aldı.

Mektubu parmaklarının arasından alıp yere bıraktım. "Önemli bir şey değil." Amalthea gülümseyerek dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırdı.

Senin ,

Özür dilerim. Sen sonra babanın adamları ahırları bastı. Gitmiş. Ondan kurtulmak zorundaydım, burada tutamazdım. Majesteleri artık yardım etmeni istemiyor. Senin ve benim iyiliğim için lütfen geri gelme.

-Artem

Yavru gryphon ölmüştü. Elbette ölmüştü. Glemaria her şeyin ölmeye gittiği yerdı. Umudun öldüğü yer. Bugün yaptığım her şey boşunaydı. Son bir yıldır, tüm hayatım boyunca yaptığım her şey boşa gitmişti çünkü dokunduğum her şey boka dönmüştü.

Artık birlikteler. Resmi olarak.

Amalthea arkasına yaslanıp botlarımı çıkardı.

Gitti. Lütfen geri gelme.

Zırhımın kancasını çözdü ve omuzlarımdan çekti.

Arkasva'nın yeğeniydi... Imperator Kormac onu hemen tutuklattı.

Kemerimin çözülürken çıkardığı metalik ses kulaklarımda çınladı.

Onu becerebileceğine inanmazlarsa kimse kızını seninle evlendirmez.

Kemerimin derisini gevşetti, belimin altından kaydırđı ve onu ve hançerimi yere fırlattı.

Her şey mümkün.

Tuniğim çekiştirilerek çıkarıldı, gövdem açıkta kaldı.

Artık birlikteler. Resmi olarak.

Şimdi birlikteler. Artık birlikteler.

Tek görebildiğim Lyriana'nın geçen yaz Tristan'a akşam yemeğinde o gerçek güzel gülümsemesini sunmasıydı. Tek duyabildiğim Jules'un bana uzun zamandır arkadaş olduklarını, onun iyi bir eş olacağını söylemesi ve benim de Jules'dan Lyr'i güvende tutmak için kur yapmalarını teşvik etmesini isteyerek aynı fikirde olmamdı.

Amalthea tuniğimi yatağımın kenarına bıraktı. Tekrar doğrulup oturdu ve ben onun altında sertleşirken üzerimde dalgalandı. Elbisesinin askılarını omuzlarından aşağı kaydırđı, solgun göğüsleri ortaya çıkana kadar elbiseyi aşağı çekti, meme uçları pembe ve sertti.

Bakakaldım, kalbim hızla atıyor, başım dönüyordu.

"Onlara dokunabilirsin," dedi Amalthea. "Eğer istersen."

Artık birlikteler. Resmi olarak.

Bir hırıltıyla doğruldum, onu kendime çektim, bir elim kıçını sıkarken diğeri elim göğsündeydi, içimde bir şey serbest kalmıştı. Çok mahrum kalmıştım. Çok yalnızdım. Acımasız, sert ya da incitici olmayan herhangi bir dokunuşa o kadar açtım ki. Ve Lyr hayatına devam etmişti. Ben de devam etmeliydim.

Tanrım, çok sıcaktı, çok yumuşaktı. Böyle dokunuşları unutmuştum. Unutulmuş yumuşaklık.

Eli kısa pantolonumun altından kayarak beni kavradı.

Gerildim, panik aniden karnımda sıkıştı, yanlışıık hissi, üzerime çarpan bir dalga. "Bekle," dedim.

Kaşlarını çattı.

"Ben... Benim herhangi bir korumam yok," dedim.

Amalthea'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Senin kadar yakışıklı biri mi?"

Ne düşünüyorsun?

Yakışıklılığın senin için doğru kelime olmadığını. O kadar güzelsin ki bırakıp gidemiyorum.

Çekip gitmeni istemiyorum.

Gitmeyeceğim.

Kal.

Yapacağım.

Lyr'in kokusu burnumda sanki zamanda geri gitmişim, Bamaria'ya, onun kollarına geri dönmüşüm gibi taze bir his uyandırdı. Vanilya. Misk. Limon. O gece yediğim fıstıklı kurabiyeler, dilimde baharatlı bal likörü, sıcak Bamaryalı

Kollarımda ve bacaklarımda sıcak hava. Ev duygusu, güvende olma duygusu. Bu sadece onun varlığında hissettiğim bir şeydi. Ona yakın olmaktan.

Artık birlikteler.

Amalthea'nın meme ucunu parmaklarımdan arasında sıktım, o bana doğru eğilirken sikim seğiriyordu.

"... Benim için uzun zaman oldu," diye itiraf ettim.

Seni öpmek istiyorum.

Öpebilir miyim? Evet,

öpebilirsin.

Amalthea başını salladı, dudakları baştan çıkarıcı bir sırıtışa dönüştü. "Biliyorum. Merak etme. Ben hazırlıklıyım." Aşağı uzanıp bel kemerimi kavradı. Şöminemde bir kütük kaydı, pencereimde rüzgâr eserken alevler tıslıyordu. Uzaktan bir gryphon çığlık attı.

Başım dönüyordu. Kalbim gümbürdüyordu. Amalthea sikimi serbest bıraktığında tekrar yatağıma uzanmıştım.

Nefes alamıyordum. Yapamadım....

"Rahatlayın Lord Rhyan." Başımı okşadı ve kalçalarım istemsizce kalktı. Yumruklarımla çarşafıları kavarken gözlerim kapandı. "Sana çok iyi bakacağım."

Güneş pencerelerimden içeri süzülüyordu. İnleyerek gözlerimi açtım. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum. Suya ihtiyacım vardı. Kusmam gerekiyordu. Doğrudum, ancak o zaman çıplak olduğumu fark ettim.

Ve yalnız değildim. Leydi Amalthea'nın sırtı bana dönüktü, omurgasının kıvrımı çarşafıların üzerinde çıplaktı, battaniyem kalçasından düşüyordu. Banyo odama doğru koşarken gecenin anıları gözümün önüne geldi.

Ağzı etrafımı sarıyor, beni içine çekiyordu. Boyuma doğru batıyor, üzerimde sallanıyordu. Varlığımı sürdürmek, kiminle birlikte olduğumu hatırlamak, asla sahip olamayacağım kişiyi unutmak için verdiğim mücadele

Lyriana için hiçbir zaman yeterli olmamıştım ve en başından beri onun için bir anlam ifade ettiğimden şüphe duyuyordum. Benim için savaşmamıştı. Gitmeme izin verdi. Hayatına devam etti.

Yapmak zorundaydı. Onu cesaretlendirmiştim.

Tekrar ve tekrar kustukça midem parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Bitirdiğimde midem tamamen boşalmıştı, yatağım da öyle.

Okuma masama oturdum ve bir parşömen çıkardım.

Sevgili Leydi Lyriana, elim titreyerek yazdım.

Onun adına, yazdıklarına baktım, düşüncelerim yarışıyordu. Ona yazmam gerekiyordu. Ona üzgün olduğumu söylemeliydim. Jules'la olan arkadaşlığımı anlatmalıydım. Ona her şeyi anlatmalıydım. Nasıl hissettiğimi. Ne yaptığımı. Sonra, kağıdı buruşturdum. Bir yıl sonra ne söyleyebilirdim ki? Ona bir şey söylemeye ne hakkım vardı ? Bu bana . Artık onundu. Ve bu en iyisiydi. Benden bir daha haber almaması daha güvenliydi.

Parşömeni yırttım, parçalarını şömineye attım, Jules'un son mesajını ve ondan önce gelen düzinelercesini de oraya attım, hepsinin alev almasını izledim, yanmış korlardan başka bir şey kalmayana kadar midem acı içinde kıvrandı ve büküldü.

Bunu atlatabilirdim. Unutacağım. Güçlü olacağım. İradem galip gelecekti. İradem kalbimden daha güçlü olacaktı.

Bir yumruk yaptım, avucumu düzleştirmeden önce kalp göğsüme bastırdım. Sonra yatağımın altına uzanıp kaybettiğim her şeyin son bir hatırlatıcısına ulaştım. Bir zamanlar hissettiğim her şeyi: altın güneş yaprağını.

Alevlerin içine girdi, altın kırmızı ateş tarafından yutuldu, yandıkça yalandı ve tükürdü.

"?" Bowen kapıyı çaldı. "Her şey mi?"

Cevap vermedim. Yatağımın çarşaflarını yırttım. Çiçek gibi kokuyorlardı. Yanlış kokuyorlardı. Onları da ateşe attım.

Gün yeniirken ve Lumerian gryphonları gökyüzünü doldururken, kanatları güneş ışığında bronzlaşırken, duş aldım ve tuniğimi başımın üzerine çektim, botlarımı bağladım, zırhımı giydim ve belimdeki hançer ve kılıcımın kılıflarını sıktım.

Sessizce mahkeme salonuna doğru yürüdüm. Kürsüde dimdik durdum. Leydi Amalthea arkadaki koltuğuna otururken şehvet dolu bir gülümseme sundu. Ensemde boncuk boncuk terler birikti, midem bulandı.

Annem yere bakarken babam bana tek bir onay işareti yaptı.

Başardım. Onu güvende tuttum, tıpkı yemin ettiğim gibi. Ama zaten biliyordum, bitmemişti. Asla bitmeyecekti. Bunların hiçbirisi bitmeyecekti.

Güçlendiğimi sanıyordum. Elimde bir koz olduğunu sanmıştım. Güç. Ama yanılmışım. İleriye doğru attığım her adımda, benden bir şey daha aldı.

Onu yine tehdit edecekti. Benden yeni sözler almaya zorlayacak, ruhumdan daha fazla parça koparacak, elimde ne kaldıysa alacaktı.

Ve kaderime boyun eğmişim. Çünkü başka seçeneğim yoktu. Yeminimi tutmak istiyorsam yoktu. Eğer annemi korumak istiyorsam.

Kalbim küt küt atıyordu ve Leydi Amalthea bir arkadaşına fısıldadı. Başka bir soylu kadın bana gülümsedi, gözleri vücudumda geziniyordu ve babamın dikkatini çektiğini gördüm.

Sonra başka bir soylu kadın da aynısını yaptı.

Ve günlük işlemlerin arasında bir yerde, haberleri duyurmak için öne çıkan soyluların monotonluğu, yasal davalar için gelen sıradan insanları dinlerken geçen saatler, oldu.

Benim iradem galip gelmişti.

Kalbimin gümbürtüsü durdu.

Sadece durdu.

Ve bir daha atıp atmayacağından emin değildim.

İKİNCİ PARŞÖMEN:

ALISSEDARI

Bölüm

FOUR

(**O** *ne yıl sonra*)

"Tam orada mı?" Nefes nefese kaldım.

"Evet," diye nefes aldı Kenna. "Evet... doğru... sikeyim." Sıkılaştı, beni takip etmekten başka seçeneğim kalmayana kadar serbest bırakmasıyla etrafımda kenetlendi.

Omzuna doğru inleyerek onu kendime doğru çektim. Göğsü benimkine yaslandı ve son bir kez daha içine pompalarken parmaklarım kıçını sıktı.

Kenna son bir iniltiyle kollarıma yığıldı, başı omzumdaydı, ikimizin de vücudu ter içindeydi.

Nefesimi tutmak için çabalarken, onu kucağımdan kaldırırken kendimi yavaşça dışarı attım. Çoktan yumuşamaya başlamıştım. Memnun bir şekilde yanımda yuvarlandı ve gerindi, kolları başının üzerindeydi, sırtı bir kedininki gibi kavisliydi.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" Arkamı dönerek sordum. Komodinin üzerindeki bardaktan uzun bir yudum su içmeden önce kısa pantolonumu giydim. Onun için ikinci bir bardak hazırladım ve ikram etmek için uzattım.

"Teşekkürler," dedi memnun bir iç çekişle ve arkasına yaslanmadan önce uzun bir yudum aldı.

Perdeleri açtım, sabah güneşini içeri aldım, süzülerek geçen bir gryphon'un kanadının kuyruk ucunu yakaladım, tüyleri bronzla parlıyordu ve

Gümüş. Yatağıma geri oturamadan kapım şiddetle vuruldu.

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi sıkarak kapattım. "Şimdi olmaz, Bowen!"

"Lord Dario acil ilginizi bekliyor, Majesteleri," dedi. "Eğer... misafir kabul etmeye hazırsanız."

"Rhyan!" Dario'nun sesi kapıdan içeri gürledi. "ama dostum!"

Gözlerimi kısarak Kenna'ya baktım. "Uyanık ne halt ediyor?"

Glemaria'nın Barış Üstadı Turion Ronan DeTerria'nın oğlu ve benim en iyi arkadaşım olan Lord Dario DeTerria birçok şeydi. Dario bir sabah insanı değildi. Kenna kendi yoluna gittikten sonra, Soturion Akademisi'ndeki dairesine gidip onu kendim uyandırmayı planlıyordum. Auriel'in bayram günüydü, bu yüzden Katurium'da eğitim planlanmamıştı ama soylular ve Glemarian Konseyi'nin oğulları olarak ikimizin de bu sabah mahkemeye çıkmanız bekleniyordu, bu da doğduğumuzdan beri hafife almamız gerektiğini bildiğimiz bir sorumluluktuk. Benim de hafife almadığım bir sorumluluktuk.

Her nasılsa, Dario'yu programa uygun tutma sorumluluğu geçen eğitim yılı boyunca bana düşmüştü. Çoğu sabah Dario'nun yatak odasına gitmem ve onu arenaya sürüklemem gerektiğini keşfettim. Bazen antrenman için onu kendim giydiriyordum. Benim sayemde sırtı tertemiz ve kınısızdı.

Ne babam ne de arkturion'umuz bana aynı nezaketi göstermemişti.

Kapım bir kez daha çalındı.

Kenna omuz silkti. "İçeri girip ne istediğini görelim bari." Çıplak vücuduna baktım. "Önce giyinmek ister misin?"

İç çekerek tekrar omuz silkti ve açık kahverengi saçlarını omzunun arkasında döndürdü. "Daha önce görmediği bir şey değil." Doğrulup iç çamaşırlarına uzandı. "Sabırsızlıktan ölmeden önce onu içeri al."

Bowen'ın gözüne sokmak istemediğim için en azından vardiyasına girmesini bekledim ve ardından "Tamam!" diye bağırdım.

Kapı pat diye açıldığında, soturion üniformasını çoktan giymiş, parlak gözlü Dario ortaya çıktı. Siyah derileri mükemmel bir şekilde parlatılmış, botları dizlerine kadar bağlanmıştı. Koyu renk saçlarını kıvrımış ve deri bir kayışla arkadan bağlamıştı; eğitim için benimsediği bir tarzdı bu. İleriye doğru yürüyen Dario'nun eli kılıcının kabzasıyla oynuyordu, güneş ışığına adım attığında kılıcın kenarı aleve dönüşüyordu.

"Günaydın. Gördüğüm kadarıyla güzel bir sabah." Az önce göğüslerini kapatmış olan Kenna'ya kaşlarını kaldırarak takdirle baktı. "Leydim Kenna."

"Lord Dario." Elbisesini ince kalçalarının üzerine çekerken yumuşak kahverengi gözlerini devirdi.

"Bağcıklar için yardım etmemi ister misin?" Ona doğru ilerleyerek sordum ama Dario benden önce davrandı.

"Onu yakaladım." Göz kırptı, Kenna'nın elbisesinin belindeki pozisyonunu ayarladı, kıvrımlarının düşüşünü düzeltti. Saçlarını sırtından toplayan Kenna, Dario ustalıkla korsajının bağlarını geçirirken kıpırdamadan durdu.

Kenna bir süredir Dario'nun sevgilisiydi. İlişkileri bizimki gibiydi: tutkulu bir aşk ilişkisinden çok, arkadaşlar arasında karşılıklı bir rahatlık ilişkisi.

Benim durumumda, bu babamı benden uzak tutan bir kolaylıktı. Kenna, Arkturion Kane'in en büyük kızıydı, belki de Ka Gaddayan'ın saf kötü olarak doğmamış tek üyesiydi. İkimizin babası da birlikte olmamızı istiyordu. Glemarian Konseyi'nde oturan her kız babası ya da kendini asillerin bir parçası olarak gören her baba aynı şeyi isterdi; kızlarının Arkasva'nın müstakbel eşi olmasını. Benimle evlenmelerini.

Yeterince manipülasyona maruz kaldıktan sonra, bazı kızları hamilelik korkusuyla (oldukça pahalı bir büyüyle çabucak sona erdirdiğim bir şey) nişanlanmaya zorlamaya çalışarak ya da bana gerçekten aşık olmuş gibi davranarak ve kalp tutulması olduğunu iddia ederek, Kenna ve ben geçen bahar birlikte yatağa düşmüştük. Kısmen yalnızlıktan, kısmen de sadece

babalarımızı arkamızda bıraktık. Herhangi bir nişan duyurusu yapılmamıştı; ikimiz de sonunda buna karar vereceklerini biliyorduk. Ama en azından şimdilik, her iki hükümdar da anlaşılmamızdan memnun görünüyordu, her ne kadar arkturion herkesin önünde Kenna'nın masumiyet ve saflık örneği olduğunu iddia etse de. Sanki bir önemi varmış gibi. O ve ben birbirimize karşı arkadaşlığın ötesinde gerçek bir sevgi beslemiyorduk ve bunu ne kadar sürdürürsek sürdürelim aramızdaki ilişkinin tam olarak böyle devam edeceğinden emindim. Belki de sonsuza kadar.

Aşık olma eyleminin artık geleceğimin bir parçası olmadığından neredeyse emindim. Şansımı denemiştım. Düşmüştüm. Onu kaybetmişim. Neredeyse kendimi kaybediyordum. Hepsi bu kadardı. Bitmişti ve benim için bir daha asla olmayacaktı. Benim için başka kimse olmayacaktı. Ondan başka kimse.

Kalbimde yeni bir kıpırtı yok. Sadece iradem güçleniyor.

Son iki yıldır neredeyse her gün yaptığım gibi kafamı onun adından, kokusundan, hatta kırmızı renginden arındırdım ve hepsini bir kenara ittim. Hatırlamak çok acı veriyordu. Ve bu Kenna'ya haksızlıktı.

Olumlu şeylere odaklanmaya çalıştım. Kenna ve ben evlenmek zorunda kalırsak, en azından birbirimizi anlıyor olmamız küçük de olsa bir teselliydi. Ve yatakta birbirimizden zevk alabilecek kadar güçlü bir iletişim yeteneğimiz vardı. Gerçi itiraf etmek gerekirse, çoğu zaman birlikte bir deneyimi paylaşmaktan çok birbirimizden bir şeyler *alıyormuşuz* gibi hissediyorduk. Ama Kenna yatağımdayken, birkaç dakikalığına ya da birkaç saatliğine diğer her şeyi unutabiliyordum. Zihnimin geri çekilmesine ve bedenimin kontrolü ele almasına izin verebiliyordum. Zevki hissedebiliyordum. Gerçek zevki. Elimden daha fazla bir şey. Saraydaki diğer soylularla olan ilişkilerimden daha az karmaşık bir şey. Ya da diğer kuzey ülkelerinden ziyarete gelenlerle.

Ama her şey bittikten sonra, onu ne kadar sevsem ve önemsesem de, bazen kendimi boşlukta hissediyordum. Bazı açılardan Kenna'yla hayatımdaki herkesten daha samimi olmuşum, bazı açılardan ise hâlâ bir yabancıymış gibi hissediyordum. Sanki bu rolleri oynuyormuş gibi yapan aktörlerdik ve oyun sona erdiğinde

Yataktan yuvarlanıp çıktığımda, ne kadar yalnız olduğumu hatırlatan içi boş bir insan kabuğuyla baş başa kalmıştım.

Bu sabah, boşluk ağırdı, sanki uyuyan kalbime bir delik ve karnıma kadar açık bir yara bırakmıştı.

Tamamen giyinmiş olan Kenna yatağıma uzandı ve battaniyeleri dikkatlice hareket ettirerek bir araya geldiğimiz yeri örttü.

Dario hiç düşünmeden yatağa atladı, Kenna'nın uzanmış bedeninin üzerinden sürünerek geçti ve yanındaki battaniyeye vurarak benim de katılmamı işaret etti.

"Haydi! Uzan," dedi Dario. "Bugün tatil. Kalkmak için çok erken."

Ters ters baktım ama yatakta onlara katıldım. "O zaman burada ne halt ediyorsun?"

Dario gerindi, kollarını benim ve Kenna'nın omuzlarına doladı, böylece ona sarılmak zorunda kaldık. "Pek de dost canlısı olmayan bir soturion'un yatağından tahliye edilmiş olabilirim. Dün gece çok *arkadaş canlısıydı* ve sık konusunda son derece tutkuluydu ama bu sabah amlara yeni keşfedilmiş bir bağlılıkla uyandı. Ve sadece amcıklara." Sırıttı. "Onlara herhangi bir itirazım olduğundan değil." Dario Kenna'ya göz kırptı.

Kenna başını salladı, gülerken burnunu buruşturdu.

"Yani kaleye kadar onca yolu bana söylemek için mi geldin?" İnleyerek sordum. "Neden sadece eve gitmiyorsun?"

"Bir, çünkü ilk kez akşamdan kalma değilim ve gurur duyacağımı düşündüm. Tamam, akşamdan *kalmaydım*. Sadece birazcık. Ama kapısının her yerine kustum. İntikam! Şimdi harika hissediyorum. Ve iki, çünkü seninle konuşmam gerekiyordu," dedi Dario, sesi alışılmadık bir şekilde ciddileşerek.

"Kustun mu? Bu benim gitmem için bir işaret," dedi Kenna, Dario'nun kolundan kendini kurtararak. Ayağa kalktı, elimi sıkmak için ona doğru eğildi. "Teşekkürler, Rhy."

Ben de doğruldum ve yanağından öptüm. "Ne zaman istersen."

Dario kaşlarını kaldırdı, hâlâ aramızda yatıyordu, sonra yanağını Kenna'ya doğru iterek arkasına yaslandı. "Ne? Bana öpücük yok mu?"

"Hayır!"

"Ama ben dişlerimi fırçaladım," diye itiraz etti Dario.

Kenna onu görmezden gelerek yataktan kalktı, botlarını giydi ve yerdeki şalını aldı. "Ciddi sohbetinizin tadını çıkarın. Ben kahvaltı bulmaya gidiyorum."

Kenna kapıyı kapatırken yataktan kalktım ve pantolon ararken içimden küfrettim. "Eee?" Dario'ya temiz görünümlü bir pantolonu bacaklarıma geçirirken sordum. "Neler oluyor?"

Dario kaşlarını çattı, yan dönerek başını elinin üzerine koydu. "Seksin seni iyi bir ruh haline sokması gerekmiyor mu?"

"Keyfim yerinde," diye bağırdım.

"Evet, bunu görebiliyorum. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Eğer sözlükte 'mutlu' kelimesinin anlamına bakarsan, kâtiplerin yüzünü oldukça zarif bir şekilde resmettiklerini görürsün."

Ters ters baktım.

"Bugün aynı zamanda tatil," dedi hafifçe.

"Çok heyecanlıyım," dedim, sesim donuktu.

Sadece bir tatil değildi. Yıldönümüydü. Jules'un tutuklanmasının. Ve onun doğum günüydü. Aylarca onu düşünmeden yaşamayı başarmış, onu düşüncelerimden kovmuş, uyandığımda rüyalarımın yüzünün hatırasını silip atmıştım. Ama bu tarih ilerledikçe kendimi zayıflarken buldum, aklım tekrar tekrar ona gitti, kendimi unutmaya zorladıkça ruh halim kötüleşti.

İki yıl. Onu görmeyeli, ona dokunmayalı, onun tadına bakmayalı iki yıl olmuştu. Her ayrıntıyı, her sesi, her kokuyu hâlâ hatırlıyordum. Öpücük.... Lanet olası öpücük.

O zamandan beri pek çok kızla yatmıştım, Kenna'nın içinde Lyriana'nın fiziksel varlığında tek başıma geçirdiğimden daha fazla saat geçirmiştım, ama bu

önemli. Lyr derimin altına girmişti. Hâlâ bana musallat oluyordu. Ne yaparsam yapayım ya da yatağıma kimi davet edersem edeyim, onun anısı, kokusu, tadı... hepsi kaybolmayı reddediyordu.

"Bana ne söyleyecektin?" Sonunda sordum.

"Aiden ve Garrett hakkında bir şeyler yapmalıyız." Dario botlarını tekmeledi ve sırt üstü dönerek yastıklarımın daha da derinlerine gömüldü.

"Ne demek istiyorsun? Kavga mı ediyorlar?"

"Daha da kötüsü. Düzüşüyorlar. Her zaman. Rhyan, bu çok aşırı ve bunu ben söylüyorum. Sabahları dinlenmek için kendi lanet olası daireme dönmek istediğimde senin kadar arkadaş canlısı olmadıklarından bahsetmiyorum bile. Bugün hariç." Bana bir kaşını salladı.

"Doğru, çünkü çoğu insan orgazmın ortasında rahatsız hoşlanmaz," dedim sivri bir şekilde.

"Yok artık. Ve kayıtlara geçsin, ben bölmedim. Sen ve Kenna'nın işi bitmişti - güven bana, bunun kulağa nasıl geldiğini çok iyi biliyorum. Ama Aiden ve Garrett... onların işi asla bitmez!"

Dario ve Garrett oda arkadaşı olarak birlikte atanmışlardı ve Soturion Akademisi'nde bir daireyi paylaşıyorlardı. Benim de Varis Vekili olarak koridorun sonunda kendime ait bir dairem vardı. Binamızdan çok uzak olmayan bir yerde, Aiden'ın yaşadığı Büyücü Akademisi'ndeki daireler vardı. Ancak, acemi eğitimimiz başladığından beri dördümüz neredeyse her gece Dario ve Garrett'in evinde sarhoş olup sızmıştık.

Ta ki Aiden ve Garrett bir araya gelene kadar. Dario'nun aksine, birbirlerine karşı son derece özel ve sahipleniciydiler. Hem de doyumsuz.

Göğsüm sıkışmıştı. Bu duyguyu biliyordum. Kısaca. O zamandan beri, sevgililerime temel özen ve saygıyı göstermenin ötesinde, hiçbir şey korumak ya da gizli tutmak isteyecek kadar kutsal gelmiyordu. Hepsi de bana karşı aynı tutuma sahip gibiydi; sanki ben değiştirilebilirdim, sadece ihtiyaç duydukları bir parçası olan, anlık bir amaca hizmet eden bir beden gibiydim. Kendi kalpleri de benimki kadar kapalı kalmıştı.

Kenna bu gece bana gelip şeyi bitirmek ve Dario'nun yatağına dönmek istediğini itiraf etseydi, onu önemsememe rağmen gitmesine anında izin verirdim. Onun mutlu olmasını istiyordum. Bunun kiminle olacağını umursadığımdan emin değildim. Onu kaybedersem neredeyse hiçbir şey hissetmezdim, hele üzüntü hiç duymazdım. Olsa olsa, babama karşı yeni bir kalkan bulmam gerektiği için hayal kırıklığı hissederdim.

Kahretsin, bu iç karartıcıydı.

Başıma bir tişört geçirdim. "Demek bu yüzden buradasın? Aiden ve Garrett sabahın tadını çıkarıyorlar ve seni dışarıda mı bıraktılar?"

"Bakın, en iyi iki arkadaşımın birbirlerine aşık olmalarını ve aletlerinin sertleşmesini çok isterdim. Ama bu gece gündüz benim dairemde oluyorsa olmaz. Rhyan," dedi dramatik bir şekilde, "başka seçeneğimiz yok. Onları ayırmak zorundayız."

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandım. Bu ikisi birbirlerine o kadar aşıktı ki, varlığımızdan haberdar olacak kadar uzun süre nefes almaları bile bir mucizeydi. İlişkileri henüz çok yeni olmasına rağmen, birbirlerine yıllardır aşık olduklarını hepimiz biliyorduk. Sadece ikisinin de bunu itiraf edecek cesareti bulmaları yıllar almıştı. "Onlara biraz zaman ver. Sakinleşeceklerdir."

"Peki bunu nasıl biliyorsun? Serinlik içinde yaşıyorsun. Bir sevgili için hiç bu kadar öfkelenmemiştin."

O bilmiyordu. Hiçbiri bilmiyordu.

İlk öpüşmemizin herkesin içinde olmasına izin vermezdim.

"Yapacaklar," dedim. "Sadece eğlenmeleri için onlara bir dakika ver. Bu yeni bir şey."

Dario başını salladı.

"Başka bir şey var mı?"

Ben sordum.

"Neden, gitmen gereken daha önemli bir yer mi var? Bugün seninle mahkemeye giderim diye düşünmüştüm."

"Tabii ki gittin. Başka nereye gidebilirdin ki?" Bir iniltiyi bastırdım. "Önce duş alayım."

Dario sırttı. "Sen git. Bowen'a kahvaltı siparişi verdireyim."

Günün geri kalanı olaysız geçti. Bayram gününü kutlamak için özel partiler, Auriel'in onuruna kasabada bir festival, Mahkemede bir sabah oturumu ve ardından Tanrılara şükürler olsun ki kimse tutuklanmadan tamamlanan Vahiy Töreni vardı.

Her yeni büyücü ya da soturion sihirlerini göstermek için kürsüye çıkarken, aklım tekrar tekrar *ona* gitti. Leydi Lyriana'ya. Şu anda oturuyor olacağı Bamaria'daki tapınağa. Leydi Morgana, ablası da katılıyor olacaktı. Muhtemelen Ka Batavia'nın diğer tüm hanımları gibi büyücü olacaktı.

Bu gerçeği teyit edememiş olmam göğsümün sıkışmasına neden oldu. Eğer Jules olsaydı... eğer o olsaydı... o zaman her ayrıntıyı bilirdim. Bu konuda birden fazla mektup alırdım, gece için elbise seçimiyle ilgili mektuplar... ve Lyr ve Lord-Grey ile ilgili bir tür güncelleme.

Parmaklarımı iki yana açtım. Bu özel güncellemeler zaman zaman geliyordu ama Senatör Oryyan'dan. Ayrıntılı değillerdi, sadece Ka Grey ve Ka Batavia arasındaki kur ve ittifakın, resmi bir nişan sözü olmamasına rağmen hâlâ devam ettiğini bildiriyorlardı - Leydi Meera ya da Morgana'nın eş bulduklarına dair herhangi bir haber de yoktu. Arkasva Batavia onlar adına tüm olasılıkları aktif olarak reddediyor gibiydi. Batavia ismi telaffuz edildiğinde babamın gözleri hep bana dikilirdi, sanki beni sınıyor, benimle alay ediyor gibiydi. Ardından da her zaman anneme sivri bir bakış atardı. Yüzümü asmamayı, auramı gizlemeyi ve vorakh'ımı yok denecek kadar bastırmayı öğrenmişim. Onu mutlu etmek için annemi korumaya devam ettim.

Kalbimin atmasını engellemek için.

Geçtiğimiz yıl aldığımız tüm güncellemelerde kimse Jules'tan bahsetmemişti. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Vahiy Töreni tamamlandığında kendimi Seathorne'un ötesindeki tarlalarda, Dario ve Kenna'nın arasında çimlerin üzerinde otururken buldum, üçümüz de en az iki kadeh içkimizi yudumluyorduk. Davullar gece boyunca çalıyor ve etrafımızda şenlik ateşleri yanıyordu. Müzisyenler partinin karşı köşelerinde toplanmış, her biri farklı bir şarkı çalarken enstrümanları hakimiyet için savaşıyordu. Bulduğumuz yerde tüm grupların ortasında otururken, her şey bir şekilde birlikte çalışan garip bir gürültü karışımı haline geldi, ancak çoğunlukla sadece inanılmaz derecede gürültülüydü.

Beklendiği gibi, yeni buldukları güç ve şarapla sarhoş olan büyücüler ve soturiler toplayabildikleri tüm büyüü çağırdılar. Kavgalar patlak veriyor, eğitimsiz soturiler yeni keşfettikleri yeteneklerini test ediyorlardı. Büyücüler gökyüzüne kıvılcımlar saçarak havai fişek patlamaları yaratırken neredeyse hepsi yere yığıldı.

Sıkılmışım. Bu partiye daha önce birçok kez gelmişim. Hep aynıydı. İçki. Kavgalar. Sahte güç gösterileri, flörtler. Hepsinin bir parçasıydım ama değildim. Kendimi hiçbir zaman buraya ait hissetmedim, sanki buraya uyum sağlamışım gibi. Diğer herkes eğleniyordu. Eğleniyor, kutlama yapıyordu.

Ama değildim.

Soylu bir kadın yanımdan geçti, ateş ışığı saçlarına bir parıltı katarak açık kahverengi tonunu parlak, ateşli bir kırmızıya dönüştürdü. Boğazımın düğümlendiğini, akşam yemeğimin bir kısmının yükseldiğini hissettim. Leydi Amalthea. Bana baktı, gözlerimiz buluştu. Aynı kolaylıkla, ben hiçbir şeymişim, hiç kimseymişim gibi gözlerini kaçırdı ve yürümeye devam etti.

Kenna'nın tırnakları boynumda geziniyor, yeni eğitim yılı için kesmem gereken buklelerime dolanıyordu. "Bir içki daha ister misin, Rhy?"

Evet. Hayır. Hayır. Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi istedim.

İstemek istedim. Ama içimdeki boşluk buna izin vermedi. İrademin kalbimden daha güçlü olacağına yemin etmişim ve şimdi öyleydi ve her günle bu şekilde yüzleşmek çok zor hale gelmişti. Hissedemiyordum.

Başımı salladım ve Kenna'yı kucağıma çektim. İrkilmiş gibi bir ses çıkardı; genelde herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunan biri değildim. Ama bugün içimdeki boşluk o kadar baskındı ki. Tanrım, sadece bir şeyler hissetmek istiyordum. Herhangi bir şey. Kendimi Moriel'e adadım, onu sahanın ortasında becermeye, bu boşluğun gitmesi anlamına gelecekse tüm Soturion Akademisi'nin izlemesine izin vermeye hazırdım.

Aklım hiç beklenmedik bir şekilde güneye gitti. Şu anda orada da aynı türden bir parti mi veriliyordu? Lyr, Tristan'la birlikte bir Bamarian tarlasında oturmuş içiyor ve gülüyor muydu? Saçları açık mıydı, gece sıcak mıydı?

Hayır, oturmuyor olacaktı, dans ediyor olacaktı. Kalçaları müzikle mükemmel bir ritim tutturarak sallanır, altın kumlu ayakları davullara vurur, el ve ayak bileklerinde mavi kurdeleler olurdu. Sonra, bir zamanlar yaptığımız gibi Tristan'la ağaçlara çekilecekti, çünkü onunla birlikte olmasına, onu korumasına, ona dokunmasına, onu sevmesine izin verilmişti...

Kenna'nın dudakları dudaklarıma çarptı; parmakları saçlarıma dolandı. Ağzını kendime doğru açtım ve dilini emdim.

Nefesi kesildi ve onu daha da yakınıma çektim, vücudum kalbimin yasaklandığı tüm şekillerde canlandı.

Elim belinden yukarı kalktı, parmaklarım göğsünün hafif alt kıvrımını gıdıkladı. "Bir yere gidelim," diye nefes aldım.

"Gerçekten güzel!" Dario dedi ki. "Bunu benim önümde yapmanın ve beni davet etmemenin ne kadar kaba olduğunu biliyor musun?"

Kenna geri çekildi ve avucunu Dario'nun yanağında gezdirdi.

"Kıskandın mı?" "Evet!" Suratını astı. "Ne kadar yalnız olduğumu biliyor musun?"

"Dario," dedi Kenna kucağımdan kayarak, "son randevunun üzerinden daha tam bir gün bile geçmedi. Bence yaşayacaksın." Bana döndü, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. *Nereye gitmek istiyorsun?*

Ama o an geçmişti.

Şenlik ateşimizin ötesindeki gölgelerde el ele tutuşmuş iki kişi bize doğru yürüyordu. Birkaç saniye içinde uzun boylu, kaslı vücutları

görünüm. Biri bir soturionun yeşil pelerinini, diğeri ise bir büyücünün geleneksel mavi cübbesini giymişti. Garrett ve Aiden. Garrett boştaki elini sarı dalgalarının arasından geçirdi; bu özellik, eğitim sırasında geliştirdiği kaslara karşı tuhaf bir şekilde yumuşaktı. Her zaman olduğundan çok daha genç görünürdü.

-Ta ki arenaya çıkana kadar. Habibellum'da rakiplerini yok ettiğini, etrafında bir çember oluşturarak bilinçsiz bedenler bıraktığını görmüştüm. Garrett, Ka Gaddayan'ın bir soturion'unun okulu bırakmak zorunda kalacak kadar yaralanmasından bile sorumluydu. Bu, Akademi'de cesaretlendirilmiş bir normallikti ama bu konuda hep suçluluk duymuştu.

Aiden başını Garrett'ın omzuna yasladı ve ben de içimde neredeyse özleme benzer bir hisle dudaklarının hızlıca birbirine değmesini izledim. Garrett gülümseyerek geri çekildi ve Aiden'in burnunu sevgiyle öptü. Büyük ve gryphon benzeri Aiden bana insan formundaki canavarları hatırlatıyordu. O da onlar gibi güçlüydü, bir büyücü için alışılmadık derecede güçlüydü. Zihni parşömenlere bu kadar gömülü olmasaydı, hesaba katılması gereken bir soturion olurdu. Hal böyleyken, Yüksek Lümerya çalışmalarında benden bile daha fazla ilerlemiş olan tek bilgin oydu.

Ve oldukça ilerlemiştim.

Şimdi onları izlerken, Aiden ve Garrett'ın birbirlerine çok yakıştıklarını kolayca görebiliyordum. Mutlu. Bütün. Hissettiğim her şeyin tam tersi.

Dario bardağının geri kalanını içti, yanımdaki kayaya çarptı ve Kenna'nınkini kaparak içkisinden kalanları bir dikişte yuttu.

"Dario! Onunla işim bitmemişti."

Onu görmezden geldi. Aiden ve Garrett'ı bir aşağı bir yukarı süzerken yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Sonunda," dedi ayağa kalkmadan önce sallanarak.

Kenna amacını fark ederek, "Dario," diye uyardı. "Kibar ol."

Kolundan tutarak ayağa kalktım. Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu biliyordum ve bu durum çevremizdeki hiç kimse için iyi sonuçlanmayacaktı. Sadece Aiden ve Garrett'ın ilişkisine değil, genel olarak Garrett'a da kızgındı.

Soyluların aynı mekânı paylaşması her zaman herkesin lehine sonuç vermiyordu. Gecenin sonunda Dario'nun botlarını yer yüzünden neredeyse kavga ettiklerini görmüştüm.

Dürüst olmak gerekirse, asla bir araya gelmemeliydiler. Dario'nun babası Barışın Efendisi'ydi ve Garrett, soylu bir Ka'dan gelmese de, Glemarian Konseyi'nin resmi Turion'unun oğlu, Arkturion Kane'İkinci Komutanı'ydı. Çok küçük bir alana çok fazla güç sıkıştırılmıştı.

"Hey," dedim. "Sırf sıkıldığın ve sarhoş olduğun için şu anda bir şey başlatmayacaksın."

"İkisi de olmadığım için bu suçlamaya içerliyorum. Uykusuzum ve kendi dairemnden atılmaktan bıktım. Sadece bazı sınırlar koymak istiyorum. Bir konuşma yapalım."

"Sohbet mi? Hadi ama dostum, ikimiz de burada ne yapmaya çalıştığımızı biliyoruz ve pişman olmamak için çok fazla fincan içtin. Yarına kadar bekle." Dario elimden kurtuldu ve ayağını ileri uzattı. İnleyerek Kenna'ya döndüm. "Özür dilerim."

Bana sempatik bir gülümseme verdi ama yanımızda oturan diğer soylulardan bazılarına doğru döndü. Dario ile çocukluğumuzdan beri arkadaşı ve onu ne kadar sevse de dramatik tavırlarına pek tahammülü yoktu. En azından yatağını ısıtmıyorsa.

"Lanet olası bayramınız kutlu olsun!" Dario kükreyerek kollarını Aiden ve Garrett'a doladı. "Arkadaşlarım!"

Aiden, grubumuzun her zaman en ciddisi ve aynı zamanda sarhoş olma ihtimali en düşük olanı olan Dario'ya tepeden tırnağa baktı. Parmaklarını koyu kumral saçlarının arasından geçirdi. "Dario, bu gece bir şey yedin mi?"

"Görünüşe göre senin kadar değil. Ne ?
Bazı di-"

"Tamam," diye bağırarak sözünü kestim.

Garrett bana yorgun bir bakış attı. Dario'nun maskaralıklarına Aiden'dan çok daha az sabır gösteriyordu. Aiden'ın elini daha sıkı tuttu,

Vücudunu koruyucu bir şekilde önünde kaydırarak. "Dario, eğer bir sorunun varsa, söyle gitsin."

"Bir sorunum var!" diye bağırdı.

Daha fazla söylenmeden çanlar çaldı, ani bir ses patlaması müziği ve sahadaki herkesin konuşmalarını bastırdı.

Kaşlarımı çattım. Saatin çağrısına yaklaşmamıştık.

Bir saniye sonra, şiddetli bir rüzgâr beni neredeyse geriye savuruyordu ve tam zamanında gökyüzüne baktığımda bir gryphon'un tarlaların üzerinde alçaktan süzüldüğünü gördüm. Partinin enkazı bize doğru savruldu ve herkes bir araya toplandı, gözlerini kısıarak ya da yüzlerini siper ederek.

Gryphon çok daha küçük ve hızlı olan bir diğerini kovalıyordu. Büyük gryphon'un binicisinden gelen bir ok küçük gryphon'un kafasını ıskaladı ve bir başka havai fişek gösterisiyle gökyüzü aydınlandı, küçük olanın kanatlarının rengi ortaya çıktı. Bronz değil, altın değil. Ama parlak turuncu. Bu Afeyan Toprakları'ndan bir gryphon'du.

Afeyan gryphonu yukarı doğru yükseldi ve bir diğerinin belli belirsiz dış hatlarını seçebildim. Gökyüzü rengini gösteremeyecek kadar karanlıktı ama içimden bir ses onun da Afeyan olduğunu söylüyordu.

Çanlar tekrar ve daha yüksek sesle çalmaya başladığında sahada çığlıklar yükseldi. Çocukluğumdan beri ezberlediğim ve her çaldığında duymaktan korktuğum bu ses, ısrarcıydı.

Akadim.

Buz gibi bir korku bedenimi doldurdu, uzuvlarımdan dışarı fırladı.

Dario hemen ayıldı, çanları sayarken grubumuz durgunlaştı ve sessizleşti.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Beş akadim Glemarian sınırını ihlal etmişti.

Ellerim soğuktu, neredeyse yanlarımda hissizleşmişti. Artık uzaktaki çığlıkları, müziğin gürültüsünün ötesindeki savaş seslerini ve durma noktasına gelen enstrümanları fark ediyordum. Tarlaların kenarındaki

Kalabalıkta, diğerlerinden birkaç metre daha uzun bir kafa görünüyordu. Parlak kırmızı gözleri olan soluk, grotesk bir yüzü vardı. İblis gözleri. Bir ruh yiyici. Bir akadim.

Kahretsin. Beş akadim Glemarian sınırını aşmakla kalmamış, içeriye kadar girmişlerdi ve en azından biri tarlalara ulaşmıştı, bu da diğerlerinin de yakında burada olacağı anlamına geliyordu. Zamanımız yoktu. Yapabildiğimiz herkesi tahliye etmeli, onları güvenli bir yere götürmeli ve akadimi indirmeliydik. Şimdi.

Soturi her yerdeydi ama birçoğu kendinden geçmişti ve sadece işe yaramaz değil, aynı zamanda ciddi tehlike altındaydı. Auriel'in Bayram Günü herkesi özensiz yapmıştı; parti sonrasının aptallığı, akadimlerin en az aktif olduğu mevsim olan yaz mevsiminde olmamızın rehavetiyle karışmıştı. Bu bizi savunmasız bırakmıştı. Zayıf.

Kaşonim aracılığıyla bağlı olduğum soturion Thorin'in de aralarında bulunduğu çirak soturiler, misafirleri tehditten uzaklaştırmak için bağırarak emirler yağdırmaya başlamıştı bile; diğerleri ise kılıçlarını sallıyor, pusu kurmaya hazırlanıyordu.

Garrett'ın alev alev yanan mavi bakışlarıyla karşılaştım; durumun ciddiyeti yüzüne yansımıştı bile. Kalbim güm güm atıyordu, içimde ani bir kaçma ihtiyacı uyanmıştı. Ama bu ihtiyaç, savaşma ihtiyacımın, bu alanın her yerinde olan kendi adamlarımı koruma içgüdüsünün yanında hiçbir şeydi.

Soturi'nin nezaketi korumaya çalışmasına rağmen kaos çoktan başlamıştı. Kaçabilen herkes kaçıyor, kaçamayanlar ise arkadaşları tarafından taşınıyor ya da sürükleniyor gibiydi.

"Aiden," diye mırıldandı Garrett, yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Kenna," diye nefes aldım, göğsümde bir şeyler kıpırdıyordu.

İkisi de büyücüydü, kendi tarzlarında güçlü ve vahşiydiler ama akadim ile savaşılamazlardı. İblisler Lümer büyüsüne karşı dayanıksızdı. Büyücü güçlerinden ve savunma sopalarından başka bir şeyle saniyeler içinde ölürlendi.

Dario bu tehdit karşısında ayılmıştı ama dengesine bir kez baktığımda net düşünebildiğini ve kendi koruyucu içgüdülerinin harekete geçtiğini anladım, bir akadim'e karşı koyamayacak kadar çok alkol almıştı. Bu gece olmazdı. Yarına kadar yaşayacaksa olmazdı.

Bir soturion olmanın ilk üç kuralı, tehlikeyle karşı karşıya kaldığımda her zaman olduğu gibi aklımdan geçti.

Bir. Tehdidi durdurun.

İki. Silah ol.

Üç. Emir komuta zincirini takip edin.

Kutsanmamıştık, bir lejyonun parçası değildik. Ama aramızdaki emir komuta zinciri her zaman anlaşılmıştı.

Veliaht ve Akademi'nin en iyi savaşçısı olarak - ölüm kalım meselesi olduğunda - hepsi benim irademe sorgusuz sualsiz boyun eğdi.

"Dario," diye emrettim. "Kenna ve Aiden. Çıkarın onları buradan. Hemen!"

Tartışmadı, sadece ciddiyetle başını salladı, elini göğsüne bastırdı, iki yumruğunu kalbine dayadı ve bu el düzleşti. "Hayatım üzerine," diye yemin etti. *"Me sha, me ka."*

Garrett'ın dudakları Aiden'inkilere çarptı, birbirlerinin bakışlarını tutarak geri çekilmeden önce hızlı bir öpücük verdiler. Kenna'ya döndüm, uzun uzun baktım, gözlerim onunkilerden, arkadaşşımdan, güzel birinden, gerçekten değer verdiğim birinden ayrılamıyordu.

İri kahverengi gözleri benimkileri buldu, dudaklarında benim adım vardı. "Rhy," diye mırıldandı.

Olduğum yerde donup kalmıştım, hareket etmek istemiyordum. Ondan uzağa bakmak istemiyordum. Nabzım hızlandı.

Yanına koşma, onu kollarıma alma ve güvenli bir yere götürme isteğiyle savaştım. Ama bu benim işim değildi. Nefes vererek, Aiden'ı Dario'nun korumasına bırakmış olan Garrett'la yüzleştim. Garrett'ın göğsü kabardı, gözleri korkuyla büyüdü ama omzunu kavradım. Sabit durması, Aiden'ın hayatı için endişelenmek yerine dövüşe odaklanması gerekiyordu. Dario

en güçlü savaşçılarımızdan biriydi, sarhoşken bile. Kenna ya da Aiden'a zarar gelmesine izin vermeden önce öldü. Bunu şüphesiz biliyordum. Kendime hatırlatmam gerektiği kadar Garrett'a da bunu hatırlatmam gerekiyordu.

Garrett sabitleyici bir nefes aldı, gözleri Aiden'ın geri çekilişini izliyordu. "Tehdidi durdur," dedim deri zırhına dokunarak.

"Tehdidi durdurun," diye tekrarladı Garrett, yüz ifadesi kararlı bir ifadeye dönüşürken boğazı çalışıyordu.

Akadim kükreyerek alanı geçti, adımları yeri titretti. Büyücüler, eğitimsiz acemi soturiler ve hepsi enstrümanlarını bırakmış müzisyenler dehşet içinde kaçmaya çalışarak bize doğru koştu.

Garrett ve ben ileri atıldık. Botlarımız tarlada hızla ilerliyor, ikimiz de aynı anda kılıçlarımıza uzanırken ellerimiz senkronize oluyordu. Endişelenmek için kendime bir saniye verdim, arkama baktım ve Dario'nun Kenna'nın elini tuttuğunu gördüm, Aiden'la birlikte kalabalığın arasından güvenli bir yere doğru ilerlerken onun yanında olduğunu ve korunacağını bilmekten duyduğum rahatlamaya şaşırdım. Tanrılara, bu dünyada en çok değer verdiğim ve de ailem haline gelen üç arkadaşımın bu gece Garrett'ın yanında savaşırken sığınak ve güvenlik bulmaları için dua ettim. Ve Garrett'ın güvende olması için dua ettim. Diğerlerine olduğu kadar ona da ihtiyacım vardı.

Kenna'yı bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle kalbim aniden paramparça oldu.

Neredeyse dudaklarını dudaklarımda, nefesini benimde, güven verici sıcaklığını bedenimde hissedebiliyordum.

Hayır. Hayır. Onu tekrar görecek, ona sarılacak, onu öpecektim. Başka düşünceler için zamanım yoktu. Bu gece ölmeyecektim.

Önüme bakarken zihnim berraklaştı. Etrafımdaki dehşet sesleri sustu, tüm düşünceler ve anılar yok oldu. Bir düşman vardı ve onu yok etmek için bir silah olmak bana kalmıştı. Onu parçalayacağım bir ipten başka bir şey olarak görmemek.

Kalabalığın saldırısı arasında bir o yana bir bu yana savruldum, daha hızlı koşarken herkesin çekilmesi için bağırdım, nefeslerim art arda hızla geliyordu. Garrett hemen yanımdaydı ve birkaç adım sonra alan partililerden temizlenmişti. İleride sadece akadim kalmıştı ve ancak bir düzine soturi kalmıştı. Alanda ayık olanların çoğu hâlâ diğerlerine eşlik etmeye çalışıyordu ama yarım düzine soturi çoktan önümüzde yere yığılmıştı bile - gafil avlanmışlardı ya da karşı koyamayacak kadar sarhoşlardı.

Karşımdaki akadim en az on iki metre boyunda bir canavardı. Vücuduna yapışmış eski püskü giysi parçaları vardı, çoğu o kadar derin yırtılmıştı ki bu giysiler için pek bir neden göremedim. Kırmızı damarlar solgun derisini öfkeyle kesiyor, pençeli ellerine kadar uzanıyordu. Bir çırak soturion ileri atıldı, gecenin içine bir savaş çılgılığı saldı, ama akadimin pençelerinin bir hamlesiyle alanın öbür ucuna fırlatıldı. Yere düştüğünde kemik kıran bir çatırtı yankılandı.

Tutuşumu sıkılaştırdım, sahneyi değerlendirdim: canavarın konumu, odağı ve alandaki diğer tüm askerlerin yerleşimi. Dikkatli olmalıydık ve organize olmadığımız sürece tek seferde saldırmamalıydık - ki kesinlikle değildik.

Kimse saldırının sorumluluğunu üstlenmiyordu. Çoğumuz savaş düzeninin üzerinden zar zor geçmiştik. Bir akadimin gücüne karşı özensiz dizilişler ölüm demekti. Garrett'a baktım. Birlikte çalışmıştık, birbirimizin vücut dilini konuşur gibi kolayca okuyabiliyorduk. Ama doğru anda saldırmamız gerekiyordu, bir saniye bile erken değil. Akadim ikinci bir şans vermezdi.

Önümüzde bir soturion daha saldırdı, sonra iki tane daha, ama akadim hepsini kolayca alt etti.

Dario'nun eski sevgililerinden biri kılıcını kaldırarak öne çıktı ve akadim kükrerken onu korkunun sardığını görebiliyordum. Bacaklarının arasında sidik birikti ve korkakça ağaçların arasına doğru koşmaya başladı.

Akademi bizi hazırlamak için elinden geleni yaptı. Eğitim titiz ve acımasızdı, bazen zalim ve affetmezdi. Herkes hayatta kalamadı. Ama gerçek şu ki, bu canavarlardan biriyle yüzleşmekten başka hiçbir şey bir soturiona neyden yapıldığını ya da nasıl tepki vereceğini gösteremezdi.

Eğitim başladığından beri bir düzineden fazla akadim görmüştüm. Üçüncüsünden sonra neredeyse altıma işemeyi bırakmıştım. Beşincisinden sonra kalbim beni öldürecekmiş gibi atmaya bırakmıştı. Ama hiç bu kadar büyüğünü, bu kadar güçlüsünü görmemiştim. Kaçan soturileri suçlamadım; yaşama arzusu, kalbimin attığının ve ciğerlerimin nefes aldığının farkındalığı gibi, içimde aylardır olduğundan çok daha fazla mevcuttu. Birden kendimi çok canlı hissettim. Ve beni en çok şok eden şey basitçe şuydu: Hissedebiliyordum.

Kenna'nın yüzü zihnimde parladı.

Gözlerimi kırptırdım ve yeniden odaklandım.

Tehdidi durdurmamız gerekiyordu. Eğer içimizden biri onu kısa sürede indirmezse, Akademi'ye doğru ilerleyecek ve her hayatlarımız kaybedilecekti.

İblis uzun kollarını uzatırken kasları esnedi, pençelerini çıkardı, gözleri kızardı ve keskin dişleri midemi bulandıran bir hırıltıya dönüştü.

Bir başka soturion ileri atıldı, kılıcı ateş ışığında parlıyordu. Kenna'nın kuzenlerinden biri olan Ka Gaddayan'ın bir üyesiydi. Bir savaş çılgılığıyla akadimin koluna bir hamle yaptı ama pençeleri omzunu delip geçti. Tökezleyerek geri çekildi, akadim elini beline doladığında bileğine doğru kan fışkırıyordu. Onu kaldırdı ve çatışmaya doğru koşan iki soturinin daha üzerine fırlattı. İblis tek bir manevrayla üç soturiyi de sahaya yığdı.

Gözlerim Garrett'inkilerle buluştu. Saldırmak zorundaydık. Şimdi. "Sağa git, ben solunu alacağım."

Garrett başıyla onayladı ve hızla ilerledik.

Diğer iki soturi akadime saldırarak dikkatini dağıtmaya çalışırken, üçüncü bir soturi arkadan belirdi. Canavarın sırtına atladı ve kollarını boynuna doladı. Akadim kükreyerek uzandı ve onu öne doğru çekti, pençeleri belini sıkarken, vücudu gevşemeden hemen önce kan dondurucu bir çığlık attı.

Garrett olduğu yerde dondu kaldı ve yanımda titredi. Elini tuttum, nefesimi içime çektim.

Akadim'in onun zırhını parçalamasını, ruhunu yemesini, daha kötüsünü yapmasını beklerdim. Ama onu bıraktı, avını görmezden geldi. Sanki başka bir şey arıyormuş gibiydi.

Ne olduğunu bilmek
istemiyordum. Garrett'in aurası
titredi. "Tehdidi durdur," dedim
sessizce.

Boğazı düğümlendi ama kendini toparlarken yüz ifadesine ani bir öfke yayıldı.

Topuklarımı yere vurdum.

Daha fazla çan çaldı, uyarı devam ediyordu. Beş akadim hâlâ Glemaria'nın içindeydi. Soturilerimiz başarısız oluyordu.

Diğerlerinin nerede olduğunu, bunun neden olduğunu, annemin nerede olduğunu ve güvende olup olmadığını düşünerek zihnimi boşaltmaya çalıştım. Asil protokole uygun hareket edilip edilmediğini. Buradaydım ve önümde bir tehdit vardı. Zihnimin dağılmasına izin vermek ölüm demekti.

Akadim bizden hızla uzaklaşıp önüne çıkan herkese saldırırken, soturilerimizin parçalanmış, kanlar içinde kalmış, kolları ve bacakları kırılmış cesetleri yığılıyordu. Baygın olmayan, savaşmak için arkasını dönen ya da gölgelerde gizlenen soturilerin çoğu korku içinde açıkça geri çekilmeye başlamıştı.

Babamın adamları neredeydi? Arkturion lejyonundan ya da Barış Efendisi'nin seçkin üyelerinden hiçbir iz yoktu. Hem Kenna'nın hem de

Dario'nun babaları hemen savaşa girmeli ve takviye kuvvet istemeliydi. Garrett'in babasının kuvvetleri bile belirgin bir şekilde kayıptı.

Geride kalan birkaç soturi akadimin etrafını sarmış, bize beşte öğretildiği şekilde saldırıyordu. Ama canavar pelerinlerini ve zırhlarını parçaladığı için her biri başarısız oldu.

Soturion üstüne soturion düşerken sadece Garrett ve benim ayakta kaldığımızı fark ettim. Akadim saniyeler gibi gelen bir sürede iki düzine savaşçımızla dövülmüştü. Düşen soturiyi tekmeleyerek yolundan çekip ileri atılırken kırmızı gözleri üzerimize dikildi ve sönmekte olan bir şenlik ateşinin içinden geçtiğini fark etmemiş gibi görünüyordu.

İşte buydu.

Garrett'in çenesi gerildi, boynu bir o yana bir bu yana gerildi ve akadim'e doğru koşarak ileri atıldı. Havaya sıçradı, kılıcını salladı ve bıçağını iblisin koluna sapladı. İblis kükrerken dirseğinin üstünden kan fışkırdı. Garrett arkasından yere çakıldı ve kendine gelemeden önce çimenlere doğru tökezledi. Anında döndü ve akadime doğru koşmaya başladı, bu sefer bıçağı kalçasını keserken yanından geçip gitti.

İlerlemeye başladım, parmaklarım kılıcımın kabzasını sıkıca kavradı. Ama ayaklarım hareket etmedi. Arkamdan bir kükreme sesi gelince donup kaldım.

İki akadim artık sahadaydı ve babamın soturisinden hâlâ bir iz yoktu. Tek bir Glemarian lejyonu bile yoktu.

Döndüm ve yeni canavara saldırdım. Kılıcım havaya kalktı ve bir sıçrayışla yanından süzülerek geçtim, bıçağım kolunu kesti. Ama botlarım yere değdiğinde Garrett çığlık attı, korku dolu ses kalbimi durdurdu.

Hemen döndüğümde Garrett'ı kanlar içinde buldum. Derisi tam ortasından yırtılmıştı. Akadim zırhını ve tuniğini, parçaların omuzlarından sarktığı noktaya kadar yırtmıştı.

Göğsündeki ve karnındaki yaralardan kan fışkırıyordu.

Akadim onun ruhunu yiyecekti. Garrett'in kalbine, ruhunun bedenini terk edeceği yere engelsiz bir erişimi vardı. Garrett geriye doğru tökezledi, kılıcını tutuşu karşılık veremeyeceği kadar gevşemişti. Akadim ilerliyordu ama Garrett dikkatini vermiyordu; gözlerini ileriye, bana dikmişti.

Auriel'in lanet belası. Hayır. Hayır. Hayır.

"GARRETT!" O adımı haykırırken ben de çığlık attım.

Arkama bakıp akadimin karnıma uzandığını görecektim kadar bile zamanım olmadı. Pençelerinin derimin en üst katmanını yırtarken çıkardığı ses kulaklarımda çınlarken, kapılmaktan zorlukla kurtularak ileri doğru koştum.

Garrett ikinci bir rüzgar yakalamış gibiydi. Akadim'den kaçmıştı ve şimdi onu takip ediyordu; bir akadim'in bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim. Ama akadim onu yakalamak için hamle yaptığında, Garrett aniden arkasını döndü. Doğruca ona doğru koştu.

Nefesimi tuttum. Garrett vuruşu yapmak zorundaydı. Zırhı gitmişti ve akadim için ruhunu almak çok kolay olacaktı. Ama yapabilirdi, bunu yapabilirdi. Y yapmak zorundaydı.

Canavarın altından kayarak kılıcını bacaklarının arasından geçirirken kaşları çatıldı. Garrett ayağa fırlayıp dönerek kılıcını akadimin boynuna savurduğunda akadim dizlerinin üzerine düştü. Akadim acı içinde çığlık atarken kılıcı tekrar tekrar boynuna saplandı; ta ki durup ardında unutulmaz bir sessizlik bırakana kadar. Garrett'in kılıcı canavarın omuzlarından geçerken şarkı söylüyordu. Kafası grotesk bir gümbürtüyle çimenlere düştü ve düşmüş bir soturionun yanına yuvarlandı.

Gözlerim şok içinde açıldı. Onu öldürmüştü. Bunu gerçekten yapmıştı.

Ama henüz güvende değildik.

"Rhyan!" Garrett kükreyerek bana doğru koştu, kılıcı hâlâ dışındaydı. Hançerini kınından çıkarmış, iki eli de silahlarla donatılmıştı ki sahada üçüncü bir kükreme patlak verdi.

Uzaktan soturilerin bağışlarını duyduğumda ve iki akadimin bize doğru yaklaştığını gördüğümde zaman yavaşlamış gibiydi. Bir akadim ölmüştü ama hemen yerine yenisi gelmişti. Ve hâlâ dışarıda Tanrı bilir ne yapan iki kişi daha vardı. Garrett tökezledi, kan kaybı onu yavaşlatmaya başlamıştı. Bir darbe daha alırsa ölecekti. Zırhı parçalandığı için çoktan açığa çıkmıştı ve ona hemen ulaşamazsam ölecekti.

"Garrett!" Çığlık attım. "Bana!"

Garrett'a ulaşana kadar kollarımın gücüyle hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koştum. Onu arkama alabilirsem, soturi gelene kadar iki akadim için gidebilirdim. Gittikçe yaklaşıyorlardı ve sesleri yükseliyordu. İyi olacağız. İyi olmak zorundayız.

Sonra ağaçların gölgesinden başka bir akadim belirdi.

"S.KTİR!" Garrett bağırdı.

Ciğerlerimdeki rüzgârın kesildiğini hissettim. Bu yeni iblis diğerlerini çocuk gibi gösteriyordu ve bakışlarının altında kaldığımda kalbim durdu. Gözleri vücudumda geziniyordu ve o anda ölümün ufukta görüldüğünü anladım. Bu belki de benim son günümdü ve Kenna belki de öpeceğim son kızdı.

Kalp atışlarımın aniden geri dönüşü duyduğum en güzel ses olsa da ve zırh gibi giydiğim uyuşukluk çatlıyor olsa da, şu anda ölümü kabul edebileceğimi biliyordum. Garrett'ı kurtarabilirsem, en azından ölümüm onurlu olacaktı, bir anlamı olacaktı. Yaşamayı hak eden biri varsa, uğruna yaşanacak bir şeyi olan biri varsa, o da oydu.

Yeni iblis tepki veremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde bana saldırdı ve kollarımdan kan akarken çığlık attım. Koşmaya devam ettim, hâlâ Garrett'a ulaşmaya çalışıyordum.

"RHYAN!" diye kükredi.

Hızlandım, iblisin nefesi enseimde sıcaktı, pençeleri zırhımın arkasını keserken, bir diğeri iki dev pençeli elini Garrett'a uzattı.

Çarpıştık. Derilerimin arkası yırtılmaya başladı ve ben tepki veremedim. Garrett kollarını bana doladı.

İblisler sardı. Siktir. SIKTIR. Ölmüştük.

Botlarım yerden kalkarken karnımda keskin bir çekiştirme hissiyle acı patlak verdi. Kalbim boğazıma doğru fırladı. Ama Akadim'pençesinde değildim.

Savaş sesleri ve canavarların kükremeleri kayboldu. Seathorne tarlaları, tüm düşmüş soturi ve ölü akadim gibi yok olmuştu. Yönümü kaybetmiş ve başım dönmüş bir halde topuklarım ağır bir gümbürtüyle yere değdi ve kaygan nehir taşlarının üzerinde kayarak ilerledim.

Hayır. Hayır. Hayır!

Sikeyim. Siktir! Seyahat etmişim. Mücadeleyi bıraktım. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda arkadaşımı terk ettim. Soturion olmanın ilk kuralını çiğnedim: *Tehdidi durdurmak*.

Ve daha da kötüsü... Yetki bendeydi. Garrett bana güveniyordu, bana güvenmişti ve ben...siktir!

Yanı başımdaki nehrin gürültüsü kulaklarımda çınladı ve tökezleyerek ilerledim, yönümü bulmaya çalışıyordum, botlarım hâlâ kayıyordu. Geri dönmek zorundaydım. Tarlalara gitmeliydim. Garrett'ı kurtarmalıydim.

Gözlerimi kapadım, ağaçları hayal ettim, Garrett'ın tam olarak durduğu yeri hayal ettim, canavarları, kanı ve katliamı hayal ettim.

"Rhyan?" Garrett sesi titreyerek sordu.

Gözlerimi açtım. Hâlâ nehrin kıyısındaydım. Garrett da öyle.

Tanrılar adına. Onu yanımda getirmiştim. O güvendeydi. Bir an için vücudumda bir rahatlama hissettim. Ama hemen yerini korkuya bıraktı. Ve tam ve mutlak bir dehşetle. Az önce Vorakh'ımı açığa çıkarmıştım.

"Garrett?"

Yerde yatıyordu, kanaması vardı, düzensiz nefes alıyordu, yüzü solgundu. Ne yapacağımı bilemeden önüne atıldım. Nefesleri yüksek sesle geliyordu,

Akan nehre ve tepemizde süzölen gryphon kanatlarının sesine karşı düzensiz nefesler.

Dehşet içinde bana bakarken boğazı düğümlendi.

Zihnim bahanelerle, yalanlarla, sırrımı saklamak için onu dışarı çıkarma düşünceleriyle dolup taşarken tüm vücudum titriyordu. Ona her şeyi itiraf etme ve gördüklerinden bir daha asla bahsetmemesi için yemin ettirme düşünceleri. Bu bilgiyi mezara götürmesi için onu tehdit etmek.

"Garrett," dedim yavaşça, sesimi sakın ve düzgün tutmaya çalışarak. "Ben... Bu.." Beceremedim. Söyleyecek ne vardı ki? İki buçuk yıldır bu sırrı, bu yükü taşıyordum ve bir kez bile kendimi bu şekilde ifşa etmemiştim. "Bu-"

"Rhyan, kimseye söyleyemezsin, Aiden'a bile. Bu bilgiyi ona yükleyemeyiz."

Garrett'in titreyerek ayağa kalkışını izlerken benim de titrediğimi fark ettim. Son seyahatimden bu yana aylar geçmişti. Kenna'yla yatmaya başladığımdan ve duygularımı tamamen kapatmayı öğrendiğimden beri seyahat etmemiştim. Kalbimin içi boşaldığından beri.

Garrett dengesini kaybetti ve ben de tutması için elimi uzattım. Elime baktı ve bana dokunmak için hiçbir hareket yapmazken yüzü sertleşti. Kalbim sıkışarak yavaşça geri çekildim.

Beni artık ben olarak görmüyordu. Lanetimi gördü. Bir canavar gördü.

"Garrett?" Tekrar denedim.

"Özür dilerim Rhyan," dedi.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Lanetleyici sözlerin gelmesini, iğrenme ve nefret dolu bakışlarını bekledim. Aramızdaki dostluk bağını koparmasını ve beni ele vermesini bekledim. Omuzlarım öne düştü, başım öne eğildi.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Annemi hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi de. Glemaria'yı. Garrett yavaşça, "Ben... Ben bunu yapmak istememişim," dedi.

Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdım. "Ne?"

"Sikişmek istememiştim. Tehdidi durdurmadan gitmek istemedim. Seni onurlandırmak için, ama... kendimi lanet Moriel'e. Rhyan, tam oradaydı, seni yakalamak üzereydi, etrafımız sarılmıştı ve ben kan kaybediyordum. Siktir!" Şimdi kendi başı da yenilgiyle öne düşmüştü, aurasından acı ve ısırap dolu bir sinir parıltısı yayılıyordu. "Onlara izin veremezdim... seni almalarına izin veremezdim. Ya da beni. Çünkü eğer akadim olursam... olduğum gibi akadim olursam... ne olacağını biliyorsun. Ne kadar tehlikeli olabilirdim."

Ne kadar tehlikeli .

Garrett'a baktım, farkına kaşlarını havaya kalktı. Her seyahat ettiğimde hissettiğim o olağan yorgunluk yoktu. İmkânsız görünüyordu ama yine de... Zihnimde yavaş yavaş bir araya geliyordu. Seyahat eden ben değildim, vorakh kullanan ben değildim.

"Sen," diye başladım. "Bekle-Garrett. Yani... sen..."

Garrett başını salladı. "Ben bir vorakh'ım."

Bölüm FIVE

I O anda bir yıl önceki Yemin Törenini hatırladım. Mahkemenin oturma odasındaydık ve Jules'un tutuklandığını, vorakh'ının adının açıklandığını duymuştuk. Garrett'in

Yüzü solmuştu; gözlerinde suçlama olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle bana bakıyordu. Kendimi tutabilmek, tarafsız kalabilmek için çok çabalıyordum.

Jules'un başına ne kadar etkilendiğimi göstermemek için kendimi zor tutuyordum ve Garrett'in beni izleyişi beni çok germiştir. Gecenin geri kalanında sırrımı bildiği paranoyasıyla diken üstündeydim.

Yaparsa bana ihanet edeceğinden korktum. Çok kolay olurdu. Babasına, Turion Efraim'e tek bir kelime.

Şimdi anlıyordum. Jules'un vorakh haberini aldığı anda hayalet gibi görünmüştü çünkü o da vorakh'tı.

Ve şimdi bunu ne kadar acil bir şekilde kullandığını anlıyordum. Bu benim hayatımı kurtarmaktan daha derin bir şeydi, onunkini kurtarmaktan daha derin. Bu diğer herkesi kurtarmakla ilgiliydi. Akadim, güçleri ve vahşilikleriyle, ruh ve vicdan yoksunluklarıyla zaten karşı karşıya olduğumuz en büyük tehditti. Ama hayattayken vorakh olan bir akadim... seyahat edebilen biri. Durdurulması neredeyse imkansız bir canavar olurlardı.

Şimdi önümde, kanlar içinde, solgun, bitkin, botları nehir suyuyla ıslanmış Garrett dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını iki yana açmış, kasları .

"Aiden anlamayacak," dedi üzüntüyle. Gözlerini sımsıkı yumdu, zırhından ve tuniğinden geriye kalan zavallı parçaları açtı. "Çabuk yap Rhyan. Sadece... yap şunu."

"Ne yapmak?" Bir adım öne çıktım. "Garrett, ne oluyor lan? Gömleğini açık tutmayı bırak da kalkmana yardım edeyim."

Bakışlarını bana çevirdi, ağzı açık kalmıştı. "Rhyan, ben-" "Sen Vorakh'sın," dedim.

"Evet," diye fısıldadı, sesi zayıf ve çaresizdi.

Gecenin içimde uyandırdığı ani duygularla birlikte

-Dehşet, keder, gerçek özlem... Hepsi Garrett'ın yalnız olmadığını bilmesini sağlama ihtiyacıyla birleşti. Uzun zamandır yalnız hissettiğim gibi değil.

Onu dikkatle izlerken, . Olduğunu hissettim. Olmasına *izin verdim*.

Vorakh'ımı kullanmadan bu kadar uzun süre geçirdikten sonra midem şiddetle çekildi ve botlarım kayalardan kalktı. Bedenim yok oldu ve birkaç metre geride yeniden ortaya çıktım, ayaklarım yaprakları gümüşle parlayan bir ay ağacının köklerine indi.

Garrett'ın gözleri büyüdü.

"Ben de," dedim, kalbim neredeyse yabancı bir şiddetle çarpıyordu.

"Tanrılar adına."

"Bir şey tarafından," dedim donuk bir sesle. Eğer bunu bana Tanrılar yaptıysa, o zaman bu, bu hayatta deneyimlemeye mahkum olduğum zalimliklerinin sadece bir başka seviyesiydi.

Göğsüm kabardı, sadece birkaç metre gitmiş olmama rağmen üzerime ani bir yorgunluk çöktü. Hiç alıştırma yapmamıştım. Garrett'ı dikkatle izleyerek tekrar yaptım, bu sefer kayalara geri döndüm, kaymamak için kendimi destekledim. Sonunda elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırdım. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş haldeyken, farkına vardıklarımız içimize işlerken gözlerimiz buluştu. İkimiz de lanetlenmiştik, ikimiz de aynı ölümcül sırrı saklıyorduk. Ve şimdi bu konuda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu.

Garrett elimi bıraktı.

"Nasıl?" Ben sordum. "Vahiy Töreni'nde bunu nasıl gizledin?" Garrett kaşlarını çattı; gözleri uzaktı. "Gizlemedim. Birkaç ay sonra gelişti. İlk kez olduğunda, Tanrım, çok kızmıştım. Kendimi ormanda buldum, neredeyse bir gryphon boku yığınının içine düşüyordum. Geldiğim yoldan geri dönmeye çalıştım ama tekrar yapamadım ve önce tökezleyerek eve döndüm. Haftalar geçti ve bir daha olmadı. Hayal gördüğümü ya da ne olduğunu gerçekten anlayamayacak kadar sarhoş olduğumu düşündüm, belki de Dario bana şaka yapıyordu. Ya da boktan bir yığın ay yaprağı yüzünden kafayı bulmuştum. Yanılıyorsam diye sormaya hep çok korktum. Sonra tekrar olmaya başladı, beni alıp götürdü, tekrar ve tekrar. Aylar oldu ve çoğu gün zar zor kontrol edebiliyorum. Ama Aiden... O beni topraklıyor. Nasıl oldu da sakladın mı?"

"Ben... um... bağlarımı çözdüm. Erken."

Garrett'ın gözleri büyüdü. Arkadaşlarımdan hiçbiri Vahiy Töreni'nde ilk güç belirtimi gösterdiğimde hâlâ bağlı olduğumu bilmiyordu. Üzerimde iki bağ vardı ve büyücü sadece ilkinin çıkarmıştı. İkincisi, Yemin Töreni'nde *kaşonimimin* yaratılmasına engel olmamak için çıkarılmıştı, ama sonra babam gücüm üzerinde neredeyse tamamen kontrol sahibi olana kadar beni tekrar tekrar geri döndürdü. Ta ki artık *hissedemeyene* kadar.

"Aiden bilmiyor mu?" Ben sordum.

Garrett'ın çenesi gerildi. "Hayır. Kimse bilmiyor." Gözleri botlarının üzerine düştü. "Tanrım, onu seviyorum. Çok, çok fazla. Yardım ediyor. Ama o bilmiyor. Kurallara çok bağlı." Kaşlarını çatarak alt dudağını emdi. "Ona söyleyemem."

Yanağımın iç köşesini ısırđım. Aiden Garrett'ı şiddetle seviyordu. Onu korumayacağı, sırrını öğrendiğinde anlamayacağı bir dünya hayal etmeye çalıştım. Sonra, aslında içinde yaşadığımız dünyayı hatırladım. Lyr'in Jules'un izlediğı yer. Hiç kimsenin

Aiden Garrett'a ne kadar sevgi beslerse beslesin, onu ne kadar korumak isterse istesin, yaşamak istiyorsa buna izin vermeyebilirdi. Ve ben anladım.

Garrett'ın gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Vücudumdaki tüm kemiklerimle anlayacağını düşünsem bile," diye başını salladı, "yine de bunu ona yapamazdım. Onu böyle bir sırrı taşımaya zorlayamazdım, onu tehlikeye atacak bir sırrı."

Başımı salladım. "Ben de onu asla tehlikeye atmam."

"Ve ailemi riske atamam." Garrett'ın sesi çatallaştı. "Babamın konumu, Ka'mız, çok yeni, çok kırılgan. Bunu anneme ya da kız kardeşime yapamazdım. Onun geleceği..."

Ka Aravain asıl değildi. Garrett'ın babası yetenekleri sayesinde yükselmişti. Ama Efraim, Ka Aravain'in Glemarian Konseyi'nde bir yer kazanan ilk üyesiydi. Garrett'ın benimle birlikte okula gitmesini sağladı. Arkadaşım olmasını sağladı. Ve Aiden'in, ve Dario'nun.

Vorakh'ı onları mahvedecekti. İmparatorluğun incelemesinden kaçsalar da kaçmasalar da kız kardeşinin geleceğini mahvedecekti. Soylu değillerdi ama ailesinin vorakh'ı gizli tuttuğundan şüphelenilirse yine de öldürülebilirlerdi. Bildiğim kadarıyla Ka Batavia hâlâ bir istisnaydı ve kural değildi - babamın beni manipüle etmek için onları suistimal ettiği gibi.

Garrett ellerini birbirine kenetledi. "Lanet olsun."

"Biz iyiyiz," dedim. "Hayattayız. İkimiz de akadim değiliz. İkimiz de öyle olmayacağız." Bundan emindim. Kesilmiştik, dövülmüştük. Ama ruhlarımıza ulaşamamışlardı. Eğer onlara ulaşmış olsalardı... onları yemek için kalplerimizden emmiş olsalardı... terk edilmiş olurduk. Yarı canlı. Yarı ölü, nefes alıyor olsak bile. Bedenlerimiz sağlam olsa, zihinlerimiz hala çalışıyor olsa bile... kara leke göğsümüze yayılır, korktuğumuz canavarlara dönüşeceğimiz bir sonraki gece karanlığını beklerdi.

Neyse ki böyle bir şey olmayacaktı. Bu asla ama asla olmayacaktı. Yardım edebildiğim sürece olmaz.

Garrett dudağını ısırđı, hâlâ ikna olmamış görünüyordu. "Ama... Vorakh?"

"Söz veriyoruz," dedim. "Tam burada, hemen şimdi. İkimiz de tek kelime etmeyeceğiz."

"Yemin et," dedi Garrett.

Yumruğumu kalbime bastırdım. "Yemin ederim. *Me sha, me ka*. Kimseye söylemeyeceğim."

Garrett başını salladı. "Hayır. Ka Hart'ın sözleri yeterli değil. Bunun için değil." Durdu; gözlerini bana dikti. "Bir kan yeminine ihtiyacımız var."

Tereddüt ettim. "Kan yemini mi? Garrett, hayır. Hayır." Garrett'ı ifşa edeceğim ya da onun beni ifşa edeceği bir durum düşünemiyordum. Ama kan yeminleri tehlikeliydi. Birini bozmak ölüm demekti. Ve bazen... bazen sırlar isteyerek ya da istemeyerek ortaya çıkabiliyordu.

Garrett sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bu sırrı saklamak için değil, tam olarak değil," dedi. "Bir gün Aiden'a söylemem gerekebilir. Zorunda kalabilirim. Bilmiyorum. Peki ya sen?" Omuz silkti. "Belki Kenna'ya söylemen gerekecek. Ama ikimiz de biliyoruz ki çuvalladığımız anda sırtımızda bir hedef var. Kontrolümüzü kaybedip ortadan kaybolduğumuz an. Akadim'le tekrar yüzleştığımız an. Bildiklerimizi bilmek bile bizi riske atıyor. Bu yüzden birbirimizi tehlikeden korumaya yemin ediyoruz - birbirimizi ve kendimizi korumaya. Kavim'imizi koruyoruz. Ve Dario'yu, Kenna'yı, Aiden'ı... ne olursa olsun koruyacağız."

Soğuk bir esinti tenimde ürperti bıraktı.

Auram aniden yabancı geldi ve gücüyle beni alt etti. Kalbim çarpıyor, kanım damarlarımda dolaşıyordu. Aylardır hissetmediğim kadar çok şey hissediyordum. Duygularım beni eziyordu. Ama şu anda ana duygum korkuydu.

Garrett'ın omzunu sıktım. "Seni ve senin gibileri her zaman koruyacağımı biliyorsun. Ben arkadaşlarımı korurum. Sorgusuz sualsiz." Tarlalara geri dönmek, akadim ile savaşmak, Dario ve Aiden'ı bulmak, Kenna'yı görmek ve ona sarılmak, herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyordum. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyordum.

görünmeden ya da bir noktada savaşı bıraktığımızı belli etmeden geri dönmek. Ve her zerrem yemin fikrine isyan ediyordu.

Kan yeminleri babamın bölgesiydi - etrafındaki herkesi kontrol etme yöntemi. Sean Amca bile bu yeminlerin kurbanı olmuştu. İki yaz önce onu gördüğümde, yeminleri yüzünden babamın yaptıkları hakkında tam olarak konuşamamıştı. Bowen'ın vorakh kullandığım için beni babam dışında kimseye ispiyonlamamasının nedeni de yeminiydi. Ve bu, babamın bana karşı kullanmadığı tek ceza, tek kontrol silahıydı.

Her nedense, tüm tacizlerine, onu hayal kırıklığına uğrattığım onca zamana, bana bir hiç olduğumu, Gryphon'dan daha iyi olmadığını söylediği onca zamana rağmen -bu kadarını biliyordum- babam beni hayatta istiyordu. Bowen bana öyle söylemişti.

"Garrett, beni dinle. Lütfen," dedim. "Daha önce hiç yeminimi bozmadım."

Rüzgâr sarı dalgalarını geriye iterek esiyor, gözleri kararlılıkla dikiliyordu. Birden yaşından daha yaşlı göründü, yüzü . "Kırmadığını biliyorum. Bu yüzden bunu da bozmayacağını biliyorum."

Kanın hâlâ karnından ve göğsünden aşağı damladığını, deri kemerinde havuzlar oluşturduğunu, Valalumir yıldızlarının parladığını ve kana bulandığını izledim.

Garrett hançerini kınından çıkardı.

Gecenin bir yarısıydı ve hepimiz Oturma Odası'nda toplanmıştık, koridorlara ışık saçan meşalelerin çıtırtısı dışında gergin ve sessizdik. Protokol, tüm soyluların Seathorne'da toplanmasını ve arazi temizlenene kadar orada kalmasını gerektiriyordu. Tehdit o gece saatler önce durdurulmuştu ama biz hâlâ kaleye bağlıydık ve uyanıktık. Babam da devam etmeye ve mahkemeyi toplantıya çağırma kararı vermişti. Başka herhangi bir

Arkasva, dehşet dolu bir gecenin ardından Divan'ı toplamak için sabahı beklerdi ama bizimkini değil.

Büyücüler toplanan soylulara güçlü bira ve şarap kadehleri sunuyordu. Yıllar boyunca pek çok saldırıya maruz kaldık. Akadim neredeyse gryphonlar kadar kuzeyin yerlisiydi. Ancak aynı anda beş akadim çok fazlaydı; Afeyan gryphonlarının devam eden ve artan görünümüleriyle birleştiğinde, tüm Glemarian soyluları gergindi. Oturma Odası'na yayılan, diğerlerine çarpıp seken auraları midemi bulandırıyor.

Ama yaptığım şeyi bildiğim için hissettiğim mide bulantısı kadar değil. Söz verdiğim şey. Ve sonrasında nelere katlandığımı.

Kürsüde, Mahkeme'nin önünde dimdik durdum, umutsuzca duruşumu korumaya çalışıyordum ama sırtımdaki deri hâlâ kaşınıyor ve Garrett'in beni kestiği yer cehennem gibi yanıyordu. Vücudumda fark edilmeyecek bir yer seçmeye çalışmıştık ve ne kadar sık kırbaçlandığımı düşünürsek, orada kabarık bir yara izim olsa kimse iki kere düşünmezdi. Dürüst olmak gerekirse, babam ve Arkturion Kane'in bana işkence etme tutkusu yüzünden sırtımda lekesiz bir deri bulmak daha garipti.

Babam acıya yabancı olmadığımdan emin olmuştu. Beni sarsmak için çok şey gerekti. Ama Garrett'in kan yemini için kestiği hançer beklediğimden çok daha fazla acıtmıştı, hatta sonrasında olanlardan bile daha fazla. Sanki içimi kesen bıçağının acısını değil de, yeminimin ağırlığını hissediyor gibiydim.

Ensemde ter biriktiğini, saçlarımın daha sıkı kıvrılmaya başladığını hissettim. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu bilerek çenemi kaldırdım ve omuzlarımı geriye ittim. Eğer birkaç saniye bile halkımın karşısına güçlü ve namuslu bir Veliaht olarak çıkmayı başaramazsam cezalandırılacaktım. Kürsünün diğer ucunda, Güç Koltuğu ile ayrılmış bir şekilde annem duruyordu; canavarlarla savaştığımı ve onlardan zor kurtulduğumu öğrendiği için teni hâlâ solgundu.

Babamın bu habere tepkisi anneminkinden oldukça farklı olmuştu. Kavgadan kaçtığımı biliyordu, sadece bunun benim isteğim dışında olduğunu bilmiyordu. Korkaklığım ve aptallığımla alay etmesine, duygularımı kontrol ve vuruşlarının katıksız gücüne rağmen hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey söylemedim. Garrett'tan vazgeçmeden kendimi savunamazdım.

Böylece üç kez kırbaçlanmışım -hâlâ sızlıyor olan kan yemininin tam üstüne-. Kırbacını her sallayışında babamın yeni bir hakareti kulaklarıma kükrüyor, bunu benim iyiliğim için yaptığını ve bu gece annemin aksine bu acıyı çeken kişi olduğum için şanslı olduğumu hatırlatıyordu.

Benim üzerimdeki hak iddiasından vazgeçmediği için şanslıydım, annemin yerine geçecek birini bulmadığı için şanslıydım.

Sonrasında kusmuştum ve şimdi her şey gibi dik durmam gerekiyordu. Sanki cesur bir kahramanmışım gibi.

Ben değildim.

Ama her şeye rağmen Garrett öyleydi. Başkaları korku içinde kaçarken o tehlikenin içine doğru koşmuştu. Ve bir akadimi öldürmüştü; on yıldan uzun bir süredir ve ondan önce de yarım yüzyıldır bir acemi tarafından başarılamamış bir başarıydı bu.

Saatler önce bunun için de azarlanmışım. Birini kendim öldürmeyerek babamı küçük düşürmeye nasıl cüret edebilirdim? Nasıl olur da bir arkadaşımın, soylu bile olmayan daha aşağı bir adamın - Turionun sadece oğlunun - beni yenmesine izin veririm? Eğer rekoru kıracak olan bir acemi olacaksa, bu kişi ben olmalıydım, Imperator'un oğlu, Glemaria'daki en güçlü soturion'un oğlu. Ama o ben değildim çünkü zayıf ve utanç vericiydim, sandığım kadar güçlü . İnanmak istediğim kadar çok çabalamıyordum.

Kaytarıyor, ukalalaşıyor ve tembelleşiyor, gerçek yüzümü gösteriyor, potansiyelim olmadığını kanıtlıyordum. Başarısızdım, olgunlaşmamış bir çocuktum, bir erkek, soturion değildim. Ve bir kez daha Ka Hart'a utanç getirmiştım. Belki de gerçekten onun oğlu değildim; belki de annem onu aldatmıştı. Başka nasıl

Imperator böyle zayıf, böyle tuhaf yeşil gözleri olan bir yaratık mı doğurdu?

Belki de babam gerçeği kabul etmeli ve sonunda annemin hayatını oracıkta sonlandırmamızın utancından kurtulmalıydı. Şimdi. Bu gece.

Sözlü saldırıların sonu gelmiyordu.

Eşlikçileri, o kılıcını çekerken sessiz ve hareketsiz bir şekilde onu izliyorlardı. Bowen yanlarında duruyordu, yüzü öfkeyle buruşmuş olsa da hareketsizdi, gözleri endişeyle benimle annem arasında gidip geliyordu.

Babam ona yumruk atamadan aralarına girmiş, önce bir yumruk, sonra bir tane daha yemiştin - ikincisi işlerine karıştığım içindi.

Sonra, kırbaçlar geldi.

Babam bana ne söylerse söylesin ya da kaç kez saçlarımı tutup koparırsa koparsın ve yanaklarıma tükürürse tükürsün, karşı koyamazdım. Jules'tan beri değil. Artık ona karşı kullanabileceğim bir kozum kalmadığından beri. Bu bilgiyle, ona karşı küçük bir isyan belirtisi bulduğum bir yılı telafi ediyordu.

En azından bu gece o değil de bendim. En azından bu gece annemi ondan kurtarmıştım. Lanet olası bir gece.

Kürsünün birkaç sıra ötesindeki koltuğunda oturan Garrett'a baktım. Başını salladı, bu gece aramızdaki her şeyin nasıl değiştiğine dair küçük bir onay, ne olursa olsun ikimizin de ettiğimiz yemini bozmaya cesaret edemeyeceğimizi pekiştiren bir bakış.

Morarmış bir gözü ve yanağında korkunç bir yara vardı. Morlukların arasında boynunda derin, çirkin çizikler vardı. Yaralarının geri bandajlarla kapatmış ve yeni yıkanmış bir tunik giymişti. Aiden onun elini iki elinin arasında tutuyordu. Yanlarındaki bankta Dario oturuyordu, kolunu Kenna'ya dolamış, eliyle omzuna masaj yapıyordu. Kenna hâlâ

Sarsılmıştı, ama yüz ifadesinde başka bir şey vardı, inatçı bir şey, sanki cesaretini bulmaya çalışıyordu.

Babam içeri girip tehdidin sona erdiğini resmen ilan ettiğinde Garrett ayağa kalkmaya davet edilecek ve tüm Glemarian Sarayı'nın önünde kahraman ilan edilecekti. Benim yerime Garrett'ın onurlandırıldığını görmek -kelimeleri kendisi söylemek zorunda kalmak- babamı, daha uzun sürmese bile en az bir ay sürmesini beklediğim korkunç bir ruh hali içinde bırakacaktı. Bu geceki işkence seansı sadece bir başlangıçtı.

Saldıran dört akadimden ikisi Arkturion Kane tarafından ortadan kaldırılmıştı ki bu da eğitim yeniden başladığında onu her zamankinden daha ukala ve acımasız kılacaktı. Dördüncü akadim Dario'nun babası Turion Ronan tarafından, beşincisi ise Arkturion Kane'in bir başka yeğeni ve Kenna'nın kuzenlerinden biri olan Ka Gaddayan'ın bir başka küçük soturionu tarafından öldürülmüştü.

Ölüm yok. Terk edilen yok. Tanrılara şükürler olsun. Soyluların ayaklanmasını engelleyen tek şey bu gibi görünüyordu. Beş canavar olduğu düşünüldüğünde tek bir ölüm bile olmaması bir mucizeydi. Tek bir akadim olsa bile tek bir ölüm olmaması mucize olurdu. Ama bu gece garipti. Normal akadim gibi davranmıyorlardı; geçmişte gözlemlediğim, bana öğretilen hiçbir şeyi yapmamışlardı. Akadim basit yaratıklardı. Yiyecek istiyorlardı ve yemesi en kolay olan yiyeceğe yöneliyorlardı. Yollarına çıkan herkesi avlarlardı ama dün gece o kadar çok avı atlamışlardı ki... Sanki bir görevde gibiydiler. Ne yapmak için bir görev? Hiçbir fikrim yoktu.

Bitirmeye kararlı göründükleri tek soturion Garrett'tı. Bir de ben.

Ama neden? Neden biz? Neden başka kimse değil? Bu soru içimde yanıtını istediğimden emin olmadığım bir batma hissi yarattı.

Aklıma tek bir olasılık geldi. Garrett ve ben farklıydık. Daha güçlüydük. Biz vorakh'tık... Akadim bunu tespit etmeyi öğrenmiş miydi?

Sikeyim.

Lord Draken, babamın İkincisi, tam soturion zırhı içinde, hâlâ İmparator'dan boş olan altın Güç Koltuğu'nun önünde duruyordu. Babamın bizi beklettiği her saniye, soyluların auralarının gerildiğini, sıkılaştığını ve güçleriyle beni boğduklarını hissedebiliyordum. Çok yorgundum, onları engelleyemeyecek ya da geri itemeyecek kadar yenilmiştim. Anneme şehvet dolu bir bakış atan Lord Draken'a odaklandım. Burun deliklerim alevlendi. Babamın İkincisi, farklı bir Kavim'den gelmesine rağmen neredeyse her yönden ona tıpatıp benziyordu. Bir zamanlar nazikti. Bir keresinde beni gryphon ahırlarına götürüp onlara bakmayı öğrenmemi sağlamış, Atların Efendisi olarak görevlerini yerine getirirken onu izlememe izin vermişti.

Bu yıllar önce sona erdi. Şimdi babamın bir başka kopyasıydı. Ortaya çıkmasını beklememiz için ısrar eden babamın.

Ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydırdım; hareketsiz durmanın verdiği acı ve baskı dayanılmaz hale gelmişti. Derim kaşınıyor, bacaklarım ağrıyor ve gözlerim düşmeye başlıyordu.

Sonunda kapılar gıcırdayarak açıldı ve Divan üyeleri saygı içinde başlarını çevirerek sessiz bir nefes aldılar.

"Ekselansları, Arkasva Devon Hart, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru."

Babam odaya girdiğinde herkes ayaklarını sürüyerek eğildi ve reverans yaptı, diğerlerini bastırıyor gibi görünen karanlık ve ağır bir aurik güç getirdi.

Lord Draken alçak sesle eğilip arka kapıdan geri çekilirken, babam kürsüye çıkıp yerini aldı ve Koltuğunun önünde gururla durdu. Divan'ın zoraki hayranlığı ve dinleyicilerine hükmetme becerisi onu memnun etti, ancak çenesi seğirdi ve varlığının yüzeyinin altında kaynayan öfkesini ortaya çıkardı. İzlemeyi öğrendiğim küçük bir hareketti, bir uyarı olarak almam gerektiğini biliyordum.

"Oturun," diye emretti. Soturilerle birlikte her zaman onun yanında durması beklenen ben ve annem dışında tüm oda itaat etti. Yüzleri tetikte, elleri kılıçlarının kabzasında ve ayakları her an kavgaya hazır bir şekilde hazırolda bekliyorlardı.

Babamın gözleri onaylarcasına kısıldı ve ardından tüm dikkatini dinleyicilerine verdi. "Ka Hart'lı Soturi'nin hızlı hareket eden ve güçlü kuvveti sayesinde Glemaria güvende. Akadim'in bu geceki tehdidi durduruldu. Ve bu mucizevi bir şekilde, halkımızdan tek bir kişi bile ölmeden gerçekleşti."

Soylular alkışladı.

"Bu deneyimleri yaşamamanın ne kadar üzücü olabileceğini biliyorum, ancak hepinizin bilmesini isterim ki soturimizi yenmek için beş zavallı akadimden daha fazlası gerekecek."

Bunu daha fazla alkış izledi.

"Benim yönetimimde ve Arkturion Kane Gaddayan ile Yardımcısı Turion Efraim Aravain tarafından eğitilerek Glemaria, Ka Hart ve Kuzey Lümer İmparatorluğu'nun gücünün asla hafife alınmaması gerektiğini bir kez daha kanıtladık."

"Gryphon'dan ne haber?" diye bir ses geldi odanın arkasından.

Babam dondu kaldı, aurası kırıldı. "Vuruldu," dedi. "Tüm Afeyan piçleri gibi."

Dario'nun babası Turion Ronan DeTerria ayağa kalktı, saçları oğlunun dramatik stiline tam tersi bir şekilde kısacık kesilmişti. "Soturilerimiz Afeyan gryphonlarının sınırlarımızı geçmesiyle ilgili endişeleri yakından takip ediyor. Endişelenecek bir durum yok. Bu konu halledildi." Babama başıyla selam verdi, o da Dario'nun babasını gözlerini ona doğru hızlıca çevirerek onayladı.

"Ve Majesteleri Kraliçe Ishtara'ya bir davetiye uzatıldı," dedi babam, dinleyicilerinin tepkisini özümserken ağzı bir karış açık.

Kaşlarımı çattım. Afeyan Kraliçesini Glemaria'ya hiç davet etmemiştik. Teklif edilen hiçbir daveti kabul etmeyeceği izlenimine kapılmışım.

"Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti babam, "ama bu gece yaşadıklarımızın acısını hafifletmek için bazı mutlu haberler hazırladım. Bildiğiniz gibi," dedi nazlı bir şekilde, "yaklaşan oldukça özel bir yıldönümüm var. Hepinizin kutlamak için can atacağınızı biliyorum." Ayağa kalktı, dramayı sevdiği her halinden belliydi, parmakları kılıcının yakut kabzasını okşuyordu, kürsünün sonuna doğru kasıla kasıla yürürken kalçaları öne doğru bastırılmıştı.

Omurgamdan aşağı bir önsezi duygusu akarken annem yanımda gergin bir nefes çekti.

"Önümüzdeki ay ellinci doğum günümün ve Arkasva ve İmparatorunuz olarak yirminci yılının haftası olacak. Lideriniz olmayı ne kadar sevdiğimi ve güçlü soturilerimize hayatlarını ortaya koydukları için ne kadar minnettar olduğumu göstermek için özel bir etkinliğe ev sahipliği yapmaktan daha iyi bir yol olabilir mi diye düşündüm. Afeyan Kraliçesi'nin bile katılabileceği kadar büyük bir etkinlik." Sanki önceki etkinliklerimizden hiçbirine katılmadığı için gülünç duruma düşmüş gibi kıkırdadı. "Afeya'nın mevcut faaliyetleriyle ilgili endişelerimizi dile getirmek için mükemmel bir fırsat olacak."

Babam durakladı, aurası enerjiyle çatırdıyordu ve Oturma Odası'nın kapıları açıldı. Artem içeri girdi, gözleri bana kaymadan önce delici bakışlarını babamın üzerinde gezdirdi. Onaylarcasına kalçasını tokatladı ve ardından babama daha yapısal bir selam vermeye çalıştı.

"Lord Draken ve asil gryphon idarecilerimiz sayesinde bir süredir ayarlamalar yapılıyordu." Babam, adını söyleme zahmetine girmediği Artem'i onaylamak için elini kaldırdı. Soturi onu kenara çekti ve babamın göğsü kabarırken tüm gözler kürsüye döndü. "Gelecek ay, dolunayın altında, bir *Alissedari* düzenleyeceğimizi duyurmaktan gurur duyuyorum."

Odada huşu dolu bir sessizlik dans ederken gerildim. *Alissedari* hakkında sadece parşömenlerde okumuştum. İmparatorluğun mevcut standartlarına göre oldukça barbarca kabul edilen modası geçmiş bir eğlence biçimiydi. Yıllar boyunca pek çok kişi bu tür soturion turnuvalarına karşı çıkmıştı. Lumeria Matavia'da eski kral ve kraliçeler için düzenlenen oyunlara dayanan bu turnuva Arkasva'nın zevki için düzenleniyordu. Ancak bir *Alissedari*'yi diğer turnuva oyunlarından ayıran iki önemli fark vardı.

Birincisi, gryphonların sırtında savaşıyor olmasıydı. Sadece ahırlardan topladığınız ya da iyi tanıdığınız bir gryphon değil; bir gryphon bulmak için vahşi doğaya çıkmanız, genellikle gryphonların kurlsız uçuğu yerlerde, balta girmemiş ormanların derinliklerinde saatlerce seyahat etmeniz gerekiyordu. Orada, bir gryphonu ona binmenize izin vermesi için ikna etmeniz ve ardından onu savaşı yönlendirecek güce sahip olmanız gerekiyordu. Çoğu soturi gryphonlarına binip onları yönlendirene kadar *Alissedari* genellikle sona erdiğinden, turnuvadaki oyuncuların yarısı savaşı bile katılamazdı. Her biniciye yetecek kadar bile olsa, uçmak için yeterince istekli olmayı unutun.

İkincisi, *Alissedari* sadece bir galip ile sona erdi. Turnuvayı kazanmak için ya bir dayanıklılık gösterisiyle diğerlerini geride bırakmanız, gryphonlarına binen son soturion olmanız ya da ilk öldüren olmanız gerekiyordu.

Soturiler Glemaria için çok değerliydi; eğitimleri ve yetiştirilmeleri için o kadar çok kaynak harcanıyordu ki, Kuzey'de akadim tehdidi artmaya devam ederken, bu kadar kolay öldürölmelerine izin verilemezdi. Ama her yıl Akademi sınıflarında biri öldürölüyordu. Acemilere ve çıraqlara nelerin tehlikede olduğunu, ciddi bir şekilde eğitim almazlarsa, Akademi için ellerinden geleni yapmazlarsa neler olabileceğini hatırlatan bir uyarı olarak öldürölüyorlardı.

Birçok soturi yaralandı, bazıları okulu bırakma noktasına geldi ve ömür boyu sakat kaldı.

Allissedari'nin nasıl biteceğine dair aklımda hiç şüphe yoktu. Bir cinayetle. Akademi'de izin verilen tek öldürmeyle.

Bir öldürme ve *Alissedari*'yi kazandın.

Babamdan tek bir acımasız bakış aldığımda, zaten biliyordum. Kazanacaktım. Yoksa.

Bu, Veliaht için nihai bir test, nihai bir güç gösterisiydi.

Belki de kendimi yeni bir ihtiyaç duyarken bulurum. Ve onu birlikte yapacak yeni bir eşe.

Babamın bir yıl önceki tehdidi günlerimin üzerinde sürekli bir gölge gibi duruyordu. Seçimlerimde. Onunla her etkileşimimde.

Annemi dışarı çıkarmaya çalışmıştım. Birçok kez. Yapacağıma yemin etmiştim. Ama başarısız oldum.

Yapabileceğim en iyi şey onu güvende tutmak, hayatta tutmaktır. Onu güçlü pozisyonunda tutmak.

Ama bu... bu bana başka bir şeymiş gibi geldi - konuşulmamış anlaşmamızda son bir şey. Son zamanlarda babamın tavrında bir değişiklik fark etmiştim. Ve tüm bunların uzun zamandır planlandığı ve bunun bir tür son test olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Alissedari'de babama onur getirecektim. Ya da...

Bu düşünceyi hayal bile edemezdim. Dikkatimi tekrar önümdeki kalabalığa verdim.

Birden Artem'in neden gecenin bir yarısı buraya getirildiğini anladım; eğitimsiz gryphonları doğaya salmak ve katılmak isteyenlere yetecek kadar yaratığın var olduğunu teyit etmekle görevliydi.

Akademi'deki neredeyse herkesin bunu yapmasını beklerdim.

Glemaria bu andan itibaren kaos içinde olacaktı. Kuzey'in dört bir yanından Soturi *Alissedari*'yi görmeye gelecekti. Akademi'deki ve Ka Hart'ın Soturi'sindeki her soturion kılıcını arenaya fırlatacaktı.

Dario, Garrett ve benim başka seçeneğimiz yoktu. Glemarian Konseyi'nin üç oğlu, güç gösterileriyle iktidar mevkilerini ellerinde tutan adamların üç oğlu.

Babam gecenin kahramanlarını anons etmeye başladığında boğazım kurudu. Kürsüye çıkarken soğuk ve acımasız aurası beni etkileyen Arkturion Kane'i çağırdı. Onurlandırıldı ve saygı gördü, gücü ve bir değil iki canavarı öldürdüğü için övüldü. Sonra yeğeni, Kenna'nın kuzeni çağrıldı. Sonra Dario'nun babası. Ve son olarak Garrett.

Yavaşça hareket etti, söylediğinden daha yaralıydı, geceki olaylardan itiraf ettiğinden daha fazla sarsılmış ve korkmuştu.

Gözlerimiz tekrar buluştu; kürsüde benimle birlikte dururken sözümüz yeniden teyit edildi. Daha önce söylediğimiz kutsal sözler aklımdan geçti.

Ani dhara me sha el lyrotz.

Sana kanımla yemin ediyorum.

Şu andan itibaren son nefesime kadar senin hayatını ve Ka'nı koruyacağım. Me sha, me ka.

Sırtım kesikten kaynaklanan yeni bir acıyla yandı, sanki kelimeleri hatırlamak beni tekrar kesip açmıştı. Ayakta durdukça, yediğim dayaktan dolayı daha çok acı çekiyordum ve avuçlarım artık beni kısıtlamayan iplerle kaşınırken, ruhum babamın sözlerinden dolayı daha çok acıyordu. Ama onları hâlâ hissedebiliyordum, her zaman hissedebiliyordum.

Soylular tezahürat yaptı. Aiden hiç görmediğim kadar sert alkışlıyordu ve Dario ağlamaya hazır görünüyordu, daha önce Garrett'la yaptığı kavga tamamen unutulmuştu. Daha geride Garrett'ın annesi ve küçük kız kardeşi Vanya duruyordu, duygusal, destekleyici ve gurur doluydular. Onu çok seviyorlardı ve bunu yüzlerinden kolayca belli ediyorlardı. Hâlâ soyluların resmi eğitiminden yoksundular, duygularını belli etmeme yeteneğinden yoksundular.

Ve sonra ben vardım... Orada öylece durdum, zorlukla tezahürat yaptım, zorlukla gülümseyebildim.

Auriel'in baş belası Garrett'la gurur bile duyamıyordum, bunun bana karşı kullanılacağı tüm yolları biliyordum. Ve belki de... belki de derinlerde gizli bir parçam acı çekiyordu. Bu sefer zayıflık gösteren o olmuştu. Ben değil. Beni alıp götüren oydu. Kendimi kanıtlama şansımın elimden alınması onun suçuydu.

Kahramanlar kabul edilip yerlerine oturtulduktan sonra, babam tarafından hepimizin bir kez daha güvende olduğuna dair sözler verildi. Mahkeme nihayet sona erdi. Neredeyse kahvaltı vaktinde.

Yavaş yavaş oda boşaldı ve sadece ben, babam, annem ve babamın özel koruması, en sadık ve aşağılık bir düzine soturi, sırtlarını yeşil goblen duvarlara dayamışlardı. Az önce beni vahşice katletmesini gözlerini bile kırpmadan izleyen aynı piçler.

"Eğer beni bir daha utandırırsan," diye hırladı babam, "eğer bu dövüşten bir korkak gibi kaçarsan ya da soylu bir soturionun seni yenmesine izin verirsen

-" Annemi yakaladı.

Bowen kaskatı kesildi.

"Dur!" O haykırıırken ben de bağırdım.

"Sana verdiğim isme layık olduğunu kanıtla," dedi, sesi alçaktı.

Gözlerimdeki yaşları kırıştırdım, çevresel görüşümde hareket etmeyen, tepki vermeyen soturiyi izledim.

"Yirmi yıl," dedi. "Yirmi yıldır hüküm sürüyorum. Ve bunun için ne göstermem gerekiyor?" Annemi bir kenara itti.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama en azından o an için elleri annemin üzerinde değildi. Bowen, annem kendine gelene kadar ona kolunu uzattı.

"Rhyan," dedi babam, sesi artık nazik ve yumuşaktı, sevgi doluydu. Başını salladı, gözleri küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi kısılmıştı.

Bağırsaklarımın sıkıştığını hissettim. Davranışlarındaki değişimler beni merkezden uzakta, yarı deli ve Lethea'dan daha uzakta hissettirmeyi asla bırakmadı.

Omuzumu sıktı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Başarısız olursan nelerin tehlikeye gireceğini biliyorsun. Bu turnuvayı kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaksın."

Kolunu annemin beline doladı ve Arkasva'nın çıkışına yönelmeden önce annem bana gözleri sulu bir şekilde baktı.

Babama ve sadece babama sadık bir düzine soturi askeriyle tek başıma, Güç Koltuğunun yanında nefes almaya çalışarak durdum.

Tanrılar. Hiçbir şey yeterli değildi. Hiçbir şey onun için yeterli değildi. Sevdığım kızı kaybetmek. İsteddiği her soyluyu yatağa götürmek. Annemi incittiğinde sessiz kalmak, saatlerce hiç şikayet etmeden yanında durmak. Vuruşlarına, yumruklarına, kırbaçlarına sessizce katlanmak.

Hayatımı, kanımı, ruhumu Glemaria'ya vermiştim. Onun yönetimine. Ve şimdi... şimdi benden düşünülemez olanı yapmamı istedi.

Alissedari'yi kazanmak. Sadece onun hizmetinde ve onurunda hayatımı vermek değil, bir tane almak. Öldürmek.

Kazan.

Odanın öbür ucunda, koridorun kapıları açıldı ve Garrett eşikte duruyordu. Bana son bir kez bakarken gözlerimiz buluştu, sırtım hala yanıyordu.

Bölüm ALTI

I Zırhımı yırtıp atmadan önce duvarı yumrukladım, silahlarımı ve kıyafetlerimi odamın köşesine attım, derileri mankenimin üzerine asmaya zahmet etmedim. Her kasım ağrıyordu ve her santimim Derim ya acıyor, ya kaşınıyor ya da yanıyordu. Çok yorulmuştum. Babamın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu.

Korkak. Aptal. Zayıf. Başarısız. Ka için utanç kaynağı.

Doğru olmadığını biliyordum. Onun sözlerini dinlemekten daha iyisini biliyordum. Hakaretlerine boyun eğmemem gerektiğini. Kendime binlerce kez söyledim. Ama her nasılsa bunu bilmek acımı hafifletmiyor, duygularımı yok etmiyordu. Bu gece bir şekilde onun pençesinden, nefretinden kurtulamadım.

Hayal kırıklığı.

Ve şimdi de yeni talepleri vardı.

Kazanmak. Öldürmek.

Duygularımı bir yıl boyunca saklamıştım. Ve şimdi... Kontrol edemiyordum. Onları bastıramıyordum.

Bir banyo iyi olurdu. Ya da bir duş. Bu geceyi, onun dokunuşunu temizleyecek bir şey. Sinirlerimi yatıştıracak bir şey. Önüme koyduğu görevi unutmak için.

Ama hareket edemeyecek kadar yorgundum. Ve bir hizmetçi çağırıp bir tane ayarlayacak kadar içimde yoktu. Soruyu onların yüzünde görmek istemedim.

ne de ne olduğunu anladıkları, anladıkları ve sessiz kalmaya devam ettikleri ana dayanabilirdim.

Kısa pantolonuma kadar yatağa oturdum, en azından biraz bal likörü çağırırsam mı diye düşündüm. Belki de bayılacak kadar içebilirim. Rüya görmeyecek kadar. Düşünmem.

Hissetmiyorum.

Auriel'in belası. Bu gece içimde bir şeyler değişmişti ve bu çok güçlüydü. Uzun zamandır içimde ölü gibi hissediyordum. Her duygu bana çok fazlaymış gibi geliyordu.

Kapım yumuşak bir şekilde çalındı.

"İçeri gel," diye seslendim, gözlerim kapalıydı, dirseklerim dizlerimin üzerinde ağırlaşırken yüzümü buruşturdum. Bowen ne isterse istesin, umurumda bile değildi.

Onun sesi yerine yumuşak, kadınsı bir ses, "Bu kadar geç olduğu için özür dilerim... ya da erken, sanırım" dedi.

Hemen başımı kaldırdım. "Kenna."

Omuzlarında krem rengi bir şal vardı, kollarını kendine sarmıştı, yaz gecesinin sıcaklığına rağmen üşüyor gibiydi. Kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. "Özür dilerim, ben sadece..." Başını salladı, alt dudağı titriyordu. "Bu gece yalnız kalmak istemedim."

Yataktan kaydım, odayı geçtim ve onu kollarımla sardım. "Sorun yok. Her zaman buraya gelebilirsin, bunu biliyorsun."

Başını salladı, aurası soğuk ve ağır bir şekilde etrafımı sararken ağırlığını üzerime bıraktı. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Onlarla dövüşmedim bile. Ama Rhy, daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Akadim hakkında bir öğrenmek ve onlarla ilgili hikayeler duymak, onları görmekle aynı şey değil. Bir yeri istila ettiklerini görmek...sana ait olduğunu düşündüğün bir yeri. Güvenli olduğunu düşündüğünüz bir yerde. Ve ailenizin, arkadaşlarınızın, sizin..." Gözleri benimkilere takıldı, sesi kırıldı. "Değer verdiğin insanlar... onların da orada olduğunu bilmek." Bana daha sıkı sarıldı.

Onu kollarımda hissetmek neredeyse bir rahatlamaydı. Dokunmayalı saatler olmuştu, tehlike başladığından beri. Ve tekrar nazikçe dokunulmak rahatlatıcıydı - beni incitmek, öldürmek ya da bir yemine zorlamak niyetiyle değil.

Ve... dürüst olmak gerekirse, karşılığında birine bu şekilde dokunmak beni rahatlattı.

"Sorun . Aptalca değil. zor bir şey." Saçlarını okşadım ve omzundan ittim. "Onları gördüm. Birçok kez. Buna asla alışamazsın."

Sözleri özümserken gözleri benimkileri aradı ve sonra aurasında bir şey değişti, bir tür belirsizlik. "Biliyorum, gerçekten, genellikle..." Yanağını tekrar göğsüme bastırarak konuşmasını sonlandırdı. "Ama," dedi, sesi emin değildi, "bu gece seninle kalabilir miyim?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Tabii ki yapabilirsin." Parmaklarımı elinin etrafına doladım, geri çekildim, böylece dönüp onu yatağa götürebildim.

Ama Kenna dondu kaldı. "Rhy! Tanrım, sırtın."

Elini bıraktım ve aniden topuklarımın üzerinde dönerek onunla yüzleştim. "Önemli değil," dedim. Birdenbire vücudumdaki her kesik, çürük, sıyrık ve yara izinin aşırı farkına varmışım. Kenna beni hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez çıplak görmüştü ama hiçbir zaman bu şekilde, yaralar bu kadar taze, bu kadar çiğ, bu kadar yeniyken görmemişti. Onları bandajlama zahmetine bile girmemiştim. Ne anlamı vardı ki? Soturion gücüm onları zaten iyileştiriyordu. Yarın daha fazlası gelecekti.

Ancak tüm bunların altında, diğerlerinden çok daha fazla yanan bir yara izi vardı. Garrett'tan kalan.

Kalbimin güm güm attığını, göğsümden dışarı çıkmaya çalıştığını hissettim. Sırtımdaki kesik, yeminimi bozmaya ne kadar yakın olduğum konusunda beni uyarırcasına alev alev yanıyordu.

Me sha, me ka...

Kenna bir adım öne çıktı, gözleri göğsümdeki kesik ve sıyrıkların geziniyordu.

Nefes alamıyordum. Bu kadar dikkatsiz olduğuma inanamıyordum. Bu kadar aptal. Ama gözleri yumuşadı. Acıma ya da suçlamayla değil, korkuyla. "Akadim sana bunu mu yaptı?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve içimde bir şeyler çözüldü. Kan yeminini bilmiyordu. Vorakh hakkında. Babamın bana ne yaptığını bilmiyordu. Sırtımdaki hesaplanmış kesik ve çürükleri anlamıyordu. Ve asla anlamayacaktı.

Başımı salladım. "Shhhh." Onu tekrar kollarıma aldım. "Ken, sana söz veriyorum, ben iyiyim. Soturi bunun için eğitilir. İyi olacağım, yemin ederim." Gülmeye çalıştım. "Garrett daha da kötü görünüyor. Dario'nun yarın akşamdan kalma olacağını da unutma."

Kıkırdadı, hâlâ burnunu çekiyordu ve ben de başının üstünü öptüm.

Parmaklarını göğsümde gezdirecek kadar geri çekti, avuç içi kalbime yaslanmıştı. "Ve... sen... sen güvende misin? Birine dönüşmeyecek misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Gördün mü?" Elini çektim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Kara leke yok. Terk edilmedim. Akadim'e dönüşmeyeceğim. Yemin ederim."

Kenna başını salladı.

"Yatağa gel." Onu tekrar geriye çekmeye başladım, sırtıma ikinci kez bakmasını, yıllardır en iyi arkadaşlarımdan gözlerinde gördüğüm soruları - sorulmamış soruları- düşünmesini istemiyordum. Asla cevaplayamayacağım sorular.

Kaşlarını çattı ama kahverengi gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı ve onu yatağımın kenarına oturtmama izin verdi. Yorganı onun için geri çektim, sonra tereddüt ettim. Kenna hiç yatıya kalmazdı. Ben de onunla bir gece kalmamıştım. Odamda geceyi geçirmek için ihtiyaç duyabileceği ya da isteyebileceği her türlü kişisel eşya eksikti.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Ben sordum. "Yatak için mi?"

Kenna başını salladı, hâlâ dikkatle yüzümü izliyordu. "Ben iyiyim. Peki ya sen? Acı çekiyor musun?"

Öyleydim. O kadar acı çekiyordum ki kendimi zor tutuyordum. Auriel'in belası, kalbim bile acıyordu. Ama bunu gösteremezdim. Dario'ya uzun süreli yaralarımдан bahsetme riskini göze alamazdım. Garrett'ın Kenna'yı sırrımızdan haberdar edeceğimden endişelenmesini göze alamazdım. Bana olanlardan şüphelendiklerini ama kim olduğum ve babamın kimliği nedeniyle hiçbir şey yapmayacaklarını ya da söylemeyeceklerini bir kez daha açıkladıklarında gözlerindeki bakışlara dayanamazdım.

Elimi ince boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına değdirerek onu kendime çevirdim. Onu her zamanki gibi önce nazikçe öptüm, onun almasına, öpücüğü ne zaman derinleştirip daha fazlasına dönüştüreceğime karar vermesine izin verdim.

Kenna kucağıma süründü, bacaklarını belime doladı ve bir iniltiyle kendini bana doğru bastırdı, aurasında çılgın bir enerji vardı, sanki bir şeye tutunuyordu - gecenin dehşetini ve korkusunu yok edecek bir şeye.

Çoktan ıslanmıştı. Aramızdaki giysinin kumaşından hissedemesem bile bundan emindim. Elleri sırtımdan aşağı doğru nazikçe indi. Bir acı çığlığını bastırdım. Kalçalarını içime doğru yuvarlayarak beni tekrar öptü, küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkarıp geri çekilene kadar dili benimkini okşadı.

Sert değildim. Yaklaşmadım bile. Canım çok yanıyordu. Çok yenilmiş hissettim.

Kenna'nın yanakları artık tahrikten değil, utançtan kızarmıştı. "Yapmamalıydım. Yaralısın. Bunu yapmak zorunda değiliz. Yemin ederim buraya bunun için gelmedim. Uyumaya geldim."

Gözlerim onunkileri aradı. Ve babamın sözleri, tehditleri, talepleri zihnime hücum etti.

"İkisini de yapabiliriz," diye homurdandım, daha fazla zayıflık göstermemeye kararlıydım. Bunu yapabileceğimi kanıtlamak için. Güçlü olduğumu, irademin hâlâ yerinde olduğunu kanıtlamak için.

kalbimden daha güçlü.

"Rhy," diye nefes
nefese kaldı.

Belindeki tutuşumu sıkılaştırdım, onu sırtüstü çevirip vücudunun üzerinde yuvarlanırken kendime doğru bastırdım. Ani saldırganlığım karşısında gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, aurasında bir soru titreşiyordu. Ona hiç böyle davranmamıştım.

Geçmişteki sevgililerimle neredeyse her zaman üstte olan, eylemi başlatan, zor bir günü atlatmak ve kendimi unutmak için rahatlamaya ihtiyaç duyan ben olmuştum. Ama babam bana soylular arasında yolumu bulmamı ve varisler doğurabilecek bir adam olduğumu kanıtlamamı emrettiğinden beri altta kalmıştım. Her seferinde. Bana istediklerini yapmalarına, istediklerini almalarına izin verdim. Kenna'yla bile, yatağın etrafında yuvarlanıp saatlerce pozisyon değiştirdiğimizde bile, başladığım yer burasıydı. Bu şekilde daha kolay görünüyordu. Kalbim kırılmamış ya da güçsüz değilmişim gibi davranabilirdim. Pasif ya da ilgisiz değilmişim gibi davranabilirdim. Sadece böyle olmasını tercih ediyormuşum gibi davranabilirdim.

Kendimi Kenna'nın arasına sıkıştırdım, kendimi olmaya zorladım. Elbisesinin eteklerini pürüzsüz bacaklarından yukarı, daha yukarı, çıplak kalana kadar çektim ve parmaklarımı teninde gezdirdim, sıcaklığını, yumuşaklığını hissettim. Elim göğsünü kaplayana kadar yukarı ve yukarı hareket etti; küçük ve yuvarlak, avucuma mükemmel bir şekilde oturdu. Altımda kıvranırken, dudaklarından bir inilti yükselirken sıktım, sivri meme ucunu okşadım. Parmakları saçlarıma dolandı, ben pürüzsüz göbeğinden aşağı doğru yolumu yaladım, uyluklarını ayırdım, inerken merkezini emdim, kendini bana doğru kaldırdı ve bastırdı. Ve işte oldu. Sertleşmişim.

İster gecenin adrenalini, ister beni ele geçiren hayvani bir içgüdü, ister aramızda yükselen gerçek bir kıvılcım olsun, o anda her şeyin değiştiğini hissettim. Onu istiyordum. Onu arzuladım. Ona daha önce hiç olmadığım kadar ihtiyacım vardı.

Sırtımdaki kesik ölüm vaat ediyordu ama burada, Kenna'nın kollarında - bacaklarının, ağzının ve sıcaklığının arasında- hayat vardı. Tıpkı daha önce yaşamak istediğimi fark ettiğimde olduğu gibi, bunu tekrar hissettim, canlı hissetme, bir bağ hissetme ihtiyacını.

Artık istemek
istemiyordum. İstiyordum.

Açlıktan ölüyordum.

İçime bir sıcaklık doldu. "Tanrılar, Kenna, senin tadın," dedim, yaladım ve emdim, onun uyarılmasının her son damlasını içmeye ihtiyaç duydum.

Bacaklarını omuzlarıma üzerine çektim, kıvranıp haykırana kadar bir parmağımı ve sonra diğerini içine pompaladım. Bacakları titrerken bile rahatlamadım. Sanki hayatım buna bağılıymış gibi onu tatmaktan, emmekten, öpmekten vazgeçemiyordum.

Altımda tekrar gerildi. Durakladığını ve omuzlarıma uzandığını hissettim, beni vücuduna çekti, eli kısa pantolonumun altından kaydı, etrafımı sardı, okşadı ve ben ona karşı bükülürken alay etti, bir şekilde daha da sertleşti.

Onu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde öpmeden önce dudaklarında neredeyse utangaç bir gülümseme belirdi. Yıllardır uykuda gibi görünen ihtiyaç içimde uyanmıştı. Bunu açıklayamıyordum. Bir dakika önce, ne olduğunu umursamadan kendimden geçmeye hazırdım. Şimdi ise kendimi ona yeterince yaklaştırırsam yaşayabileceğimi, hayat bulabileceğimi hissediyordum. Kendimi bütün akşam beni çevreleyen ölümden, taşıdığım sırrın etrafında hissettiğim kıyametten, yerine getirmem gereken yeminden koruyabilirdim.

İçimde nasıl bir his canlandıysa, o da bunu hissetti. Kalçalarını benimkilerle tekrar tekrar buluşmak için döndürürken topuklarını yatağa bastırdı. Aramızda daha önce hiç bu kadar tutku, bu kadar çaresizlik olmamıştı.

Sanki uzun zamandır bunu bekliyormuşuz gibi çılgınca bir araya geldik, ikimiz de onun elbisesini tamamen çıkardık. Elini uzatıp

giysilerimden geriye kalanları, ayak bileklerimin etrafında tekmeleyene kadar aşağı .

Nefesim kesik kesik geliyordu. Kendini bana sürttüğünde, beni uyarılmışlığıyla kapladığında onun içinde olma ihtiyacı eziciydi.

"Bu iyi mi?" Birden kendimden emin olamayarak sordum. Normalde acele etmezdim ve hiç bu kadar kontrolü elime almamıştım. Nadiren bu kadar ihtiyaç dolu olurdum, bu kadar çabuk buraya geldiğimiz için sevişme çaresizliğiyle dolu olurdum. Daha önce hiç bu kadar saldırganlık göstermemiştim. Daha önce hiç bu kadar çok istememişim. O zamandan beri...

Kenna gülümsedi, ben içine dalarken nefes nefese başını salladı. Kalbim küt küt atıyordu. Gözlerimiz kilitlendi, ben acımasız bir tempoyla girip çıkarken bakışlarımı onun üzerinde tuttum, o da itişime karşılık verdi ve ellerimiz başının üzerinde birleşti. Kenna'nın birçok kez çözüldüğünü görmüştüm, ama her seferinde üzerimdeydi, yüzü benimkinden uzaktaydı ya da göğsüme veya omzuma bastırılmıştı.

Gözleri hep başka yerdeydi. Uzaklara bakıyor. Benden uzağa. Bu gece değil.

Bu gece gözleri benimkilere dikilmiş, bakışlarımı sabit, tereddütsüz ve güzel bir şekilde tutuyordu. Boşaldığımda, içimde bir şeylerin parçalandığını hissettim, doyurulması gereken ama daha yeni uyanmaya başlayan bir özlem ve ihtiyaç. Sanki yeni hatırladığım bir rüya gibiydi.

Yüzümü kendine çekti, beni öptü, öptü ve ben nefes nefese dışarı çıkıp yanına uzanana kadar öptü. Gözlerim kapalıydı, içimde huzursuz bir his vardı. İhtiyaç, istek... bunlar gerçektir. Çok gerçektir, çok tüketiyorlardı ve şimdi... şimdi bilmiyordum.

Kenna'nın içinde, içimde bir şeylerin canlandığına yemin edebilirdim. Yok olduğunu sandığım bir şey. Umut.

Ama bir şeyler ters gidiyordu. Bir şeyler yanlıştı.

Hâlâ nefesimi tutmaya, kalbimin asi atışlarını yatıştırmaya çalışırken Kenna'yı kendime doğru çektim. Beni itmedi ve uykuya daldık.

kollarımız ve bedenlerimiz birbirine dolanmıştı. Küçük zaferlerle teselli bulmaya çalıştım. En azından bu gece, en azından birkaç dakikalığına, artık canım yanmıyordu. Bir kez olsun kalbimin yaşadığını, hâlâ attığını hissedebiliyordum. Hâlâ acının ötesinde bir şeyler hissedebiliyordum. Daha iyi bir şey. Tatlı bir şey. Ama bu inanılmaz derecede tehlikeli bir şeydi.

Okyanusun dalgaları kıyıda bir ileri bir geri yuvarlanırken botlarım kumsalın yumuşak kumları üzerinde kayıyordu. Güneş çok sıcak, çok parlak bir şekilde vuruyordu ve ben ileriye doğru yürüdüm, suyun içinde parıldayan bir şey gördüm.

Ona ulaşmalı, okyanusun derinliklerinden çıkarmalıydım. Yeşil ışık parladı, acı verecek kadar parlak, zümrüt rengi... tıpkı gözlerim gibi. Sonra kum küçük bir yanardağ gibi patladı ve yüzeyinin altından yükselen altın yaprakları görebildim.

Güneş ağacı, imkânsız koşullarda, imkânsız bir hızla büyüyerek sahile karşı dimdik duruyordu.

Dalgalar tekrar tekrar kıyıya çarpıyordu ama sesleri kaybolmuştu; onun yerine sadece hafif bir esinti, yaprakların hışırtısı ve tanıdık bir iç çekiş duyuyordum.

Lyriana sırtını ağaca yaslamış, güzel ela gözleri, siyaha boyanmış kalın kirpikleri ve tamamen kendisine ait olan pembenin o mükemmel tonundaki dudaklarıyla bana bakıyordu. Ağacın ve güneşin altın rengi ışığı onun üzerinde parlıyor, güzel koyu dalgalı saçlarını alev alev yanan kızıla çeviriyordu.

Batavia kırmızısı.

Bir tutama uzandım, parmağımın etrafında yuvarladım ve ateşin beni yakmasını bekledim ama saçları yumuşak ve pürüzsüzdü. Dokununca serinliyordu.

"Sen gittin," dedi, sesi uzaktı ve dalgaların arasında yankılanıyordu.

Kalbim onun sözlerine dayanamadı. "Gitmek zorundaydım. Seni korumak için."

*Anlayışla başını salladı. "Onu koruyamadın." Sesini hüznün kaplamıştı.
"Mektuplarını özliyorum."*

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Onu özliyorum."

Parmağımla sildim, gözyaşının yedi köşeli bir yıldız dönüşmesini hayranlıkla izledim, altın rengi ve pırıltılı, parlaklığıyla neredeyse kör edici, ta ki yok olana kadar.

"Uzun rüyalarım girmiyorsun," dedim.

Bana suçlayıcı bir bakış attı, yüzü birdenbire iyi tanıdığım inatçı bir meydan okumayla doldu. "Çünkü beni unutmaya çalıştın."

"Ama yapamam."

"Ben de yapamam," diye nefes aldı.

Nefesim ağırlaşmıştı, sanki yeterince hava alamıyordum. Çok tatlı kokuyordu, vanilya, limon ve misk gibi bir şey, sadece ona ait bir şey... o. Beni bunaltıyor, okyanusun tuzunu bastırıyordu. Ve kalbim çarpıyordu. Göğsümde gümbür gümbür attığını uzaktan hatırlıyordum. Ve bunun gerçek olduğunu düşündüm. Ama değildi, sığıdı. Bunun yanında hiçbir şeydi, onun önünde olma hissiyle kıyaslanamazdı. Bu canlı olmaktı. Bu istemekt.

"Çok gerçekçi hissediyorsun," dedim.

Gülümsedi. "Çünkü öyleyim."

"Bugün senin doğum günün."

Gözlerini benden ayırmadı. "Artık kutlamıyorum. Kutlamayı bıraktım." "Lyriana." Çenesini avucumun içine aldım.

"Hiç durmuyor," dedi. "Ne

hiç durmaz?" "Bilirsin

işte."

Öne doğru eğildim, bir elimi ağaca dayadım, diğer elim yanağını okşamak için kayarken dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Durakladım, ondan sadece bir nefes uzaktaydım, izin bekledim.

Lyr başıyla onayladı ve inleyerek onu öptüm. Tadı çok tatlı, çok tanıdıktı. Dilimi ağzına daldırdım, daha fazlasına ihtiyacım vardı, henüz sormadığım ama ruhumda soracağımı bildiğim bir sorunun cevabını anlayana kadar onu yutmaya ihtiyacım vardı.

Birden ağacın yaprakları buruştu ve kökleri bile yok olana kadar alev aldı. Lyr benden birkaç adım ötede duruyordu, çıplak ayakları suyun içindeydi, dalgalar ayak bileklerine şiddetle çarpıyordu.

Su yükseldi, baldırlarına ve dizlerine kadar yükseldi, beyaz elbisesini ıslattı ve aşağı çekti.

İçimi bir panik dalgası kapladı. İleri doğru koştum ama hiçbir yere varamadım; ayaklarım sürekli aynı yere basıyordu. Kollarımı iki yana açarak daha hızlı, daha hızlı, nefes nefese koştum. Ama su yükselmeye devam ediyordu, daha da yükseliyordu ve ben ilerleyemiyordum. Hareket edemiyordum.

"Lyriana!" Çığlık attım. "Lyr! Boğulacaksın!"

"Biliyorum," dedi sakince, su artık beline kadar gelmişti.

"Sudan çık!"

Başını iki yana salladı. "Boğuluyorum."

Hadi, hadi, hadi! Hay sikeyim!

Eğer vorakh'ımın çalışmasına ihtiyacım varsa, o an şimdi idi. Ama seyahat edemiyordum. Hareket edemiyordum. Yerimde duramıyordum. Ayaklarım kumda delikler açıyordu.

"Lyr!" Çaresizce kükredim. "Yüz!"

Kıpırdamadan durdu, su artık göğüslerini kaplıyordu.

"LYR!"

Onun yanında sudan bir adam çıktı, başı benden yana dönüktü. Saçları güneşte zengin bir kahverengiyle parlıyordu ve Lyr'i de beraberinde sürükleyerek suda ilerledi, kıyıdan uzaklaştı, derinlere indi.

"LYR!" Tekrar kükredim, kalbim paramparça olmuştu. "Lyr! Hayır!"

Adam dönüp bana baktı, gözleri ilgisizlikle beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Lord Tristan Grey. Lyr'i daha uzağa çekerek tekrar arkasını döndü.

geri, benden daha uzağa, suya daha uzağa.

"Beni boğuyor," dedi, sesi hâlâ sakın ve dingindi. Sular başının üzerinden hızla akıyordu.

Sarsılarak uyandım, göğsüm kabarıyor, zar zor nefes alabiliyordum. Vanilya, misk ve limon kokuları içinde boğuluyordum. Lyriana'nın iki yaz önce kokladığı gibi.

Lyr'in hayalleri aklımdan geçerken Kenna yanımda kıpırdandı. Onun tadı dudaklarımdaydı, rüyamda Kenna'nın dün gece olduğundan çok daha gerçek ve yoğun. Rüyadan kalan korkum beni hasta ediyor, bedenimi soğuk terlere boğuyordu.

Banyo odama koşarak gözlerimi kapattım ve Lyriana'nın suların altına girdiği görüntülerin zihnimden silinmesini diledim.

Kendimden Moriel'e. Rüyalarıma tutunmak çoğu zaman çok zordu; uyandığım, hatırlamak istediğim, saklamak için yanıp tutuştuğum, ancak yataktan kalkar kalkmaz kaybettiğim görüntülerle doluydu.

O kadar çok kişi onunla doluydu ki, gözlerim açıldığı anda kaybettim.

Ama bu değil. Tanrım, neden? Neden bana musallat olacak olan buydu?

Dizlerimin üzerine çöktüm, midem bulanıyordu. Yüzüm ter içindeydi ve banyo odamın soğuk duvarına yaslanıp nefes almaya ve zihnimi boşaltmaya çalışmadan önce ağzımı silecek gücü ancak .

Beni boğuyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Kenna battaniyeme sarılmış halde karşımda durdu.

"Rhy, iyi misin?" diye sordu çömelerek.

Başımı sallayıp arkamı döndüm, beni böyle görmesini istemiyordum, benimle uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordum. Ne kadar sık seviştiğimizin bir önemi yoktu.

Ya da birbirimize sır verdiğimizizi ya da dün geceyi birbirimizin kollarında geçirdiğimizi.

Dün geceye kadar Kenna'yla gerçek bir yakınlık hissetmemiştim ve şimdi ona neden bu kadar aç olduğumu anlıyordum. İrademin kalbimden daha güçlü olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Duygularım... tüm güçleriyle geri dönmüşlerdi. Her şekilde. Artık Kenna'yla aramızda aşka benzer bir şeylerin büyüdüğünü bilsem de, bu yine de yeterli değildi. Kalbim her zaman Lyriana'ya ait olacaktı. Her zaman onun için atacaktı. Başkalarına ne kadar derinden açılırsa açılsın, her zaman onun için aç kalacaktı.

Kenna yanıma oturdu ve ona doğru ilerlemem için battaniyeyi açtı. Öyle yaptım ve kolunun beni sardığını hissettim, sıcak ve güven vericiydi ama onunla yüzleşemedim, konuşamadım.

Tek görebildiğim Lyr'di. Tek hissedebildiğim Lyr'di.

Lyriana.

Kenna çenemi avucunun içine alarak beni kendisine doğru çevirdi.

"Ken, özür dilerim," dedim, sesim titriyordu. Aramızdaki her şey kalbimin içinde patlıyormuş gibi hissediyordum ama yine de bedenimin dışında yüzüyordu - hayatta kalamayacak kadar narin ve kırılgandı. Dehşete kapılmıştım. Hissetmek tehlikeliydi. Kenna için hissetmek... Zaten babamın çatısı altında olan Kenna için hissetmek ölümcül olabilirdi - babamın oynayabileceği, işkence edebileceği, tehdit edebileceği bir oyuncak daha.

"Rhy, sorun yok. Her neyse. Ben buradayım. ."

Başımı omzuna yasladım ve eli saçlarımı okşadı. Ona söyleyemedim. Nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. O oradaydı, gerçekti ve ben ona olan ihtiyacım ve aşkımın başlangıcı gibi bir şeyle hamdım.

Ama Lyriana da buradaydı, hayaleti çok fazla mevcuttu, olduğu şey için çok fazla gerçekti.

"İyisin," diye yatıştırdı Kenna. "Ben ."

Boğuluyorum.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve gözlerimi sıkarak Kenna'nın dokunuşuna gömüldüm.

Ben de. Ben de.

Bölüm

Yedi

T Gece neredeyse kararmak üzereydi. Sonbahar öylesine güçlü bir şekilde gelmişti ki, Glemaria'da şimdiden kış gibi hissediliyordu. *Alissedari*'ye hazırlanmamız için sadece dört hafta kalmıştı.

Akademi'deki soturiler arasındaki gerilim artmıştı. Turnuvanın duyurulmasından bu yana, sınıf arkadaşlarımdan çoğu ittifaklar kurmaya ve bazı soturilerin zafer kazanmasına yardımcı olmak için gizli anlaşmalar yapmaya başlamıştı, diğerleri ise hızlı bir şekilde kazanmak için kimi öldürebileceklerini planlıyor gibiydi. Düşman edinmenin zamanı değildi. Hele ki özgürce cinayet işlemek için bir geçiş izni teklif edilmişken.

Bunu düşünmek beni hasta ediyordu. Şu anda bile gecenin habibellum'unda komploları, azılı düşmanlara dönüşen rakiplerin işaret edilmesini görebiliyordum. Zaten çok fazla hizbimiz vardı. *Kashonim* ve kendilerinden birini öldüren ya da sakat bırakan grupla savaşan küçük soturi grupları öne çıkmaya başlamıştı.

Her zaman kavgaların dışında kalmaya, tarafsız olmaya çalıştım.

Ama İmparator'un oğlu, Varis Vekili ve Glemaria'nın Turion'unun oğlu ve Barışın Efendisi ile en iyi arkadaş olmak... Ben her zaman bir hedeftim. Her zaman kendimi savunuyordum. Her zaman öyleydim.

Ve şimdi... Kazanmakla görevlendirilmiştim. Öldürmekle. Tabii önce başkası bana ulaşmadıysa.

Garrett ve Dario arenanın ortasında yanımda durdular. Katurium'un tribünlerinde üç çırağımız da bizi izliyordu, gözleri üzerimizdeydi. Her nasılsa, çırak olarak bir dizi yakın arkadaş edinmiştik: Ka Vikken'den Anil Dario'yu eğitiyordu; Garrett baba tarafından uzaktan kuzenim Carson Hart'ın yanındaydı; ve ben de Senatör Balyr'ın oğlu Thorin Oryyan'la *kashonim*'e bağlanmışım. Dostlukları üçümüzün sık sık birlikte eğitim almasına ve benim komuta ettiğim kendi minyatür lejyonumuzu oluşturmamıza olanak sağlamıştı. Ama bu aynı zamanda turnuva için tehlikeli bir ittifakın çoktan kurulduğu anlamına geliyordu - çıraklarımız bize karşı. Savaş hareketlerimizin içini dışını biliyorlardı ve daha da kötüsü zayıflıklarımızı da biliyorlardı. Bir kez olsun korkmam gereken diğer acemiler değildi.

-Ama benim için gelen, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan kendi öğretmenlerim. Başarısız olursam sadece beni ve arkadaşlarımı değil, annemi de tehdit edebilecek kişiler.

"Thorin'in keyfi yerinde," dedim kolumu havaya kaldırarak. Rakibimden gelen darbeyi engelledim, Ka Gaddayan'dan bir soturion beni savuşturmak için sadece cüssesine güveniyordu.

"Umurunda mı lan?" dedi Dario, topukları üzerinde dönerek. Bir darbeden zar zor kurtuldu ve dönerken dirseğini yumrukladı, Ka Gaddayan'dan benim için gelen aynı soturionu dışarı çıkardı. Asla öğrenemediler.

Thorin'in kaşlarının arasındaki boşluğun kırıştığını görerek gerildim. Kabul etmem gerekirse, iyi bir çıraktı ve beni iyi eğitmişti. Ama bir milim bile kıpırdamadı, beni hiç rahat bırakmadı. Senatörün oğlu olarak Katurium'da sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi dolaşırdı. Ama *Alissedari*'yi kazanmak istediği , beni hazırlamak için değil, beni yıkmak için üzerime daha fazla düşüyordu. Rakibini önceden saf dışı bırakmak için.

Beni öldürecek cesareti olduğunu sanmıyordum. Ama başka bir şey yapacağını da sanmıyorum.

"Dario," diye uyardı Garrett. "Kuzenlerin birlikte yasaklanıyor."

"Kahretsin."

Karşıdan gelen DeTerria soturi grubuna bakarak ağırlığımı öne verdim. Popüler bir kuzenlerinin bacağını kırdığı için Dario'yu suçluyorlardı. Bacağını kendi aptallığıyla kendisi kırmıştı ama geçen baharda intikam yemini ettiklerinde gerçeklerin pek de önemi yoktu.

"Savunmanın canı cehenneme," dedi Dario. "Burada ne diye savunma yapıyoruz? Hadi gidelim."

Garrett'ın yan bakışı bilmem gereken her şeyi söyledi. Bu kötü bir fikirdi. Ama Dario'yu desteklemezsek, çatışmaya biz olmadan girecekti ve bütün gece yaralarını saran ben olacaktım.

Dario'nun on bir kuzeni saflarını sıklaştırmış, DeTerrias'ların en belirgin özelliği olan siyah bukleleri tek bir birlik oluştururken bulanıklaşırken hücum ettik.

Dario bir savaş çılgılığı atarak ileri atıldı ve kuzeninin tam karnına bir yumruk indirdi. İki buklüm oldu ve yere düşerken inledi. Anında, birliklerinden iki kişi daha çıktı ve Dario' kuşatarak kollarından tutup geri çekti. Garrett onu savunmak için koştu ve önce ilk soturionu, sonra da diğer çift savaşımaya gelirken ikincisini çekti. Böylece kuzenlerinin geri kalanı dikkatlerini bana yöneltmiş oldu.

Mükemmel.

Thorin o anda bana bir şeyler bağırdı. Dikkatimi dağıtmasına izin vermemem gerektiğini bilmeme rağmen döndüm.

Her şey çok hızlı oldu.

Bir soturion arkamdan sokuldu ve ben tepki veremediğim elleriyle bileklerimi sırtıma sabitledi. Nefesimi içime çektim, tüm bedenim gerginlikten donup kalmıştı.

Bu bir bağlama değil, bir bağlama değil. Sadece Ka DeTerria'dan beni alabileceklerini düşünen bazı aptallar.

Bunu halledebilirdim. Bağlı değildim. Özgürdüm. Güçlüydüm ve onlardan çok daha disiplinli ve eğitimliydim. Burnumdan nefes aldım, ağızımdan verdim.

Onlar bağ değildi. Cılız iplerdi. Ve ben onları yırtıp atabilirdim.

Saniyeler içinde kollarımı hapsoldükleri yerden kurtardım. Hepsi donup kaldı, güç gösterime şaşırdılar. Başımı geriye atarak beni tutmaya çalışan Soturion'u yere serdim. Bir tanesi bana giden patikadan aşağı doğru koştu ve ben kükreyerek ileri doğru koştum, omuzlarından yakaladım ve onu yana fırlattım. Bir başka soturionu daha yere serdi ve bana dört tane kaldı.

Kendimi dengeledim, etrafımı sardıklarında yerimi korumaya hazırlandım.

Biri arkamdan yumruk atarken diğeri sol tarafıma geldi ve beni soluk soluğa bıraktı. Morarmıştım ama bu beni yere sermeye yetmemişti. Kolumu bir hamlede savurarak yanımdakini hakladım ve kendimi yüzüstü toprağa düşmüş halde buldum. Kahretsin... Sol kolumu korumayı unutmuştum. Alnımı kaplayan ter gözlerime akarken, tekme atarak saldırganın bacağına kendi bacağımla sıkıştırdım. Bizi ters çevirecek kadar gücüm vardı ve oradan burnuna dirsek attım.

Boynun üstünden. Ceza alırdım. Ama umurumda değildi. Sadece bu piçlerin benden uzak durmasını istedim.

Ayağa fırladığımda Dario ve Garrett'ın rakiplerini bıraktığını gördüm ama onlar benim yanıma gelemeden, bu kez Ka Oryyan'dan gelen başka bir soturi grubu onlara saldırdı.

Önümdeki soturion'un karnına üç kez yumruk attım, eklemlerim derisini delip geçmeye çalışmaktan acımıştı. Son yumruğumda hırıldadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ka DeTerria'dan iki soturi hâlâ bana vurmak için ağzından köpükler saçıyordu. O zamana kadar onlarla daha önce dövüşüp dövüşmediğimi unutmuştum. Sürekli yeniden oluşuyorlardı ve birbirine benzeyen bukleleri onları birbirinden ayırmayı imkânsız kılıyordu. "Hart," diye alay etti biri.

"Neden duruyorsun? Duydum

Sırtında olmasını seviyorsun."

Burun deliklerim alevlendi ve koşturaya başladım. Bir anda hücumla geçtiler, sağ ve sol tarafıma, ikisine de ulaşamayacağım kadar uzağa koştular. Bir saniye geçti ve

Hiçbir uyarıda bulunmadan ikisi de koşmaya başladı ve beni sıkıştırdılar. İkisi de kollarımdan birini tuttu ve yönümü bulamadan Garrett ve Dario'dan uzağa, geriye doğru sürüklendim. Gümüş habibellum yüzüğünün çoktan sırtımdaydı, biz yaklaştıkça büyüsünün vızıltısı daha da artıyordu.

Sikeyim. Siktir! Beni içine sokacaklardı.

Topuklarımı yere gömdüm, dişlerim birbirine çarpıyordu. Babamın son dayağından daha yeni kurtulmuştum. Homurdanarak ağırlığımı öne verdim, kollarımı onlara doğru ittim.

"Siktir!" diye bağırdı sağ tarafımdaki.

Bunu kazandığımın, onu alt etmeye başladığımın bir işareti olarak kabul ettim. Halkanın dondurucu yanığı neredeyse üzerimdeydi. Kızgın buzunu hissedebiliyordum. Beni iki santim daha hareket ettirirlerse, ona dokunacaktım.

Bir acı iniltisi daha çıkararak var gücümle kol kaslarımı zorladım, neredeyse yırtılacaklarını hissettim ama saniyeler kala sağımıdaki soturionu iterek sağ kolumu serbest bıraktım. Sola yumruk attım, yumruğum o taraftaki soturionun boynuna çarptı. Düşerken hırıltılı bir nefes sesi duyuldu ve ben de ringden olabildiğince uzaklaşmak için hızla ilerledim. Garrett ve Dario'nun etrafı sarılmıştı. Yine.

Onlara ulaşamadan zaman geldi. Arkturion Kane bağırdı, sesi Katurium büyücülerinden birinin yaptığı bir ses büyüsüyle güçlendirilmişti. Diğerleri habibellum'un etrafını sardı, acemi soturiyi tutsak eden gümüş yüzüğü çıkarırken sopalarını çıkardılar.

Tribünlerden izleyen tüm çırakların alkışları yükseldi. Thorin'i buldum; ağzı sıkı, kaşları çatıktı.

Eğer bir şey varsa, ona aslında onun rakibi olduğumu göstermiştim.

Anil sabırsızca onu dürttüğünde, çıraklarımızın bize işkence etmek için etrafta kalmak yerine içmeye gitmeyi planladıklarını anlayabiliyordum. Tanrılara şükürler olsun.

Trib nlerdeki  ıraklar dışarı çıkarken tezahürat yapıyorlardı. Uzun bir hafta olmuştu. Aynı hızla saha boşalmaya başladı, acemiler ya banyolara ya da evlerine gidiyorlardı. Arkturion Kane bana seslendiğinde arkadaşlarımla birlikte sahadan çıkmaya başlamıştım.

Yanağımın i  köşesini ısırđım.

"Majesteleri. Kal," diye emretti.

Ona döndüm ve parmaklarımla gerilmemesini isteyerek bir kez duyduğumu belirtmek başımı salladım.

"Beklememizi ister misin?"

Garrett sordu. "Hayır. Bensiz devam edin."

Dario'nun kara kaşları çatıldı. "Ne için? Bu gece canlarına okudun."

Omuz silktim. Sanki bir önemi varmış gibi. Eğer babam tarafından beni cezalandırması emredilmiş olsaydı, en iyisi ben olabilirdim ve o yine de beni kırba lamak, beni yıkmak için bir neden bulurdu.

"Kenna hakkında değil mi?" Dario sordu.

Başımı ve içimde oluşmaya başlayan batma hissine rağmen onlara el salladım.

O geceden beri, sevişmemizin başka bir şeye d nuştuğu ve kalbimin hem Kenna hem de Lyriana için yarılıp çiğ kaldığı geceden beri, ilişkimiz gergin hissediyordu. Ertesi günü birbirimize yapışarak, el ele tutuşarak, öpüşerek ve tekrar yatağa girerek geçirdik, sanki bir tür büyünün etkisi altındaydık ve ayrılırsak her şey sona erecekti.

Sonra ayrıldık ve ben ne yapacağımı bilemedim. Kenna'ya karşı bir şeyler hissediyordum ve onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum ve bu... bu beni akadim saldırısından daha çok korkutuyordu. Kenna'ya değer vermek onu savunmasız kılıyordu; babamın bana karşı kullanabileceği, beni kontrol edebileceği potansiyel bir oyuncak haline getiriyordu.

Korkak a olduğunu biliyordum ama o gece hiç yaşanmamış gibi davrandım. Aramızda hiçbir şey değişmemişti.

Daha sonra her gece odama geldiğinde ve onu yatağıma götürdüğümde, her şey eskisi gibiydi. Pasıftım. Orada değildim. Ben içine girerken ellerini tutmuyordum, o boşalırken bakışlarını tutmuyordum. Enerjimi kalbimi yeniden kapatmaya harcadım.

Fark etmişti. Gözlerindeki bariz şaşkınlığı görmüştüm. Ve bunun için kendimden nefret ettim. Onu gerçekten istiyordum. Ve onu önemsiyordum, yapabileceğimi düşündüğümde daha fazla, ama önemsemek ya da önemsememek, önemli görünmüyordu. Kenna kalbimde sadece Lyr'in bıraktığı boşlukla rekabet edebilecek bir boşluk bırakıyordu.

Alan neredeyse boşalmıştı, Kane'in önüne yürüdüm. Anında, halkalardan korktuğum yakıcı soğuk, aurasından fışkırarak üzerime yağmaya başladı. Her zaman çok soğuk, çok değişken, bir kas yığını ve dikdörtgenlerden oluşan acımasız köşeli bir yüzdü. Saçları Kenna'ninkiyile aynı kahverengi tonundaydı, ancak gri şeritlerle belirgin bir şekilde çizgilenmişti. Benzerlikler burada sona eriyordu. Kenna iyi, nazik ve yaşadığımız sorunlara rağmen gerçek bir dostken, babası sefil bir katilden, zalim ve aşağılık bir insan müsveddesinden başka bir şey değildi.

"Arkturion," dedim önünde durarak.

"Bu gece büyükelçi olarak oynamanız istendi," diye tükürdü.

"*Oyun* elçisi mi?" diye sordum. "Yanılıyorsam düzeltin ama bu tür rolleri yerine getirecek gerçek büyükelçilerimiz yok mu?"

Alay etti. "Baban haber gönderdi. Yakında yabancı bir devlet adamı gelecekmiş. Görünüşe göre, birkaç yıl önce onun üzerinde bir etki bırakmışsın. Varlığını şahsen talep etti. O yüzden git yıkan ve zırhını giy. Bir saat içinde Aravian sınırında onu Bamaria'da karşılayacaksın. Hazır olduğunuzda sizi buluşma noktasına götürmek üzere bir gryphon Katurium'un dışında sizi bekliyor."

Sağ avucumun derisi deli gibi kaşınıyordu ve alnımda boncuk boncuk ter birikirken onu uyluğuma sürttüm.

"Bir izlenim mi?" Dikkatlice sordum.

Senden çok etkilendim. Yaşına göre İmparatorluk'taki diğer çocuklardan çok daha olgunsun.

Kaşıntı şiddetlendi.

Yutkundum, anıyı dışarı ittim. Artık bir yetişkindim. Güçlüydüm. Bana tekrar zarar veremezdi. Ama onunla yüzleşme, onu görme fikri... Ellerimi birbirine kenetledim, ama kaşıntı durmadı.

"Buraya senin egonu beslemeye gelmedim," diye alay etti Kane. "Mesaj bu. Şimdi git ve hazırlan, geç olsun da güç olmasın. Bowen çoktan uyarıldı. Tehlikeden şüphelenmek için bir nedenimiz yok, ama Ekselanslarına tam bir eskort eşlik edecek, Arkasva ve Imperator'un Varis Vekili'ne ancak bu yakışır." Kalçasını çırpı ve başını öne eğerek yapabileceği en küçük eğilme hareketini yaptı. "Majesteleri."

Sahadan ayrılışını izledim, kırmızı arkturion pelerini arkasından uçarken sessizleşti, sonra duş almaya ve üzerimi değiştirmeye gittim.

Artem, refakatçim ve binmem için bir gryphon ile birlikte Katurium'un dışında beni bekliyordu. Beni gördüğünde kalçasını tokatladı ama konuşmadı, sadece soğuk hava pelerinine doğru eserken gryphon'un ipini sıkıca tuttu.

"Bu bir yaşında," dedi. "Bu uçuş için sizi tamamen taşıyabilir." "Yani bir ergen mi?" Sesim sertleşerek sordum. Artem'i bebek gryphon'u öldürdüğü için asla affetmemiştim.

Ahırlar.

Babamın sorumlu olduğunu biliyordum ama önemli değildi. Onu her görmek zorunda kaldığımda sinirleniyordum. O bir müttefikti, Glemaria'da bana başka bir şey sunabilecek birkaç kişiden biriydi - bana biraz teselli verebilecek. Huzur. Ve ilk testte bunun gryphon bokuna dönüşmesine izin verdi. Babamın masum bir hayatı mahkûm etmesine izin verdi.

"İyi eğitilmiş," diye devam etti Artem. "Artık sana sorun çıkarmaz." Bir adım öne çıkarak ipi elime tutuşturdu.

Dokununca irkildim ama ipi bileğime doladım ve üzengileri kavrayarak gryphon'un sırtına tırmandım. Yüzüstü yatarken kuyruğu arkasından sallanıyordu.

"*Alissedari*'ye mi giriyorsun?" Koltuğu bulduğumda Artem sordu. İpi bağladım, dizginleri tutarken kendimi de bağladım.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," dedim önüme bakarak.

Artem, "Sizlerin seçeceği hayvanların hepsi vahşi ve eğitimsiz," dedi. "Bunu aklınızda tutun, evet. Hepsinin tavrı aynı."

"Şüphelendiğim gibi," dedim botlarımı indirirken.

"Herhangi bir gryphon kullanılabilir," dedi Artem. "*Alissedari* başladığında hiçbirini vurulamaz."

Kırmızı tüyleri olan masum bir yavru gryphon gibi mi? Artem'e dikkatle bakarak geri döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece sizi uyarmak istedim. Vahşiler."

Yanağımın içini ısırarak önüme baktım. Artem

başını salladı. "Güvenli uçuşlar, Majesteleri."

Dizginleri kavrayarak öne doğru eğildim. "*Volara!*" diye bağırdım.

Gryphon'um sıçradı, kalçalarının üzerinde geriye yaslandı ve ileri fırladı, güçlü bacakları daha hızlı ve daha hızlı koştu, sıçrayana kadar kasları altımda gerildi, havadayken kalbim boğazıma çarptı. Başımı aşağıda tutarak daha da öne eğildim ve dizginleri sıkıca kavradım. Kanatlarını çırparken güçlü rüzgârlar her iki yanıma da baskı yapıyor, bizi ağaçların üzerine çıkararak süzülmemizi sağlıyordu. Sıcaklık düştü ve eldiven getirmediğime pişman oldum. Ama tekrar uçma hissi, gryphonlara bu kadar yakın olmak, ruhumun üzerindeki ağırlık hafiflemeye başladı. Son bir yıldır bunu özlemiştim ve bana doğru ısırmacı dalgalar halinde gelen acı soğuğu bile içime çekmeye çalıştım. Önüme bakarak gryphonumu gece boyunca yönlendirdim, yaklaşan rüzgara karşı Glemaria'nın güney sınırına doğru koştum.

Bir saat sonra arkama yaslandım ve gryphon'a alçalmasını emrettim. Döndü, kanatları genişçe açıldı, tüyleri dikildi, ileriye doğru süzüldük ve sonra bir hırıltıyla başını eğdi ve Glemarian sınırının orman zeminine koştuk. Gryphonlar sanki çimenlere dokunmak için ölümüne bir yarışa girmişler gibi uçmaktan neredeyse düşmeye başladılar.

Ağırlığımı öne vererek, topuklarımı koşum üzengilerine bastırarak gryphon'un başının arkasını okşadım ve o da inişini biraz yavaşlattı. Bu yıllar önce Artem'den öğrendiğim bir numaraydı. Arkamdan üç gryphon daha süzüldü ve aynı hızda inişe geçti. Gryphon'un başını bir kez daha okşayarak güvenli taşıma için teşekkür ettim ve kendimi çözüp üzengilerden çıkmadan önce yüzükoyun yatmasını bekledim. İpine tutunarak yere doğru kaydım.

Bowen yanıma gelerek, "," dedi. Benden ipi aldı ve bir çamın dibine bağladı.

Gryphon'kara gözleri dikkatle izliyor, bacağının etrafındaki ipi ağaca kadar takip ediyordu. İç çekerek kalçalarının üzerine oturdu.

Babamın bir düzine nöbetçisi arkamda belirdi, hepsi mükemmel bir şekilde zırhlanmış, derileri sıkılaştırılmış ve parlatılmıştı. Biri üzerinde Ka Hart'ın mührü olan yeşil bir bayrak kaldırdı.

Kimi karşılayacağıma dair hâlâ bir haber almamıştım. Mesaj Arkturion Kane'e bizzat iletilmişti ve Bowen'a göre, onun yerine büyükelçi olarak atanmam "inanılmaz derecede gücenmişti". Bunu Ka'sına ve makamına doğrudan bir hakaret olarak algılamıştı.

Bu bana Hartavia'dan gelen senatörün o olmadığına dair küçük bir umut verdi. Beni etkileyici bir şekilde çağıran tek yabancı devlet adamıydı ama kendi ülkemde onu en son görmemin ya da varlığına katlanmamın üzerinden yıllar geçmişti.

Benden sınıra kadar bir koridor oluşturmak için meşaleler yakılırken ateş patladı ve rüzgâr, Glemarian ormanlarında çok yaygın olan taze çam kokusunu havaya taşıdı. Derin bir nefes aldım ve misafirimizden bir işaret bekledim.

Birkaç uzun an geçti, meşaleler hızla soğuyan gecenin içinde çatırdarken gryphonlar bir anda hareket etmeye başladılar, kanatları yanlarına doğru hışırdıyor, gagalarından küçük hırıltılar çıkıyordu - kızgınlık ya da korkudan değil, meraktan.

Havada ani bir değişim oldu ve başımı kaldırdığımda gökyüzünde belirip kaybolan küçük mavi ışıkların ağaçların üzerinde mavimsi bir parıltı oluşturduğunu gördüm.

Bir ashvan atı yaklaşıyordu. Saniyeler içinde ona diğerleri de katıldı ve gece gökyüzü bir düzine ışıkla daha aydınlandı.

İki yıldan fazladır bir ashvan görmemiştim. Bamarina'dan beri.

Işıklar alçalmaya başladı, toynaklı bacakları ve ardından ışıkların üzerinde yarışan ashvanların bedenlerini aydınlattı. Oniks bir at lider olarak belirdi ve yere değdiğinde bir boru çaldı.

Atlı o kadar hızlı indi ki, sadece kırmızı bir parıltı görebildim, ama bu çok iyi bildiğim bir kırmızıydı. Geniş, kaslı omuzlara sarılmış, ağır bir şekilde altın zırhla kaplanmış bir arkturion pelerininin kırmızısıydı. Omuzlarının üzerinde kısa, siyah saçlarla dolu bir kafa vardı.

"Majesteleri, Lord Rhyana Hart," dedi öne doğru bir adım atarak, sesi derin ve emrediciydi. Elleri kılıcının kabzasında rahatça duruyordu ve deri kemer kayışlarının altındaki altın Valalumir yıldızları sanki kendi ışık ve güç kaynaklarına sahipmiş gibi parlıyordu. Kalan soturileri attan inerken eğildi ve kalbimi sızlatan bir armanın bulunduğu bayrağı kaldırdı. Gümüş bir dolunayın altındaki altın serafim kanatları, kırmızı-Batavya bayrağına karşı gecenin rüzgârında çırpınıyordu.

Kollarımı iki yana açarak öne çıktım. "Glemaria'ya hoş geldin, Arkturion Aemon."

CHAPTER SEKİZ

"Y Majesteleri, Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Varisi, Arkasva'nın Yüce Lordu Glemaria, Imperator için ve North," Arkturion Aemon dedi kibarca. Hafifçe konuştu ama yüzü sert ve yorgundu. Aurası , araştırıyordu ve karanlık gölgelerle doluydu. Geceyi karartma gücüne sahip birini daha önce hiç görmemiştim ama Aemon bu konuda en iyilerden biriydi.

Lumeria'daki güçlü soturi.

"İmparatorluğun güneyinden epey uzaktasınız," dedim, sakın kalmaya, auramı bedenime yakın tutmaya çalışarak. Ama onu görme, onunla konuşma, - Tanrılar- sadece onunla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordum. Onun ülkesinde bulunmuştu. Onu görmüş, onunla konuşmuş, onunla aynı havayı solumuş, aynı gökyüzünü görmüş ve aynı su kaynağından içmişti.

Ama şimdi önümde sadece Aemon ve ona eşlik eden Ka Batavia'dan bazı Soturiler vardı.

Yine de, gözlerim karanlıkta sınırın ötesine doğru süzülerek soylu yoldaşlara dair herhangi bir ipucu aradım. Ka Batavia'nın hanımlarından hiçbiri onunla birlikte değildi.

-burada olmaları için bir neden yoktu- ama yine de onun ötesine baktım, gökyüzünde daha fazla mavi ışık belirmesini bekledim. Bir Bamarian seraphim'in inmesini. Narin altın sandaletlerle sarılmış kıvrımlı bacakların mavi mücevherli bir arabadan çıkmasını.

Zihnim gerçeği çok önceden bilmesine rağmen kalbim sıkıştı. O burada değildi. İktidar koltuğunun üçüncü sıradaki varisleri devlet ziyaretlerine katılmazdı. Ve bu en iyisiydi. Ayağı Glemarian toprağına değdiği anda tehlikeye girecekti.

Aemon güldü ve abartılı bir şekilde derin bir nefes alarak ormanımızın çam kokusunu içine çekti, ardından kırmızı pelerinini omzuna doğru çekti. "Gidebileceğim en kuzeydeyim - en azından Gece Toprakları'ndan uzak durmak istiyorsam." Göz kırptı ve bir adım öne çıkarak tekrar önümde eğildi. "Beni karşıladığınız için teşekkür ederim Majesteleri Lord Rhyan. Bunun oldukça sıra dışı bir talep olduğunu duydum."

Omuz silktim. "Sanırım Arkturion Kane sizi şahsen karşılamayı umuyordu. Kendisi sizin büyük bir hayranınızdır," dedim içtenlikle.

"Ve ben de ondan."

Aemon'un arkasında, omuzları serafim kanatları şeklinde sivriltilmiş, Ka Batavia'nın altın zırhını giyen birkaç soturi daha atlarından indi. Pelerinleri tüm soturilerin giydiği geleneksel yeşil renkteydi ve meşale ışığının merkezine gelene kadar görülmelerini zorlaştırıyordu. Pelerinler doğadayken giyen kişiyi kamufle edebiliyordu ama yine de dikkat edilirse gerçek görünmezlikten büyük bir adımdı. İddiaya göre, Bamaria'da sadece Ka Shavo gerçek görünmezlik büyüsüne sahipti, gerçi bizim Casus Ustası'nın cazibe becerileri buna çok yaklaştı.

"Arkturion Kane ile konuşmaktan çok mutlu olacağım," diye devam etti Aemon. "Son görüşmemizden bu yana çok uzun zaman geçti. Ama itiraf etmeliyim ki, Glemaria'ya sizinle konuşmak için geldim."

Şaşkınlıkla bakışlarımı kıstım ama hemen toparlanıp mükemmel bir Varis Görünüşü gülümsemesi sundum. "Onur duydum. Size nasıl hizmet edebilirim Arkturion?"

Gölgeleri hareketsiz kaldı. "Akadim'in Auriel'in Bayram Günü'nde buraya saldırdığını duydum. Hepimiz duyduk." Sesi alçaldı ve giderek ciddileşti. "Son birkaç aydır aldığımız raporlar, şey,

en hafif tabirle oldukça rahatsız edici. Akadim sayısı hızla artıyor gibi görünüyor. Ve belki de beni ve Bamaria'yı en çok şey, güneyde daha sık rapor edilmeleri. Kuzey, tehdide benim çok daha uzun süre karşı koydu, buna her zaman saygı duymuşumdur. Ama aynı zamanda kayıplar da verdi, tıpkı canavarların kışın aşağıya indiği Güney gibi."

Başımı salladım, bunun Aemon'un benimle konuşmaya olan ilgisini nasıl açıkladığından emin değildim. Akadim buralarda her zaman saldırırdı.

Kafa karışıklığımı hissetmiş gibi kaşlarını anlayışla kaldırdı. "O gece birkaç akadim ile dövüştüğünüze dair bir söylenti duydum ve sadece hikayeyi anlatacak kadar yaşamakla kalmamış, neredeyse hiç zarar görmeden oradan uzaklaşmışsınız."

Boğazım . Zarar görmüştüm. Sadece Akadim tarafından değil. "Kulağa hatırladığımdan çok daha kahramanca geliyor."

"Fark edebileceğinizden çok daha kahramanca. Çok az kişi kendilerine saldırmaya niyetli bir akadimden kaçabilir ama sen kaçtın. İşte bu yüzden sizinle konuşmak istedim," diye devam etti Aemon. "Öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeli ve bunu kendi Soturion Akademimde eğitim görenlere geri getirmeliyim. Eğer tehdit güneye doğru yayılmaya devam ederse ve rakamların işaret ettiği kadar hızlı olursa, soturilerimin hazırlıklı olmasını istiyorum."

Bunu ben de istedim. Bamaria'nın soturilerinin ve Güney'in hazır olmasını; Lyr'in korunmasını istiyordum. "Size yardım etmekten onur duyarım. Ama itiraf etmeliyim ki canavarlarla uzun süre yüzleşemedim. Arkturion Kane o gece iki tanesini öldürdü ve daha fazla yardımcı olabilir."

Aemon umursamazca başını salladı. "Meshedilmiş bir soturion'un bunu yapması beklenir. Ve arkturion'unuzun sahip olduğu güç hakkında bir şeyler biliyorum. Ama aynı zamanda onu bilgilendirecek yılların deneyimi de var. Eğer Akademi öğrencilerim sizin gibi gafil avlanırsa, Tanrı korusun sınırlarımız ihlal edilirse, soturilerimin, özellikle de acemilerimin ve çıraklarımın hayatta kalabileceklerinden emin olmak isterim. Elbette onlara bildiğim her şeyi öğretebilirim, ancak hayatta kalma konusunu

Daha uzaklara yelken açmış ve belki de yolculuğun başlangıcında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş birinden ziyade sizin teknenizde olan biri."

"akıllıca," dedim.

"Bana iltifat etmek zorunda değilsin. Bu mantıklı. Farkında olsanız da olmasanız da o gece harika bir şey yaptınız ve benim de sorularım var."

Başımı salladım.

"Şimdi, seni bir habibellumdan çıkardığımı duydum," dedi.

"Ziyaretinizden haberdar olduğumda işimiz çoktan bitmişti," dedim dikkatle. "Her halükarda, sizi selamlamak benim için bir onurdur."

Koyu renk gözleri beni değerlendirmek için bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, gözlerinde neredeyse şüphe uyandıran bir şey vardı. "Bir habibellum, tam bir günlük eğitimden sonra, hepsi de gryphon ile sınıra gelmeden önce ve hala bir gram yorgunluk göstermiyorsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ama sizi temin ederim ki bunların hepsi rol icabı."

Aemon başını yana eğdi, görünüşü rahattı ama enerjisi kararmıştı. "Sen öyle diyorsan öyledir ama seni Bamaria'da son gördüğümde güçlü bir soturion olacağını biliyordum. Hâlâ enerji dolu olabilirsin ama sanırım daha fazla konuşmadan önce soturilerime Seathorne'daki odalarını bulmalarını söyleyeceğim. Onlar için uzun bir yolculuk oldu. Ve sonra, tamamen uyandığımda saldırının tüm ayrıntılarını duymak isterim."

Her detayı. Nasıl kaçtığım ve o gecedan beri neden tek kelime etmediğim de dahil.

"Arkadaşım Soturion Garrett Aravain," dedim hemen, "o da orada olmalı. O da benim yılımdaki bir başka acemi ve beş kişiden birini öldürdü. O olmasaydı, şey..." Başka tarafa baktım.

"Ka Aravain?" diye sordu.

Aurasında bir ilgi notası algıladım ama sonra kaybolur gibi oldu. "Evet. Babası Turion Efraim."

Aemon'un gözleri parladı. "Kane'in İkinci'sinin oğlu mu? Getirin onu o zaman. Yarın mı?"

"Evet. Bunu ayarlayacağım. Sizinle konuşmaktan onur duyacaktır. Size uzun zamandır hayranlık duyuyor."

"Bunun için teşekkür ederim. Siz de Seathorne'a mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır." Yalan söyledim. "Bu gece Akademi'ye dönüyorum." "Güzel. Karşılıdığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedim, bir kez daha arkasına baktım, bir yanıma gerçeği kabullenmeyi ve onu aramayı bırakmayı reddediyordu.

Aemon eğildi. "Neredeyse unutuyordum. Bamaria'ya son gelişinizden bu yana ne kadar zaman geçti majesteleri?"

Bakışlarımı tekrar Aemon'unkilere çevirerek sertleştirdim. "İki yıl, Arkturion." "Çok uzun." Aemon soturisini işaret etti ve sırtını sıvazlayarak Ashvan. "Aditi, *tovayah, tovaiah*," dedi dizginleri kapıp kendini tekrar eyerin üzerine salmadan önce.

Tanrılar. Lyriana'yı sormak istiyordum. İyi olup olmadığını. Mutlu olup olmadığını. Kokusu, tadı, kâbuslarımda boğulurken sakın sakın konuşması, hepsi bir ay sonra hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Ama her şeyi açığa vurmadan makul bir şekilde ne söyleyeceğimi ya da soracağımı düşünemiyordum. Kendimi bu işin peşini bırakmaya zorlayarak Aemon'a el salladım ve onu Glemarian refakatçisine bıraktım. Hayatta ve güvende olduğunu bilmek yeterli olmalıydı. Aksi olsaydı haber alırdık.

Gryphon'umun çekilip başını okşayarak ona Akademi'ye dönmesini emrederken, ashvan'ların mavi ışıkları gökyüzünü aydınlatırken rüzgâr şiddetlendi ve saçlarımı soğuk bir şekilde savurdu. Garrett'i bulmalıydım.

Aemon'un gelişinden bir saat sonra, onun ve Dario'nun dairesinin kapısını yumrukluyordum.

"Garrett!" Bağırardım. "Benim."

Kapı açıldı ve Kenna'yı eşikte, Dario'nun kolunu ona dolamış halde buldum. Siyah buklelerini başının üstünde gelişigüzel bir topuz yapmıştı.

"Kenna?" Ben sordum.

Dario kara bir kaşını kaldırdı. "Neden içeri gelmiyorsunuz, *Majesteleri*?" Gözlerimi kıstım. "Neler oluyor?"

"Neler oluyor?" diye alay etti. "Olan şu ki, Kenna'nın babası eğitimden sonra sadece senin kalmanı istedi, sonra toplantıdan sonra öfkesini çıkarmaya karar verdi, sonra saatlerce haber vermeden ortadan kayboldun ve şimdi gece yarısından sonra evimize girmeyi talep ediyorsun. Neden içeri gelip *bize* neler olduğunu anlatmıyorsun?"

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Bir şey olduğu yok."

Kenna'nın gözleri karardı, burun delikleri öfkeyle alevlendi ve ancak o zaman boynunun etrafındaki el şeklindeki hafif morluğu görebildim.

Dario'yu üzerinden ittim ve kollarımı beline doladım. "Ne oldu? Sana dokundu mu?" Sesimi alçaltarak sordum. Kane'in nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyordum. Hep şüphelenmiştim ama kanıtını hiç gözümün önünde görmemiştim. Onun güvende olduğunu, Kane'in karşılaştığı diğerleri gibi acı çekmediğini düşünerek kendimi kandırmıştım.

Kenna birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, omuzları ağır nefeslerle inip kalktı, sonra dudaklarını büzüp bakışlarımı tuttu. Gözlerinin arkasında öfke yanıyordu.

İhtiyacım olan tek onay buydu. Ona daha sıkı sarıldım. "Ken, özür dilerim."

"Sınıfın geri kalanı için!" Dario söyledi. Bana sert bir bakış attı ve zaten yarısı ısınmış olan bir buz torbasını havaya kaldırdı. Başını tiksintiyle sallayan Dario, Kenna'nın üzerinde olduğu yeri işaret etti.

Neredeyse Dario'nun aklından geçenleri okuyabiliyordum. *Her zaman seninle ilgili değil. Onunla da ilgileniyorum.*

"Eee?" diye sordu. "Sen ve meşhur arkturion'umuz hangi işe bulaştınız da bu kadar kötü bir ruh haline büründü?" Sanki yaralanması benim suçummuş gibi Kenna'nın boynuna dik dik baktı.

Belki de öyleydi... Midem bulandı.

Derin bir nefes alarak, "Bamaria'dan Arkturion Aemon'u karşılamam istendi," dedim. Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim ve buz torbasını cildinin üzerine hafifçe bastırdım. Ani soğuk karşısında tısladı, kollarımda gevşemeden önce omzu titredi.

"Hazır mı?" diye sordu

Dario. Başımı salladım.

"Neden sen?" diye sordu Kenna. "O değil," diye başını salladı, "sorulmayı hak etmediğinden değil. Ama babam neden sınıra gitmedi?" Elleri iki yanında kenetlenmişti. "Ya da Garrett'in?"

Onun ötesine baktım ve Garrett'in beni dikkatle izlediğini gördüm. Kanepede oturuyordu, bacaklarını Aiden'in kucağına dayamıştı, elinde bir bardak bira vardı. İkisi arasında sanki Kenna'yı biraz yalnız bırakmaya çalışıyorlarmış gibi bir gerilim vardı ama ben daha iyi biliyordum. İkisi de olanlara inanılmaz derecede ilgi duyuyordu. Ve özellikle Garrett duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Boştaki eli Aiden'inkini kavradı. Hayatı için tutunuyormuş gibi görünüyordu. Gerçeği sadece ben biliyordum. O biliyordu. Duyguları bu kadar yükselmişken, seyahat etmeye çok yakındı. Aiden onu kelimenin tam anlamıyla yerinde tutuyordu.

"Çünkü" dedim, "geçen ayki akadim saldırısı hakkında daha fazla bilgi edinmek için geldi. Özellikle benimle ve Garrett'la acemiler olarak savaşmanın ve hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında konuşmak istedi."

Garrett bunun üzerine kaskatı kesildi ve bacaklarını yere doğru sallayarak doğrulup oturdu. "Bizimle konuşmaya mı geldi?"

"Evet," dedim. "Size hemen haber vermek istedim. Yarın bizimle röportaj yapmayı planlıyor."

Garrett'in aurasında bir kızarma oldu, gergin bir enerji ve korku patlaması. Sırtımın ısındığını hissettim, kan yeminimizin işareti aniden canlandı ve uyarılarla doldu. Bir ay boyunca onun sırrını saklamıştım. Bir ay boyunca o da benimkini saklamıştı.

Aiden Garrett'in elini kucağına aldı. "Gergin olma, seninle konuşmak istemesi benim için bir onur."

Garrett yavaşça başını salladı, hâlâ solgundu.

"Ka'nın kökeni kimsenin umurunda değil," dedi Aiden, onun bir soylu olarak statüsüyle ilgili olduğunu düşünerek. "Baban İkinci. Ve sen de bir kahramansın."

Dario, "Bazılarımız başka şekillerde hayat kurtarıyordu," dedi.

"Bazılarımız başka türlü yapamayacak kadar sarhoştı," diye yaptı Aiden. "Ve sen daha iyisini yapabiliydin, büyücü çocuk!"

"Hey!" Dario'nun önüne geçmek için Kenna'yı serbest bıraktım. "Sakin ol! Sen de üzerine düşeni yaptın. Ve bu son derece önemliydi. Bu gece sana ne oldu?"

"Hiçbir şey. En azından benim bilmeme izin verilen bir şey değil." Aurası alevlendi, karanlık ve gölgeli. "Sikerim böyle işi. Ben yatmaya gidiyorum. Ve bu gece odamda uyuyacağım." Dario öfkesini bana ve Kenna'ya yöneltmeden önce omzunun üzerinden Aiden ve Garrett'a ters ters baktı. "O iyiydi," diye tısladı. "Bana geldi ve sen burada yokken, sen Arkturi'yi kızdırırken ben onu kontrol altına aldım."

"Ben istemedim..." Daha fazla mücadele etmek istemediğim için sertçe nefes verdim. "Teşekkür ederim," dedim. "Onunla ilgilendiğin için."

Dario alay etti. "Bunu senin için yapmadım."

"Dario. Rhy," dedi Kenna, girerek. "Lütfen. Yapma."

"Sorun yok." Dario'ya bakmadan önce onun elini sıktım. Sarhoşken böyle olurdu; kavgacı, kaba. Ama tamamen ayık görünüyordu. Ben Aemon'la buluşmaya gitmeden önce aramız iyiydi. Kıskançlık olmadığını biliyordum. Ama onu son gördüğümünden beri bir şey onu kızdırmıştı. "Eğer bana kızgınsan Dario, çıkar ağzındaki baklayı."

"Belki beni içeri alıp sana yardım etmeme izin verseydin, ."

Boğazım kurudu. "Neye yardım edeceksin?"

Gözleri gövdemden aşağı indi ve tekrar yüzüme dikildi. "Ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

Tenim buz kesti. "Öyle mi?" Sesim titriyordu. Sonunda bir şey söyleyecek, babamın -Arkasva'sının, Imperator'unun- ne yaptığını bildiğini itiraf edecek miydi?

-Bana ne yapıyordu? Anneme? Konuşması için o kadar uzun süre beklemiştim ki. Yalanlarımın üzerine gitmesini, bana neyin yanlış olduğunu sormasını, gerçeği öğrenmek için benimle mücadele etmesini -sadece bir kez daha-. Tanrım, onun en iyi arkadaşı olalı yıllar olmuştu ve ben hâlâ yalnızdım, bekliyordum. Hep bekliyordum.

Cevap vermeyince ona ters ters baktım.

Hadi, sadece sor. Sadece yap! Yap şunu! Bana gerçeği bildiğini söyle. Görüyorsun. Hisset! Bana arkadaşlığımızın gerçek olduğunu söyle. Aramızdaki şeyin babamın kurallarından daha güçlü olduğunu söyle.

Ama Dario sessiz kaldı.

Ve o zaman beklemeye devam edeceğimi biliyordum. Ben sıradan bir adam değildim, Dario da öyle. Ben Veliahttım, Dario'nun babası Barışın Efendisiydi, en iyi arkadaşımız Glemarian Turion'un oğluydu ve benim... sevgilim... Arkturion'un kızıydı. Hepimizin kaderinde bir gün bir şekilde Glemarian Konseyi'ni yönetmek vardı ve Arkasva ile İmparator'un bir canavar olduğunu söylemek haince ve tehlikeliydi. Özellikle de bu odadaki herkes için.

Garrett aramıza girdi, eli Dario'nun omzundaydı, başını hafifçe salladı. Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve midem bulandı. Kendimi çırılçıplak ve bir şekilde tamamen görünmez hissettim.

Dario'yüzü düştü, bir araya getirdiği cesareti azaldı. "Sadece... boynuna buz koymaya devam et. Kolu için de bir buz torbasına ihtiyacı olacak," dedi öksürerek ve geri adım attı.

Gözlerim doldu ama gözyaşlarımı kırıştıtarak onun arkasından Garrett'a baktım. "Gün doğarken benimle buluş. Birlikte Arkturion'la buluşmaya gideriz."

Ciddi bir şekilde başını salladı, kızgın bakışlı Aiden'la birlikte kanepeye oturmadan önce gözleri düştü.

Dario sehpanın üzerindeki kendi bira bardağına uzandı. "Rhyan," dedi sessizce, neredeyse özür dilercesine, ama sonra başını sallayarak uzun bir yudum aldı.

Sadece içkisini yudumladı, birayı yudumladı, boğazı çalışıyordu, ta ki bardağını sehpaye çarpana, saçındaki kravattı çekene ve odasına çekilene kadar.

Garrett'in bakışları tekrar benimkileri buldu ve ellerim yanımda titredi, sonra her şeyi yutkunarak başımı salladım.

Parmaklarımı Kenna'nın parmaklarının arasından geçirdim, başparmağım parmak eklemlerine süründü. "Benim daireme gidelim. Seninle ben ilgilenirim."

Bowen ve Kenna'nın eskortlarından biri arkamızdan ön kapıma doğru yürüdüler. Son zamanlarda burada o kadar az gece geçirmiştik ki oda buz gibiydi. Isıtılmayalı yıllar olmuştu ve bu sıcaklık düşüşünden önceydi. Kenna titredi.

"Ateş yakacağım," dedim.

"Gerek yok." Asasını kemerinden çoktan çıkarmıştı. Şöminem canlanmadan saniyeler önce ucunda mavi ışık parladı ve ısı, muhteşem bir şekilde sıcak ve yatıştırıcı, bize ulaşmak için oda boyunca dalgalar halinde hareket etti. "Teşekkürler." Zırhımın kemerini çözdüm, derileri göğsümden çekip çıkardım.

ve omuzlarını. "Yaralandığın yeri görebilir miyim?"

Kenna gözlerini kaçırdı, asasını kınına yerleştirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sorun yok." Öksürdüm, rollerin tersine döndüğünü hayal ettim, bir kez olsun yaralı bulunduğumu, bir kez olsun benimle ilgilenildiğini hayal ettim. Dario'nun devam ettiğini, Garrett'in onu durdurmadığını. Ne duymak istiyordum? Ne duymam gerekiyordu?

Yaklaştım ve nazikçe çenesinden tutarak yüzünü bana doğru çevirdim. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Sana zarar vermemeliydi."

Gözleri kızardı, bir bana bir başka yere kaydı. "Biliyorum." Aurasında acı bir yan vardı.

"Yine de bilmek işleri kolaylaştırmıyor," dedim sessizce.

"Hayır."

"Bu gece güvendesin. Benimle güvendesin. Sorun olur mu... Yani, seninle ilgilenebilir miyim?"

"Dario yapardı," dedi sesi meydan okurcasına.

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordum.

Uzun bir hareketsiz kaldı, dairemdeki tek ses ateşin çıtırtısıydı. Bir başka keskin rüzgâr pencere camlarına çarparak perdeleri salladı. Bu onu büyüünden kurtarmaya yetmiş gibi görünüyordu ve döndü. "Ben bilmiyorum. Bunu kimin yaptığını biliyorum."

Babası. Arkturion Kane. Çünkü benden onu değil, Aemon'u selamlamam . Lanet olası aşağılık piç. Gözlerimin arkası yandı. Hiçbir şey yapmasam bile, en çok değer verdiğim insanlar benim adıma inciniyordu.

Sakin kalmaya çalışarak yanağımın iç köşesini ısırdım.

Hâlâ kendini tutuyordu, içine kapanmıştı.

"Kenna," dedim avucumu kolunda gezdirerek. "Seninle ilgilenmek istiyorum. Ama Dario'nun yanında kendini daha güvende ya da daha iyi hissedeceksen, sorun değil. Geri dönebiliriz. Seni üzmeyeceğim. Yemin ederim. Sadece kendini daha iyi hissetmeni istiyorum. Ne olursa olsun."

Dudağını ısırarak bana doğru bir adım attı. "Biliyorum. Seninle gelmek istedim. Buna rağmen..." Elini aramızda salladı. "Durumumuzun," diye huzursuzca güldü, "bir durum olduğunu biliyorum. Ama sen beni her zaman güvende hissettiriyorsun. Bu yüzden sana geldim. Saldırıdan sonra."

Gözlerim onunkileri aradı. "O gece her şeyi berbat ettim. Özür dilerim."

"Hayır. Batırmadın. Sen sadece... kafamı karıştırdın." Başka tarafa baktı.

"Korktum. Ben... Ben seni önemsiyorum. Hem de çok. Bunu beklemiyordum. Ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ya da ne kadar korkutucu hissettirdiğini sana anlatamam."

Başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı. "Bunu şimdi tartışmamıza gerek yok."

"Tamam." Saçlarını omzundan iterek boynuna daha yakından baktım. Kalın parmak izlerinin belirgin hatları soluk tenini boyuyordu. Kane onu boğmuştı. Dario da kolundan bahsetmişti.

Bakışlarımı komik bir şekilde tuttuğı dirseğine doğru takip etti. "Uzun zamandır bana dokunmadı. Sen ve benden beri. Ama bu gece kendini kaybetti." Burnunu ekti. "Moriel tarafından ele geçirilmiş gibiydi."

"Bunu çıkarabilir miyim?" Parmağım elbisesinin yakasından içeri kayarken sordum. "Böylece koluna buz koyabiliriz?"

"Ben yaparım," dedi, kolunu omzundan aşağı çekerek elbisesini beline kadar sıyırdı. Nefesimin kesildiğini saklamaya çalıştım. Morluk düşündüğümünden çok daha kötüydü. Herif onu ölümüne sıkmış olmalıydı. Soturi beş büyücünün gücüne sahipti. Kenna'nın hiç şansı yoktu.

"Seni incittiği başka bir yer var mı?" Sesimi eşit tutmaya çalıştım. Sakin kalmaya çalıştım. Ama içimde bir öfke birikiyordu. Kane'in izini sürmek ve onu kendi ellerimle boğmak istiyordum. Ve Dario'yu tokatlamak istiyordum. Daha fazlası olduğunu biliyordu. Ve beni biliyordu. Ve hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Gryphon pislği gibi davranıyor ve tüm pislğimizi temizlemeyi bana .

Kenna'nın gözleri ayaklarına kaydı.

"Hayır." "Ken, bana anlatabilirsin."

"Yapabileceğimi biliyorum." Sesi yükseldi. "Ama istemiyorum."

Anlayarak gözlerimi kapattım. O sabah kabusumdan sonra, hatta o gece gerçekten olanlardan sonra bile onu içeri almamıştım. İçimdeki bir burkulma bana bunun, hayatımın geri kalanında herhangi biriyle olabileceğim kadar yakın olduğumuzu hatırlattı.

Artık bunun bir önemi yoktu. Sadece onu daha iyi hissettirmem gerekiyordu. Bunu atlatması için.

"Sıcak bir banyonun faydası olur mu?" diye sordum. Başını salladı.

"Bunu gerçekleştireceğim."

Bowen'a bizi Katurium'a götürmesi için bir araç ayarlattım ve Kenna ıslanırken eskort ekibim banyo odasının dışında nöbet tuttu. Onunla birlikte havuza girmeme, omuzlarına masaj yapmama ve saçlarını yıkamama izin verdi. İşinin bittiğini söyleyip onu bir havluya sarmama izin verene kadar uzun bir süre sıcakta oturduk. Sırtındaki morlukları gördüğümde tek kelime etmedim, konuşmak istemediği morlukları. Sıcak ve kuru olduğunda ve gözleri nihayet uykuya daldığında, yatmak için daireme döndük. Bu sefer dokunmadık.

Onun yerine, ne yapacağımı bilmez bir halde uyanık yatıp nefes alışını izledim. Lyr'i korumanın bir yolunu bulmuştum. Annemi korumaya devam etmenin bedelinin ne olacağını biliyordum.

Ama Kenna ile kayboldum.

Bölüm Nine

Tüneş Seathorne'un kahvaltı salonunun pencerelerinden çok parlak bir şekilde parlıyordu. Uzun ahşap masada, sırtım kaskatı, diademleri parlayan annem ve babamın karşısında oturuyordum. Benim

Şakaklarıma ağır bir yük binmişti. Garrett, babası Turion Efraim ile birlikte bize katılmıştı. Arkturion Kane ve Arkturion Aemon'un arasına sıkışmıştık. Aramızda özel bir lejyon oluşturmaya yetecek kadar kişisel eskort vardı.

Soturiler, sabah ışığını yansıtan tam zırhlarıyla duvarlar boyunca dizilmiş, huzursuzca duruyordu. Seathorne'da genellikle görülmeyen altın zırhlar siyah deriden oluşan duvarı parçalıyordu. Güneş bu kadar parlakken, her bir soturion'un kılıcının yıldız ateşi kılıçları alev alev yanıyor, kılıflarından ateşler fişkırıyordu. Alevler duvardaki gölgelerin üzerinde dans ederek yeşil kadife duvar halılarına yayılıyordu.

Hizmetkârlar içeri girip çıkarken asaları, dumanı tüten baharatlı kahve ve bira fincanlarını taşıyordu. Havada tarçın, kakule ve zencefil kokuları, tipik Glemarian yemekleri olan tuzlu kahvaltı keklerinin daha derin kokuları üzerinde katmanlanıyordu. Çırpılmış yumurta tabakları, taze hasat edilmiş meyveler ve tütsülenmiş etlerin yanı sıra talep edilen diğer her şey karışıma katıldı ve hepsi masanın üzerine özenle süzüldü.

Önümdeki hiçbir şeyi midem kaldırmıyordu. Vücudum Garrett'la birlikte uzaklara gitmek, babama bağlamak ve Kenna'ya zarar verdiği için Kane'e saldırmak arasında gidip geliyordu. Ama sakın kalmalıydım.

Garrett ve ben anlatmamız gereken hikâyeyi ayrıntılı olarak tartışmıştık. Garrett öldürme işlemini gerçekleştirdiğinde, aniden iki akadim tarafından daha kuşatılmıştık. Arka arkaya savaşılan akadim bizi ayırmaya çalışmamış, bunun yerine ikimizi de ele geçirme şansı için birbirleriyle savaşımlardı. Birbirlerine saldırdıkları o küçük anı, ellerinden kaçmak için kullandık. Ancak geri dönüp tehdidi durduramadan Ka Hart'ın meshedilmiş soturilerinin nihayet yaklaştığını gördük. Onlara hedeflerine giden açık bir yol vermek için geride durduk, düzenlerini bozmak istemedik ve tehdit durdurulduktan sonra tıbbi tedavi istedik.

Bu hikâyeyi dairemde defalarca prova etmişdik, seslerimiz ateşin önünde kısılmıştı, Kenna ise battaniyelerimin altında derin bir uykuya dalmıştı. Garrett'la ayrılmadan önce ona yatağında kahvaltı ve taze kahve getirtmiştim ve şimdi tek yapmamız gereken hikâyeyi Aemon'a tekrar anlatmak ve umarım bu işi bitirmektir.

"Güney'de pek akadim yemedin, değil mi Aemon?" Kane konuşurken çatalını sosise sapladı ve Bamarian arkturion'a bakmadı.

"Biz de payımıza düşeni aldık," dedi kibarca.

"Peki senin öldürme rekorun ne?" Kane sordu.

Karanlık bir gölge odayı süpürdü. Aemon'un aurası. Kane'e dik dik baktı, ağzı alaycı bir ifadeyle gerilmişti. "Seninkinden çok daha az olduğunu tahmin ediyorum. Elbette buna tehdide olan yakınlığı ve yaşanan yılları da eklemek gerekir."

Garrett yanımda rahatsız bir şekilde öksürdü. Aemon, Kane'den onlarca yaş küçüktü. Garrett'ın genellikle tarafsız kalan babası Efraim bile bu durum karşısında sırtıttı.

"Kaç isyanı bastırdığınızı sorabilir miyim?" Aemon göz kırptı.

"Glemaria'nın böyle şeylerle ilgilenmesine gerek yok çünkü zaten güçlü bir liderliğimiz var." Kane'in gözleri ince yarıklar halinde kaldı ve babamın dudaklarında çileden çıkarıcı derecede kendini beğenmiş bir gülümsemenin yayıldığını gördüm.

"Ben sadece tehdit yükseldiğinde hazırlıklı olmak istiyorum," diye devam etti Aemon, sesi kibar ve düzgündü ama altta yatan öfke hâlâ odayı dolduruyordu.

"Sanırım oldukça hazır olacaksın," dedi babam, sesi hafifçe alaycıydı.

"Söylesene," diye homurdandı Kane, "isyanlarla ilgili bu kadar tecrüben varken, nasıl oldu da Tarık'inkine bu kadar *hazırdın*?"

Lyr henüz bir bebekken Leydi Lyriana'nın babası İktidar Koltuğuna oturduktan sonra neredeyse onu tahttan indirecek olan isyanın hikâyesini herkes bilirdi. Çocukken eğitim gördüğüm yıllar boyunca öğretmenlerim bana bunu defalarca anlatmıştı. Arkasva Batavia'nın kayınbiraderi Tarek, Koltuğun Lyr'in annesinden kız kardeşi, Lyr'in halası Arianna'ya geçmesi gerektiğine inanıyordu. Tarık ve destekçileri sokaklarda Arkasva Batavia'ya saldırmıştı. Ama Arkasva hayatta kalmayı başarmıştı. Topallayarak yürüyordu ve bu yüzden bugün bile onu rahatsız ediyordu, bu topallamayı ben de gözlemlemiştim. Aemon saldırıyı çabucak durdurmuş, ona meşhur Hazır lakabını ve İmparatorluğun soturileri arasında Kane'inkine bile rakip olan bir ün kazandırmıştı.

-Hem Kane hem de babam buna içerlemişti.

"Sanki önceden biliyormuşsun gibi," dedi Kane komplocu bir tavırla. "Bu kadar hızlı hareket etmek, bu kadar hazırlıklı olmak."

Aemon'un gözleri parladı. "Beni tam olarak ne ile suçluyorsun ? Görevlerimi mi yerine getiriyorum?"

Kane omuz silkti. "Bizim iblislerimizle nasıl savaşılacağını öğrenmek için çok uzaklardan kuzeye geldin. Ben sadece sizinkilerle nasıl savaştığınızı soruyorum."

Aemon kahvesinden uzun bir yudum aldı, kaşları çatılmıştı. "Ben ev ödevimi yaparım. Olası her türlü saldırıya ve sonuca karşı hazırlık yaparım. Halefiyet sırasındaki dramatik bir değişim asla sorunsuz gerçekleşmeyecekti. Hele ki

Arkasva Harren'den önce bu geleneğin ne kadar köklü olduğunu. Yerleşik müttefiklere ve düşmanlara güvenemeyeceğimi biliyordum. Haklıydım da. Ve eğer akadim tehdidiniz sizin topraklarınızdan benimkine geçmeye karar verirse, ki tüm raporlara göre tam olarak öyle oluyor, ben de aynı şekilde hazırlıklı olacağım." Masanın öbür ucundan dikkatle bana baktı. "İşte bu yüzden buradayım."

Odadaki tüm gözler bana ve Garrett'a döndü. Boğazı gergin bir şekilde sallanıyordu ve sandalyemin yanındaki bacağının titrediğini hissedebiliyordum. Berbat durumdaydı. Soylularla ya da saray formaliteleriyle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ka'sının kökenleri konusunda hep güvensizdi. Vorakh'ını da ekleyince...

"Aemon, bakışlarını babama dikerek, "Söz konusu akadimin uyarı zilleri çalmadan önce sınırlarınızdan nasıl bu kadar uzaklaşabildiği sorulabilir," dedi. O gece güvenlik protokollerinize ne olduğunu merak ediyorum. Acemi soturilerin ön saflarda yer aldığı noktaya tam olarak nasıl gelindi?"

Masanın üzerinde karanlık, soğuk bir enerji dönüyordu, babamın aurasının kasırgası. Hakarete uğramıştı ve bunu herkesin hissetmesini sağlayacaktı.

Buna bir son vermeliydim. Bir kez olsun bana yönelik olmasa bile babamın öfkesine daha fazla katlanamazdım. Garrett'ın da bu gerginliğe dayanamayacağını biliyordum.

Sandalyemi geriye iterek öne doğru oturdum. Ayakları kabaca yere sürtündü ve herkesin dikkati yeniden benim üzerimdeydi. "Cevaplar için uzun bir yoldan geldin Arkturion. Bence görüşmeyi şimdi yapmalıyız."

Babamın gözleri kısıldı, kupasından uzun bir yudum almadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Aceleci görünüyorsun Rhyan. Daha sonra gitmen gereken daha önemli bir yer mi vardı? Senin için bildiğin her şeyi Arkturion Aemon'a aktararak İmparatorluğuna hizmet etmekten daha onurlu bir şey düşünemiyorum. Kimse senden hayatını ortaya koymayı istemiyor," dedi, sesinde küçümseme vardı, "sadece bir konuşma yap."

"Şu anda bu konuşmayı yaparak tam da bu bilgiyi aktarmaya çalışıyorum, Majesteleri," dedim.

"Yazık," dedi Kane bana dik dik bakarak, "bir tanesini kendin öldüremeyecek kadar yavaş ve zayıf olman." Gözleri babama kaydı, bakışlarında bir meydan okuma vardı.

Garrett'ın bacağı daha sert titriyordu ve aşağı baktığımda bileğinin solmaya başladığını gördüm. *Kahretsin. Kahretsin! Kahretsin!* Eğer bu işi bir an halledemezsek sinirden tek başına yolculuk edecekti. Garrett bir turionun oğlu olabilirdi ama babası vorakhını bilmiyordu ve Garrett'ın sırrını benimki gibi korumuyordu. Ve Garrett'ın onu kontrol etme konusunda çok daha az pratiğı vardı.

Koltuğumda doğruldum ve ayağımı yerde kaydırarak Garrett'inkini buldum. Titremesi artınca yaklaştım ve topuğumu ayak parmağının üzerine koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Onu burada tutmak için. Ayakları yere bassın diye.

Garrett'ın babası, Garrett'inki gibi dalgalı ve sarı olan saçlarını geriye taramadan önce, açık renk gözlerinde bir endişe ifadesiyle ona baktı ve yemeğine devam etti.

Sanki Lumeria'daki en ölümcül canavarlardan birini -yıllarca eğitim almadan öldürmek neredeyse imkânsız- öldürmemek utanılacak bir şeymiş gibi cevabımı bekliyor gibi görünen Kane'e dik dik baktım. Sanki kendi kızını dövmek, onu aşağılamak ve Hazır yüzünden egosu zedelendiğı için sırtında izler bırakmak gerçek suç değilmiş gibi. Kenna'nın yaraları gözümün önünden geçti ve ellerimi kucağımda yumruk yaparak sertçe nefes verdim.

"Dövüş rakiplerimi sadece benim boyumda ya da daha büyük olanlar arasından seçtiğimi düşünürsek," dedim sivri bir şekilde, "Tanrılar adına, öldürme rekorumun oldukça yüksek olmasını bekliyorum. Yani, senin yaşına geldiğimde. Hepimizin şansına, Ka Hart'ın senin komutandaki ilk lejyonu Arkturion o gece hiçbir yerde bulunamazken, Garrett dövüşte hazır bulundu. Garrett bir akadim öldürdü. En iyilerinizin yapamadığını yaptı. Ve konu açılmışken, lejyonunuz çağrıya cevap veremezken cesurca tehlikeye koşan ve canavarlarla savaşırken ölen düzinelerce soturiyi de unutmayalım. Ben oradaydım, büyücülerin güvenli bir yere götürülmesini sağlıyordum. Ve kaldım. Üç akadim ile savaştım. Üç. Ve ben yaşadım. Yani, biz ne sağlamak için mutluyuz

Arkturion Aemon'a bilgi verebiliriz. Ancak bunun dışında ikimiz de büyük İmparatorumuzun onuruna *Alissedari* için eğitim almakla meşgulüz."

Kane'in burun delikleri alevlendi, aurası kızgınlıkla ısındı.

Babam ise, küstahlığıma rağmen, sanki bir oyun kazanmış gibi bana sırıttı. Sanki öfkemi kaybetmemi istiyormuş gibi. Aemon'la konuşmak için dirseklerini masanın üzerine dayadı. "Arkturion, Ka Batavia'nın Varisleri Konsey'leriyle böyle hararetle konuşurlar mı? Üç genç hanım?"

Sertleştım. Ne yaptığını biliyordu - Lyriana'yı yüzüme doğru sarkıtarak beni tedirgin etmeye çalışıyordu.

Aemon iyi huylu bir şekilde güldü ama enerjisinin altında hâlâ yanmakta olan yoğun öfkeden kurtulamıyordum. Midemi bulandırmaya başlamıştı, tüm yoğun auralar güç için birbirini itiyordu ve yarısı bana yönelmişti. Oda çok küçük ve boğucu geliyordu.

"Üç varis arasında zavallı Yüce Lordumuz en çok ikinci kızı Leydi Morgana'dan bir tavır görecektir." Aemon onun adını söylerken gülümsedi. "Kendi konumundaki biri için oldukça asi bir çizgisi var diyebiliriz. Ve geçen ay kendi Vahiy Töreni'ni kutladığından beri çok daha meydan okuyucu... ve güçlü oldu."

Babamın gözleri önce bana sonra da Aemon'a kaydı. "Peki ya en genç varis? Leydi Lyriana Batavia? Son ziyaretimde oldukça iyi bir izlenim bırakmıştı. O da saçlarının güneşte döndüğü gibi *ateşli* mi diyelim?"

Kane öne doğru eğildi, aniden ilgili görünmeye başladı ve kalbim sıkıştı. Hâlâ onu evlendirmek için plan yapıyor olabilirler miydi? Tanrım, hayır. O Lord Tristan'la birlikteydi. Aptal mevkisi, parası ve Ka'sı, onu babamın erişiminden uzak tutmak için güvendiğim tek şeydi. Ama flört etmelerinin üzerinden tam bir yıl geçmişti ve hâlâ nişanlandıklarına dair bir haber yoktu. Ve bunun nedenini açıklayacak kimsem yoktu. Kalbim çarptı... Jules. Bana söylerdi. ... Kahretsin. Onu özledim. Yapabilirdim.

son birkaç aydır onun mektuplarından birine gerçekten ihtiyacım vardı. Lyriana'nın nişanının gecikmesinin iyi bir nedeni olması için dua ettim.

"Ateşli bir kız, her zaman öyleydi ama siz onu gördüğünüzden beri gerçekten olgunlaştı ve İmparatorluğun örnek bir kızı haline geldi. Tam bir mükemmellik. Babasının aleyhinde konuşmaya cesaret edebileceğini sanmıyorum."

Kabusumda boğulmakta olan Lyr'in görüntüleri zihnimden geçti - kıyameti onu bütünüyle yutarken baktığı ve konuştuğu sakin yol, neden olarak Tristan'ı bu kadar rahat bir şekilde adlandırması. Karşı koymaya bile çalışmamıştı.

"Peki ya kur yapması?" diye üsteledi babam.

Annem onun koluna dokundu. "Devon," diye hafifçe azarladı. "Akadim'i tartıştığınızı sanıyordum."

"Öyleyiz. Ancak akadim sadece münferit bir mesele değildir. Varlıkları her türlü şeyden etkilenebilir. Sonunda, bence hepsi birbiriyle bağlantılı. Hepsi duymaya değer, değil mi Rhyan? Ne de olsa Arkasva Batavia'nın kızlarının kiminle evleneceğini bilmek sadece Bamaria'nın değil, tüm İmparatorluğun siyasetini etkiler. Leydi Lyriana'nın işleri bir istisna değil, hele benim için hiç değil."

Koltuğumda kaskatı kesildim. bulduğumda onu boğazlayacaktım. Garrett hâlâ titriyordu. İçimi çektim. Ne Garret'in ne de benim buna daha fazla dayanabileceğimizi sanmıyordum.

Aemon, "Hesapları şimdi dinlemeyi çok isterim," dedi.

Babam kutlama yapar gibi ellerini kaldırdı. "Elbette, elbette. Hadi, küçük röportajınızı yapın."

Garrett yanımda derin bir nefes aldı, gözleri babasına kaydı ve sonra sustu.

Aemon ilk sorusunu sordu.

Bölüm

On

LO gece Garrett ve Dario ile saatlerce antrenman yaptıktan sonra evime dönmenin yolunu buldum. Vücudum ağrıyordu ve zar zor hareket edebiliyordum. Dağlara tek bir gryphon götürmüştük ve saatlerce sırtında uçuyor. Tatbikat için sınırlı sayıda gryphon mevcuttu. Çoğu önceden atanmış görevleriyle meşguldü.

-taşıma, koruma- ve turnuvarın bir parçası olarak belirlenmiş olanlar tamamen yasak bölgedeydi. Ayrıca, onlara ulaşılacak yerler her gün seyahat etmek için çok uzaktı. Bu durum, Glemaria'nın en güçlü üç adamının oğulları için bile, soturilerin hazırlanmak için kullanabileceği çok az sayıda gryphon bırakıyordu.

Neyse ki, Aiden belki de Akademi'deki -tüm İmparatorluk'taki olmasa bile- en yetenekli büyücüydü. Gördüğü her şeyin görünümünü değiştirebiliyordu. Aiden eğer isterse kendini bizim suretlerimize bile dönüştürebilirdi. Büyü işinde ilk ustalaştığı zamanlarda, Garrett'la öğle yemeğine oturduğumda, sohbetin beş dakikasında karşımdakinin aslında Aiden'ın büyülenmiş hali olduğunu fark etmem hiç de alışılmadık bir durum değildi.

Oldukça sessiz ve soğukkanlı olmasına rağmen, cazibesine kapıldığında, şimdiye kadar gördüğüm en yerinde taklitlerden bazılarını yaptı. Her bir kişinin sadece dış görünüşünü değil, tavırlarını, konuşmalarını

kalıpları. Dürüst olmak gerekirse oldukça da komikti ama o anların dışında bunu kimseye belli etmezdi. Eğer bir gün gerçekten babamdan daha uzun yaşar ve iktidar koltuğuna oturursam, sırf bu nedenle Aiden casusluk şefi olarak ilk tercihim olurdu.

Bu gece, sihri sayesinde tepemizde dolaşan yerel şahinleri gryphonlara dönüştürebilmişti. Garrett, Dario ve ben sırayla paylaştığımız gerçek gryphon'a bindik ve sonra kılık değiştirmiş şahinlere bindik. Şahinlerin üzerinde uçmak pek de aynı şey değildi; bir gryphon'un hızı ya da içgüdüleriyle hareket etmiyorlardı. Ayrıca ilk birkaç saat boyunca vücutlarının neden bu kadar çabuk büyüdüğü konusunda tamamen şaşkın görünüyorlardı.

Yine de hepimizin havada savaşma konusunda rahatlamasına yardımcı oluyordu. Garrett ve Dario'nun turnuva başlamadan önce gryphon sırtında daha fazla saat geçirmeleri gerekiyordu. Benim çocukken hayvanlara duyduğum ilgiyi onlar duymamıştı.

Gündüz ve gece eğitim bölümlerine ayrılmıştı: bir saat biniş, gryphonlarımıza atlama ve inme; bir saat uçuş, yükselme ve yönlendirme pratiği; ve bir saat iniş, ki ben Garrett ve Dario'ya gryphonların yaptığı ciddi hızlı düşüşleri ve onları nasıl yavaşlatacaklarını anlatıyordum. Ne yazık ki bunu sadece gerçek gryphon üzerinde uygulayabildiler. Gryphon glamour'larındaki şahinler kafalarını ovuştursanız da umurlarında değildi ve ek ağırlıklarına rağmen gerçek gryphonlar kadar hızlı inmiyorlardı.

Gryphon sırtında birkaç saat boyunca dövüşerek ve birbirimizi düşürmeye çalışarak sona erdirdik - aşağıda Aiden düşüşlerimizi yavaşlatmaya hazırды.

Bir gryphondan yirmi fit yükseklikten yavaş bir tempoyla yuvarlandıktan sonra yere çarpmak herhangi bir kemiği öldüremez ya da kıramazdı. Ama yine de canımın çok acıdığını bilecek kadar çok yere çarptım. Gece sona erdiğinde

ve başarılı bir şekilde odama geri , bacaklarımı zar zor hissediyordum ve

kollarım o kadar çok ağrıyordu ki

zırhımı çıkarmayı bırak, kollarımı bile kaldıramam.

Bowen neredeyse aynı anda Kenna'yı anons etti ve bir iniltiyle doğruldum, midem o sabah orada olmadığından emin olduğum kaslarla yanıyordu.

"Zor bir yolculuk mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Yüzümü buruşturdum. "Öyle de denebilir." Doğrulmayı başarak oturmasını işaret ettim ve gizlice boynunu görmeye çalıştım. Hâlâ morarmıştı ama annemin daha önce binlerce kez yaptığı gibi o da izleri saçlarıyla gizlemek için elinden geleni yapıyor, saçlarını uzun ve omuzlarının üzerinde bırakıyordu. Parmaklarım iki yanımda kenetlendi, bu da pazularımda bir spazmı tetikledi.

Kenna yanıma oturdu, kahverengi gözleri benimkileri arıyordu, dudakları meydan okuyan bir bakışla birbirine bastırılmıştı, sanki dün gece gördüklerimden ya da ona olanlardan bahsetmem için bana meydan okuyordu. Ona zayıf demem için bana meydan okuyordu. Asla demem.

Artık onun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu, içinde ne kadar çok şey taşıdığını biliyordum. Gün geçtikçe bunu daha net görebiliyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" Endişeyle sordum.

Omuz silkti. "İyiyim."

"Bugün, o-?"

Kenna ters ters baktı. "Onunla tartışmayacağım." Gözleri ateşle parladı. "Sen de seninkileri tartışmıyorsun."

Bakışlarım kucağıma düştü. "Hayır."

"Ben iyiyim," dedi ve yine aramızdaki o ayrılığı hissettim - asla tam olarak kapanmayacak, asla bağlanmamıza izin vermeyecek olan o çatlağı.

İçimdeki boşluk büyüdü ama bu gece acıyı dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kenna'yla konuşamazdım. Ve acımı maskeleyerek için bedenimi kullanamazdım, kendi acımı unutmak için onunkini kullanamazdım.

"Zırhın için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sormadan önce aramızda bir sessizlik oldu.

Başımı sallamaya başladım, kendimi gizleme içgüdüm, vücudumu, çürüklerimi ve en ufak bir zayıflık belirtisini gizleme içgüdüm başını kaldırdı. Sonra ben

rahatladım, parmaklarımı zorla çözdüm. "Aslında, evet."

Kenna eğildi. Her bir parçayı dikkatle, neredeyse saygıyla çözdü ve çıkardı, tüm derilerimi mankenimin üzerine yerleştirdi ve silahlarımı yanındaki masaya koydu. Sonra giysilerimi çıkardı, gözleri iyi olup olmadığını, fikrimi değiştirip değiştirmediyimi ya da çıkarılmasını istemediğim bir giysi olup olmadığını görmek için sürekli yüzümü kontrol ediyordu.

O zaman, birinin beni kontrol etmesinin nasıl bir şey olduğunu unuttuğumu fark ettim. Onayımı istemeyi. Önce her şeyin yolunda olup olmadığını sormasını. Emir almaya, bağlanmaya, kullanılmaya ve incitilmeye o kadar alışmıştım ki. Bedenim bana ait değildi, her bağlandığımda kendimi daha az benimmiş gibi hissediyordum. Annemle yalnız kaldığım çocukluğumdan beri bana kendi kişiliğim üzerinde bir seçim hakkı verilmemişti. Hayır deme, istediğimin bu olup olmadığına karar verme seçeneği. Uzun zamandır böyle bir şey almamıştım. Önceki sevgililerimden değil. Amalthea'dan değil. Ne babamdan ne de onun soturisinden.

Bunu fark ettiğimde midem bulandı ve kalbim Kenna'nın nezaketiyle çarpmaya başladı. Şimdiye kadar bunu kaçırdığımın farkında değildim.

Tenimde bu kadar yumuşak, bu kadar rıza gösteren ve hayranlık uyandıran son dokunuş...

Her şey yolunda mı?

İyiden de öte. Çok iyi hissediyorsun.

Öksürdüm, kafamı *ondan*, limon ve vanilya kokusundan, pembe dudakların ve Batavia kırmızısı ipeklere sarılmış altın tenin hayallerinden arındırdım.

"Sadece uyuyabilir miyiz?" Kenna çoktan yanıma uzanmış ve yorganı üzerimize çekmişti.

Yüzümü ona dönmek için yan dönerken acı dolu bir iniltiyi bastırdım. "Elbette yapabiliriz. Bundan daha fazlasını yapmamıza gerek yok."

Kenna sırtüstü yuvarlandı, tavana baktı, nefesinin altından ilahiler söyledi, tüm ışık kaynaklarını ortadan kaldırırken esasının ucu maviyle aydınlandı. Gölgeler yatak odamı doldurdu ve esasını gecemin üzerine bıraktı.

Masa. Sadece yanan ateş, profilini belli belirsiz görmemi sağlayacak kadar ışık veriyordu.

"Yine suratı asıktı," dedi sessizce, sesi sanki karanlıkta gerçeği söylemek daha kolaymış gibi günah çıkarıyordu.

Elimi nazikçe battaniyenin altındaki koluna koydum, onu daha fazla incitmek istemiyordum ve daha fazlasını yapacak gücüm yoktu.

"Başka bir şey yaptı mı?" Ben sordum. "Hayır."

Eli benimkini buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Teni soğuktu ve sadece vücut ısımin ona ulaşmasına izin vermek için auramı geri çekerek yaklaştım.

"Güzel."

"Ona bir şey mi söyledin?" diye sordu.

"Elimden geldiğince," diye itiraf ettim. Daha fazlasını söylemeliydim. Keşke daha fazlasını söyleseydim. Daha fazlasını yapsaydım.

Ağır bir iç geçirdi. "Bunu yapmamalıydın." Sakinleştim.

"Bunun için seni incitti mi?"

"Hayır, o...." Yutkundu. "Hayır."

"Bunu hak etti," diye homurdandım. "Çok daha kötüsünü hak ediyor."

Başını yastığıma doğru salladığını hissedebiliyordum. "Sen iyi bir insansın, Rhy." Kenna'nın sesi alçaktı.

Omuz silktim, bunu duyduğumda hep tedirgin olmuşumdur. Uzun zamandır buna inanmamıştım. Bunun yerine, babam bana korkunç ve değersiz olduğumu söylediğinde ona inanmıştım. Bunu o kadar çok söylemişti ki, ben de bunu kimliğimin bir parçası haline getirmiştım. olmayı seçmişim gibi davrandım. Bundan zevk aldım. Bazen bunun doğru olmadığını, artık böyle biri olmadığımı hatırlamakta hâlâ zorlanıyordum.

"Öylesin," dedi. "Çok iyisin."

Yanağımın içini ısırdım. "Sen de öylesin."

Kenna, nefes alış verişindeki düzensiz sesler dışında sessizleşti.

"Sen," diye başladım, aklımda bir fikir kök salmaya başlamıştı, "Ken, hiç buradan ayrılmayı düşündün mü? Glemaria'yı terk etmeyi? Her şeyi geride bırakmayı, unvanını, makamını?"

Kenna'nın parmakları benimkilere doğru seğirdi. "Her zaman." "Sen yapar mıydın?" Ben sordum.

"Hayır," dedi hızla, sesinden emindi. "Ya ben de gidersem?"

Eli benimkinde hareketsiz kaldı; nefes alış verişinin düzenli sesi durdu. Dışarıda rüzgâr nefesimi kesecek kadar yüksek sesle uğulduyordu.

Kenna battaniyenin altında kıpırdandı. "Benden seninle mi istiyorsun?"

"Benimle gelir misin?"

Kenna, "Ben isterdim," demeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Ama sen istemez miydin?"

Keskin bir nefes verdi. "Hayır. Burası benim evim. Bu sınırların ötesinde benim için başka ne var?"

"Bilmiyorum. Daha fazla mı?" "Daha fazla ne?"

Yutkundum, bana bakan ela gözlerin hayalleri zihnimi bulandırdı, altın rengi, güneşte kızarmış ten, güneşte ateşe dönen saçlar ve yarısı yenmiş limonlu kek dilimlerinin yanında saatlerce bir parşömeni çeviren narin eller.

"Biraz daha," dedim, sesim kısılmıştı. Gözyaşları gözlerimin kenarlarını yakıyordu ve Kenna'nın ortaya çıkardığı karanlık için mutluydum.

"Rhy," dedi usulca, "beni korumana ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olmadığını biliyorum. Ama ya istersem?"

Güldü, sesi boş ve neşesizdi. "Her zaman birilerini korumak , değil mi?" Elimi sıktı, başparmağı avucumu ovuyordu. "Herkesi kurtaramazsın, biliyor musun? Bu mümkün değil. Bazılarımız... bazılarımız kurtarılmak istemiyor."

Annemi düşündükçe gözlerimin arkası yanıyordu, yüzlerce kez ağlayarak ona gittiğimi, yalvardığımı, dizlerimin üzerinde gitmesi, bir çıkış yolu bulması, kaçması için yalvardığımı.

Kendini

kurtarmak için.

Beni kurtarmak

için.

"Bazen," dedi Kenna sessizce, "bazen en çok korumak istediğin kişiler, koruyamadıklarının ta kendileridir - kendilerini kurtarmaları gereken kişiler."

Hıçkırmamak için dudağımı ısırđım. O haklıydı. Ve her şey çok adaletsizdi. Ve zamanım tükeniyordu. Jules'u tek bir sezondan öteye kurtaramamıştım. İki yıl sonra Lyriana'yı gerçekten koruyup koruyamadığımdan artık emin değildim. Ve Kenna'ya yardım edemeyeceğimi anlamaya başlamıştım.

O anda, ruhumun derinliklerinde, kalan günlerimin sayılı olduğunu biliyordum. Yakında annemi kurtarmak için çok geç olacaktı.

Bunu yapabilecek kapasitede olup olmadığımı bile bilmiyordum. Onun için kazanmayı. Öldürebileceğimi.

Bir önemi var mıydı ki? Babam sonunda sözünü tutacak mıydı?

Ama yapabileceğim tek şey buydu. Yani, yapardım.

Sonunda gözümünden bir damla yaş kaçtı, sonra bir tane daha.

Ve yine de, günün sonunda, olan biten her şeyden sonra, ne kadar istesem, dilesem, ihtiyaç duysam, onsuz nefes alamayacağımı hissetsem de, kimse yoktu. Kimse beni kurtarmaya gelmiyordu.

Babam onu Alissedari'ye katılmaya davet AEMON'un Glemaria'daki kalış süresi uzamıştı. İmparatorumuz, Alissedari'den iki kişinin

İmparatorluğun en saygın arkturisi, doğum günü ve yıldönümünün yanı sıra turnuvası için de bir hediye.

Sadece bu da değil, *Alissedari*'nin yeri olan Gryphon Pits'te yaptığı restorasyonu da gösterecekti. Dev arena Glemaria'nın merkezinde, tüm vahşi bölgelerden eşit uzaklıkta ve Glemaria'nın çoğunu ve izlemek için buraya gelen kuzey soylularını oturtacak kadar büyüktü. Uzun yıllar kullanılmadığı için bakıma muhtaç hale gelmişti ve babam uzun ve başarılı hükümdarlığıyla övünmüyorsa, büyücülerinin Çukurlar'da yaptığı güncellemelerle övünüyordu.

Neredeyse sırf babamın yüzündeki hakareti görmek için Aemon'un gitmesini dileyecektim.

Bamarian arkturion'u yeterince sevmiştim. Kibardı ve annemle ve arkadaşlarımla olan etkileşimlerinde saygılıydı. Ama varlığının devam etmesi beni huzursuz ediyordu.

Kenna'nın babasının ekstra boktan bir ruh halinde kalmasının tek nedeni o gibi görünüyordu, öfkesini sadece eğitimler ve klinikler sırasında benden değil, Kenna'dan da çıkarıyordu.

Turnuvanın başlamasından önceki haftalarda, yatağıma tekrar tekrar morarmış bir şekilde gelmişti. Her seferinde metanetini korudu, ne olduğunu anlatmayı reddetti ve ona en asgari bakımı yapmama zar zor izin verdi.

Ve Aemon'u her gördüğümde Bamarian zırhını, omuzlarını kesen altın serafim kanatlarını gördüm. Ka Batavia'nın işaretlerini onun yolunda uçarken gördüğümde, altın seraphim kanatlarını, kırmızı bayrağındaki dolun gümüş ayı, *onu* gördüm. Onu hissettim. Kendimi onun anısına kaptırdım.

Bu başlı başına bir işkenceydi ve tüm bunlar olurken Akademi'de tansiyon her geçen gün yükseliyordu. Soturion eğitimime başladığımda Varis Vekili olmamın pek bir önemi yoktu. Zırhımı ilk giydiğimde sırtımda bir hedef vardı, sol bileğim bir asker tarafından kesildiği anda

Arkmage Connal ve bir soturion oldum, Yemin Töreni'nde kelimeleri söylediğim anda, kan bağımı ve gücümü *kashonimimle* birleştirdim.

Çırağım Thorin bundan emin olmuştu. Babama meydan okumak isteyen soylu ailelerden gelenler de bundan emin olmuştu. Ve babamın beni bağlayıp dövdükten sonra karşı koyamayacak kadar zayıf düştüğümde beni av olmaya zorladığı kişiler de bundan emin oldular.

Ama güçlenmeye başladım. Büyümeye başladım. İçimde derinlere gömülü olan gücü hatırlamaya başladım, yüzeye çıkan ve eski bir Bamarian hapishanesinde babamı yenmemi sağlayan gücü, büyüm kesildiğinde ve iplerle bağlandığımda bile var olan gücü.

Bağlı olup olmamamın bir önemi kalmayana kadar tekrar tekrar çağırmıştım - gücüm, bir soturion olarak becerim, meshedilmiş soturiler tarafından bile hesaba katılması gereken bir şeydi. Zihnimde istediğim sonucu gördüm, iplerin koptuğunu gördüm ve dövüştüm, kazanana kadar da durmadım.

Bu, *Alissedari*'nin duyurulmasından bu yana hayatımın her anını daha da tehlikeli hale getirdi. Bowen fazla mesai yapmaya başlamıştı, aslında lanet olası işini yapıyordu ama Katurium'un içinde soturileri korumak için eskortlara izin verilmiyordu. Bu da Dario ve Garrett'in yanımdan hiç ayrılmamaları anlamına geliyordu. Asla. İşemek için bile. Eğer birimiz sıçarsa, *hepimiz* sıçardık.

Bu da tuhaf bir şekilde, çocukken arkadaşlarımla sahip olmayı hayal ettiğim türden şiddetli bir koruyuculuktu. Ama aynı zamanda gerçekten sinir bozucuydu.

Savaş klinikleri ve habibellumlar sırasında yaralanmalarla ilgili kurallar da gevşemişti.

Her yıl yaralanmalar nedeniyle Akademi'den zorunda kalan bir avuç soturi olsa da, sadece babamın duyurusundan bu yana bir düzine acemi ve çirak kaybettik.

Gereksiz şiddeti asla teşvik etmeyen Garrett'in babası Efraim bile kliniklerde gözlerini kan bürümüşü. Fauller artık çalınmıyordu. Ve kavgalar şiddetlendiğinde, aurası heyecanla parlıyordu, özellikle de Garrett kavganın ortasında - ki bu sık sık oluyordu, çünkü Dario'yu sık sık kötü tavsiye edilen kavgalarının ortasına kadar takip ediyordu.

Turnuvanın başlamasından önceki hafta Dario, Garrett, Aiden ve ben uyanık olduğumuz her anı Katurium'un içinde ve dışında birlikte geçiriyorduk. Strateji belirliyorduk. Planlama. Pratik yapıyorduk. Hatta Kenna eğitim seanslarımıza ve toplantılarımıza katılmaya başlamış, her gün Büyücü Akademisi'ndeki dersleri bittikten sonra Aiden'la birlikte bizi bulmuştu.

Ve tüm bunlar olurken, sıcaklıklar düşmeye devam etti, havadaki erken sonbahar soğuğu, birkaç cılız ay dışında Glemaria'da her zaman varmış gibi görünen bir kış patlamasına dönüştü.

Hava durumu büyücüleri kar yağışı için çağrıda bulundu. Bu gryphonları mutlu ederdi ama onları uçurma ve kar fırtınası benzeri koşullarda soturi ile savaşmaya çalışma fikri beni dehşete düşürdü.

Tanrıların biraz merhameti olsaydı, karı en az bir hafta daha bekletirlerdi. Ama belli ki Tanrıların hiç merhameti yokmuş. Turnuvadan bir gün önce uyandığımda pencere pervazımda taze bir kar tabakası vardı, cam buz tutmuştu ve kar taneleri kalın, ağır kümeler halinde düşüyordu.

Dışarıda, bir gryphon süzülerek geçerken heyecanla ciyakladı.

Kenna yatağımdan kalktı; beni pencerenin yanında bulduğunda gözleri hâlâ uyku doluydu. Kollarını başının üzerine uzatarak camdan içeri baktı ve kaşlarını çattı.

"Eldivenlerinin ve zırhının üzerindeki efsunları güçlendireceğim."

Başımı salladım. Turnuvanın içinde gümüş halkalarla bağlanacaktık -hem bizi içeride hapsetmek hem de büyücüleri ve büyülerini dışarıda tutmak için. Müdahale etmelerini engellemek için. Aldığım her türlü yardımın önceden gerçekleşmesi gerekiyordu.

Kenna zırhının ve eldivenlerimin nem tutmamasını sağlayabilir, kar yağmaya devam ederse beni kuru tutabilir ve turnuvaya girmeden önce ekstra sıcaklık sağlayabilirdi ama bunun ötesinde bana yardım edemezdi.

Aiden pelerinlerimize, etrafımızdaki manzaraya daha fazla uyum sağlamamıza yardımcı olacak ek bir cazibe katıyordu. Son zamanlarda yaptığı büyüler o kadar kusursuzdu ki, bir ay ağacının önünde Dario ve Garrett'a bakarken bile, kukuletaları açıksa dış hatlarımı zar zor görebiliyordum.

Arenada buna güveniyorduk - rakiplerimiz tarafından görülmesi çok zor olduğundan, onlar vuruşlarımızı tahmin edemeden veya kaçamadan önce hızlı bir şekilde saldırmamıza izin veriyordu.

Kapımın çalınması başımı döndürdü. Bowen'cevap veremedi kilit açıldı ve kapı açıldı.

"Bowen!" Bağırđım ama onun yerine Arkturion Kane yatak odama girince donakaldım. Kaslı vücudu karanlık bir gölge gibiydi.

"Özür dilerim, Majesteleri," diye alay etti, "ama Leydi Kenna'ya ihtiyacım var. Şimdi!" Bir gecelik giymişti ama geceliğın kumaşı değersiz kadar şeffaftı. Görüşünü engellemek için hemen önüne geçtim.

"Dışarıda bekleyeceksin," diye . "Bırak önce giyinsin."

Arkamda, Kenna battaniyeleri omuzlarına kadar çekmişti, arkasına yaslanırken yüzü solgundu, sanki yatağın içinde kaybolmakla babasından kaçabilecekmiş gibi karyolama gömüldü.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi. "Kızımın gelmesini istediğimde o gelir. Sen onun kocası değilsin. Söz hakkın yok."

"Umursadığımı mı sanıyorsun? Seninle dövüşeceğim," dedim. "Arkturion ya da değil." Gözleri ince, soğuk yarıklara dönüştü. "Kaybedeceksin."

Bir adım öne çıkarak ellerimi yumruk yaptım. "Babam da aynı şeyi söyledi."

Kane başını salladı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Kenna! Ayağa kalk." Yüzü kızardı. "Bu küstahlığın bedelini ödeyeceksin."

"Baba, lütfen," diye yalvardı. "Gerek yok."

Onun yanından geçip açık kapıma baktım. Bowen hangi cehennemdeydi?

Sonra, tam zamanında, yüzü asık bir şekilde kapının çerçevesine adım attı. Müdahale etmiyordu. Beni korumaya bile çalışmıyordu. Müdahale etmediği tek bir kişi vardı. Sadece bir kişiye.

"Ne istiyor bu?" Hırladım. "Babam, ne dedi?"

Kane'in yumruğu kafatasıma çarptı. Bir kez, sonra tekrar. Gölgeler gözlerimi doldurmadan ve her yerde acı patlamadan önce, görüşüm odaktan çıkarken, her şey parlak bir beyaza dönüşürken başım geriye gitti. Bir şey atlamıştı. Ve dizlerim büküldü.

"Rhyan!" Kenna ığlık attı.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak Kane'le yüzleştim. Burnum kanıyordu ve zar zor görebiliyordum. Kane'in yatağının üzerine eğilmiş, itiraz eden Kenna'yı yakalayan iri cssesinin sadece belli belirsiz bir yakalayabildim. Kane onu battaniyemden çekip çıkarırken Kenna tekme atıyor ve bağırıyordu. Boğazının derinliklerinden gelen kısık bir hırıltı tüylerimi diken diken etti.

Kenna'nın vücudu gevşedi. Sessiz.

Midem bulandı. Hasta olacaktım. Kenna'yı hiç uysal görmemiştim. Zayıf. Korkmuş. Bu şekilde değil.

Kane sanki tüm bunlar bir oyunmuş gibi kıkırdadı. Sanki bu küçük sesin ona üstünlük sağlayacağını, onu itaat etmeye zorlayacağını biliyordu. Böyle ani bir tepki vermesi için ona ne yapmıştı?

"İyi bir kız olacaksın," dedi.

Babasının acımasız gözlerine bakarken çenesi titredi ve sonra durdu. Görüşüm tekrar , kan öksürürken boğazım sıkıştı ve arkasında safra biriktiğini hissettim. Dizlerimin zerine çöktüm ve ileriye doğru sürünmeye, kr edici acıyla mücadele etmeye çalıştım.

Sonunda Bowen içeri girdi. İri elleri kollarıma dolandı ve beni oturmam için çekti. Oda döndü, başım çarptı ve Bowen'ı yumruklama dürtüsüne direndim, ancak o anda ona vuracak kapasitem olduğundan emin değildim. Kane burnumu beynime yumruklamış gibi hissediyordum.

Bowen'ın gölgeli figürü yavaşça benden uzaklaştı ve onun eğilip Kenna'nın sarı elbisesini ve şalını almasını izledim. "Onun giysileri, Arkturion."

Kane alay ederek Kenna'yı kapıya doğru sürükledi, her şey ortadaydı. Piç kurusu onu Seathorne'un koridorlarında çırılçıplak dolaştıracaktı.

"Dışarısı görüldüğünden daha soğuk," dedi Bowen. "Hanımefendinin üşümesini istemeyiz." Kenna'nın elbisesini tekrar kaldırdı. Kenna ne Bowen'a, ne Kane'e, ne de bana değil, dosdoğru önüne bakıyordu.

Kane gözlerini Bowen'a dikti. Kenna parmaklarında küçük bir titremeye aralarında donup kalırken, iki adam sessiz bir şekilde değerlendiriyorlardı.

Sonunda Kane yüzünü buruşturdu ve başını kıyafetlere doğru salladı. "Üstünü ört," diye iğrenerek tükürdü, sanki odadan çıplak çıkmaya çalışmış gibi, sanki buraya izinsiz giren o değilmiş gibi.

Gözleri kıpkırmızı olan Kenna, elbisesini alması için ona uzatan Bowen'a doğru döndü ama Kane, değişik tokuş yapamadan Bowen'ın koluna vurdu ve kumaş yere düştü. Kenna eğilip eşyaları almak zorunda kaldığında Kane homurdandı.

Bowen'ın sırtı bana dönüktü, çünkü Kane'e dönmek istemiyordu. Ama başını benim pencereme çevirdi ve sessizce giyinirken bakışlarını Kenna'dan kaçırdı.

Kane kızına böyle bir nezaket göstermedi. Kız bağlarla boğuşurken, parmakları titrerken ona yardım etmeyi de teklif etmedi.

İleri gitmeye çalıştım, tüm vücudum öfkeyle titriyordu ve ona ulaşma, çılgılık atma ihtiyacı duyuyordum. Ama hareket edemiyordum. Her yerim zonkluyordu ve her nefes bir öncekinden daha çok acıtıyordu. Ayağa kalkarsam saniyeler içinde yerde kusmuk içinde kalacağımı biliyordum.

Tamamen giyinmiş, saçları dağılmış ve teni utançtan kızarmış olan Kenna öne çıktı ve sonra Kane'le birlikte oradan ayrıldı.

"Majesteleri." Bowen odama doğru ilerlerken sesi ilk kez endişeli geliyordu.

"Babam," diye tükürdüm, Bowen'ın dokunuşundan geri çekilerek. Yere çömelmiş, beni sabitlemeye, kollarının arasına almaya . "Bunu o mu emretti?"

Bowen'ın kolları belime dolandı ve onu hiç tanımadığım kadar nazik bir şekilde beni kaldırıp yatağa taşıdı.

"Zaten biliyorsun," dedi.

"Çekil!" Bağırdım ve yatağın kenarına safra kustum. Kafatasımdaki ağrıyı ikiye katladı.

"Rhyan! Lanet olsun!" Dario bağırdı.

Arkadaşımın botlarının odaya girdiğini duyabiliyordum, ardından iki set daha geldi, karnım dönerken ve kan yere sıçrarken. Başım dönüyordu ve bayılmama saniyeler kaldığını biliyordum.

"Oh, kahretsin!" Dario olduğu yerde durdu.

"Bowen, ne oldu?" Garrett sordu. "Burnu kırıldı," dedi. "Kane ona yumruk attı."

"Kahretsin! Kenna bu yüzden mi böyle...?" Dario sözünü yarıda kesti. "Kahretsin."

"Bunu düzeltebilirim," dedi Aiden, sesi diğerlerininkinden çok daha sakindi. Derin düşüncelere dalmış, büyü çalışmalarını hesaplıyor gibi görünüyordu, bakışları yüzümdeki yaraya aşırı odaklanmıştı. "İyi olacaksın Rhyan. Yeni gibi olacaksın. Bunu asla bilemezsin."

Gözlerimi kapattım. Sanki burnumda bir şişlik umurumdaydı. "Garrett, havlu getir," diye emretti Aiden.

Yatak odamın kapısı çarparak kapandı.

Dario Bowen'a döndü. "Neredeydin lan sen? Bu pisliğin onun başına gelmesine izin vermemeliydin. O Varis Görünen."

"Gayet iyi farkındayım. Tam olarak bana söylenen ," dedi Bowen sert bir ifadeyle.

"Oturt onu," dedi Aiden. "Yavaşça."

İnledim, tekrar kusacakmışım gibi hissettim - ve bu sefer gerçekten kusacaktım.

"O...?" Sormaya çalıştım ama sesim zayıftı, titriyordu. "O iyi mi?"

"Babasıyla birlikte," dedi Dario. Ama sesindeki karanlık her şeyi anlatıyordu. Güvende olmadığını biliyorduk. Babalarımızın hiçbiri güvende değildi.

Yatakta yanımda bir ağırlık hissettim, şilte kayıyordu. Biri beni tutmak için ayak bileklerimden tuttu, nasırlı parmakları tenime değiyordu ve yanımdaki Aiden'ın belli belirsiz yüz hatlarını yakaladım. Burnu bir gryphon'un gibi büyük ve gagalıydı.

"Denedim," dedim göğsüm kabararak. "Ona ulaşmaya çalıştım." "Biliyorum," dedi Aiden sessizce. "Hepimiz biliyoruz."

Çubuğunun ucu alnıma dayandı ve gerildim. "Garrett, onun da ellerini tut."

Ayağımdakilerden biraz daha küçük olan sert eller bileklerimi kavradı ve ben daha da gerildim.

Sadece arkadaşlarım... İpler değil. İpler değil. Özgürüm... bağlı değilim.

"Hey," dedi Garrett, "Rhyan, rahatla. Aiden seni koruyor."

"İyi olacaksın," dedi Aiden çabucak. "Hepimiz burada sizinleyiz. Bunu düzelteceğim. Şimdi gözlerini kapat. Derin nefes al. Canın yanacak."

Bölüm

ELeVen

TAiden'ın büyüü üzerimde işlemeye başladığı an, kendimden geçtim. Uyandığımda yatağımın üzerine yayılmıştım. Pencereden gelen zar zor ışık, yatağımın yeni bir yerinde gölgeler yaratmıştı. yatak odamda. Başım hâlâ ağrıyordu ama eskisi kadar şiddetli değildi ve yüzüm ağrıyor ve şişiyordu. Burnuma uzandım, şefkatle orada olup olmadığını ve burun büyüklüğünde olup olmadığını kontrol ettim.

Aiden, "Her şey aynen eskisi gibi," dedi.

Yan döndüğümde onu yatağın karşısındaki sandalyede otururken buldum. Hızla ayağa kalktı, ellerini vahşi bir canavarı sakinleştirmeye çalışır gibi uzattı. "Sakin ol.

Yavaşça. Şimdi iyisin ama en az bir gün boyunca kendini hassas hissedeceksin."

"Hassas mı?" Dario homurdandı.

Onu yatağımın ayak ucunda buldum, bacak bacak üstüne atmış, botlarının bağcıkları çözülmüş, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Pekâlâ, gidelim majesteleri. Şifacıyı duydunuz. O *çok* narin burnunla tekrar uzan."

Gözlerimi devirmeye çalıştım ama bu çok acı vericiydi. Emirlere uyup yastığıma uzandım ve karşı köşede oturan Garrett'ın gözlerindeki endişeli ifadeyi fark ettim. Sarı saçları sanki endişeyle çekiştiriyormuş gibi her yöne doğru uzanıyordu.

"Hmmm." Dario battaniyelerin üzerinden bana doğru sürünerek yaklaştı, dizleri kalçalarıma değerken yüzünü bana doğru eğdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Lezzetini yakından inceliyorum." Homurdandı. "Bilmiyorum, Aiden. Bu biraz fazla..." Dario burnunu kıvrarak arkasına yaslandı, ağırlığını benden uzak tutmaya dikkat etti ve ellerini bir resim çerçevesi gibi yüzünün önünde tuttu. "Hmmm," dedi tekrar, sesi endişe doluydu. "Bu biraz fazla hassas. Her şeyi berbat ettin dostum. Bence onu daha da yakışıklı yaptın."

"Siktir git," dedim ve gözlerimi kapattım. Görüşüm bulanıktı ve bunu kabul etmek istemiyordum ama başım dönüyordu.

Dario güldü ve üzerimden indi.

"Narinliğin nasıl görüneceğini değil, nasıl *hissedeceğini* anlattığını biliyorsun," dedi Aiden dikkatle.

"Lütfen, tüm Tanrılar aşkına," dedi Dario. "Eğlenceli olmaya çalış."

"Kaç saat oldu?" diye sordum.

"Kahvaltıyı, öğle yemeğini ve çok yaşlı bir adamın çok erken akşam yemeğini yeme şansını kaçırdın." Dario bana öyle bir ölüm bakışı attı ki, hareket edersem beni yumruklayacağını söyledi. Öne doğru uzandı ve battaniyeyi belime geri çekmeden önce yastığımı boynumun altından hafifçe kabarttı. Bir başka ölüm bakışı da ona teşekkür edersem ne olacağını söylüyordu.

"O zaman bir süre," dedim onun yerine.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Aiden öne doğru yürüyerek sordu. Dario'yu yatağımın kenarına itti ve avucunu alnıma koyarak yanıma oturdu.

"Beni bulduğun zamandan daha iyi." Sabahki olaylar aklıma geldikçe midem bulanıyordu. "Bir şey biliyor muyuz? Kenna'ya ne oldu? O... o iyi mi?"

Dario başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyoruz. Biz buraya gelmeden önce ne oldu?"

Tekrar oturdum, Aiden rahatlamama yardım etti.

"Daha yeni uyanmıştık. Kane içeri daldı ve hemen geceliğiyle gelmesini istedi. Gitmeyi ya da onu yalnız bırakmayı reddetti. Ben de onu tehdit ettim. Piç kurusu beni yumrukladı. İki kere. Bowen kıyafetlerini verdi. O da giyindi. Gittiler."

"Siktir," dedi Dario. Garrett'a döndü. "Bir şey biliyor musun?"

"Benim meşhur babam da son zamanlarda pek açık sözlü değil. Ya da hiç. Tüm boş zamanını *Alissedari*'nin planlamasına odaklanarak geçirdi. Tıpkı bizim gibi."

"Ben de hiçbir şey bilmiyorum," dedi Dario, yenilmiş bir halde.

Konseylere üç baba, Glemaria'nın üç yöneticisi vardı ve hiçbirimiz Kenna'ya yardım edemezdik ya da gerçekte ne olduğunu bilemezdik.

"Bakalım hoş geldin yemeğine gelecek mi?" dedi Aiden. Yataktan kalktı ve Garrett'ın yanına gitti, elleri anında birleşti. Sanki zorla ayrılmış ve ancak bir araya geldiklerinde mükemmelliğe ulaşan tek bir bedenmişler gibi Garrett'ın içine gömülmüş gibiydi. Garrett'ın dalgalı saçlarını düzeltti ve kaşlarının arasındaki çatıklık açıldı.

"Kahretsin, akşam yemeği," dedim. Babamın doğum günü öncesi ve yıldönümü kutlaması. "Ne zamanmış o?"

"Bir saat," dedi Garrett.

İnledim. Bir saat vardı. Seathorne'un girişinde, özel konuğumuz, Yıldız Sarayı'nın Kraliçesi, Gece Toprakları'nın Yüce Leydisi Majesteleri Ishtara'yı karşılamak için Varis Vekili olarak giyinmiş olmam gereken bir saat.

"Glemaria'nın arkturion'unun en büyük kızı Afeyan Kraliçesi ile akşam yemeğini kaçırmayacaktır. Turnuvarın ilk resmi şenliklerini ve babanızın doğum gününü de kaçırmayacaktır," dedi Garrett kendinden emin bir şekilde.

"Peki ya orada değilse?" Ben sordum.

Dario'nun aurası karardı, soğuk gölgeler yükseldi. "O zaman nerede olduğunu bulalım."

"Fazla zamanımız yok," dedi Garrett. "Senin hatan değil ama yarınki plan ve pratik için bugünün tamamını kaybettik. Çukurlarda da son bir çalışma yapamayacağız. Bu yüzden şimdi elimizden geldiğince hazırlanmalı, stratejimizi son haline getirmeli ve birbirimize kenetlenmeye devam etmeliyiz."

Dario ellerini çırpı. "Hadi oğlumuzu giydirelim."

"Ayakta durabilir misin?" Aiden nefesinin altında sordu. Hâlâ başımdan yaralandığım için endişeli görünüyordu.

"Yapabilirim," dedim. İçimde, midem kendini ayırıyordu. Bir şeyler yanılttı ve bir şekilde Kenna bunun merkezindeydi.

BİR SAAT SONRA, hepimiz en iyi soturion kıyafetlerimizi giymiştik. Derilerimiz yeni işlenmiş, Valalumir yıldızları bilenmiş ve kemer kayışlarımızın kenarlarında parlıyordu. Tüm kılıçlarımız pırıl pırıldı ve pelerinlerimiz yeni ütülenmişti. Mavi büyücü cübbesinin altına yeni bir siyah ceket giymeyi tercih eden Aiden hariç. Ben dışarıdayken Aiden, Kenna'nın Dario ve Garrett'inkilerle birlikte benim derilerimin de su geçirmez olmasını sağlama işini devralmıştı. Ayrıca burnumu düzelttikten sonra kamuflajı bir kez daha artırarak pelerinlerimizin sihirli büyüsü üzerinde çalışmıştı.

Bowen ve iki refakatçi daha Seathorne'un ön kapısına doğru beni ve arkadaşlarımı çevreledi. Müjdeciler her birimizi ismimizle anons etti ve ardından hepimize sıraya girmemiz söylendi; her birimiz aile konseyi üyelerimizin yanında, açılan kapıların soğuğundan titreyerek duruyorduk. Babam hariç, Glemarian soylularından herkes hazır bulundu. Elbette onun da görkemli bir giriş yapması gerekiyordu. Ancak herhangi bir morluk ya da yeni yara izi var mı diye endişeyle annemin yanındaki yerime yönlendirildiğimde Kenna'yı buldum.

Babasının ve tüm Ka Gaddayan'ın yanında duruyordu, tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Uzun kollu, ipek yeşili bir elbise giymiş, dümdüz önüne bakıyordu. Kolları bileklerini örtüyordu. Midem bulandı. Onu daha önce bu elbiseyi giyerken hiç görmemiştım-Kenna sarı rengi çok severdi. Gardırobunu bununla doldurmuştu. Uzun kahverengi saçları zamanki gibi sırtından aşağı dökülüyordu ama saçlarının yarısı neredeyse alnına kadar uzanan bir taç şeklinde örülmüştü. Neredeyse bir diadem gibi.

"Ken," diye tısladım.

Nefesini içine çekti, göğsü beni duyduğunu anlamama yetecek kadar yükseldi. Ama bana doğru bakmadı.

Kane ise iğrenç bir bakışla arkasını döndü. Gözleri annemle benim aramda gidip geldikten sonra kırmızı pelerinini ve siyah deri zırhını düzelterek dikkatini tekrar kapılara verdi.

İkinci olarak görevini sürdüren Lord Draken aniden ayrıldı.

"Ekselansları, Arkasva Devon Hart, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru," diye duyurdu müjdecı.

Hepimiz döndük, yüzünde mütevazı bir gülümseme, bir eli kılıcının kabzasında, kasıla kasıla salona giren babamın önünde eğildik ve reverans yaptık. Her şey mükemmel bir şekilde cilalanmış ve parlatılmıştı: siyah deri kabzasındaki kırmızı taş, deri kayışlı kemerinin altındaki Valalumir yıldızları ve başının üzerindeki altın yapraklarla parıldayan Arkasva Defnesi. Gücün resmiydi ve yerini alıp herkesin ayağa kalkmasını işaret ederken soğuk aurası tenimde ürperti bıraktı.

Babam, Glemaria'yı uzun ve başarılı bir şekilde yönettiği için "Mutlu yıllar İmparator", "Tebrikler" ve "Tovayah maischa" sloganlarıyla karşılandı.

Sonra, kalenin ötesindeki patlamalar dikkatimizi çektiği için herkes sustu, sessizliğe gömüldü. Kapılar açıldığında ve tavandan yüksek pencerelerin perdeleri geriye çekildiğinde, gece gökyüzünü net bir şekilde görebiliyorduk. Hâlâ kar yağıyordu,

ve birkaç kar tanesi salonun içine doğru esiyordu. Tek bir yıldız bile görünmüyordu.

Ancak bir başka patlamayla tüm gece gökyüzü aydınlandı. Dev bir altın Valalumir yıldızı cisimleşti ve ardından binlerce küçük Valalumir'e bölünerek usulca yere düştü.

Ötedeki dağların karla kaplı kayalıklarını, karla kaplı çam ağaçlarını aydınlatmaya yetiyordu. Güneş ve ay ağaçlarının yaprakları arasından küçük altın ve gümüş ışıkları görünüyordu. Hepsinin ötesinde iki küçük ateş vardı. Kaşlarımı çatarak ateşlerin alevlenmesini ve kardan etkilenmeden gökyüzüne doğru yükselmesini izledim.

Ateşler büyüdü, gittikçe yaklaştı. Kanatlar. Saf alevden yapılmış kanatlardı.

Agnavim. Ateş kuşları. Daha önce hiç görmemiştim. Antik Lumeria'nın Boğulması'ndan kurtulanlardı ama her zaman vahşi kalmışlar, İmparatorluğun Lumerialıları tarafından evcilleştirilmeyi reddetmişlerdi. Gece Toprakları'nda yaşarlardı.

Kanatlar yaklaştıkça nefesim kesildi, alevler bir seraphim'in tüyleri gibi bir desen oluşturuyordu. Sıcaklık salonu doldurmaya başladı, neredeyse babamın aurasının soğukluğunu silecekti. Agnavim'in sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum, tıpkı Bamaria'daki kavurucu sıcak bir gündeki gibi.

Kuşun gövdesi saf altından yapılmış gibiydi. Sırtında sivri tepeli, yuvarlak şekilli gümüş bir araba vardı. Ucunda gümüş yıldızlar daireler çiziyordu.

Seathorne'un girişinin ortasında bir Afeya belirdi.

Bir an için bir erkeğe mi yoksa bir kadına mı baktığımdan emin olamadım. Afeya'lar cinsiyet ifadelerinde her zaman çok daha değişken olmuşlardı. Fakat Afeya'nın kıyafetlerini incelediğimde, onun bir erkek bedeninde yaşadığını görebiliyordum. Kaslarla dolu uzun uzuvları buz mavisi saten bir peştamal dışında açıktaydı. Teni de maviydi ve her santimetrekaresinde siyah dövmelemler vardı. A

Her bir kıvrımın ortasını ışıltılı bir elmas süslüyordu. Saçları uzun, obsidyen rengindeydi ve ipeksi teller halinde sırtından aşağıya sarkıyordu.

Konsey'in önünde eğildi, sonra yavaşça doğruldu, kedi gibi bir zarafetle öne doğru adım atmadan önce boynu bir o yana bir bu yana kıvrıldı.

"Ekselansları, Arkasva Hart, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru, cömert davetiniz için teşekkür ederiz."

Menekşe rengi gözleri benimkileri bulduğunda kalbim küt küt atmaya başladı.

Bu Afeya'yı iki yıl kadar önce Bamaria'da görmüştüm. Gündönümü kutlamasıındaydı, Lyriana'ya gitmek üzereydi. O gece tüm kurallarımı çiğnemiş ve dans pistinde onu ondan uzaklaştırmak için yanına koşmuştum. Ve Jules'a defalarca onu sormuştum. Bana yazdığı son mektuplardan birinde, Aemon'la buluştuğunu söylemişti.

Bamarian arkturion'u gözetlemek için bakışlarımı Afeya'dan çektim ama o sakinliğini koruyordu - en azından genelde görüldüğü kadar sakin. Her zaman biraz gergin, biraz kızgın, yüzünde fazlasıyla meraklı ama acı çeken bir ifade vardı. Hazır, Afeya karşısında hiçbir şaşkınlık ya da korku belirtisi göstermedi, sadece başını sallayarak onu tanıdığını belli etti.

Kafamın içinde çan sesine benzer bir kahkaha duydum.

Bakışlarım tekrar Afeya'nın üzerine düştü. Hâlâ beni izliyordu, gözlerinde eğlence, dudaklarında sinsî bir gülümseme vardı.

"Ben Mercurial, Majesteleri Yıldız Sarayı Kraliçesi Ishtara'nın İlk Elçisi, Gece Topraklarının Yüce Leydisi. Kraliçemi Glemaria'nın iyi Lumerialılarına takdim edebilir miyim?"

Başını eğdi, başı düşerken gözleri hâlâ bende idi.

Mercurial. Adı buydu. Bamaria'da ne yapıyordu?

Lyr'den ne istemişti?

Ben daha fazla düşünmeden ortadan kayboldu.

Bir vorakhın bariz bir şekilde gösterilmesi üzerine duyulabilir bir nefes alma oldu. Benim vorakh'ımın. Benim ve Garrett'ın. Afeya bizimle aynı kurallara tabi değildi. Olamazlardı.

Garrett'ı buldum, yüzü solgundu, parmakları saçlarını karıştırmamak için çaresizce kıpırdanıyordu, babası Turion Efraim, annesi ve onun elini tutup kardeşine hayranlıkla bakan küçük kız kardeşi Vanya'nın yanında gururla duruyordu.

Sırtım yandı, bana ettiğim yemini tekrar hatırlattı. Sakladığım sırları. Arkadaşıma her zaman verdiğim korumayı.

Sonra kapı tekrar doldu, bu sefer teni binlerce küçük elmasla kaplanmış gibi görünen dişi bir Afeya vardı. Gümüş rengi elbisesi göğsünü düşük bir V şeklinde kesiyor ve başının üzerinde parıldayan gümüş yıldızlardan oluşan bir taç süzülüyordu.

Aurasını ileri doğru fırlattı -sadece Afeya'nın yapabileceği bir şeydi bu- ve Seathorne'un salonu doğrudan bakılamayacak kadar parlak yıldızlarla doldu. Agnavim'in alevleri söndü ve gökyüzünü karanlık kapladı.

"Hoş geldiniz," dedi babam. "Glemaria'ya hoş geldiniz, Majesteleri, Kraliçe Ishtara."

Bölüm

TWeLVe

Q

ueen Ishtara öne doğru adım attı, hareketleri hızlı, narin ve tamamen insanlık dışı ve Lümeryalı olmayan hareketlerdi. Mercurial yüz ifadeleriyle kediye benzerken, boynunu ve kalçalarını hareket ettirme şekliyle yılanı benziyordu.

Kraliçe aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş hareket ediyor gibiydi, sanki bu dünyadan değilmiş gibiydi. Başını Bamaría'daki kuşların yaptığı gibi çeviriyor gibiydi. Sanki bir kadın bedenine hapsolmuş bir serafim gibiydi.

Bileklerini iki yanında döndürerek yıldızlarını geriye çekti ve ben de ona doğrudan bakmaya çalıştım, sadece nasıl hareket ettiğini değil, aslında neye benzediğini de görmeye çalıştım. Ne kadar odaklanırsam odaklanayım, yüz hatlarını kavramak imkânsızdı. Saçının, teninin ya da giysilerinin hiçbir yerinde parıltı ya da ışık yoktu.

"Gidelim mi?" diye sordu, kolunu babama uzatarak. "Akşam yemeğine katılmak isterim. Uzun zamandır yakın komşular olduğumuz için ne uzun ne de zorlu bir yolculuk oldu." Sesi alışılmadık, bir kristal gibi melodikti: keskin, narin, hafif ama geniş. "Ama şimdi yemek istiyorum. Ve dilimin ucunda biraz şarap var." Parlayan gözleri bana kayd ve yavaşça kırıştırdı.

Boğazım kurudu.

"Hmmm," diye mırıldandı, dudaklarında sinsi bir gülümseme yayıldı. "Ya da daha tatlı bir şey. Ballı bir şey."

Bal likörü gibi mi?

Düşündüm. Başını
salladı.

Kahretsin. Zihnimi düşüncelerden arındırmaya çalıştım. Eğer Afeya seyahat etme yeteneğine sahipse, şüphesiz diğer vorakhlara da sahipti - vizyonlar, zihin okuma. Afeya daha önce de aklıma gelmişti. Onu zihnimde istemiyordum. Anılarımda.

"Elbette," dedi babam, ayakta duran soyluların arasından geçerek onun yanına geldi. Onun koluna girdi ve gülümsemesi genişledi. Afeyan Kraliçesi hiç ziyaretine gelmemiş, Lumeryalılarla görüşmeye tenezzül etmemişti ama şimdi ülkesinde, kalesinde ve kolundaydı. Çekilmez biri olacaktı.

O geçip giderken hepimiz tekrar selam verdik, soturileri tetikteydi ve herkes kılıçlarını çıkarmıştı. Yalnız kaldı; ona eşlik edenlerin olduğundan şüpheleniyordum ama o istemediği sürece onları göreceğimizden şüpheliydim.

Bu da beni tedirgin etti, sanki aramızda dolaşan hayaletler varmış ve onun adına yönelik algılanan herhangi bir tehdide saldırmaya hazırmış gibi. Lümer İmparatorluğu ile Afeyan Mahkemeleri arasında bizi savaştan uzak tutan çok az şey vardı. Ana uzlaşmamız, Lümerlilerin yıldız ateşi madeni çıkarmamıza izin veren toprakları işgal etmesi ve Afeya'nın çeliği dövüp silah haline getirmesi olmuştu.

Ticaret yaptığımızı biliyordum. Bizden beslendiklerini, çaresizlerle ve sürgünde statülerini kaybetmiş yeminlilerle anlaşmalar yaptıklarını biliyordum. Onların topraklarından, Lümerya Okyanusu'na hâlâ derinden bağlı olan yerlerden uzak durduk. Hala damarlarında dolaşan Lumeria Matavia'nın garip büyüüne müdahale etmedik. Ancak tüm eğitimime, yıllarca süren çalışmalarına ve Saray'da geçirdiğim onca zamana rağmen antlaşmamız hakkında çok az şey anlamıştım. Ve onlara zerre kadar güvenmiyordum. Güvensizliğim bana çocukken aşılansmıştı ve

bir erkek olarak güçlendirildi. Bamaria'da kendi gözlerimle görmüştüm. Bir planları vardı.

Ama bu gece ortalıkta . Sorun çıkarmamalı, Kane'in yoluna çıkmamalı ya da babamın öfkelenmesine izin vermemeliydim - yarın hayatta kalmak istiyorsam.

Ve mümkünse Kenna'ya ulaşmalıyım. İyi olup olmadığını görmek için.

Akşam yemeğine annemin yanında, onun kolu benimkine bağlı olarak yürüdüm. Babamın gözleri olmadan birlikte olabildiğimiz nadir fırsatlardan biriydi. Bir kez olsun aramızdaki her şey baskısız, kolay, duruma rağmen sadece anne ve oğulmuşuz gibi hissettirdi.

Annem bana baktı; onun boyunu çoktan aşmıştım. "Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun, Rhyan," dedi o hiç değişmeyen kalın Glemarian aksanıyla. O nadir ve güzel gülümsemelerinden biriyle gülümsedi. Bowen yanımıza geldi ve bakışlarını bana çevirmeden önce ona da gülümsemesini sundu.

"Farklı mı?" Aiden'ın rekonstrüktif cazibesiyle çok ileri gidip gitmediğini merak ederek sordum.

Annemin gözleri benimkileri aradı ve daha geniş gülümsedi. "Her zamankinden daha yakışıklısın. Ama bu senin içinde olduğun kişi yüzünden, kalbim. Seninle gurur duyduğumu biliyorsun, Rhyan. Seninle çok gurur duyuyorum. Kim olduğunla. Olmaya devam edeceğini bildiğim kişi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, onaylarcasına başımı salladım. Bir kez olsun keyfi yerindeydi, bir şekilde özgür görünüyordu, babamdan kurtulmuştu. Büyüyü bozmak istemedim. Ama boğazım ve gözlerim doldu. Bunu çok seyrek duyuyordum, çocukken benim için kullandığı lakabı kullandığını duyuyordum, tapınakta saatlerce birlikte oturduğumuzda bana hikayeler anlatırdı. Bana her gün "kalbim" diye seslenirdi. Hart'ı değil de kalbini kastettiğini ancak yedi yaşına geldiğimde anlamıştım. Bana Ka'mızın adıyla seslendiğini sandığımı fark ettiğinde çok gülmüştü.

Ona gitmeyi bıraktığımdan beri -Lyriana hakkında ona içimi döktüğüm ve onun hiçbir şey önermediği günden beri- etkileşimlerimiz azalmıştı. Şimdi, öyle oldukları için üzgündüm. Bilmiyordum ama ona çok kızgındım. Onu suçluyordum. Son iki yıldır ona ihtiyacım vardı ve onun da bana ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum. Belki de mükemmel değildi. Belki de beni olması gerektiği gibi korumamıştı. Ama belki de bu imkânsızdı. Belki de beni bildiği en iyi şekilde, ona kalan birkaç kaynakla korumuştı, tıpkı benim onun için yapmaya çalıştığım gibi. Herkes için.

Bazen en çok korumak , koruyamadıklarınızın ta kendisidir -kendilerini kurtarmaları gerekenler. Kenna'nın karanlıkta söylediği sessiz sözler aklımdan geçti. Onlara inanmak istemedim. Ama belki de başka seçeneğim yoktu.

En azından bu an vardı. Bu gece annemden aldığım tek şey bu sözler, onun için hâlâ "kalbim" olduğumu hatırlatan bir hatırlatma olsa bile, bunu kabul edebilir ve bir lütuf olarak görebilirdim. Çok az şeyim vardı.

"Kıpırdama," dedi aniden, sesi ancak fısıltı halindeydi. Eli aramızdan aşağı uzandı ve belimdeki deri keseye girdi.

Belli belirsizdi ama kalçamda ek bir ağırlık vardı. Tek kelime etmeden elini geri çekip koluma dayadı, düzgün ve zarif görünüyordu, Imperator'un eşi gibi.

"Neydi o?" Ben sordum.

"Bir hediye," dedi. "Yarın sana yardım etmek için. Yapman gerekeni yapmana yardım etmek için. Ne yapacağını bileceksin. Bunu sadece arkadaşlarına aç. Bu konuda başka kimseye tek kelime etme."

Yemek salonunun dışında, Arkturion Kane'in yanında durduk. Ellerim hemen yumruk şeklinde gerildi.

"Burnunuz nasıl, Majesteleri?" diye sordu.

Annemin eli kolumda sıkılaştı, hafif bir kısıtlama. O sabah yatak odamda neler olduğunu bildiğini o zaman anladım.

Başparmaklarımı parmaklarımın arasında yeniden ayarladım, yumruklarım sıkılaştı, Kenna'ya yaptıklarından başlayarak acının ve çok daha fazlasının karşılığını ona ödetmek için can atıyordum. Ama bu gece değil.

Kendimi toparladım, omuzlarımı zorla gevşettim ve yüzümü nötr bir ifadeye kavuşturdum.

"Burnum mu?" Güldüm. "Ne zamandan beri arkturion görevlerin sana yüzümün özelliklerini düşünme izni veriyor?"

"Daha önce daha iyi görünüyordun," diye hırladı.

"Yüzümü sana bu kadar hoş göstermenin benim işim olduğunu bilmiyordum, Arkturion. Yarın sabah odama gelip o çok arzuladığın görünümü tekrar denemek ister misin? Başka bir özelliğimle oynayabiliriz. Belki saç şeklimi değiştiririz."

"Arkturion," dedi annem tatlı bir sesle, "ben de tam kızınızın yeni elbisesine hayranlıkla bakıyordum. Yeşilin çok güzel bir tonu. Leydi Kenna'ya çok yakışmış."

Kane'in gözleri yarıklara dönüştü ve sonra balo salonuna girdi, protokolü çiğneyerek bizden önce yürüdü.

Annem beni kendisine doğru çekti. "Başlama," diye azarladı. "Yarın için sağlığına ihtiyacın var."

Senatör Oryyan Thorin'le birlikte odaya girdi, her zamanki gibi gösterişli görünüyordu. Aurası saf şiddetten oluşuyordu. Aslında odadaki auraların yarısı da böyle hissetmeye başlamıştı, herkesin kana susamışlığından ve turnuva heyecanından besleniyorlardı.

Ama Thorin'in aurasındaki şiddet daha aşırı hissediliyordu. Ka Oryyan yönetme arzusunu açıkça dile getiriyordu. Kuzey'de iktidarın Kavim arasında el değiştirmesi, Kavim'in her ülkedeki İktidar Koltuğu için savaşa girmesi çok daha yaygındı. Belki de babamın bu kadar uzun süre hüküm sürmesi aslında kutlanacak bir şeydi.

"Ka Oryyan'a dikkat et. Özellikle de Thorin'e," dedi annem. "Yarın için içimde kötü bir his var. Kuzenlerine de dikkat et."

Başımı salladım. Sık sık küçük önseziler dile getirirdi. Bunlar imgelem değildi, somut şeyler değildi ama söyledikleri bazen onun bir vorakh olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu. Hiçbir zaman kesin bir kanıt olmasa da aileden geçtiğine inanılırdı. Eğer olsaydı, Ka Azria'dan çok daha fazlası İmparator tarafından Lumeria Nutavia'dan silinmiş olurdu.

"Kazanmak istiyor," dedim Thorin'e ters ters

bakarak. "Kazanamaz," dedi sessizce.

"Çünkü yapmak zorundayım."

"Kendini kaybetme pahasına değil," dedi, sesi aniden ciddileşmişti. "Peki ya seni kaybetmenin bedeli?"

"Yapmayacaksın."

"Ama baba..." Sustum. Onun emrini biliyordu. Ve eğer başarısız olursam onu bekleyen sonuçları da biliyordu.

"Onun taleplerini unut," dedi, sesi şimdiye kadar duyduğumdan çok daha ağırdı. Aksanı ağır.

"Anne," dedim umutsuzca. "Yapamam."

"Rhyan, kalbim, beni dinle. Başka bir şey duymazsan, bunu duy. Ülkeme hükmedebilir, senin ve benim hayatıma hükmedebilir. Ama her şeye gücü yetmez. Senin kalbine, aklına ya da ruhuna hükmetmiyor. Beni anlıyor musunuz?"

"Ama o tehdit etti-"

"Neyle tehdit ettiğini çok iyi biliyorum. Ve endişelenmiyorum. Her şeye katlandım. Beni korumanın sana neye mal olduğunu biliyorum."

Ağlamak istemediğim için dudakımı ısırdım.

"Seni koruyamayacağımı düşündüğünü biliyorum. Ama şu kadarını yapabilirim. En azından doğru olanı yapabilirim. Onun taleplerine boyun eğme. Kendinin en iyi yanlarını mahvetmesine izin verme - benim hatırım için değil. Bana yemin et."

"Lütfen."

"Sadece yarın hayatta kal," dedi. "Bunu yap, daha fazlasını değil. Birçoğu seni hedef alacak. Ama sen daha güçlüsün. Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok,

Kazanacak bir şey yok. Onun kibri için kendini kaybetme. Sadece hayatta kal. Yaşayın. Ama dikkatli ol." Gözleri önce Thorin'e sonra da bana kaydı.

Mesajını gayet net bir şekilde anlamıştım. Ama hala ne yapacağımı bilmiyordum. Öldürmenin sonuçlarına katlanıp katlanamayacağımı. Öldürmemenin sonuçlarına katlanabilir miydim? Her iki seçenek de imkânsız geliyordu.

"Dikkatli olacağım," dedim ve yerime oturdum.

En sevdiğim insanlar olan Arkturion Kane ve Arkmage Connal ve tabii ki babam ve onur konuğu Kraliçe Ishtara ile birlikte baş masadaydık. Akşam yemeği için balo salonuna giden korteje öncülük eden onlar olmasına rağmen, içeri en son onlar girmişlerdi ve bir kez daha herkes onlar oturana kadar ayağa kalkıp eğilerek ya da reverans yaparak selam vermişti. Babam çok sevinçli görünüyordu ve ellerini çırparak herkesin oturmasını ve hizmetkârların içeri girmesini işaret etti. Bir kez olsun aurası hafifti, güç oyununun ilgisinden sarhoş olmuştu.

Çok geçmeden şarap ve bal likörü şişeleri masalar arasında serbestçe dolaşmaya başladı, peynir tabakları her konuğun önünde durdu ve dumanı tüten ekmek ve yağlarla dolu kaseler mutfaktan yola çıktı.

Annem bana doğru eğildi, konuşmak üzereydi ama babam parmaklarını şıklattı ve annemin sözleri, şimdi sandalyelerimizin arasında duran Bowen tarafından kesildi.

"Majesteleri, Leydi Shakina," dedi saygıyla, sanki orada durmak babamın bir planı değil de dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Bu gece çok güzel görünüyorsunuz."

Annem başını salladı. "Teşekkür ederim, Soturion." Gözleri bana kaydı, özür diler gibiydi. Suçluydu.

Ama o an için özür dileyecek bir şeyi yoktu. Babamdı.

Yanağımın içini ısırdım. Lanet olası babam. Lanet olası İmparatorumuz. Yemekte bir an bile huzur bulmamıza izin vermedi. Bowen'ın araya girmesi gerekiyordu.

Saygılarını sunmak için masaya gelen birkaç misafiri ağırlamak zorunda kaldım. Kuzey ülkelerinden turnuva için gelen birkaç ileri gelen. Hartavia'dan gelen bir grup nefesimi tutmamı sağladı.

Ama senatör orada değildi. Onun yerine annemin kız kardeşi Leydi Sheera ve amcam Marcus yaklaşarak babamı selamlayıp reverans yaptılar. Her ikisi de annemle birkaç dakika geçirdiler, ancak İmparator'un oldukça sinirli bakışları üzerine vedalaşarak yanıma geldiler.

"Yarın için hazır mısın?" Marcus Amca sordu.

"Olabildiğim kadar hazırım," dedim.

"*Alissedari*'yi geri getirmek için." Sheera Teyze başını salladı, olaydan tiksindiği her halinden belliydi. Gözleri öfkeyle babamdan kız kardeşine, oradan da tekrar bana kaydı. Anneme çok benziyordu, saçları aynı kahverengi tonundaydı, gözleri de aynıydı. Gerçi Sheera Teyze'ninkiler daha keskin ve uyanıktı. Babamın, onun hoşnutsuzluğunu hissederek başını kaldırmasını izledim.

Sheera'nın yüzü bir anda değişti, duygusuzlaştı, düşünceleri asaletin beklentileri tarafından yutuldu. Bir Imperator'un beklentileri tarafından. Elini omzuma koydu. "Duyduğuma göre iyi bir savaşçı olmuşsun Rhyan. Baban gibi güçlüsün," dedi başını .

Bunun üzerine gülümsedi; yüzü iğrenç bir şekilde kendini beğenmişti.

"Eğitimimi tamamladım," dedim, babama yaptığı iltifatlara karşı çıkamayacağımı biliyordum ama ona zerre kadar itibar etmek istemiyordum.

"Umarım yarın hiçbir gryphon zarar görmez. Gerçi böyle olacağından şüpheliyim," dedi Sheera Teyze.

Marcus Amca onu hafifçe dürttü ve o da doğruldu.

"Rhyan, Hartavia'yı tekrar ziyaret etmek istersen evimizin kapıları sana her zaman açık." Sheera'nın gözleri önce anneme, sonra kız kardeşine, sonra da bana döndü. Hızlı bir reveransla kraliçeyi selamladıktan sonra amcamla birlikte çıkıp gittiler.

Çevremde bir ışık parladı ve kraliçenin gözlerini üzerimde hissettim. Bowen ağırlığını kaydırdı ve annem öne doğru eğilerek onun dikkatini çekti.

"Ekselansları, sizi ağırlamaktan onur duyuyoruz. Umarım ziyaretinizden ve kocam için düzenlenen şenliklerden keyif alırsınız," dedi annem içtenlikle.

Sorulardan ziyade ifadelerle konuşuyordu, çünkü sorular Afeya'nın cevap vermesine neden olabilirdi ve cevap vermenin bir bedeli vardı. Tehlikeli bir bedel.

"Deneyeceğim," dedi kraliçe, o kristal gibi sesiyle tüylerimi diken diken ederek. "Lumeria'yı ziyaret etmeyeli yıllar oldu. Özellikle de Glemaria'yı. Ama bunu yapmam gerektiğini hissettim."

Babam neşeyle, "Böyle hayırlı bir etkinliğe davetime karşı koyamadınız," dedi. Kadehini ona doğru kaldırdı.

Kraliçe başını ona doğru çevirdi, bu hareket o kadar kuşa benziyordu ki insan yüz hatlarını görünce irkildim.

Ona karşılık vermesini bekledim -herkes her zaman verirdi, herkes her zaman onu yatıştırırdı- ama o sadece dudak büktü ve başını anneme çevirdi.

Omurgamdaki ürperti daha da şiddetlendi. Kraliçe ve annem arasında bir şeyler vardı. Zihinsel bir konuşma gerçekleşiyordu. Bundan emindim.

Bileğini elime aldım.

Ne fark etti ne de kraliçeyle göz temasını kesti. "Anne," dedim endişeyle.

Hala bir şey yok.

Lanet Lumeria'da ne var?

Kraliçeye ters ters baktım. "Glemaria'ya yaptığınız son ziyareti dinlemeyi çok isterim majesteleri," dedim dikkatini annemden uzaklaştırmaya çalışarak.

İşe yaramadı. Kraliçe hâlâ sessiz bir iletişim içinde annemi izliyordu.

Sıra sana da gelecek. Sizin zaten farkındayız. Yıllardır farkındayız, kristal gibi ses zihnimin içinde çınladı.

Sonra Kraliçe İhtar babama baktı, kadehini kaldırdı ve şaraptan uzun bir yudum aldı. "Eğlenmeye çalışacağımı söyledim. Ama korkarım ki şimdiden Gece Toprakları'nı özlüyorum."

Babam artık memnun değildi. "Glemaria'ya bir şans verebilirsiniz, Majesteleri. Eminim ki orası Gece Toprakları değildir. Burada alışık olduğunuzdan çok daha az yıldız var. Ama çok güzel manzaralarımız var. Ve Gryphon Pits restorasyonu muhteşemdir. Arkasva olarak doğum günüm ve yıldönümüm şerefine düzenlenen yarınki turnuvayı oldukça keyifli bulacağınızdan eminim."

"Hiç şüphem yok," dedi buz gibi bir sesle. "Yine de bu, bunların hiçbirinin bana hitap edeceği anlamına gelmiyor."

Babamın aurası alevlendi. Isıran bir kar fırtınası. Dondurucu, hepsi bana yönelikti. Kraliçe Ishtara ile bir yere varamıyordu, bu yüzden doğal olarak benim hatam olmalıydı. Diğer her şey gibi.

"Ve size nedenini söyleyeceğim," diye devam etti Afeyan Kraliçesi.

Odadaki konuklar rahatsız bir şekilde koltuklarında kaymaya başladı. Masaya konulan bardaklar şıngırdadı, çatallar düştü ve tabaklar geriye itildi.

"Son derece endişeliyim. Ziyaretimin sebebi de bu. Bir Arkasva'nın, bir Imperator'un doğum gününe, yıldönümüne gerçekten inandınız mı?

-göz açıp kapayıncaya kadar yaşayan, konumunu daha da kısa bir süre koruyan bir ölümlü- beni, bir kraliçeyi ve

yüksek hanımefendi, benim topraklarımdan? Benim gibi birini çağırarak kadar önemli olduğunuza mı inandınız?"

Yanağımı ısırdım. Eğer babam kraliçeyi çağırarak kadar önemli değilse, kimse değildi.

"Asla çağırmaya cüret edemeyiz. Biz davetiye gönderdik," diye dişlerini sıktı babam.

"Yüzyıllardır içerik okuyorum. Bu bir çağrıydı. Ama bu gece burada olmama rağmen bu çağrıya cevap vermedim. Başka bir amaç için geldim. Gururunuz büyük bir hata yaptı, Majesteleri."

Bu bir tehditti. Anneme baktım ama sakın ve huzurlu görünüyordu, sanki az önce masamızda patlak veren savaştan haberi yokmuş gibi. Babamın soturileri çoktan harekete geçmiş, kılıçlarını çekmiş, dövüş pozisyonlarını almışlardı.

Boynumda boncuk boncuk ter vardı. Bir adım ötede bir soturi lejyonu vardı ama kraliçenin niyeti buysa saldırabileceğinden şüphe duymuyordum. Ve eğer başarısız olursa... Afeyan Mahkemeleri'nin misillemesinin sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum. Tüm Gece Toprakları'nın bizimle savaşa gireceğine şüphe yoktu.

Annem elimi masanın altından tutup kendi ellerinin arasına sıkıştırdı. Yıllardır ondan görmediğim bir güçle, sabitleyici bir tutuştu bu. Ve Bowen'ın içeri girdiğini hissettim, bir şekilde artık annemle benim aramda değildi ama sanki ikimizi de koruyormuş gibi nöbet tutuyordu. Bizi içine alan bir kalkandı. Aralarında küçük bir bakış geçti ve sonra aynı anda ikisinin de bakışları babamın üzerindeydi.

"Sizi temin ederim," dedi babam, tüm gözlerin masamızda olduğunun ve geçen her saniye bir başkasının Afeyan Kraliçesi'nin kendisini küçümsediğini anladığının farkındaydı, "sizi buraya onurlu niyetlerle davet ettim. Bizler komşuyuz. Sınırlarımız boyunca bir sorunu paylaşıyoruz."

"Evet," diye tısladı. "Evet! Ve aramızdaki farkı biliyor musunuz? Biz bir çözüm önerdik. Siz reddettiniz."

"Reddettik," dedi babam, bir soruyu ifade etmekten kaçınmaya dikkat ederek, ama sesindeki belirsizliği herkes duyabiliyordu. "Böyle bir çözümün ne önerildiğinden ne de reddedildiğinden haberim var."

Afeyan Kraliçesi sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Babamın eskortları yaklaştı ve Kraliçe'nin aurası balo salonunun her köşesine yayıldı. Gölgeler alanı kararttı ve aynı hızla gümüş parıltılı yıldızlar belirdi, başım dönene kadar daha hızlı ve daha hızlı tavana doğru döndüler.

Her ten renginden, boyuttan ve şekilden bedenler belirdi, odak noktasına girip çıktılar. Bazılarının yüzleri insan, bazılarınıninki hayvan yüzüydü: geyik, kartal, aslan. Haklıymışım. Çok sıkı korunuyordu ve bizim hiç şansımız yoktu.

Kraliçe İştar parmaklarını şıklattı ve cesetler ortadan kayboldu. "Bir süredir bölgemizdeki akadimler giderek artan bir endişe kaynağı haline geldi. Sayıları daha fazla. Organize olma yetenekleri artıyor. Boğulma'dan bu yana ilk kez birlikte çalışıyorlar. Sadece kolay av avlamıyorlar. En iyileri avlıyorlar. Planları var. Hedefleri var - güç sahibi Lümerliler."

O gece akadim... Garrett da ben de canavarların düzinelerce kurbanın, avın, yiyeceğin yanından geçtiğini görmüştük. Akıllarında hedefleri vardı: Garrett ve ben. Vorakh avlıyorlardı.

Öğrendiğim, daha önce gördüğüm her şeye ters düşüyordu.

Garrett'ın sinirlerini odanın öbür ucunda hissettim, aurası güven vermek için bana uzanıyordu. Sırtım yandı.

"Sayılarının arttığının farkındayız," dedi babam. "Ve biz de endişeliyiz. Ama görebildiğim kadarıyla ne daha akıllı ne de daha organize hale geliyorlar. Belki de gözlemlediğinizi düşündüğünüz şey budur. Ama ben görmedim. Henüz benim lejyonlarıma rakip olabilecek bir Akadim ordusu görmedim. Glemaria, Lumeria'daki en iyi akadim katillerinden bazılarına sahip. Soturi'm daha yeni beş kişiyi öldürdü. Ve dünyaya gelen daha çok savaşçımız var.

her gün. Canavarları avlamak ve sayılarını azaltmak için bu odadakilerden daha iyi eğitilmiş bir soturi yok."

"Yine de bu çabalar akadim'i durdurmada çıta ve kristallerden etkili değil. Özellikle de hatalı sınırlarla." Kraliçe Ishtara'nın sesi daha yüksek, daha keskin, daha kristal ve daha yoğun çıkarken başını çevirdi, ışıltılı gözleri odadaki her bir kişiye o tuhaf kuşa benzer şekilde takıldı. "Gerçekten çok çaba sarf ettik. Artan nüfusu gördüğümüzde, gryphonlarımızı onları avlamaları için eğitmeye başladık. Sizden farklı olarak biz medeniyiz. Gryphonları sadece binicileri taşımak için kullanmıyoruz. Sizin çocukça turnuva ve oyunlarınızda alay konusu olup aşağılanmıyorlar. *Alissedari*'de savaşarak aşağılanmıyorlar. Yıllardır gryphonlarımızı canavarları öldürmeleri için topraklarınıza gönderiyoruz. Peki siz ne yaptınız? Onları vurdunuz. Bebekleri bile."

Kırmızı bebek gryphon. Afeyan gryphonlarının ortaya çıkışındaki artış. Tanrılar. Saldırıdan hemen önce turuncu bir tane görmüştük. Auriel'in belası.

Afeya'lara güvenmezdim. Her zaman bir şeylerin peşindeydiler, komplo kuruyorlardı, pazarlık yapmaya çalışıyorlardı. Habercisi ve Bamaria'da gördüğüm o tuhaf kadın da Lyriana'nın peşindeydi. Ama bu olayda, gördüklerim ve yaşadıklarım yüzünden Kraliçe İştar'a inandım. Başından beri bize yardım ediyorlardı - akadim ile savaşmamıza yardım ediyorlardı - ve biz de onların yüzüne tükürüyor ve bu süreçte masum hayvanları öldürüyorduk.

Askerleri bir görünüp bir kayboluyor, vücutları ancak bir saniyeliğine görülebiliyordu.

Annem sandalyesini bana doğru yaklaştırdı, elleri hâlâ benimkileri tutuyordu. Bowen bir adım geri çekilerek ikimize de biraz alan açtı. "Sakin ol, kalbim. Güvendesin," dedi sessizce. Onun bu güvencesi elini ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemi sağladı. Elimi bıraktım ama sözleri kalbimin çarpıntısını yatıştırmaya yetmedi.

"Siz, Majesteleri," diye azarladı kraliçe, "modeli kaçırdınız. Hepsi Glemaria'nın zararına."

"desen," dedi babam yavaşça, ellerini iki yana açmış, umutsuzca sakın ve kontrollü görünmeye çalışıyordu, "anlamını bilmiyorum."

"Ve öyle de kalacaksınız. Gece Diyarı'nın Yüce Leydisi olarak bu olaylara doğrudan müdahale edemem, zaten ettiğimden daha fazla edemem. Sahip olduğum güç kadar, ben de büyü'nün dünyevi yasalarına ve Tanrıların göksel yeminlerine bağlıyım. Lanetleri gibi. Sık sık durdurmak istediğinizi söylediğiniz tehdidi, büyümeyi azaltmak için elimden geleni yaptım. Çabalarımızı boşa çıkardın. Ve çok daha kötüsünü." Başını tekrar çevirdi ve bakışları Garrett, babası ve Arkturion Aemon'un oturduğu masaya kaydı.

Aemon kaşlarını çatı, gölgeler aurasını doldurdu.

Kraliçe İhtar dudaklarını alaycı bir ifadeyle geri çekti ve başını babama doğru çevirdi. "Düşmanın odanıza girmesine izin verdiniz. Bir gün gelecek, daha hızlı hareket etmediğiniz için, Boğulma'dan bu yana İmparatorluk'ta görülmemiş bir güç ve yıkımın serbest bırakılmasını engellemediğiniz için pişman olacaksınız."

Boğazım düğümlendi, bir anım su yüzüne çıktı.

Büyük bir hata yaptınız. Bu kız İmparatorluk'taki herkesin sahip olduğundan daha fazla güç ve yıkım yaratma potansiyeline sahip. Onu kontrol etmediğimiz güne pişman olacaksınız.

Bunlar babamın Bamaria'da, Arkturion Kane ve Lyriana arasında bir evlilik sözleşmesi için pazarlık yapmayı bırakması konusunda onu ikna ettikten hemen sonra bana söylediği sözlerdi. Ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Hâlâ da anlamıyorum. Ama Kraliçe Ishtara'nın sözlerinin onunkilere bu kadar yakın olması ya da Lyriana'nın bir şekilde siyasi planlarımıza ve olaylarımıza dahil olduğu ve sonunda onu kurtarmadığım ama daha savunmasız bıraktığım iması hoşuma gitmemiştir.

Kraliçe Ishtara'nın gözleri bana takıldı ve başını salladı.

Evet. Biz de onun farkındayız. Daha fazla endişelenmeniz gereken başkaları da var. Ama henüz değil.

Aemon'a bir kez daha tepeden baktı ve acaba Lyriana'nın içinde bulunabileceği tehlike konusunda onu uyarıyor muydu? Tanrım, umarım öyledir. Ve umarım onu dinler, korurdu.

Kraliçe kadehini bıraktı, anneme gülümsedi ve parlayan Afeyan gözlerini babama dikti. "Doğum günün kutlu olsun, Imperator. Uzun hükümdarlığınız *Tovayah maischa*." Kraliçe Ishtara'nın sözleri havada asılı kaldı ve odada yankılandı. Sonra ortadan kayboldu.

BABAM akşamki törenin geri kalanında bizi aceleye getirdi, utanç içindeydi, egosu pamuk ipliğine bağlıydı. Son kadeh şarap servis edildiği anda yemeği aniden durdurdu; kraliçeyle yaşadığı başarısızlıktan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak istiyordu.

Hepimiz aceleyle Katurium'un arenasının ortasındaki alana getirildik. Her bir Kavim için bir sancaktarın arkasında sıraya sokulduk. Dario, Ka DeTerria için en büyük sıranın arkasındaydı. İktidardaki Ka olarak Ka Hart en son ilan edilmişti, bu da arenanın iç salonlarının karanlığında Bowen'ın nefesi ensemde bir saatten fazla durmak zorunda kaldığım anlamına geliyordu. Onun Ka'lığı yüzünden Garrett'ı erken kaybetmiştik ve ben de beklerken Ka Oryyan ve Thorin'in bana dik dik bakmalarına katlanmak zorunda kalmıştım. Annemin uyarısı tekrar tekrar aklıma geldi. Sonunda arenaya çıkabildiğimde, Arkturion Kane'in sesi stadyumda gürledi.

"Ekselansları, Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Veliahtı, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey İmparatoru."

Sahaya girip ortada dönerek gösteriyi izlemeye gelen tüm Glemarian soylularına dönüp baktığımda kalabalık tezahürat yaptı. Stadyumdaki koltukları daha önce hiç görmediğim bir şekilde doldurmuşlardı.

bir santimlik boş alan vardı. Herkesin elinde mühür bayrakları vardı ve onları başlarının üzerinde sallıyorlardı. Sadece Hartavia'dan Ka Telor'u temsil eden teyzem ve eniştem hoşnutsuz görünüyordu.

Tribünlerde babamı gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı, İmparator'un oturma yeri ayrılmıştı ve etrafı kişisel korumalarıyla çevriliydi. Kılıcını sıkıca kavramış, kabzasından kurtulmuş, ucu bacaklarının arasında yere saplanmıştı. Öfkesinin bir itiş sahaya doğru ilerledi, neredeyse beni geriye savuracak ve havadaki zaten yoğun olan soğuğu daha da artıracaktı.

Annem ilk kez sakın görünüyordu ve bu midemde huzursuz bir his bıraktı. Yıllar içinde aurası azalmış, yumuşak ve itaatkâr bir şeye, babamın öfkesi ve gücüne karşı bir gölgeye dönüşmüştü. Ama tam o anda, onun enerjisini yatıştırarak neredeyse bana ulaştığını hissedebiliyordum.

Arkturion Kane yanından bana ters ters baktı. Ve annemin yanındaki koltukta sert bir şekilde oturan Kenna'ydı. Gözlerimiz kısa bir an için buluştu, sonra kucağına baktı, saçındaki örgü alevlerin altında parlıyordu.

Adım tekrar tekrar haykırıldı. Ve soyluların altın ve gümüş paraları teslim edişlerini izledim.

Bahisler oynanmıştı.

Babamın önünde beklendiği gibi eğildim ve ciddiyetle önümdeki ateşe doğru yürüdüm, alevler tapınaklarımızın ebedi alevleri gibi renk değiştiriyordu. Yeşil renge ulaştığında, bana verilen ve üzerinde adımın yazılı olduğu parşömeni çıkardım. Ve sonra onu ateşe attım, tükürmesini ve duman çıkarmasını, kordan başka bir şeye dönüşmemesini izledim.

"Ben, Lord Rhyan Hart, Alissedari'ye giriyorum," diye bağırdım, sesim Katurium'dan yükseliyor, alevlerden yayılıyor gibi görünen bir büyüyle taşınyordu. Arkmage Connal diğer tarafta durdu, ağzı acımasızdı ve bir an için ipleri hissettim, etrafımda dolanan bağları hissettim. Her zaman çok yakın, çok mevcut olan bağları.

Yutkundum ve devam ettim. "Bu turnuvaya Ka Hart'a şan getirmek için onurla katılıyorum. Babamın, Ekselansları İmparator Hart'ın, Kuzey İmparatoru'nun, Glemaria'nın Yüce Lordu'nun büyük hükümdarlığını kutlamak için katılıyorum. Ve dostlarımın yanında savaşıyorum." Garrett ve Dario'yu Ka Aravain ve Ka DeTerria mühürlerinin altında dururken buldum.

Sonra geri adım attım. Arkmage Connal esasını öne doğru eğdi ve parıldayan bir ip patlaması öne doğru fırladı.

Dehşet içinde geriye sıçradım; sınıf arkadaşlarımdan gelen kahkahalar midemi bulandırdı.

Bu bir bağdı. Ama korktuğum gibi bir ip değildi. Bu sadece bileğimin etrafına bir bilezik gibi düzgünce sarılan tek bir gümüş kelepçeydi. Beni turnuvaya, onurla katılacağıma dair verdiğim söze bağlayacak bir şey. Ve gryphonum Gryphon Çukurları'na dönmezse beni bulmanın bir yolu olacaktı.

İstesem de istemesem de artık resmen *Alissedari*'nin bir parçasıydım. Ve hala nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Babamın emirlerine uyabilir miydim, yoksa annemin isteğini riske atabilir miydim?

Sonra, gözleri öfke ve şiddetle dolu, sahada bir aşağı bir yukarı dizilmiş diğer rakiplerimle yüzleştim.

Auraları bana doğru uzanan zehirli bir gaz gibiydi. Ve annemin uyarısı düşüncelerimde çınlarken, kavgalar başladığında... başka seçeneğim olmayabileceğini fark ettim.

Törenin ardından babamın şerefine bir kadeh daha kaldırılmış ve gümüş bant takan her savaşçı evine gönderilmeden önce su dansçıları tarafından bir gösteri yapılmıştı.

Bildiğim kadarıyla kutlamalar, egosunu yatıştırma ve doğum günü arifesinde onu övme çabaları bütün gece devam edecekti. Şenlikler sabah yeniden başlayana kadar devam edecek ve herkes Gryphon Pits'e varana kadar sürecekti. Orada daha fazla eğlence olacağını varsaydım

soylular her bir gryphon binicisinin arenaya girmesini beklerken sağlanacaktı. Onlar ölümü beklerken.

Aiden'la birlikte Dario ve Garrett'in dairesine doluşmuştuk. Bizimle gelmesi için Kenna'nın dikkatini çekmeye çalışmıştım ama bana bakmayı reddetmişti. Onun yerine sessizce Arkturion Kane'i Seathorne'a kadar takip etti.

"Orada ne oldu öyle?" Dario kapıyı kapatır kapatmaz sordu. "Sence kraliçe doğruyu mu söylüyordu?"

Aiden başını salladı. "Bir Afeyan'ın sözlerine inanmaya pek meyilli değilim. Ama bence baban Rhyan'ın başına gelenler kadar önemli değil. Bu, ülkelerimiz arasındaki ilişkiyi zora sokacaktır."

"Az bile," diye mırıldandım.

Garrett, "Bu konuda endişelenemeyiz," dedi.

"Bir turionun oğlu için söylemesi kolay," diye tersledi

Dario. "Hey! Benim babam da Konsey'de!"

"Benimki de lanet olası Arkasva," dedim. "Ama Garrett haklı. Yarın için endişelenmeliyiz."

Kapı çalındı ve kapının altına küçük bir parşömen sıkıştırıldı.

Aiden asasını hafifçe vurarak parşömeni Garrett'a uzattı. Bir gryphon sembolüyle mühürlenmişti. Artem'den gelmişti, mühür bir yıl önceki mektubundakiyle aynıydı.

"Talimatlar," dedi Garrett, gözleri parşömende gezinirken. "*Alissedari*'ye girecek olan herkes sabah saat birde yataklarında olacak; botlarını ve zırhlarını giymiş, erzaklarını hazırlamış olacaklar."

"Çeyrek saat sonra," dedim yanağımı ısırarak. "Neden şimdi?" Dario sordu.

Aiden mektubu Garrett'tan aldı ve kendi kendine okudu. "Muhtemelen oyun alanını eşitlemek için. Herkesin bir an önce plan yapmayı bırakmasını

aynı zamanda." Kaşlarını çattı. "Misafir kabul edilmiyor."

"Yalnız bir geceyi idare edebilir misin?" Dario kollarını bir aşık gibi kendine sararak alay etti, elleri yanlarında aşağı yukarı dolaştı.

Garrett, "Kapa çeneni," diye tersledi ama Aiden'a özlemle bakmaya başlamıştı bile.

Aiden nefesini içine çekti. "Yarın güvende ol. Kazanman umurumda değil. Kahraman olmana gerek yok, sadece hayatta

kal." Annemin söylediklerine çok benziyordu.

"Yapacağım, Ai," diye söz verdi Garrett. "Beni gryphon sırtında gördün. Endişelenmeyin."

Garrett savaşçı olmasına rağmen, Aiden onu kucağına çekti, elleri öpmek için yüzünü kavradı. Birkaç saniye içinde Garrett'ın elleri Aiden'ın koyu kumral saçlarını çekiştirmeye başladı, aralarındaki tutku her zamanki gibi güçlüydü.

Dario'nun kaşları çatıldı ve odanın diğer ucundan tedirgin bir şekilde beni izlerken kollarını serbest bıraktı.

"Yarın ikimizden biri ölecek," dedi ağır bir sesle. "Dario!"

Bağırdım. "Öyle deme amına koyayım."

Garrett Aiden'a sarılmayı bıraktı. "Cidden dostum. Ne oluyor lan? Yarın kimse ölmeyecek."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Dario. "Orada kana susamışlığı hissetmedin mi? Kimse bu işin bitmesini beklemeyecek. Akademi'nin yarısı haftalardır öldürmeye susamış durumda. Bu iş çabucak bitecek."

"Bu bizden biri olacağı anlamına gelmiyor," dedim, yine de içimden bir ses merak ediyordu - ben olsaydım işler daha kolay olur muydu? Daha basit? O zaman seçim yapmak zorunda kalmazdım, kendimi kaybetmezdim. Bir can almak zorunda kalmazdım. Hayır. Bu düşünceleri aklımdan geçiremezdim. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve bu gece bunun için uygun bir gece değildi. Uzun zamandır uyuduğumu hisseden parçam uyanmışken, yaşamak isterken olmazdı. Yerine getirmem gereken bir yemin varken olmazdı. Arkadaşlarımı korumak için.

Garrett kendinden emin bir şekilde, "Hiçbirimiz olmayacağız," dedi.

Dario boğazının altından bir ses çıkardı. "Eminim diğer tüm soturi ittifakları da şu anda aynı şeyi söylüyordur."

"Bu ittifaklardan biri yanlış," dedi Aiden sessizce.

"Ama biz değil," dedi Garrett şiddetle.

Aiden'ın boğazı düğümlendi. "Hayır. Biz değiliz."

Dördümüz arasındaki gerilim aniden çok yoğun, çok gerçek oldu. Oradan çıkmam, zihnimi ve bedenimi sakinleştirmem, dinlenmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Eğer hata yaparsak, bunun benim yüzümden olacağına dair içimde bir his vardı. Thorin'in gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Ka'sının sırtıma bıraktığı izi. Annemin uyarısını.

Her zaman ana hedef ben olacaktım. Savaş kliniklerinde ve habibellumlarda en güçlü soturion bendim ve bunu herkes biliyordu. Ve ben Veliaht'tım. Eğer biri *Alissedari*'de kendini kanıtlayacaksa, bu en zayıf soturionu öldürerek ya da en kolay cinayeti işleyerek olmayacaktı. En güçlü olanı hedef alırlardı. Beni hedef alırlardı.

Yapabilir miydim? İş o noktaya gelirse, bir can alabilir miydim? Babamın açıklamasından bu yana her düşündüğümde olduğu gibi bu düşünce de midemi bulandırdı.

Evimin anahtarı için kemer çantamı açtım ve sonra annemin oraya bir şey koyduğunu hatırladım. Etrafıma bakınırken, tanımadığım nesneleri neredeyse aynı anda hissettim ve elimi etraflarına kapattım.

"Ne?" Dario sordu, beri beni inceliyordu. Elimi açtım. Dudaklarımdan bir nefes kaçarken gözlerim büyüdü.

"Vadati taşları!" Aiden söyledi.

"Ben Moriel'e." Garrett ayağa fırladı.

"Üç tane var," dedi Dario. "Onları nasıl aldın?"

Yutkundum, bir başka zoraki yemine ya da sırra daha bağlı kalabileceğimden emin değildim. Bunları bulundurmak kelimenin tam anlamıyla yasa dışıydı. Annemin bunlara sahip olması tutuklanma sebebiydi.

hiç ihanet etmedi. Konuşan taşların çok sınırlı bir kısmı Boğulma'dan kurtulmuştu ve her bir taşın bulundurulması ve kullanılması İmparatorluk'a kayıtlıydı ve sıkı bir şekilde denetleniyordu. Annemin Ka'sında nesilden nesile yadigâr olarak aktarılan ve kayıtlara geçmemiş olan bu taşlar hariç.

"Benim de kendi yöntemlerim var," dedim sonunda arkadaşlarıma. "Onlar ödünç. Sadece yarın için. Bizim için."

Aiden başını salladı. "Onlar yasadışı." Dario

sıkıntıyla homurdandı. "Ne istiyorsun?"

"Aiden, biliyorum," dedim. "Ama onlara ihtiyacımız var. Onları yarın kullanabiliriz -Turnuva boyunca iletişim halinde kalın, birbirinizi tehlikeye karşı uyarın, birbirinizin arkasını kollayın."

Garrett sıırttı. "Bu mükemmel." "Ve yasadışı!" Aiden tersledi.

Garrett kaşlarını çatı, eli rahatsız bir şekilde kemerinin üzerinde gezindi.

"Özür dilerim," dedi Dario, "ne olmuş yani? Arkadaşlarının ve hayatının büyük aşkının yardım çağırarak için bir yolu olmasını istemiyor musun? İletişimde kalmak için?"

"I..." Aiden üzgün görünüyordu. "Kimsenin başının belaya girmesini istemiyorum. Sonuçları çok daha kötü olabilir. Ve hepiniz fazlasıyla yetenekli savaşçılarsınız."

"Yarın herkes öyle ya da böyle hile yapacak," dedim. "Bu kimseye zarar vermez. Sadece bize yardımcı olur. Ve başımız belaya girmeyecek. Bunu sadece acil durumlar için kullanacağız, eğer ayrılırsak."

Aiden'ın aurasındaki gerginlik sonunda dağıldı ve başını sallayarak onayladı.

"Güzel, o zaman karar verildi." Bir adım öne çıkarak bir taşı Dario'nun açık avucuna, üçüncüsünü de Garrett'inkine yerleştirdim. Garrett kendi taşını Aiden'a vermeden önce dördümüz arasında bir anlık ağır bir sessizlik oldu.

Aiden kaşlarını çatı. "Ama ben turnuvada değilim."

"Hayır," dedi Garrett, "ama halkalara girmeden önce gryphon'larımızı talep ederken başımız belaya girerse, yanımızda sen olacaksın. Üçümüz birlikte hareket edeceğiz. Ben Dario'yla paylaşacağım. Zaten aynı apartmandayız, büyük ihtimalle birlikte gideceğiz."

Aiden'in parmakları hâlâ emin değilmiş gibi taşın etrafında kapanıp açılıyordu ve Garrett'in onun sırrını, yani *bizim* sırrımızı öğrenmesinden ne kadar endişelendiğini düşündüm. Kurallar onun için gerçekten önemliydi. Ve Garrett onun bu yönüne gerçekten saygı duyuyordu. Ama sonunda Aiden başını salladı ve mavi büyücü cüppesini üzerinden geçirerek taşı kemer cebine yerleştirdi.

Benimkini çantama geri koyarken Garrett ile hızlıca bakıştık. Çanlar çalmaya başladı. Gün sona ermişti. Bir an için onlara söylemeyi düşündüm. Onlara gerçeği söylemeyi. Kazanmam gerekiyordu. Kazanmak zorundaydım. Ve bana yardım etmelerine ihtiyacım vardı.

Ama yapamadım. Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum, onlardan beni desteklemelerini istemenin neye mal olacağını biliyordum. Hepimiz neye bulaştığımızı biliyorduk... ama bunu bu şekilde önceden planlamak... kazanmak için öldürmeyi planlamak, açıklayamadığım bir düzeyde yanlış geliyordu.

Sadece hayatta kal. Annem de böyle demişti.

"Gitmem gerek," dedim. Neyse ki çoktan zırhımın içindeydim. Yatağa düşebilirdim.

Aiden Garrett'ı tekrar kucağına çekti, parmakları sarı saçlarını karıştırıyordu. İkisi de aynı anda soluk soluğa kalmış gibiydi, auraları birbirine karışıyor, eşsiz ve güçlü bir şeye dönüşüyordu. Auraların böyle bir şey yapması nadir görülen bir şeydi. Sadece bağlantı gerçekten derin olduğunda auralar birleşirdi. Garrett iniltisini gizlemeye çalışarak Aiden'a doğru bastırdı. Arkadaşlarımı yüzlerce kez öpüşürken görmüştüm ama hiç böyle, son öpüşmeleri gibi olmamıştı.

Kalbime ağır bir şey yerleşti. Lyr ile öpüşmemiz, ilk öpüşmemizdi. Aynı zamanda son öpücüğümüz müydü?

Rahatsız etmek istemediğim için geri çekildim. "Sabah görüşürüz."

"Sabah görüşürüz," dedi Dario, yumruğunu kalbine bastırarak. "Yarını atlatacağız. Üçümüz birden."

"Hayatım üzerine," diye yemin etti Garrett.

"*Me sha, me ka*," dedim, sözlerimin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissederek. Ben.

Bir dakika sonra dairemdeydim, zırhımı düzeltiyordum, kemerimi, silahlarımı, eldivenlerimi emniyete alıyordum. Çanlar çalmayı daha yeni bırakmıştı. Kalbim ağırlaşmıştı, yatağıma uzandım, bir saat bile uyuyamayacağımdan emindim.

Gözlerimi kapattım, nefesimi tutmaya çalıştım. Bir noktada rüyasız bir uykuya daldım. Uyandığımda gün ışıyordu ama yattığımdan bu yana neredeyse bir dakika bile geçmemiş gibiydi. Kapım pat diye açıldı.

Bir anda ayağa kalktım, ellerim bıçağıma uzandı, gözlerim Bowen'ın varlığını aradı ama o hiçbir yerde yoktu.

Odadan iki karanlık figür geçti. Duruşumu genişleterek ikisini de izledim, kimliklerini çözmeye çalıştım ama kapüşonlu pelerinlerinin altında maske takıyorlardı.

Bowen'ı çağırmak için ağzımı açtım ama yabancılar tepki veremeyeceğim kadar hızlı üzerime geliyorlardı. Bir elim kılıcımı tutarken, diğer elim hançerimi sallıyordu.

Bir bez ağzımı kapatarak bağırmamı engelledi. Aşırı keskin kokuyu çok geç fark ettim.

Odamdan çıkarıldığımda gözlerim kapanmaya başladı, görüşüm bulanıklaştı.

CHapTer

THlrTeen

G rpererek gözlerimi açtım, ışığı engellemek için kolumu alnıma götürdüm, soluktu ama bir şekilde yine de bunaltıcıydı. Bileğimdeki gümüş bant dikkatimi çekti.

Soğuk hava tenimi örttü. Ayak parmaklarım botlarımın içinde uyuşmuştu ve soğuk, şiddetli bir rüzgâr üzerimden geçti. Deri eldivenlerimin arasından görünen parmak u larımla neredeyse donmuştu. Dışarıdaydım. Ve hareket ediyordum.

Alnıma ıslak bir şey düştü. Kar taneleri. Zalim kahkahalar etrafımı sardı.

"Kapa  eneni. Uyanmadan önce neredeyse  l me yuvarlanıyordun." Garrett'tı.

Gözlerimi kısıarak, kendimi yavaşça bir koltuğa ittim. Pelerinime daha fazla kar tanesi düştü.

"Nihayet bize katılıyorsunuz majesteleri." Bu alaycı ses Thorin'e aitti.

Gözlerimi sonuna kadar açtığımda dağ kayalıkları ortaya  ıktı. Bir çeşit salın üzerinde u uyorduk. Bacaklarımın altından geçen deri bantlar bizi altımızdaki gryphon'a bağlıyordu. *Alissedari* başlamıştı. Saatler  nceki kaba uyanışım benim ulaşım  ağrımdı ve şimdi gryphonlarımızı almak için    konumdan birine bırakılıyorduk.

Basitçe, uyanık ve uyuşturulmamış olarak alınabilirdik. Ama içimden bir ses babamın bunun herkes için ne kadar kafa karıştırıcı olacağından zevk aldığını söylüyordu. Herkesi nasıl gereceğini ve saldırıya hazır hale getireceğini.

Hızlı bir sayım yaptım ve neredeyse iki düzine soturinin etrafımı sardığını gördüm. Yakınımda üç gryphon daha uçuyordu ve hepsi de sırtlarında aynı yükleri taşıyordu. Rakiplerimi daha iyi görebilmek için Garrett'a yaklaştım.

Elbette Thorin benim yanımdaydı ve etrafı çevriliydi, hepsi Ka Oryyan üyesiydi, çoğu başarılı çıraklardı, kuzeni Sev de dahil. Dün gece Thorin'in etrafında dolanıp durmuş, bana ters ters bakmıştı. Sırf daha hızlı koştuğum için yıllardır benden nefret ediyordu. Daha önce onu hep görmezden gelmişim ama şimdi çok yakınımdaydı ve çok cesur davranıyordu. Ve işleri daha da heyecanlı hale getirmek için, Ka DeTerria-Dario'nun kuzenlerinden birkaç soturi ile birlikte oturuyorduk, hepsi de bizden şiddetle nefret ediyordu, çünkü Dario her onlarla kavga etmekte ısrar ediyor ve bizi onu desteklemekten başka seçeneğimiz yok.

Dario'nun geriye çekilmiş ve gümüş boncuklarla işlenmiş kıvrıcık saçlarını aradım. Bizim gryphon'umuza binmiyordu ama diğerlerinde de yok gibiydi.

"Dario?" Garrett'a fısıldadım.

Garrett sessizce, "Bizi ayırdılar," dedi.

Ufka bakarak üç yerden hangisine doğru gittiğimizi anlamaya çalıştım ama tek söyleyebildiğim batıya doğru gittiğimizdi; bu da Akademi'den ne kadar uzakta olduğumuza bağlı olarak üç vahşi bölgeden herhangi biri anlamına gelebilirdi. Gryphon Çukurları kuzeyde, Glemaria'nın sıradağlarının merkezinde inşa edilmişti. Vahşi doğanın tamamı güneydeydi.

"Aşağı indiğimizde onunla bağlantı kurabiliriz," dedim. "Nerede olduğunu öğrenir, birlikte uçar, birbirimizin arkasını kollarız."

Garrett yine başını salladı ve kalçasını bana doğru eğdi. "Yapamayız," dedi ve deri kesesini iterek açtı.

Annemin berrak ve beyaz Vadati taşı ortada duruyordu.

"Aiden onu geri mi verdi?" Çoktan sinirlenmiş bir halde sordum.

"Hayır." Garrett'ın sesi karardı. "Dario ve ben uyumadan önce yer değiştirdik. Kaybedeceği için gergindi."

"Siktir!" Önüme baktım. Dario'nun bize ulaşacak bir yol olmadan tek başına kalması felaket olabilirdi.

"O iyi olacak. Al bakalım. Bir şeyler yemelisin." Garrett küçük bir çantayı kucağıma itti. Çekip açtığımda bir dizi kuruyemişle karşılaştım. Garrett elinin altında atıştırma bulundurma konusunda her zaman iyiydi ve şimdi özellikle iyiydi. Avlanmak ya da yiyecek aramak için zaman ayırmazsak, bütün gün yiyeceğim tek şeyin bu olacağını hissediyordum.

"Yeterince aldın mı?" Ben sordum.

"Ye. Aiden üç gün yetecek kadar fındık paketledi."

Yavaşça çiğnemeye başladım, gryphon'umuzun taşıdığı muazzam ağırlık sayesinde ne kadar yavaş hareket ettiğini fark ettim.

"Saat kaç?" Garrett'a sordum.

"Son çanları saydığımı göre, öğleyi biraz geçiyordu." Kaşlarımı çattım. "Bu kadar uzun süre dışarıda kalan başka biri var mıydı?"

"Hayır. Ama bunu kişisel algılama. Dün arkturion tarafından suratına iki yumruk yiyen başka kimse de yoktu."

Hazırladığım mataraya bakarak inledim, umutsuzca su yerine kahve olmasını diledim.

"Bundan emin misin?" diye sordum. Egoist olmaya çalışmıyordum. Arkturion tarafından tam güçle yumruklandığımı biliyordum. Dün ne kadar incindiğimi biliyordum. Ama gücümü, enerji seviyemi ve iyileşme süremi de biliyordum. Dozajım diğerlerinden daha ağır olmadıkça, herkesten daha uzun süre baygın kalmam için gerçek bir neden düşünemiyordum.

Garrett omuz silkti ve bileğindeki gümüş kayışa baktı.

Rüzgâr şiddetini artırdı ve gryphon aniden düştüğünde kalbim boğazıma saplandı. Vakit gelmişti.

Vahşi doğanın en batısına, Glemaria'nın en yüksek dağları olan Allurian Geçidi'nin altındaki ormanlık alana gelmiştik. Geçit, insanların yaşadığı İmparatorluğun batı sınırını kesiyordu. Buraya sadece birkaç kez gelmişim ama tahminime göre hem insan hem de Hartavian sınırına oldukça yakındık.

Çukurlara ulaşmak için kuzeydoğuya doğru bir yolculuk planlamamız gerekecek.

Gryphon'umuzun kanatları daha da genişlerken Garrett omuzlarını yuvarladı ve boynunu iki yana uzattı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. Rüzgâr bize karşı daha sert esiyordu, orman zemini görüş alanımızdaydı. Etrafımızda bir düzineden fazla gryphonun ciyaklama ve hırlama sesleri vardı.

Kılıçlarımıza uzandık, ağaç tepelerinin altına süzülüp bizi ormanın karanlığına götürürken gryphon'dan kurtulmak için savaşılmaya hazırlandık. Allurian Geçidi'nin kayalıkları artık görünmüyordu.

Yere indiğimiz anda ağaçların arkasından bir büyücü çıktı ve asasını gryphonumuzun bacağındaki ipe doğrulttu. Grubumuzdaki diğer gryphonlar yere vurdu ve o da asasını boğazına doğrultmadan önce aynı hareketi tekrarladı.

"*Alissedari*'nin ilk bölümüne hoş geldiniz," dedi, sesi ağaçların arasından yükseliyordu. Kar daha kuvvetli yağmaya başladı ve gökyüzü karardı. Gryphonlar onun ötesinde hırladı ve hırladı, oyun güreşi yaptı ve birbirlerinin üzerine atladı, bağırışları büyücüyü boğan dönüştü. Sesini ikinci kez yükseltti. "Hepimiz Ekselansları İmparator Hart'ın onuruna, bugün onun doğum gününü ve uzun ve başarılı yönetimini kutlamak için savaşıyoruz. Bugün kendi onurunuzu bulmanız dileğiyle."

Herkes alkışlarken kaşlarımı çattım.

Ardından sözlerine şöyle devam etti: "Hepiniz dün gece ve bağlarınızla içeri girdiniz. Şimdi, boruyu üflediğimde turnuva gerçekten başlıyor. O anda, binmek için bir gryphon bulacaksınız. Göreviniz gryphon'unuzu sahiplenmek, binmenize izin verecek kadar evcilleştirmek, başka bir soturion'un

canavarınızı almaz ve yön duygusuna sahip olup Gryphon çukurları'na varırsınız."

Birkaç soturi buna kıs kıs güldü ama ben gryphonları izliyor, ağaçların arasında bulunan birkaç tanesini sayıyor ve küçük açıklığın ötesinde başkalarına dair işaretler arıyordum. Bronz bir kuyruğun gölgesi bir görünüp bir kayboluyordu.

"ukurlara vardığınızda, turnuvanın fiziksel bağlarına gireceksiniz ve turnuva bitene kadar ayrılamayacaksınız. Gryphon'unuzdan düşerseniz, onu kaybedersiniz ama yürüyerek turnuvada kalırsınız. Zafer kazanıldığında, bilek bağlarınız yok olur. Yeterli sayıda gryphon yok. Yarınızdan fazlası bugün yarışamayacak ama *Alissedari*'ye bağlı kalacaksınız."

Birkaç soturi ağırlıklarını kaydırırken Garrett bana bir bakış attı, parmak eklemleri beklentiyle çatırdıyordu.

"Korna çaldığında, sürüşünüzü sahiplenmek ve fethetmek için savaşıacaksınız. Başarısız olursanız diskalifiye olursunuz. Hiçbir gryphon çukurlara iki binici taşıyamaz. Bugün sadece bir kişi kazanabilir. İyi şanslar."

Herkes pozisyonunu aldı; ya koşmaya hazırlanırken bir ellerini yere koyarak alçak çömelme pozisyonuna geçtiler ya da elleri bıçaklarının üzerinde, hamle yapmaya hazır bir şekilde dik durdular.

Korna aldı.

Soturiler hemen birbirlerini itip kakmaya, gryphon'un sırtından atlarken diğer savaşçı arkadaşlarını yere düşürmeye çalıştılar. Alakta olmasına rağmen, hâlâ oldukça büyük bir sıramamız vardı. DeTerria soturileri bir araya toplanırken ve Thorin, Sev de dahil olmak üzere kendisine sadık olanları bir araya getirirken Garrett'la gözlerimi kilitledim.

Soturilerin çoğu yanlara doğru ilerliyor, gryphon'un kanatlarından aşağı inmeye çalışıyordu. Ama kimse kuyruğa yönelmemişti.

Çenemi ona doğru salladım ve Garrett kaşlarını çattı.

"Arkadan ekil," dedim çabucak.

"Bu daha büyük bir sıçrama," dedi. "Oradan çıkarsak herkesin gerisinde kalırız."

"Doğru yaparsak olmaz,"
dedim. "Yani...?"

Küçük bir baş selamı verdim. İnişi kontrol etmek için vorakh'ımızı orada kullanabilirdik. Bu bir riskti ama diğer tüm seçenekler de öyleydi.

Kapüşonumu başıma geçirdim. Garrett da aynısını yaptı. Aiden'in cazibesi sayesinde malzeme yüzümüze yerleşirken dış hatlarımız bulanıklaştı.

Havalandık, kenara doğru koştuk ve atladık. Düşüşün yarısında başardım. Kendimi yerde gördüm, karnım çekiliyordu. Botlarım yere değdi ve Garrett hemen yanımdaydı.

"Hadi!" Bağırdım ve gryphon'un ön tarafına doğru koştuk, hâlâ kanatlardan aşağı inmeye çalışan soturilerin yanından geçtik.

Diğer iki gryphon'dan gelenler daha hızlı kaçmışlardı. Şimdiden düzinelercesi tarlalarda savaşıyor ya da ağaçlara doğru koşarak haydut yaratıkların izini sürmeye çalışıyordu. En az üç soturi şimdiden karda baygın halde yatıyordu.

Bu gryphonlar vahşiydi. Bazıları *Alissedari* ile hiçbir şey yapmak istemediklerine çoktan karar vermişlerdi ve zaten az olan avlarını daha da azaltarak uçup gidiyorlardı.

Bir gezinti için fazla vahşi olan kızgın bir gryphon gümüşü kanatlarını fırlatarak Ka Oryyan'dan beş soturiyi yere düşürdü.

Ka DeTerria'dan bir soturion gryphon'un neredeyse siyah kanatlarına atlamayı başarmıştı ama onunla birlikte üç kişi daha atlamıştı ve dördü de gryphon onları aşağı atmakla tehdit ederken mücadele ediyordu.

"Ormanın derinliklerine gitmeliyiz," dedim. "Hiçbirini istemiyoruz. Bunlar, çok tedirgin olacaklar. Arkada daha fazlası olduğunu biliyorum." Gryphonların binmemize ya da talimatlara uymamıza izin vermeme olasılığı

biraz fazla gerçektir - eğitimsiz ve denenmemişlerdi. Sizi istemeyen bir gryphon'a zorla binmek ölmenin bir yoluydu.

Garrett ve ben bir küme ay ağacının arkasına geçtik. Yaprakları bir araya gelerek bizi neredeyse karanlıkta bıraktı. Kuyruğu gördüğüm yeri bulmak için bir başka ağacın arasından geçtik. Birkaç metre öteden gelen alçak bir hırıltı, hışırdayan yapraklarla birleşince iyiye işaret oldu. Koşarken zemin soğuktan sertleşmişti, bu da botlarımızın sesini duymamızı kolaylaştırıyordu. Bizi ele vermemesini umarak durdum ve bir ağaç gövdesine yaslanarak Garrett'a bizi takip etmesini işaret ettim.

Arkamızdan soturilerin deri zırhlara vuruş sesleri geliyor, kılıçlar şakırdıyordu. Bir gryphon hırladı. Biri çığlık attı ve gryphon kanatlarının gölgesi ağaçların üzerinde yükselirken bir rüzgâr yaprakları ve sopaları bize doğru savurdu.

Daha fazla bağırs havayı doldurdu ve bir gryphon daha havalandı. Eldeki gryphon sayısı azaldıkça, soturiler daha da çaresizleşecek, daha da vahşileşecekti. Ama beni en çok endişelendiren, benimle aynı fikre sahip olanlardı. Düşen yaprakların arasından çıtırdayarak bize doğru gelen botların sesini duyabiliyordum.

Kapüşonumu daha da yaklaştırarak ileri atıldım, Garrett da peşimdeydi. Açıklıkta biri çığlık attı. Böyle bir çığlığa ne tür bir acının sebep olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Isırılmıştı. Ve eğer hızlıca uzaklaşmazsa, parçalanacaktı.

Zihnimi sesten ve elimdeki görev dışında tüm diğer düşüncelerden arındırmaya çalıştım. Garrett küçük bir açıklıktan içeri süzüldü. Yuvarlak bir açıklığa çıkıyordu; ortasında iki gryphon birbirlerinin boyunlarına sarılmış, şaha kalkmış ve saldırıyorlardı. İkisi de şiddetle hırlıyor, pençeliyor ve güreşiyor, sonra kanatlarına taze kar düşerken zevkle çığlık atıyorlardı.

Garrett'a işaret ederek bir adım öne çıktım. "Shhhhh." Varlığımı belli edecek kadar yüksek sesle, ama bir tehlike oluşturmadığımı gösterecek kadar da sessizdim.

Tehdit. "*Tovayah.*" Ellerimi kaldırdım, savaş sesleri uzaktan yükselirken yavaş adımlarla ilerliyordum. Gökyüzünü daha fazla kanatlı gölge doldurdu.

Gryphonlar hemen dövüşmeyi bıraktı. Bir tanesi sırt üstü yuvarlandı, gri kanatları tembel tembel yere düşüyor, düşen kar tanelerini emiyordu. Gagası soru sorarcasına açıldı, siyah gözleri bizi izliyordu. Ama görkemli ve bronzlaşmış diğer gryphon sinirliydi, hırlıyor ve gagasını şaklatıyordu, kuyruğu arkasında donmuştu.

"Sakin ol," dedim.

Garrett parmak ucunda yanıma geldi. "Aferin kızıma."

Bronz gryphon karşılık olarak hırladı, kanatları dikleşti, tüyleri kızgınlıkla dikildi.

"Geri çekilin," dedim. "Aynı anda ikimiz birden yaklaşınca tedirgin oluyorlar. Sen griyi al." Bu en azından tehdit edilmemiş, daha meraklı görünüyordu.

Garrett yönünü değiştirerek, "Anladım," dedi.

Avuç içlerimi yukarıda tutarak yaklaştım, parmaklarım gevşek ve tehditkâr değildi. "İyi kız. *Tovayah. Tovayah,*" dedim usulca. Tüyleri diken diken olmuştu ama yumuşamaya başlamıştı ve bir başka cesaretlendirici sözle kanatlarını indirdi, başını eğerken pençelerini yere vurdu.

Bana güvenmiyordu. Henüz güvenmiyordu. Varlığım onu hâlâ tedirgin ediyordu. Ama artık benden korkmuyordu. Bu bir başlangıçtı.

Bu fırsatı Garrett'ın gelişimini kontrol etmek için kullandım. Gülümsüyordu, günlerdir olmadığı kadar rahat görünüyordu ve gryphon'unun karnını okşuyordu. Anlaşıldı. Benim gryphonum da başını hızla arkadaşına çevirerek baktı. Boğazından kısık bir sesle hırladı. Sonra tekrar bana baktı, gözlerinde "*Onlara inanabiliyor musun?*" der gibi bir ifade vardı.

Neredeyse gülecektim ve avucumu gagasına bastıracak kadar yaklaşabildim. Başını eğdi, gözlerine doğru okşamama izin verdi, elimin topuğu yumuşak tüy ve kürk karışımında gezindi. Bir parça

Gümüş ve altın bronzun arasından parlıyordu, boğazında mutlu bir mırıltı vardı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra karnına doğru eğildi ve sırtına tırmanmama izin verdi.

"Garrett!" Tısladım. Hâlâ karnını okşuyordu ve gryphon bacakları neredeyse kuyruğu kadar havada sallanıyordu. "Hadi gidelim."

Garrett iç çekerek geri adım attı. "*Volara?*" diye sordu ve kollarını kanat gibi çırpı.

Buraya gelirken yaşadığım stres ve gerginlikten sonra kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım. "Auriel'in lanet olası belası, Garrett! Taklit etmene gerek yok. 'Sinek' için Yüksek Lümerce yeter de artar bile."

Garrett alay etti. "Kapa çenenı. Gryphon'um bundan hoşlanıyor. Bak, gülüyor."

Garrett'in savunmasına göre, gryphon'un gagası sonuna kadar açıktı. Eğer gryphonlar gülebilseydi, bu gülebilirdi. Ama açıklığın ötesinin ne kadar sessiz olduğunu fark etmeye başlamıştım. Zaten yeterince oyalanmıştık.

Kulaklarım başka bir hareketin ipuçlarını ararken başımı salladım. "Komedi şovunu gökyüzüne taşımaya ne dersin? Şimdi mi?"

"Elbette," diye homurdandı. "Daha geniş bir izleyici kitlesine ihtiyacım var."

Neyse ki gryphon'u çoktan karnının üzerine yuvarlanmış, itaatkâr ve Garrett'in üzerine tırmanmaya hazırdı.

"*Dorscha*," dedim, benimkini uzanmaya çağırarak. Gözleri yarıklara dönüştü. Tekrar denedim, Garrett'in neredeyse gryphon'unun üzerinde olduğunu çevremden fark ettim. "Hadi ama, beni kötü gösterme," diye ısrar ettim. "*Dorscha*."

Bacakları büküldü, başı eğildi ve aniden gagası açıldı ve açıklığa çılgık çılgığa bir hırıltı saldı.

"Hey!" dedim, tüyleri diken olmuş, kanatları kaskatı kesilmiş ve savaşa hazırlanırken geri .

"Hart!"

Midem bulandı ve döndüm. Thorin arkamda duruyordu.

"Çok geç kaldınız. Bu benim." Gryphon'uma yaklaşıp geri çekildim. Belli ki gergindi ve benim gösterişçi götümün

bir çırağın onu korkutması.

"Rhyan," dedi Garrett, sesinde bir uyarı vardı. "Rhyan!" diye bağırdı.

Her iki kolum da arkamdan tutuldu. İki yanımda birer soturion duruyordu, ikisi de Ka Orryan'ın ıraqlarıydı. Elbette biri Thorin'in kuzeni Sev'di, diğeri ise onun her isteğini yerine getiren, soylu olmayan biriydi.

Ağaçların arkasından iki kişi daha gelip Garrett'a saldırdı ama gryphon hemen harekete geçerek ilkini suratından tırmaladı, ikincisini ise kanatlarıyla kenara itti.

Gryphon'uma baktım ve auramdan sakın enerji dalgaları göndermeye çalıştım. Bana daha yeni ısınmıştı ve baştan başlamak zorunda kalmak istemiyordum. Ve eğer onlara saldırırsa, kazara beni sakatlayabilirdi.

Thorin bana yaklaştı, gözlerinde muzaffer bir bakış vardı, aurası yoğunlaşıyordu. Gryphon'um kanatlarını ırttı ve pençelerini tekrar, bu sefer öfkeyle yere vurdu.

"Senden korkmuyorum Thorin." Beni esir alanlara karşı kollarımı gevşetmeye çalıştım. Dvüşmek için doğru anı bekledim. Bunun bir an önce bitmesini istiyordum.

Alay etti. "yle olmalısın."

Annemin uyarısı aklıma geldi. *zellikle Thorin'e dikkat et. İçimde kötü bir his var.*

Bir adım daha attı ve yumruklarını kaldırmış bir şekilde karşımdaydı.

"Gerçekten mi?" Alay ettim. "Sadece kollarım bağlıyken mi vuruş yapabiliyorsun?" "Nasıl istersem öyle vururum. İşin bitti."

"Acınacak haldesin," dedim.

" sanmıyorum. Sipariş verildi," dedi Sev neşeyle.

"Sipariş mi?" Düşünmeden sordum. "Kim tarafından emredildi?"

Thorin öfkesini bana yöneltmeden önce Sev'e ters ters baktı. "Sence kim?" Yumruğunu savurdu ve ben dizlerimin üzerine çöktüm, beni esir tutan soturiyi de benimle birlikte düşmeye zorladım.

Onlar sadece ip. Hiçbir şey değiller.

Nefesimi içime çektim ve kollarımı tuttukları yerden kurtarmak için tüm gücümü kullandım. Serbest kalınca sağa yumruk attım ve Sev'in kafasını yana yatırdım. Sonra geriye döndüm ve diğer esirimi tekmeledim. Sev kendine gelmeye çalışıyordu ama boynunu yakaladım ve yüzünü toprağa çarptım. Dirseğimi geriye atarak ikinci Soturion'u yere serdim.

Ayağa fırlayarak Thorin'le yüz yüze geldim, zaten başka bir yumruk atmaya hazırlanıyordu. Kollarımı kaldırdım ve engellemeye hazırlandım. İki yıllık eğitimden sonra onun hareketlerinin içini dışını biliyordum. İster kabul etsin ister etmesin, ben daha güçlüydim. Önce uşaklarını üzerime salmasının bir nedeni vardı. Adil bir şekilde kazanacak kadar güçlü değildi.

Ama benim göremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Yumruk attı ve başım geriye düştü, kapüşonum uçtu. Parmak eklemleri burnuma değince çığlık attım.

"Siktir!" Görüşümde lekeler görerek kükredim. Yavaş davranmıştım. Kane'in saldırısından sonra hâlâ iyileşiyordum. Aiden kemikleri onarmış, şişlikleri tedavi etmişti ama iç iyileşme hızlandırılmazdı. Büyü, bir soturionun bedeninin derinliklerindeki güçle gerçek bir eşleşme değildi.

Tökezledim ve kanatları gerilmiş olan gryphonuma çarptım. Hırıltılı bir ciyaklamayla beni ileri itti.

Başım dönüyordu, her şeyi çift görüyordum. Thorin bana tekrar yumruk attı. Ve tekrar.

Vuruşları hızlıydı. Çok hızlı, çok güçlü, sanki doğal olmayan bir şeyden güç alıyorlardı.

uyduramadığım bir şey. Hiç mantıklı gelmiyordu. Yaralı bile , onu alt edebileceğimi biliyordum. Daha güçlü olduğumu biliyordum.

Sonra aklıma geldi. Pislik herif *kashonim*'i çağırmıştı. Hala hayatta olan her soturiona, damarlarımızda kanı akan her soturiona kadar uzanan tüm soyumuzdan güç alıyordu.

Bana karşı kullanmak için bu anı seçmişti. Bizim yaptığımız bu *değildi-kaşonim* ölüm kalım senaryoları içindi. Bunun için değil.

kendimizinkine saldırırız.

"Rhyan!" Garrett ılık attı. Gryphon'unun sırtındaydı, ona saldıran iki soturi de baygındı. "Tırman!"

Garrett'ın ne dediğini anlamadan önce başım yana kaydı. Onun gryphonu ayaktaydı, benimki ise karnının üzerinde bekliyordu.

Sev ve Thorin'in diğ er uş ağı kıpırdanıyordu, gözleri gryphonuma sabitlenmişti.

Dengesizliğim içinde zikzaklar çizerek koştum, başım zonkluyordu, burnum muhtemelen yine kırılmış tı ama o gryphon'a biniyordum ve Thorin ile aptal takipçilerini geride bırakıyordum.

Bronz tüylere uzandım, parmaklarım tutunabileceğim kadar kalın ve uzun tüyler bulana kadar kazdı. Kendimi yukarı çektim ve sırtına bindim.

Bir şey çizmelerimi tuttu ve kalan her şeyimle tekme attım. Thorin tökezledi.

"Ne oluyor lan?" dedi. Gerçekten ürkmüş görünüyordu.

"Kaş onimle bile beni alt edemezsiniz," diye homurdandım, herkesin üzerime gelmesinden bıkmış tım, her zaman kendi başıma sahip olduğum şeyi unutuyordum. Her zaman onu benden almaya çalışıyorlardı. Yaralanmamış olsaydım, onu ve adamlarını saniyeler içinde alt ederdim.

Thorin ayağ a fırladı, bacakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sıçrayışında yeterli güç olsaydı, benimle birlikte burada olurdu. *Lanet olası kashonim.*

"Volara!" Kükredim. "Volara! Vra! Vramahar!"

Gryphonum geriye doğru ş aha kalktı, gagası aç ıktı, arka kalçaları toprağ a gömülürken pençeleri havadaydı.

Thorin sıçradı, kılıcı bana doğru geliyordu.

"Mahara!" ılık attım.

Ön pençeleri çimlere çarparak beni ileri fırlattı. Burnumdan kan damladı ve yüzüm zonklarken görüşümde lekeler belirdi.

Biz havalanırken Thorin'in kılıcı arkamda sallandı, gryphonum açıklığın kenarından koşarak geçti, sonra kanatları geri çekildi ve arka ayakları büküldü, sonra yükseldikçe yükseldik, ağaçların üzerine çıkana kadar dal kümelerinin arasından geçtik.

Yanımda gri kanatlar çırpındı.

Garrett bağırdı, aurası bana ulaşacak kadar adrenalin ve heyecan doluydu.

Kalbim hâlâ Thorin'in saldırısından dolayı hızlı atıyordu, burnuma yediğim yumruktan sonra görüşüm bulanıklaşmıştı. Kılıcı hazırды. Bir kılıç ve lanet olası bir *kashonim*. Sadece benimle dövüşmeye ya da gryphon'umu almaya gelmemişti. Beni öldürmeye gelmişti.

Tüyleri daha iyi tutabilmek için yana doğru kaydım ama doğru tüyleri bir türlü kavrayamıyordum. Tutuşum gevşedi ve bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Tutunacak bir yer bulamıyordum, tutunamıyordum. Gryphon'um yukarı doğru açılı bir şekilde yükselip daha hızlı uçarken kayıyordum.

Uzakta bir şey parladı. Gryphon'um korkuyla çığlık attı ve ben onu yakalayamadan savruldu. Tüm vücudu sarsıldı.

"Garrett!" Çığlık
attım. Ve sonra
düştim.

ChapTer

FOU rTeen

Treetops bana doğru koştu. Başıma kan hücum etti ve kalbim boğazıma kadar yükseldi. Gryphon'um yukarıdan çığlık attı ve ben dallara çarpamadan Garrett'ın kolları etrafımı sardı.

belime, parmakları karnıma saplandı. Vücudu benimkine sarıldı. Bir an düşüyorduk, gryphonlarımızın gölgeleri yanımızdan geçip gidiyordu, sonra botlarımız ormanın zeminine vuruyordu.

Tökezledim, nefesimi tutamadım.

Garrett beni kurtarmıştı. Yine. Vorakh'ını kullanarak. Yine.

"Rhyan," diye nefes nefese kaldı. "Tamam mı?" Garrett yana doğru sallandı ve bir ağaca doğru tökezledi, avucunu destek için ağaca çarptı.

Parmaklarımı burnumun kenarına bastırarak hafifçe test ettim. "Sadece başım dönüyor. İki gün üst üste burnuma yumruk yüzüme pek iyi gelmiyor." Tanrılara şükür kırılmamıştı. Ama Moriel gibi acıyordu. İnledim, ellerimi saçlarımda gezdirdim ve başımda kalan acıyla nefes aldım. "Garrett. Bunu yapmamalıydın."

"Ne? Seni kurtardı mı?"

"Benim için hayatını riske attın."

Boğazı düğümlendi, kendini ağaçtan uzaklaştırırken parmak eklemleri beyazlaştı. "Sen neden bahsediyorsun? Başka seçeneğim yoktu."

Ağzımdan nefes alıp vererek sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. "Kan yemini yüzünden mi?" Şaka yaptım.

Garrett kaşlarını çatarak omzumu sıktı. "Hayır. Çünkü sen benim arkadaşımsın, seni pislik."

Göğsüm kabardı, adrenalin hâlâ içimde dolaşıyordu.

"Sen de aynısını yapardın," dedi çevremizi gözden geçirirken. Ormanın en karanlık yerinde, Tanrı bilir Glemaria'nın neresindeydik.

Kanatlar yaprakların arasından güçlü bir esinti estirerek ağaçların tepelerindeki karları üzerime savurdu.

"Elbette ben de aynısını yapardım," dedim bir an sonra, Garrett'ın gri gryphonu okşadığını görmek için dönerek. "Aksi takdirde, senin küçük kan yeminin beni öldürürdü."

Garrett kaskatı kesildi, karanlık ve pişmanlık dolu gölgeler aurasını gölgeledi. "Özür dilerim," dedi. "Ben... Ben o gece çok korktum. Çok korktum. Pek çok insanı korumak istedim. Kendimi korumak istedim."

"Biliyorum," dedim nazıkçe.

"Kahretsin. Rhyan, seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Özür dile." Yere baktı ve bir taşı tekmeledi. Tekrar yukarı bakınca bakışları benimkilere yerleşti. "Sana asla yemin ettirmemeliydim. Bunca zaman beni korudun, kendi yüklerini, kendi sırlarını ve sözlerini taşıdın ve... Özür dilerim."

Bana bu özrü borçluydu, o söyleyene kadar ne kadar olduğunu fark etmemiştim. Benimle asla kan yemini etmemeli ya da sonuçlarını ikimize de yüklememeliydi. Ama arkasındaki korkuyu, çaresizliği anlıyordum. O gece benim de aklım oraya gitmişti.

Taze kar yağmaya başlarken, üzerimizi örten ay ağaçlarının arasından keskin bir esinti hışırdadı. "Birbirimizin arkasını kolladığımız sürece," dedim, "iyi olacağız."

Gryphon'larımız ormanın zeminine yerleşirken kızgınlıkla homurdandılar. Gri gryphon nereye gittiğini sorgularcasına merakla Garrett'a baktı. Ama bronz gryphon çok kızgındı. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Arka pençelerini yere vurarak, uçuşunun ortasında ondan düşmemi kişisel bir hakaret olarak algıladığını belli ediyordu.

Eğer ışığın onu ürkütmesine izin vermeseydi açık kalmayı başarabilirdim.

Gri gryphon kenara yuvarlandı ve benimkini tekrar güreş müsabakasına çekmeye çalıştı. Garrett kemerinin tokasını sıktı ve silahlarını ayarladı. "Önce buradan çıkmamız gerek." Nefesini sertçe verdi, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu ama renginin bir kısmı geri dönüyor gibiydi.

Ağaçlara baktım, ışık kırıntıları bulmaya çalıştım ama gün karla o kadar bulutlanmıştı ki hiçbir şey göremiyordum. Kapüşonumu geri çektim.

"Bir dakika bekle. Nefesinizi tutun."

Ağaca yaslandı. "Sence Dario iyi midir?" diye sordu endişeyle.

Keşke Garrett yerine Vadati taşını alsaydı da emin olabilseydik diye kaşlarımı çattım. Ama dedim ki, "İstiyorum. Ayık olduğu sürece."

"Öyle."

Eldivenlerimi sıkıp bileklerimi tekrar bağladım. "O zaman endişelenmiyorum."

Garrett çantasını karıştırırken, "Belki Aiden'ı kontrol edebiliriz," dedi.

"Neler olduğuna dair bir fikir ediniz. Bakalım Dario dönmüş mü?"

Başımı salladım. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Adını taş a mı söyleyeyim?" Berrak beyaz kristali avucunun içinde tutarak ileri geri yuvarladı.

"Bağlandığında maviye dönecek."

Garrett Vadati'ye odaklandı. "Aiden," dedi, sesi soluk soluğaydı, heyecanlıydı, sanki bunca zamandır onun adını söylemek, onunla konuşmak için can atıyordu.

Sis dönüyordu, bulutlu ama beyazdı.

Garrett kaşlarını çatı.

"Bir saniye bekle," dedim. "Onda gerekiyor, hemen cevap veremeyebilir."

Bu taşları çocukluğumdan hatırlıyordum. Kalede saklambaç oynarken annemi arardım. Bana her zaman onun yeri hakkında çözmesi çok kolay ipuçları verirdi. O zamanlar bu ipuçlarını çözüp ona gizlice yaklaştığım için çok zeki olduğumu düşünürdüm ama o benden onu bulmamı isterdi. Yıllar sonra öğrendim. Babamın en kötü olduğu zamanlarda, aurasının Seathorne'da fırtına gibi estiği zamanlarda oynamıştık.

Bir gün saklanırken onu aradım ve taş sisini ve bulutu tekrar tekrar izledim. Cevap vermemişti. Babam onu bulmuştu. Oyunu aniden bitirmişti.

Ondan sonra saklambaç oynamayı bıraktım.

Orman zemininin karanlığında mavi bir kıvılcım parlayarak Garrett'ın avucunu doldurdu. Işık yüzünü aydınlattı.

"Garrett?" Aiden'in sesi acildi. "İyi misin? Yaralandınız mı?" "Biz iyiyiz," dedi, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. Gözleri bile Aiden'in sesine gülümsüyor gibiydi.

"Emin misin? Sesin soluğa geliyor."

"Öyleyim," dedi huzursuzca. "Ama ben iyiyim. Şu anda sadece ben ve Rhyan varız. Biz... gryphonlarımızdan ayrıldık. Dario'yu henüz görmedim. Başka bir yere gitti. Çukurlarda kimse var mı?"

"Kahretsin. Bekle, görevden mi alındın?"

"Biz iyiyiz. Bir dakika içinde uçacağız. Dario'yu gördün mü?"

Aiden "Hayır, henüz değil" demeden önce uzun bir duraklama oldu. Ama baban duyurular yapıyor. *Alissedari*'nin turnuva kısmının bir saat içinde başlamasını bekliyoruz. Gözcüler iki düzine gryphonun binicileriyle birlikte yolda olduğunu bildirdi."

"İki düzine," dedim. "Bu çok düşük bir sayı."

"Başlangıçta üç düzine olduğu bildirilmişti, ancak bir avuç dolusu Hartavia'ya uçu. Bazıları da binicilerinden kurtulmak için yere çakıldı. Birkaç soturi fırlatıldı. Sıhhiye gryphonlarının yaralıları toplaması gerekiyor."

"Tamam, sadece kontrol ," dedi Garrett. "Yakında görüşürüz."

"Dikkatli ol," dedi Aiden. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedi Garrett, aurası etrafında bir sıcaklık patlamasıyla alevlendi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, aralarındaki anı bölmek istemedim. Her nasılsa, her zaman kendi küçük dünyalarında gibiydiler.

Garrett mahcup bir sırıtişla bana baktı ve öksürdü.

Geri çekildim, sorun olmadığını işaret ettim. Kalbim küt küt atıyordu. Taşın diğer ucunda Garrett'ın o anda bana baktığı gibi hissettiren birinin olması için neler yapmazdım.

"Rhyan iyi mi?" Aiden taşın içinden konuşurken vadati taze mavi bir ışıltıyla parladı. "Başı nasıl?"

Garrett bir kaşını kaldırdı.

Kendimi bok gibi hissediyordum. Gryphon'larımızı kaybetmemizin sebebi buydu. Ama Aiden'ı endişelendirmek istemiyordum, hele de bu noktada bize yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yokken.

"Ben iyiyim," diye seslendim. "Sadece *hassas* hissediyorum."

Aiden homurdandı, sonra sesi alçaldı, "İkinizle de yakında görüşürüz. Bir şeye ihtiyacınız olursa tekrar arayın."

"Yapacağız," dedi

Garrett. Taş beyazlaştı.

"Al." Garrett onu bana geri verdi. Aiden'la konuştuktan sonra aurası hâlâ sıcak ve sevinçliydi. "Artık ona ihtiyacım yok. Ben seninleyim."

Diğeriyle birlikte çantama koydum. "Hadi buradan çıkalım." Yol boyunca bana bu tavrı takınmayacağını umarak gryphonuma baktım. Uzanmasını işaret ederek bir adım öne çıktım.

Dizleri büküldü ve sonra düzeldi, gözleri tetikte, kuyruğu hareketsizdi.

Gri gryphon boğazından alçak sesle hırlayarak Garrett'tan uzaklaştı. Benimkinin yanında doğaüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. Bir an için heykel gibi donmuş göründüler.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, ikisi de ağaçlara çıktı, kuyrukları yaprakların arasında kayboldu.

"Ne oluyor lan?" Garrett dedi ki. "Buraya gel!"

Arkamızdaki sopalar çatırdadı ve yer ağır ayak sesleriyle sarsıldı. Havaya bir hırıltı yayıldı.

Dondum kaldım, vücudum gerginlikle doldu. Hava zaten buz gibiydi. Ama şimdi ormanın içinden süzülen başka bir soğuk kaynağı var gibiydi.

Garrett bana doğru yaklaştı. "Daha fazla gryphon mu?" diye fısıldadı.

Adımların ağırlığı tanıdık geliyordu. Bir gryphon'un yürüyüşü olabilirdi. -Bulduklarımızdan daha yaşlı ve daha acımasız. Gryphonlar bölgeciydi ve kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri her şey üzerinde hakimiyet kurmak için savaşırlardı. Ama birbirlerinden korkmazlardı ve bizim gryphonların aniden gitmesi

-Korkmuşlardı.

Glemaria'da bir gryphon'u korkutabilecek pek bir şey yoktu.

Ağaçların üzerinde uçan bir şahin başının üzerinde daireler çizdikten sonra havalandı, kanatlarını öfkeyle çırpıttı ve süzölmek için durdu. Orman sessizliğe gömölmüşü. Ne kuşlar, ne böcekler, ne de hareket vardı. Ses yoktu. Sadece Garrett'ın ve benim nefesimiz.

Nefes almamaya çalışarak kulaklarımı gerdim.

Bir dal daha kırıldı. Soğuk şiddetlendikçe yer sallanmaya devam etti.

Ağaçlara daha yakından baktım ve yaprakların şeklinin değiştiğini fark ettim. Glemarian ay ve güneş ağaçlarının çok belirgin bir şekli vardı ve bu şekil Hartavian sınırına doğru değişmeye başlamıştı. Kalbim sıkıştı. Batı sınırları zayıftı ve akadim saldırılarına açıktı, çünkü bize ulaşmak için insan topraklarından geçmeyi seviyorlardı.

Hırıltı dönüştü. İki hırıltı. Garrett'in yüzü soldu.

Eli kılıcına doğru kaydı, parmakları kılıcın etrafında sıkılaştı. Ben de onu taklit ettim ve sırtlarımız birbirine değecek kadar yaklaştık. Silahlarımızı çekerken yıldız ateşi çeliğinden kılıçlarımızın metalleri ses çıkarıyordu ama yıldız ateşi gümüş renginde kalmıştı. Karanlıkta kılıcı aydınlatacak tek bir alev bile yoktu.

Akadim ortaya çıktı. Boğazım sıkılırken her iki elimde birer bıçakla hançerime uzandım.

Garrett'in sırtı hâlâ bana dönüktü, bu da tek bir anlama geliyordu. İki akadim vardı.

Çanlar çalmamıştı. Şimdiye kadar duymuş olmalıydık, yüksek sesle ve net bir şekilde.

Akadim yine savunmamızı aşmış, bizi gafıl . Ve eğer onları öldürmezsek, alarmı çalmazsak, ne kadar zarar vereceklerini bilemezdik.

"Sence," diye sordu Garrett nefesinin altında, "sence onlar... onlar bizim için mi geldiler?"

Vorakh için. Geçen sefer bizi avlamışlardı.

Boğazım kurudu. "Bizim için gelmiş olmaları önemli değil," diye fısıldadım. "Ne yapacağını biliyorsun."

Garrett, "Tehdidi durdur," dedi ama bu bir soru gibi gelmişti.

Yutkundum. "Tehdidi durdurun."

Önümdeki akadim kadındı, 1.80'in üzerindeydi, beyaz-sarı saçları sopalar ve yapraklarla örülmüştü. Kirli giysi parçaları vücudunu zar zor gizliyordu. Soluk teninde kırmızı çatlaklar vardı. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu ve ağzından uzun, keskin dişler çıkıyordu. Arkamdan bir kükreme geldi ve Garrett'in dirseği benimkine çarptı.

"Silah ol," dedim. Soturion olmanın ikinci kuralı. "Herhangi bir emir var mı?" Garrett'in sesi titriyordu.

Soturion olmanın üçüncü kuralı.

"Öldür onu," diye hırladım.

Garrett kendini ileri attı. Bıçaklarımı kaldırıp havalandırırken arkamdan savaş çığlıkları atıyordu.

Thorin'in darbelerinden hâlâ tam olarak kurtulamamıştım. İçimde bir korku patlaması yükseldi ve bunu vorakh'ımı serbest bırakarak ilerlemek için kullandım. Ama onu doğrudan vuramayacak kadar yana düştüm. Yine de hızlıydım ve kılıcım hazır bir şekilde havalandım.

Onu hazırlıksız yakaladım ve bıçağım kolunu kesti. Hırladı. Ona küçük bir kesik atmıştım, canını yakacak ya da yavaşlatacak kadar değil. Bunun yerine, daha da sinirlenmiş görünüyordu. Pençelerini bana doğru savurdu, yüzüme doğru uzandı. Kaçtım ve geriye yaslanıp diğer tarafına odaklandım.

Arkamda Garrett küfretti.

Karnım çekiştirerek, botlarım yere vurarak gözden kayboldum ve homurtuyla bıçaklarımı kollarına sapladım.

Sarsıcı bir acı çığlığı attı, çivili tırnakları neredeyse zırhımı delip geçiyordu.

Koşarken botlarım yere neredeyse hiç değmiyordu. Arkamda bir yırtılma sesi duyduğumda tam onun ulaşamayacağı bir yerdeydim. Garrett acı içinde bağııyordu, bu ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Hiç düşünmeden ve akadimin pençelerinin hemen ötesine geçerek "Garrett!" diye bağırdım.

Sırtüstü yatıyordu, akadim üzerine çömelmiş, pençeleriyle derisini yırtarak göğsüne, kalbine giden yolu açmaya çalışıyordu. Garrett'ın ruhunu yiyecekti.

Düşünmeden gitmiştim. Midemi tekrar çekiştirerek arkasına geçtim. Bir kükremeye kendimi akadimin üzerine fırlattım, kılıcımı kaldırdım.

Garrett çığlık attı, kendini kurtarmak için çabalarken dirsekleri çevremde zar zor görülebiliyordu. Hedefime, yani Akadim'in boynuna odaklandım ve hançerimi sırtına saplayarak kendimi canavarın omuzlarına doğru çekmek için kaldıraç olarak kullandım. Ama Garrett'ın üzerine çömelmiş, ağzı

sanki beslenmeye hazırlanıyormuş gibi mide bulandırıcı bir emme sesi çıkarıyordu. onun etrafında sıkılaştı. Kılıcımı iki elimle kaldırdım ve bir savaş çığlığıyla boynuna sapladım. Kılıç içine battı.

Canavar dondu ve sarsıldı, pençeleri bana ulaşmak için sırtını tırmalıyordu. Biri botlarımı, diğeri de kalçamı kesti.

Kılıcı ileri geri çekmeye başladım. Gerekirse lanet kafasını keserdim.

Canavar geriye doğru koşarak beni bir ağaca çarptı, boynu kopmuş olmasına rağmen hâlâ savaşıyordu. Homurdanarak kılıcımı sonuna kadar çektim ve hançerimi aldım. Gövdenin bana doğru koştuğunu hissederek gözlerimi kapattım, karnımdaki kanca beni çekiyordu.

Botlarım Garrett'in arkasında yere değdi, Garrett oldukça iyileşmiş görünüyordu. Ayağa fırladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ağzı bir karış açıktı. Alnında bir yara vardı ama derisi yerindeydi ve elleri silahlarla doluydu.

Ben saldıramadan Garrett ileri atıldı, gözlerinde ölüm vardı. Son saniyede sıçradı, vücudu yok oldu ve sonra yeniden ortaya çıkarak akadimin omzunun üzerinden uçtu. Garrett kılıcını saldı ve benim başladığım işi bitirdi. Akadim'in kafası Garrett'in kılıcının hızlı ve akıcı bir hamlesiyle boynundan ayrıldı.

Akadim'in kafası yere çarptığında kaba, ıslak bir gümbürtü duyuldu.

Gözlerim dışı Akadim'inkilerle buluştu. Arkadaşına yardım etmemişti ama saldırmak için onunla işimizin bitmesini bekliyor gibiydi. Dizleri tutmayan Garrett'in önüne koruyucu bir adım attım. Ormanın zeminine kusarken kılıcı yere düştü.

Akadim vücudunu ileri doğru fırlattı, gözleri vahşiydi, dişleri kamaşmıştı.

Kılıcımı kaldırdım ama o daha hızlıydı, çeliği yakaladı. Kabzayı geri çektim, eli yarıldı ama umurunda değildi. Kılıcı tutmaya devam etti, kanıyordu ve çeliğin onu parçalamasına izin verdi. Derisinin yırtılma sesi acı çığlığıyla karıştı ama yine de sıkıca tuttu.

Dişlerimi sıktım, topuklarımı yere gömdüm, daha sıkı kavradım, kaslarım yanıyordu. Kılıcı yeni bir güçle çekip beni ileri doğru sürüklediğinde neredeyse kılıcı serbest bırakmıştım. Kükredi, nefesinde ölüm kokusu vardı, sonra tutuşunu bıraktı ve kılıcı bana doğru geri itti.

Kabza karnıma saplandı ve ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Hırıldadım, nefes nefese kaldım, dizlerim yere çarparken umutsuzca nefes almaya çalıştım. Akadim gülerek yüzükoyun yatan bedenimin üzerinden geçti. Garrett arkamdaydı ama hâlâ şokta gibi görünüyordu. Ayağa kalkamıyordum, nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Baktığım her yerde yıldızlar görüyordum. kalkmaya, hareket etmeye, en azından yuvarlanmaya ihtiyacım vardı. Garrett'ın harekete geçmesine ihtiyacım vardı ama ikimiz de zayıf düşmüş ve sersemlemiştik ve o çok güçlü ve çok yakındı. Ve dehşetle fark ettim ki o Glemaria'daydı, bizim ülkemizdeydi ve biz sadece Bilen iki ruh. Biri bizi bulana kadar saatler geçecekti.

Akşama kadar akadim olurduk, sevdiklerimize çok yakın olurduk, seyahat edebilirdik, öldürebilirdik.

"Garrett," diye hırıldadım ama neredeyse hiç ses çıkmadı. Arkamı dönüp onu bulacak gücüm bile yoktu.

"Benim," diye hırladı, dili dişlerini yalamak için dışarı sarktı.

"Tanrılar!" Bağırmaya çalıştım ama sesim hâlâ çıkmıyordu, nefesim hâlâ çok uzaktaydı.

Elini kaldırdı, kanıyordu ve tahrip olmuştu, ama pençeleri keskin kalmıştı, insanlık dışı şeytani bir güç gücünü koruyordu.

Geriye çekildim, sürünmeye, yuvarlanmaya, seyahat etmeye, ondan uzaklaşmak için her şeyi yapmaya çalıştım ama hareket edemedim. Bundan daha güçlüydüm. Öyle olduğumu biliyordum. O bir ipti, sadece lanet bir ip. Ama hazırlıksız yakalanmıştım, iki kez, aynı yerde iki kez vahşice saldırıya uğramıştım -neredeyse koordine edilmiş gibiydi. Bu fikir mantıksız görünüyordu ama yine de bugün olan her olay bu gerçeğe daha da yaklaştığımı gösteriyordu.

Sev bir şey sipariş edildiğini söylemişti. Thorin bunu doğrulamıştı. Ama ne?

Ormanı şiddetli bir ıglık b6ldü.

Bir saniye sonra pençesi saldırmak üzereyken arkamdan bir gryphon fırladı ve Garrett onu yere fırlattı.

Akadim sırt üstü yatmaya zorlanırken kükredi. Hayvanı pençeledi ve tekmeledi ama faydası olmadı. Gryphon onu ağaçların gölgelerinin sürükledi. Alçak, şiddetli bir hırıltıyla son bulan bir ıglıkla pençeleri göğsünü deldi, gagası yüzüne saldırırken arka pençeleri uyluklarını ezdi.

Nefesim geri geldi ve ayağa fırladım, döndüğümde Garrett'ın donmuş halde durduğunu gördüm, yüzü hala solgundu, eli göğsünü tutuyordu.

Herhangi bir gözyaşı ya da yersiz bir şey olup olmadığını görmek için onu hızlıca taradım, ama örtülü görünüyordu, derileri tokalıydı.

"Garrett," dedim, omzuna uzandım ve sıktım. "İyi misin?"

Gözleri önümüzdeki gryphon'yapışmıştı, gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan. Akadim ıglık attığında vücudundan bir ürperti geçti.

Gryphon ıglık attı, savaşırken sesi yankılandı, kanatları karanlıkta havaya kalktı.

Sonra ağaçların gölgesinden iki gryphon daha öne çıktı. Biri gri, diğeri bronz.

"Garrett!" Bağırdım. "Konuş benimle. İyi misin?"

Yere baktı, gözleri ellerinde ve göğsündeydi. Alnından kan damlıyordu. Kanı sildi, sonra tekrar bana baktı, uzun bir süre gözleri uzaklara daldı, sonra "Evet" dedi.

"Git," dedim ve onu ileri doğru ittim. Gryphon'una doğru adım atarken hâlâ sersemlemiş görünüyordu, hayvanı daha önce hiç görmemiş gibi sırtına tırmandı.

Akadim'in ıglıkları aniden kesilince kendi bacağıma atlamaya hazır bir şekilde döndüm. Akadim'in bacağı bir, iki kez kıpırdadı ve sonra artık yoktu. Sonra gryphon bana doğru döndü.

Büyük, tanıdık gümüş gözler gölgelerin arasından bakıyordu. Kalbim durdu. Gryphon öne çıktı ve parlak, ateşli kırmızı tüylerle kaplı kanatlarını açtı.

"Tanrılar adına," diye mırıldandım, bir adım öne çıkarak.

Kırmızı gryphon hafif bir topallayarak bana doğru koştu, bebekken pencereimin önüne düştüğünde bir sakatlık geçirdiğini biliyordum. Önümde diz çöktü ve başını göğsüme bastırdı. Nefesim kesildi, gözlerinin arasındaki boşluğa dokundum ve bir pençesi koluma uzanıp beni sardı. Son seferinde sadece parmağıma sığmıştı.

Yavru gryphon yaşamıştı. Artem bana yalan söylemişti.

Aemon'la tanıştığım gece Artem hiçbir gryphonun vurulamayacağını söylemişti. Bu bana gerçeği, tüm gryphonların güvende olduğunu, hatta benimkilerin bile güvende olduğunu söylemenin bir yolu olmalıydı. En azından bugün.

"Rhyan!" Garrett bağırdı. "Gitmemiz gerek! Hemen!"

Bronz gryphon gagasını elime bastırarak yaklaştı ve kırmızı gryphon gölgelerin içine geri çekildi.

Bir daha duyuldu, ölümcül bir tehdit esintinin içinden süzülüp geliyordu. Tırmandım.

Daha fazla bekleyemezdik. Gryphon Çukurları'na gitmeliydik. Herkesi uyarmak zorundaydık.

Kırmızı tüyler gökyüzüne yükseldi ve gözden kayboldu.

Gryphonum ölü akadimin yanından hızla geçerken öne doğru eğildim. Kanatlarını açtığında sıçradı ve yola koyulduk. Ne aşağıdaki akadimden ne de gökyüzündeki kızıl Afeyan'dan bir iz vardı.

ChapTer

FIFTeen

Garrett ve ben sessizlik içinde uçuyorduk, ikimiz de şoktaydık. Aiden'ı ormanlık alana çağırmayı düşündüm ama Garrett'a ne düşündüğünü sorduğumda başını sallayarak cevap verince bunu yapamayacağımı anladım. Bu

Onu bir kez aramak yeterince riskliydi ve uyarıyı iletmiş olsak bile, zamanında kime ulaşabilirdi? Yasaları çiğnediğimiz ortaya çıkmadan bildiklerini nasıl açıklayabilirdi?

Ve vahşi doğanın içindeydik. Soturilerin nereye yerleştirildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, çoğu kamufle edilmişti. Alarm verecek birini ararken zaman kaybedebilirdik. Gryphon Çukurları'na gitmek, soturilere tehdidi haber vermenin en hızlı ve etkili yoluydu.

Dua ettiğim tehdit sona ermişti.

Çok erken ayrılmış olabileceğim fikri midemi bulandırıyor ama Garrett'ın daha fazlasını kaldıramayacağını biliyordum ve kendimizin dönüştürülmesine izin veremezdik. En azından iki akadimi ölü bırakmıştık.

Zihnim sürekli dönüyor, doğru seçimi yaptığım konusunda ısrar ediyor ve sonra tekrar şüpheyeye düşüyordu. Sadece şunu biliyordum: Kırmızı gryphon hâlâ oradaydı ve başka bir canavarla başa çıkabilecek kapasiteden çok daha fazlasıydı. Garrett ve benden çok daha fazla.

Bronz gryphon'u daha hızlı uçması için teşvik ettim. Yanımda Garrett yüzünü buruşturdu. Aurasında bir şey karardı ve gökyüzüne yayıldı. Bağırды

hızlandı ve onun emriyle gryphon'un kanatları çırpıldı, yüzüme doğru karla kaplı güçlü rüzgârlar yayıldı.

Uçarken kulaklarımı açık tutuyor, uyarı zillerinin sesini endişeyle dinliyordum. Onları gerçekten duymak isteyip istemediğimden emin değildim. Onları duymak Glemaria'da daha fazla akadim olduğu anlamına geliyordu, ama aynı zamanda güvenlik önlemlerimizin yerinde olduğu, kendi insanlarımızı korumaya çalıştığımız, birilerinin bildiği, bir şeyler yapıldığı anlamına da geliyordu.

Rüzgârın çığlıkları arasında çalan tek çan, sonunda saati haykıran çanlar oldu. Hesaplarıma göre bir saat içinde Çukurlar'da olurduk. Aşağıdaki orman çoktan seyrekleşmiş, bazı küçük kasaba ve köylere doğru uzanıyordu. Gökyüzü tamamen kararmadan önce *Alissedari*'de savaşmak için kısa bir süremiz olacaktı, gün batımından ancak saatler önce, ama çok değil.

Arada sırada Garrett'a sesleniyordum. Alışılmadık bir şekilde sessizdi, önüne bakıyordu, artık gri gryphon'la oynamıyordu. Talimatları yerine getirdiğinde başını zar zor okşuyordu. Gryphon'lar duygu sahibi olma ve duygularını ifade etme konusunda tamamen yetenekli olsalar da somurtmazlardı ama Garrett her nasılsa somurtan bir tane bulmuştu.

Başka bir güneş ağacı kümesinin üzerinden süzülürken, altın yaprakları kapalı gökyüzünün altında silikleşirken, ufukta Çukurları gördüm. Biz yaklaştıkça yapı daha da büyüdü ve büyüklüğünü kavradıkça sakın kalmaya çalıştım - Katurium'dan, hatta Seathorne'dan bile daha büyüktü. Tutuşumu sıkılaştırdım.

Gryphon Çukurları bizim Katurium'umuzdan esinlenerek modellenmişti. Soturi'nin eğitim arenasını barındıran açık bir merkezi olan büyük, yuvarlak bir binaydı. Kenarlardaki koltuklar açık yapının tepesine kadar yükseliyordu. Her ülkenin benzer bir okulu vardı ama bizimki en büyüğü, en prestijlisi ve Kuzey'de soturion olmak için tek gerçek yerd, özellikle de soylular için. Ünü ve büyüklüğüyle sadece bir rakibi vardı: Bamaria'daki Soturion Akademisi.

Bir tepenin üzerine inşa edilmiş soluk gri taş, yuvarlak bir kale oluşturmuştu. Parlak gümüş halatlar tepeden çaprazlama geçerek arenanın yuvarlak kubbeli kapalı bir bina olduğu yanılsamasını veriyordu.

Gördüklerim karşısında boğazım düğümlendi. Neye bulaştığımızı, neye zorlandığımızı biliyordum ama onu bu kadar yakından görmek, tuzağa düşebileceğimizi bilmek, bunun sadece babamın egosu için olduğunu bilmek, zalimliğinin bir başka sembolü, şiddet için bir başka bahane, sanki dünyamızın daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi, beni öfkелendirdi. Şiddet kelimenin tam anlamıyla sınırlarımızdan içeri giriyor, kontrol edilmeden, izlenmeden ilerliyordu ve gerçek güce sahip herkes Tanrı'nın cezası kaynak israfı çukurlarında içerken evimizi savunmak acemilere, bana ve Garrett'a kalmıştı.

Yine de çanlar çalmamıştı. Bunun tehdidin gerçekten durdurulmuş olmasından kaynaklanması için dua ettim ama artık savunmamıza güvenmiyordum.

Daha fazla kar yağarken gökyüzü karardı ve bir panik dalgası bana doğru esti. Garrett'ın aurası gibi hissediyordum ama zayıftı. Gryphonlar çığlık atıyor ve hırlıyordu; turnuvaya katılan daha fazla binici yetişmeye başlamıştı. İleride, Çukurların etrafında dönen düzinelerce atlı daha vardı.

Garrett yanıma uçtu, onu son gördüğümünden beri daha da solmuştu. "İyi misin?" Bağırđım, sesim rüzgâra karşı zar zor duyuluyordu.

Garrett başını salladı, gözleri hâlâ ilerideydi. Gryphon'umu daha yakına yönlendirdim, bronz kanatlarının uçları neredeyse onunkilere değiyordu. Garrett beni endişelendirmeye başlamıştı. Gözlerinde bir tür çaresizlik ve özlem vardı. Ve başka bir şey daha. Üzgündü. Akadim tarafından iki kez acımasızca saldırıya uğramıştı. İki kez akadim öldürmüştü.

Glemaria'da öldürmeyi ne kadar onurlandırsak ve kutlasak da, bu eylemin yine de bir bedeli olduğunu hayal ettim. Bir canı alma eyleminin, o can canavarlar tarafından çalınmış olsa bile, iz bırakmamasını hayal bile edemezdim.

"Emin misin?" Bağırđım. "Hasta mısın?"

Garrett başını tekrar salladı, hâlâ Çukurlara bakıyordu.

Gryphon sırtında önümdeki muhafızlara el salladım ve gryphonumun başını okşamaya başladım - o kadar huysuzdu ki, bizden önceki gryphonları bir tehdit olarak algılayıp algılamayacağını bilmiyordum. Onlarla konuşabilmem, neler olduğunu anlatabilmem ve sınırlara birkaç gözcü gönderebilmem için yeterince yavaşlamasına ihtiyacım vardı.

Ama onların alanına girdiğimizde hatamı anladım. Bizi karşılamak için uçan atlılar aslında soturi değildi. Onlar büyücüydü ve etrafımıza çoktan bir koruma kubbesi yerleştirmişlerdi - geri çekilmemizi engelleyen bir kubbe. Bilmeden bir bağın içine girmiştik.

"Hey!" diye bağırdım. "Akadim! Akadim Hartavian sınırında! Soturi'ye hemen orada ihtiyacımız var."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda rüzgârda kayboldular. Çok fazla gürültü, çok fazla gryphon, büyücülerin duyamayacağı ya da oyuna başka bir yarışmacı sokmaktan başka bir şeye odaklanamayacağı kadar fazla kaos vardı; babamın emirlerini yerine getirmek.

Bronz gryphon'u önümdeki büyücüye yaklaştırdım ama gryphon'un kanatları istediğim kadar yaklaşmak için çok sert çırpıyordu. Tekrar seslendim, bu sefer daha yüksek sesle. Hiçbir şey çıkmadı.

Garrett'a döndüm. "Anlat onlara!"

Gözleri karardı. "Yapamam." Sesi oldukça zayıflamıştı.

"Yaralanmadığına emin misin?"

Başını tekrar salladı, gözlerinde aynı umutsuz özlem vardı, odağı tamamen Çukurlar'daydı.

"AKADİM!" Büyücüye kükreyerek karşılık verdim.

Büyücü uyarımı dikkate almak yerine sesini yükselterek bağırdı: "Lord Rhyan Hart, Arkasva'nın Varisi, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey'in İmparatoru, *Alissedari*'ye giriyor. Bronz gryphon."

Buna karşılık çukurlardan bağırırlar ve tezahürat sesleri yükseldi.

Gümüş bağlar çitasından kurtuldu ve ip ayak bileğine dolanmadan hemen önce korkuyla ciyaklayan gryphon'uma doğru koştu.

"HAYIR!" ılık attım, bileğimin etrafındaki bağlar ısınmıştı. Gryphon'umu yukarı, çukurlardan uzağı doğru yönlendirmeye çalıştım ama çoktan ileriye doğru sürükleniyor, kubbeli halkalardan geçmeye ve dövüşün içine girmeye zorlanıyorduk. "Akadim vardı!" Umutsuzca bağırdım, sesim yalvarırcasına çıkıyordu.

Uyarımı duyan olmadı.

Başka bir büyücü de Garrett'a aynı bağlamayı yaptı. "Ka Aravain'den Soturion Garrett *Alissedari*'ye giriyor. Gri gryphon."

Gryphon'um kanatlarını ırpı, vücudunu geriye doğru eğdi ve ipten kaçmaya çalışırken neredeyse beni savuruyordu. Ama faydasızdı. Bu durumda onun gücüne karşı koymak için sihirli bir şekilde güçlendirilmiş olan ip çekildi ve saniyeler içinde çukurların kubbesine doğru çekildik.

Tezahürat sesleri kulaklarımı patlattı; stadyumu dolduran seyirci sayısı en az iki bin olmalıydı.

Soğığı karşı neredeyse hissizleşmiştim. Bütün gün dışarıdaydım. Ama turnuvanın bağlarının ani sıcaklığı vücuduma öyle bir güçle çarptı ki, bir an için sersemledim, zar zor hareket edebildim. Ensemde boncuk boncuk terler birikti, derim kaşındı ve yanmaya başladı. Kulaklarım patladı.

Sarmal bir kıyamet karnımın derinliklerine doğru ilerledi. Artık *Alissedari*'nin içindeydik, diğerlerini uyarmanın ya da kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Bitene kadar değil.

Biri ölene kadar olmaz.

Gryphon'u bağlarıyla savaşıırken, bacaklarını tekmelerken, umutsuzca özgürlüğü doğru uçmaya çalışırken Garrett'ın yüzünün de aynı farkındalığı kaydettiğini görebiliyordum. Bunun yerine, gümüş halkaların yakıcı soğığına çarptı.

Garrett ama bu yeterli olmadı. Acı içinde bağırdı, yüzünü buruşturdu ve yüzünü gryphon'un sırtına yasladı.

Garrett'ın inmesini bekleyerek sabit durdum.

"Dario'yu bulun!" Aynı yüksekliğe geldiğimizde bağırdım. Burada konuşmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm ama daha da zordu. Rüzgâr gitmişti ama

Şimdi etrafımız binlerce Glemarialının bağırma sesleriyle çevriliydi. Kulaklarım acıyordu. Aiden zırhımızın ve pelerinlerimizin nem emmesini engellemiş olabilirdi ama bu gürültüye karşı tamamen hazırlıksızdık.

Garrett'ın beni duyup duymadığından emin değildim ama hemen gryphonunu aşağı yönlendirdi, dış halkalara doğru uçtu, bizi sihirli bir şekilde seyircilerden ayıran duvara çarpmadan yapabildiği kadar koltuklara yaklaştı.

Başımı eğip yönümü bulmaya çalıştım. Altımda, alaca renkli bir gryphon üç tane daha gryphon tarafından kovalanıyordu. Gryphon'un bir binicisi olduğundan emin değildim ama sonra gümüş boncuklu koyu buklelerle dolu bir kafa belirdi, kapüşonu geriye doğru savruluyordu.

"Dario!" Bağırdım.

Gryphon'um dalışa geçti, dövüslere girip çıktı ve bize doğru uçan başka bir gryphon'un etrafından dolandı. Kendimi onun boynuna yasladım ve onu önce sola sonra sağa yönlendirdim, siyah tüylü bir canavarı kıl payı kaçırdım.

"*Dorscha!*" Emrettim. Dario'ya ulaşmaya çok yaklaşıyorduk.

Uyarı vermeden gryphonum yön değiştirdi ve hırladı, Ka Oryyan'dan bir soturion taşıyan soluk beyaz bir gryphonla yüz yüze geldiğimizde ses vücudunda öfkeyle titreşti.

Thorin'in kuzeni Sev'i tanıyarak kılıcımı geri çektim. İleri atılıyor, hızla bana doğru uçuyor, kılıcı parlıyordu.

Tam yanından geçerken öne doğru eğildim. Kılıçlarımız şakırdadı, metal sesler gürültünün üzerinde şarkı söylüyordu.

İkimiz de aynı anda döndük, yükselirken gryphonumun kanatları geri çekildi, kılıçlar yeniden konumlandırıldı. Bu sefer vurmayı hedeflemiyordum. Bu sefer, o piçi yerinden edecektim. Temelli olarak.

Aşağıda alkışlar patladı ve uzaktan anonslar duyabiliyordum, birileri savaştaki savaşçıların isimlerini sesleniyordu.

"Lord Rhyan Hart, Varis Görünen..."

Tutuşumu gevşettim, yıllar süren eğitimimi hatırladıkça kaslarım gerildi, kılıcımın kolumun bir uzantısı olmasına izin verdim ve ihtiyacım olan vuruşu yapmak için hareket ettim.

Kafamda bir geri sayım başladı, önümdeki mücadele netleşmeye başladı.
Üç...iki...bir...

Gryphon'larımız geçti, kanat uçları birbirine değdi ve ben Sev'in derisini onu geri itecek kadar sert bir şekilde yakalayarak vurdum. Çekirdeğini devreye sokmamıştı, bunu temas ettiğimiz anda anlamıştım. Sev geriye doğru düştü ve yuvarlandı, elleri bir kanadın kenarına zar zor tutundu.

Kendini beğenmiş, sihir depolarından daha fazlasını kullanmaya hazırlıksızdı. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Sadece bir eliyle sallanana kadar kanatlardan aşağıya doğru kayarak düştü. Dehşet içinde çığlık attı.

Gryphon'unun inmesi için bağırdım. Ya komutu kendisi söyleyecek kadar Yüksek Lümeryan pratiği yapmamıştı ya da düşüşten çok korkuyordu. Bir kez daha denedim, kendi gryphonumu örnek olarak aşağıya doğru ittim. Ama Sev düştü ve ondan hoşlanmamama rağmen korkudan boğazım düğümlendi.

Düşerken seyirciler çığlık attı ama zemin yumuşaktı. Dizlerinin üzerine düştü ve yuvarlandı.

Rahatlamış bir şekilde sertçe nefes verdim.

Sadece bir ölüme izin vardı. Bunun bir soturionun gryphonundan düşmesinden çok daha kötü bir şeyden kaynaklanacağını bilmeliydim.

Artık yakın bir tehditle karşı karşıya olmadığım için etrafımdaki turnuvayı değerlendirmeye çalıştım. En az iki düzine gryphon ve altımda gerçekleşen daha fazla savaş olmalıydı. Yerde, Sev kılıcını çıkarmış ve hâlâ dövüşüyordu. Sol bacağı biraz aksıyordu ama bir çırağa saldırmak için yeterli güce sahip olduğu belliydi.

Yukarı baktığımda, iki gryphonun daha bağların arasından uçtuğunu, çığlık attığını ve bacaklarını aşağı çeken iplere karşı mücadele ettiğini gördüm.

"Soturion Sev Orryan gryphon'suz. Şimdi yerde savaşıyor."

Sev'in düştüğü gryphon yukarı doğru yükseliyordu, bacağındaki gümüş ip yırtılmıştı. Beyaz bir ışık parlaması oldu; kubbede bir açıklık vardı ve Sev içinden uçtu. Kuyruğu geçtiği anda delik kendi kendine kapandı ve gümüş, koruyucu büyüyle mırıldanarak savunmasını yeniden ateşledi.

İki gryphon daha önümden uçarak neredeyse bize çarpıyordu. Bir soturion oturduğu yerden kalktı, ayağa kalkmadan önce diz çöktü. Rakibinin gryphonuna baktı ve bir haykırışla gryphonunun sırtından atladı. Kılıcını çekmişti ve yere indiğinde öldürmek için hamle yapacağından korkarak nefesimi tuttum. Rakibi de aynı şeyden şüphelenmiş gibiydi ve karşılık vermek yerine gryphon'dan yuvarlanarak yere düştü. Başka bir soturionun düştü.

Gryphon'umu stadyumun etrafında uçması için yönlendirdim. Nefes almaya ihtiyacım vardı ve kanatların ve bıçakların karmaşası arasında Dario ya da Garrett'in nereye gittiğini göremiyordum. Koltukları dolduran seyircilere bir göz attım. Çoğu yüzler, siyah deri zırhlar, yeşil pelerinler ve mavi cüppelerden oluşan bir bulanıklıktı. Ama babamı gördüm, gururla oturmuş, anlamsız dövüşü ve katliamı izliyordu -hepsi onun onuruna yapılmıştı. Dün gece olduğu gibi, etrafı tamamen kişisel muhafızları tarafından sarılmıştı.

Annem onun yanında oturuyordu, yüzü gergindi. Göz göze geldik ve bir sıra geride Ka Gaddayan'ın mührünü gördüm ama Kenna'yı bulacak kadar hızlı değildim.

Tam koltukların olduğu bölümü geçerken Hazır'ı buldum. Aemon'un gözleri karanlık ve fırtınalıydı, beni izliyordu.

Arenanın karşı tarafından döndüğümde Aiden'ı buldum. Ama o beni görmedi; gözleri ileride, şüphesiz Garrett'a sabitlenmişti. Bakışlarını takip ederek döndüm ve kesinlikle oradaydı, gri gryphonu aşağı doğru süzölüyordu, kılıcını çekmiş başka bir soturionu yere seriyordu.

Ona doğru uçarak adını haykırdım.

Nihayet karşı yönde Dario vardı. Bizi görünce sevinçle kükredi, gözleri parladı ama sonra üç atlı üzerine çullandı.

Dario hızlıydı, öne doğru eğildi ve ilk rakibine onu bayıltacak kadar sert bir kafa attı.

Garrett döndü ve Dario'nun yardımına geldi. Başka bir atlı süzülerek geçti, kılıcı tam bana doğrultulmuştu. Ben hazırdım. Kılıçlarımız bir kez, iki kez karşılaştı ve sonra üçüncü bir hamleyle kılıcı elinden aldım. Sırtındaki yedeğe uzandı. Ben beklemedim. Kılıcımı derisine doğru savurdum, kör tarafı korunmasız karnına çarptı. Onu kesmedim ama o kadar sert vurdum ki geriye düştü, ikinci kılıcı yere düştü. Küfrederek onu almaya gitti.

Garrett'la gözlerimi kilitledim ve midem çalkalanırken kıpırdamadan durdum. Gözleri farklıydı; mesafeli, karanlık. Ormandan beri, akadim saldırısından beri onda bir gariplik vardı. Aurası kararmıştı... zayıflamıştı. Gri gryphonu bile ona karşı tedirgin görünüyordu.

Garrett yalpaladı, başı bir o yana bir bu yana sallandı ve sonra oturduğu yerden baş aşağı düştü.

Gryphon'uma hareket etmesini emrederek çığlık attım. Emrimi hemen yerine getirdi, başı aşağıya doğru eğildi ve Garrett'ın peşinden alçaldık. Adı bir spiker tarafından anons edildi ve göz ucuyla gryphon'unun çukurun sınırlarını aşarak turnuvadan kurtulduğunu gördüm.

Terden bulanıklaşan görüşümle gryphonumu zorladım. Kolum zorlanınca öne doğru eğildim ve onu tuttum, yere çakılırken onu kucağıma çektim.

Çarpmak üzere olduğumuzdan emin olarak gözlerimi sıkıca , sonra aniden yukarı fırladığımızda hem gryphon'umu hem de Garrett'ı sıkıca kavradım.

Hızımızı eşitleyip arenanın etrafında bir kez daha uçarken göğsüm kabardı. Garrett yanımda binicilik pozisyonuna geçti.

"Rhyan?" Sesi zayıftı.

Omzuna uzandım ve hafifçe sıktım. "Ne oldu? Neyin var?"

Yüzü düştü. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı.

Garrett'i yıllardır tanıyordum, çok şey atlattığını görmüştüm ama bir kez olsun bırakın ağlamayı, tek bir damla gözyaşı döktüğünü bile görmemiştim.

"Garrett?" Gryphon'umu iki atlı arasındaki bir savaşın üzerinden uçması için yönlendirdim ve sonra tekrar aşağı doğru açıldık, bize doğru uçan alaca bir gryphon'u kıl payı kaçırdık.

Acı dolu bir hıçkırık çıkardı. "Özür dilerim. BEN... BEN-" Yine hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Bir şeyler söylemeliydim. Saatler önce. Ama emin değildim. İnanmak istemedim, doğru olmasını istemedim. Kendimi iyi olduğuma inandırdım. Düşündüğüm gibi olmadı. Çalıştığımız gibi."

"Ne?" Gözlerini aradım, karanlık, gölgeli. Ve içimde korkuya benzer bir şey kıvrıldı, damarlarım buzla doldu. Bunlar Garrett'in gözleri değildi. Şüphesiz bu sadece ışığın, *Alissedari*'nin bir oyunuydu. "Ne olmadı?" Parmaklarım zırhının üzerinde sıkılaştı. Sırtımda, kan yemininin etime kazındığı yerde bir kaşıntı yayılmaya başladı.

Başka bir gryphon hırlayarak üzerimize doğru geliyordu ve ben hiç tereddüt etmedim. Bir çılgınlıkla kılıcımı savurdum ve soturion'un kolunu kestim. Acı içinde çılgılık attı, gryphon çılgılık atıp dönmeden önce kanatlarına kan düştü.

Garrett'a döndüm.

"Her zaman hemen olduğunu düşünmüştüm, biliyor musun?" Neredeyse gevezelik ediyordu, sesi titriyordu. "Siyah bir iz olmadığında, zırhımı geri giydim, daha önce hepsini bağladım..." parmakları gerildi, göğsünü tırmaladı, "...sen görmeden önce. Ama hissedebiliyordum. Olduğunu hissettim. Ruhumun bir parçasının beni terk ettiğini hissettim. Gitmiyordu. Siktir. . Yedim."

Yenmek mi? Gözlerim büyüdü, boğazım daraldı. "Hayır. Hayır." Başımı salladım. "Garrett, hayır. Bu işler böyle yürümez."

"Öyle. En azından bu sefer öyle." Omuzlarındaki tokalara uzanırken elleri titriyordu.

Bütün gün Garrett'in aurası kararmış, yabancı ve alışılmadık gelmişti. Yorgun olduğunu düşünmüştüm. Mesafe yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Turnuvanın kaosundan olduğunu düşünmüştüm. Bileklerimizdeki gümüş bağlar bile aurasını köreltmış ama sebep bu değildi. Çünkü bu o değildi, enerjisi böyle hissettirmiyordu. Çünkü şu anda... hiçbir şey hissetmiyordum.

Garrett'in aurası yoktu.

Ondan hiçbir şey gelmiyordu. Ve gözleri, Tanrılar adına. Bu mümkün olmamalıydı. Siyahtılar ve bir şekilde daha da koyulaşıyorlardı, doğal olmayan bir şekilde gölgeleniyorlardı.

Omuzları titriyordu, parmakları titriyordu, tuniğinin parçalara ayrıldığını görebileceğim kadar derisini geri çekerken. Parçaları kenara iterken çenesi gerildi, gözleri bana dikildi.

Kalbinin üzerinde siyah bir iz oluşmuştu ve gözlerimin önünde büyüyor, köprücük kemiğine, boynuna ve omuzlarına yayılıyordu.

Birdenbire ormanda görmeme izin vermediğim şeyi görmeye başladım: Garrett yerde, akadim onun üzerinde, derisi açık. Acı çığlıkları...

"Hayır! Hayır!" Kükredim.

Garrett, sanki sıkıcı bulduğu, her gün savaştığı bir savaşa hazırlanıyormuş gibi, metodik ve cansız bir şekilde derilerini tekrar bir araya getirdi. Güldü, sesi neşesizdi, korku doluydu. "Bilmem gerekirdi. İkinci kez şanslı olmayacaktım."

"Bu asla şansla ilgili değildi!" Hırladım. "Daha önce akadimi gücün sayesinde öldürdün, bugün de o ikinci piçi öldürdün çünkü çok güçlüsün. Beni duyuyor musun? Bir kez olsun şansın sayesinde hayatta kalmadın. O zaman da hayatta kaldın, şimdi de senin sayende hayatta kalacaksın. Beni dinliyor musun? İyi olacaksın. Sadece dayan. Sana yardım getireceğim."

O . İyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı. "Nasıl? Oyun bitene kadar burada kapana kısıldık."

Kalbimde, ruhumda bir şeyler sertleşti. Daha önce hissettiğim o kıyamet duygusu büyüdü. Babam beni uyarmıştı. Benim kazanmam gerekiyordu. Bunu hayal bile edemesem de, her zaman kazanan ben olacaktım. Thorin bana büyük bir zarar verme niyetiyle gelmişti. Sev de öyle. Acımasızdılar. İzinleri vardı. Ve benim de. Bugün her zaman ölümle bitecekti.

Haftalardır kendimi kandırıyordum. Bir seçeneğim varmış gibi davranıyordum. Ama hayatımın geri kalanı gibi bu da bir yanılsamaydı, bir rüyaydı.

İmparatorlar seçenek sunmazlardı. Onlar emrediyordu ve biz de onların iradesine boyun eğmekten başka çaremiz yoktu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"O zaman bitiriyoruz," diye hırladım. "Oyunu şimdi bitiriyoruz."

Sesimi ya da ağzımdan çıkan kelimeleri tanıımıyordum. Daha önce hiç öldürmemiştim. Ne bir insanı, ne de bir akadimi. Garrett'a bunu yapanı sadece yarı öldürmüştüm. Ama şimdi bunu değiştirecektim. Arkadaşımı kurtarmak anlamına geliyorsa bunu yapardım. Birinin ölmesi gerekiyorsa, bu Garrett'ın yaşaması için olsun, babamın egosunu tatmin etmek için değil.

Geride kalan gryphonları, hâlâ sırtlarında savaşıyor soturileri ve yerde savaşıyorları taradım.

Atlayabilirim. Kılıcımı çıkar, Garrett bronz gryphon'un üzerinde güvende kalsın.

"Burada bekle," dedim. "Bunu senin için yapacağım. İyi olacaksın. Sana yardım getireceğiz." Akadim saldırılarından kurtulan düzinelerce soturi tanıyordum. Garrett hayatta kalacaktı.

Ama küçük bir ses uyardı... Ruhlarıyla hayatta kaldılar. Kara lekeler yok.

"Hayır," dedi Garrett. "Yapma. Lütfen."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. "Garrett, bunu yapmak zorundayım." Arkamı döndüm, atlamaya, ilk cinayetimi işlemeye hazırlandım. "Tek yolu bu."

Kolumu tuttu ve beni geri çekti, yumruğu doğal olmayan bir şekilde güçlüydü.

"Hayır, değil." Burnunu çekti. "Bu hiç de bir yol değil. Rhyan, sen bir katil değilsin. Ve seni bir katil yaptığımı bilerek ölemem."

Başımı salladım. "Bunu senin için yaparım, yemin ederim."

İçini çekti, sesi ağırdı, yenilmişti. "Bunu hissedebiliyorum. Benim için artık çok geç." Garrett sarı saçlarını çekti. "Olduğunu hissediyorum. Tedavisi olmadığını biliyorsun. Artık bana yardım yok. Kendime ve sana yalan söylüyordum. Ama gerçek şu ki... gerçek... saatlerdir terk edilmiş durumdayım."

Sırtımdaki kan yemini ısınyordu. Yanıyordu. Beni uyarıyordu. Tehlikedeydim, yemini ihlal etmeye, sözümü bozmaya, sadece Garrett'i kaybetmeye değil, sonuçlarına katlanmaya, onu koruyamamanın getireceği cezaya da çok yakındım.

"Çok geç değil. Sen hala sensin. Hâlâ oradasın."

"Daha uzun süre kendim olamayacağım." Boğazı düğümlendi. "Lütfen. Babam dışarıda, izliyor. Annem de. Vanya. Utanç... bir aile üyesinin akadim olmasının utancı - bunun Ka'mız üzerinde yaratacağı lekeyi biliyorsun. Ve ben... dönüştüğümü görmelerini istemiyorum. İzin verme. Bir canavara dönüştüğümü görmelerine izin verme."

"Yapmayacaksın. Bu bir gün. Bu mümkün değil."

"Gece olmak . Sorun yok. Bunu düşünmek için saatlerim oldu. Karar vermek için. Sadece... lütfen. Bunun onları daha fazla incitmesine izin verme. Ve benim de onları incitmememe izin verme. Söz vermiştin. Beni koruyacağına, benimkini koruyacağına söz verdin."

Acı içinde haykırdım. Sırtımdaki yara izi gittikçe ısınyordu.

Garrett sakince, "Bitir şu işi," dedi. "Böylesi daha kolay. İşte, şimdi. Daha fazla dayanamıyorum. Ve eğer onları görmek, veda etmek zorunda kalırsam... Yapabileceğimi sanmıyorum."

"HAYIR!" Yara izi daha da sıcak yanıyordu. Ter, tuniğimden aşağı dökölüyor, boynumdan yukarı yükseliyordu.

"Lütfen Rhyan," dedi, sesi giderek zayıflıyordu. "Yemin ettin." "Seni korumaya yemin ettim!"

"Bu... beni koruyor."

Başımı salladım.

Elime uzandı. "Kazanmak zorundasın, değil mi? Kazanmazsan seni cezalandırarak."

Başımı salladım. "Umurumda değil. Bir önemi yok."

"Evet, öyle. Özür dilerim... Uzun zaman önce konuşmalıydım. Sessiz kalmamalıydım. Yapmalıydım... Seni daha iyi korumalıydım. Ve beni koruman için sana asla o yemini ... Ben senin için aynısını yapmazken. Ama şimdi yapmalısın. Ve şimdi... Beni böyle koruyacaksın. Bırak kendim olarak öleyim. Hâlâ kendimken. Hâlâ hissederken. Ben hala..." alt dudağı titredi, "...ben hala severken. Turnuvayı bitir. Kazan. Babandan uzak dur. Diğerlerini uyar. Aiden'ı koru. Benim için."

"Garrett!"

"Hissediyorsun, değil mi? Kan yemini. Yüzünde görebiliyorum. Acı duracak. İkimiz için de. Özür dilerim."

Bir atlı ileri atıldı, gryphonu küçüktü, kanatları karlı uçlarla bronzlaşmıştı. Garrett'ı aşağı ittim, kılıcıma uzandım ve öldürme niyetiyle vurdum. Sırtım öncekinden daha fazla yandı, acı o kadar şiddetliydi ki kolumu bırakıp eğildim ve binicinin kılıcını ıskaladım.

Yavaşça Garrett'a döndüm ve kılıcımı boynuna dayadım, sanki onu öldürecekmişim gibi bir açı verdim.

Ve haklıydı. İşe yaradı. Acı yok oldu. Bıçağımı geri çektim. Isı tekrar başladı.

Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Onu bu şekilde koruyamazdım. Ama Garrett olarak ölmesine izin vermek, akadim olmasına izin vermemek.

Şimdi benim görevim.

Spiker adımı söyledi. Onun bakış açısından, Garrett ile bir düellodaymışım gibi görünüyordu.

Güçsüzce omzuma uzandı. "Tehdidi durdur," diye fısıldadı. "Tehdidi durdur," dedim, görüşüm bulanıklaşıyordu. İçimi ısırdım Yanak. "Nasıl?" diye sordum. "Nasıl...?" Tanrım. Arkadaşımı nasıl öldürebilirdim ki?

Garrett başını yana eğerek boynunu açığa çıkardı.

Aklımdan bir anı geçti. On altı yaşındaydık ve Seathorne'un kütüphanesinde ders çalışıyorduk. Garrett'in, babasının turion pozisyonu sayesinde soylularla birlikte çalışmaya başlamasına daha yeni izin verilmişti.

"Ölmenin en iyi yolu mu?" Garrett Dario sordu.

"Ölmek," dedim Dario'nun ayağını tekmeleyerek.

"Ölmek bir seçenek değil. Ölmek zorundasın. Gitmenin en iyi yolu bu mu?" diye tekrar sordu, gözleri muziplikle doluydu.

Garrett oturduğu yerde kıpırdandı ve sarı dalgalarını geriye itti. Aiden başını kaldırdı ve dikkatle onu izledi.

"Yaşlılığın bir seçenek olmadığını mı varsayacağım?" Garrett parmağını çenesine vurdu.

"Hayır," dedi Dario. "Yaşlılık seni yakalayamadan öldürüleceksin. Gitmenin en iyi yolu bu mu?"

Garrett'in kaşları sanki soruyu ciddiye alıyormuş gibi çatıldı.

"Çabuk ol" demeden önce bir an geçti.

Güldüm ve kollarında bir tomar parşömenle yanımdan geçen bir kütüphaneci beni susturdu.

"Dağdan mı düştün?" Dario sordu. "Bu pek de hızlı sayılmaz," dedi Aiden.

Dario, "Yere çarptığınız zaman," dedi.

"Düşme fikrinden hoşlanmıyorum. Ve kan kaybından istemiyorum. Kafa kesmek hızlı ama riskli olabilir. Geldiğini görmemeyi tercih ederim," dedi Garrett.

düşünceli bir şekilde. Bir an daha durdu, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve omzuna doğru indirdi. "Boyun kırılması," dedi kesin bir ifadeyle.

"Mükemmel," dedi Dario. "için bunu kullanacağım."

"Ev ödevin için bana ölümümü düşündürdün!" Garrett bağırdı.

Ne yapacağımı biliyordum.

Boynuna uzandım, ellerimi tam da sınıfta gösterildiği gibi konumlandırırdım. Tıpkı Katurium'da bir kukla üzerinde yüzlerce kez pratik yaptığım gibi.

"Bana ne zaman olduğunu söyle," dedim.

Garrett rahatlamış gibiydi. Ondaki küçük bir enerji parlaması geldi, sanki huzur içindeydi, sanki bu doğrudu. Bunu ben de hissettim, hissetmemem gerektiği halde. Bununla ilgili her şey yanıltıcı.

"Aiden'a üzgün olduğumu söyler misin? Ve ona, onu sevdiğimi söyler misin? Ona *Mekara* dediğimi söyle. *Mekara*, Aiden."

Kalbim senindir. Garrett, Aiden'a onun ruh eşi olduğunu söylemek istedi. Hasta olacaktım.

"Ona da söyle, onu istediğimi, mutlu olmasına ihtiyacım olduğunu. Ona yemin ettir. Hayatına devam etsin, bu hayatta mutluluğu bulsun. Aileme de aynısını söyle."

Ellerim titriyordu. Kendimden iğreniyordum. Bu doğru olamazdı. Başka bir yolu olmalıydı. Ve yine de, kalbimde olmadığını biliyordum. Kara leke Garrett'ın zırhından boynuna sızmış, gözlerinin altında gölgeler oluşmuş ve teni beyaza dönmüştü.

"Özür dilerim Rhyana," dedi. "Sana küfür ettirdiğim için özür dilerim. Üzgünüm, bunu yapan sen olmak zorundaydın."

"Ben de."

"Ama sen olduğun için mutluyum. Başka kimseye güvenmezdim."

Dudağımı ısırardım, bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyordum ama öyle hissetmedim.

"Sen iyi bir arkadaşsın Rhyana. Bunu bil. Sen suçsuzsun. Affedilecek bir şey yok. Yeminin yerine getirildi."

Ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışarak başımı salladım. Şimdi hangi sözcükler anlamlı olabilirdi, hangi sözcükler önemli olabilirdi?

Sonunda, söyleyecek söz kalmamıştı. Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, şu anda hiçbir şey doğru olmayacaktı. Yapabileceğim tek bir şey vardı: arkadaşımı korumak. Yeminimi yerine getirmek. Bırak Garrett, Garrett olarak kalsın. Daha fazla acı çekmesini engellemek. Ailesinin de aynı kaderi paylaşmasını engellemek. Bir canavara dönüşmesine izin vermemek.

Tehdidi durdurun.

"Me sha, me ka," diye fısıldadım.

"Hayatım üzerine." Garrett bana gülümsedi, dudakları titriyordu. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve başını salladı. O hazırды.

Tutuşumu sıkılaştırdım, vücudu kollarımda gevşedi, göğsü sanki ciğerleri havasız kalacağını biliyormuş gibi hızlı nefeslerle inip kalksa da istekli bir katılımcıydı. Gözlerimiz buluştu ve sonra bakışları tribünlere gitti, Aiden'ı aradı.

Kalbim sıkışmıştı. Bunu yapamazdım.

Tanrım! Lanet olsun!

Sanki başka bir güç tarafından, ellerim hareket etti. Gözleri büyüdü. Çatlağın sesi arenadaki diğer tüm sesleri bastırdı. Gryphonların hırıltılarından daha yüksekti. Binicilerin bağırışlarından. Seyircilerin kükremelerinden. Metalin metal üzerinde çıkardığı çınlamadan.

Tek duyabildiğim tek bir sestі. Garrett'ın hayatının sona erme sesi. Ellerimde. Çıplak ellerimde.

Gözleri kapandı, başı yana doğru döndü.

Seyircilerden gelen bir çığlık gürültünün üzerine yükseldi ve kulaklarımda kalbimi parçalayan çatlağın sesinin yerini aldı. Bu acı ve ıstırap dolu bir çığlıktı.

Başta çığlık atanın ben olduğumu sandım ama değilmışim. Aiden'dı. Aiden haykırıyordu. Aiden bağırıyordu çünkü ruhu ikiye bölünmüştü.

Benimki de öyle.
Garrett gitmişti.

ChapTer

SIXTeen

T Bileğimdeki gümüş bant koparak açıldı. Büyü tenimde vızıldadı, ısıyla alevlendi ve ip yok oldu. *Alissedari* sona ermişti.

Açıkta kalan deriye, arenaya, kaderime ve Garrett'a bağlandığım yere baktım. Ona daha sıkı sarıldım ve kelepçesiz bileğini gördüm. Çok açıkta ve boş görünüyordu. Bileziğinin hayaleti arkasında en küçük bir parıltı bırakmıştı.

Üzerime bir sis çökmüştü, zamanı yavaşlatıyordu ama yine de etrafımdaki her şey bir anda, çok hızlı bir şekilde gerçekleşiyordu. Sis kalınlaştı, ağırlaştı, beni boğdu. Binicileri turnuvaya hapseden gümüş ipler soldu ve kubbeli tavan açılarak siyah bir gökyüzü ortaya çıktı. Çukurun üst katında alev alev yanan meşaleler arenayı aydınlatarak seyirciler için gösterinin sona erdiğini işaret ediyordu ve Garrett'ın terk edilmişlikten akadimliğe dönüşmeye ne kadar yaklaştığını gördüm. Köprücük kemiğinin üzerinde yükselen kara lekeyi ve teninin doğal olmayan bir şekilde solduğunu gördüm.

Her ses çok uzaklardan geliyordu ama çok yakındı, çok gürültülüydü. Temiz. Bir bulanıklık. Bir rüya. Bir kabus.

Aiden'in çılgılığı.

Alissedari'nin sona erdiğinin duyurusu. Benim adım.

Unvanım. Kazandığımın duyurusu.

Bahisleri kabul edilen kumarbazların paraları karıştırması.

İçkiler döküldü. İçkiler döküldü.

Şerefe. İğrenme tıslamaları.

Aiden'ın çığlıkları ruhumu delip geçti. Garrett'ın ailesi ve Ka ağlıyordu. Garrett'ın küçük kız kardeşi hıçkırıyordu. Annesi çığlık atıyordu. Hepsini duyabiliyordum. Hepsini hissedebiliyordum. Acılarını, kalp kırıklıklarını.

Kendi kalbim ikiye bölünüyordu. Atışlar yavaşlıyordu. Duruyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi.

Ve Dario vardı. Dario'nun öfkesi, ıstırabı, beni bütünüyle yutan bir ateş gibiydi.

Çok fazla çığlık vardı. Ama hiçbirisi kalbimdeki çığıktan daha yüksek, daha iç burkucu ya da daha acı verici değildi. Ruhumdaki.

Gryphon'um yere düştü ve ben Garrett'a daha da sıkı tutundum. Şimdi yas tutma zamanı değildi. Ağlamanın ya da paniklemenin zamanı değildi. Gökyüzü çok karanlıktı, güneş çok alçalmıştı. Zamanımız tükenmişti. O dönüşecekti

-Yakında olacaktı. Burada, ailesinin önünde, Aiden'ın önünde olamazdı.

O gitmişti. Ölmüştü. Ama bedeni tehlikedeydi ve ben hâlâ onu korumak zorundaydım. Hala elimde bir görev daha vardı. Kan yeminimin körelmiş acısında bunu hissedebiliyordum. Hâlâ etimi kesiyor, omurgamı yakıyordu.

Nefes alamıyordum. fazlaydı. Çok ağırdı. Çok gerçektir. Paniğin üzerime çöktüğünü, beni boğduğunu, batırdığını hissedebiliyordum. Kederi, dehşeti hissedebiliyordum.

Hayır. Henüz değil, henüz gelemezdi, Garrett güvende olana kadar - bedeni uzak tutulana, bir canavara dönüşmekten korunana kadar.

Ağzımı açtım. Ne söylemem gerektiğini biliyordum ama kelimeleri çıkaramıyordum. Konuşamıyordum. Hareket edemediğim kâbuslarım gibiydi ama bu daha kötüydü.

Bu benim için çok fazlaydı. Garrett bana yemin ettirdiğinde benden ne kadar çok şey istediğini, bu yeminin ne kadar ileri gideceğini bilmiyordu.

beni gönder.

Bunun için çok güçsüzdüm. Artık burada olmak istemiyordum. Bunun gerçek olmasını istemiyordum. Bunun benim üzerimde olmasını istemiyordum.

Garrett'a, onu hâlâ tutan kollarıma baktım ve solmaya başladım. Karnım dönüp duruyordu, görüşüm bulanıklaşıyordu ve kollarım kaybolup yeniden ortaya çıkıyordu. Midem şiddetli bir yalpalamayla öne doğru çekildi.

Seyahate çıkacaktım.

Sonra elim soldu, bedenim varoluşun içinde ve dışında titreşti, burada ve değil, burada ve değil.

"Bağlayın onu," diye emretti babam.

Boynumu geriye doğru uzattım. Dario gözlerinde ateşle koşuyordu, kılıcı kalbime doğrultulmuştu. Garrett'ın babası Turion Efraim bana doğru koştu, aurası şok ve çaresizlikle parlıyordu. Soturiler, hançerlerini kaldırmış, alıştırılmış bir düzen içinde bana doğru koşuyordu. Arkturion Kane de onların arasındaydı ve Aiden arenaya doğru ilerliyordu, sopası dışarıdaydı, ağzı açıktı. Hepsi benim için geliyordu.

Babamın büyücüleri daha hızlıydı. Siyah parıltılı ipler asalarından yılan gibi çözülüyordu. Yerden beyaz bir ışık patlaması yükseldi, beni çevreledi ve koruyucu bir kubbe oluşturdu. Bir hapishane. İpler sarılıp arenada sürünürken Garrett'ı bıraktım.

Şimdi, diye düşündüm. Şimdi gitmem gerekiyordu.

Ama yapamadım. İpler tenimi ve derimi yakıyor, ellerimi iki yanıma bağlıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Garrett bronz gryphon'un kanadını aşağı doğru yuvarladı, gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı. Bu onu daha genç gösteriyordu. Onu canlı gösteriyordu.

Ama değildi. Terk edilmişti. O... Tanrılardı. Değişecekti. Şu anda bile kara leke görülebiliyordu.

Bağlarıma karşı mücadele ederek ona uzandım. Onu kollarıma alarak ayağa kalktım.

"Akadim!" Bağırdım ama sesim kaosun içinde kayboldu.

Arkturion Aemon sahadaki kaosa katıldı, siyah gölgeleri arenada fırtınalar estiriyordu. Bana doğru gelen Soturi'yi engelliyordu. Dario Garrett'in cansız bedenine baktı, aurası uzanıyor, nabız gibi atıyor, arkadaşına yeniden hayat vermeye çalışıyormuş gibi çarpıyordu. Az önce alana koşan Aiden'ı yakaladı, onu geride tuttu, büyü fişkirirken çıtasını gökyüzüne doğru itti. Aiden'ın kör nefretini, büyüünün ve iradesinin gücünü hissedebiliyordum; beni yok etmesine saniyeler kalmıştı.

Yapabilir. Bunu memnuniyetle karşılarım. Ama sadece bir şey daha yapmalıydım. Arkadaşımı korumak için bir şey daha.

"Akadim," dedim tekrar. "Akadim."

İpler beni yakıyordu, daha sıcak, daha sıkı. Bu çok fazlaydı. Garrett kollarımdan düşmeye başladı.

Gözlerim kapandı.

Karanlıkta uyandım, tüm vücudum ağrıyor ve acıyordu. Derim kaşınıyor ve boğazım kumla kaplanmış gibi hissediyordum. İnledim, yatakta yuvarlandım ve neredeyse yere düşüyordum. Kenarına tutunarak kendimi geriye yaslanmaya zorladım.

Glemaria'nın hapisanesi Ha'Lyrotz'da bir karyolada yatıyordum. Gri duvarları, tanıdık kokuyu tanıdım. Karyolanın verdiği hissi hemen anlamalıydım.

Doğrulamaya çalıştım ama bir şey beni tutuyordu. Beni bağlayan ipler karanlıktı ve vücudumun üzerinde acımasızca çaprazlama uzanıyordu.

Hücrenin dışındaki koridorda mavi bir ışık parladı ve odama ürkütücü bir ışık saçtı. Bir Vadati taşı.

Bowen nöbet tutuyordu, bir eli kılıcındaydı ve zırhı tam olarak yerine oturmuştu. "O uyandı, Majesteleri."

Cevap olarak bir şeyler mırıldandı. Mavi beyaza dönüştü, sonra hiçbir şey olmadı. Karanlık geri döndü.

"Bowen," diye seslendim ama sesim hâlâ zayıf, cızırtılı ve sessizdi. "Bowen."

Parmaklıklara doğru adım attı, iri gövdesi koridordan gelen ince ışığı engelliyordu. "Majesteleri," dedi, sesi kısıktı. "Uyanmışsınız."

"Garrett nerede?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, alnı çatıldı, gözleri endişeyle benimkileri aradı. "Öldü, Majesteleri."

"Bunu biliyorum! Ama bedeni!" Umutsuzca bağırdım. "Nerede o? Ne oldu?"

"Rüzgar Tapınağı'na gömüldü. Cenaze töreni yarın yapılacak." "O akadim mi?" diye sordum.

"?" Bowen'ın sesi titriyordu ve bana Lethea'dan daha uzaktaymışım gibi baktı.

"O akadim mi?" Karyoladan kalktım, başım zonkluyordu. Tüm yüzüm ağrıyordu ve vücudumun her santimi yumruklanmış gibi hissediyordum.

Bowen nazikçe, "Tam bir gündür baygındın," dedi. "Yaralanmıştın. Ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Neler çok iyi hatırlıyorum!" "*Alissedari*'yi kazandığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Kazanmak," diye tükürdüm, onunla barlarda buluşmak için adım attım. "Ben hiçbir şey kazanmadım. Bowen, beni dinle. Lütfen dinle. Gryphonlarımızı bulduktan sonra saldırıya uğradık. En az üç akadim Glemaria'ya girdi. Kontrolsüzce. Biz Garrett birini öldürdük. Bir gryphon yardımımıza geldi. Bir tane daha öldürdü. Biz kaçarken üçüncü canavarın peşinden gitti. Herkesi uyarmak için geri döndük. Çanlar çalmamıştı. Savunmamızı aşmışlardı. Buradaki muhafızları uyarmaya çalıştık ama kimse dinlemedi. Turnuvanın bağlayıcısı

çok çabuk girdik. Ve ben bilmiyordum... Garrett'in ruhunun... onun... onun kara bir lekesi vardı, dnŖecekti. Bu yüzden, mecburdum... mecburdum..." Sesim kesildi, aksanım o kadar ağırdı ki kendimi zar zor anlayabiliyordum. Lanet olsun. Bunu nasıl atlatacaktım?

"Lord Rhyan, anladığım kadarıyla o sizin arkadaşınızdı ve _."

"Pişmanlık!" Hırladım. "Tabii ki pişmanım. O benim en iyi Dostum! Onu bilerek öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Kazanmak için? Bunu umursadığımı mı sanıyorsun? Olanları mazur göstermek için uydurmuyorum. Olan oldu. Ve bu yüzden hepimiz büyük tehlike altında olabiliriz. Şimdi söyle bana! Cesedi. Onu gören var mı?"

", Soturion Garrett cenaze törenine kadar mezarda kalacak."

Parmaklıklara vurdum. "Kontrol etmeliyiz. Ailesinin görmesine izin veremezsiniz. Ve biz de onu dışarı çıkaramayız. Bir tehdit olmadığından emin olana kadar olmaz."

Bowen dikkatle, "O bir tehdit değil," dedi. "O turnuvada öldü, Majesteleri."

"Terk edilmiş olarak öldü! Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun!" Bowen hareketsizdi, beni dikkatle izliyordu, konuşmuyordu.

"Bana inanmıyor musun?" Bağırđım. "Bunca yıldır, Bowen, hiç yalancı oldum mu? Kafası karışık? Hayalperest?"

Hâlâ kararsız görünüyordu, gözleri bana dönmeden önce koridorda geziniyordu. Uzaktan yankılanan bir kapı açılıp kapandı.

"Bowen!" Bağırđım.

"Soturion Garrett öldü, ," dedi tekrar, ama bunu söylerken acı çekiyor gibiydi. Sanki buna zorlanıyormuş gibi.

Ve her şeyi çok iyi anladım. Kan yemininin baskısı .

"Bowen, lütfen, söyle bana." *Biliyorsun!* İçimden yalvardım. *Bildiğini biliyorum.*

"Baban seninle konuşmak istiyor." Parmaklıklardan geri çekildi, döndü ve alçak sesle eğildi.

Babamın botları yerde yankılanıyor, yürüyüşünün tanıdık ağır sesi kulaklarımda bir davul gibi çınılıyordu. "Bowen." Hücremin önüne geldiğinde sertçe başını salladı. "Bizi yalnız bırak."

"Ekselansları." Bowen bir kez daha eğildi ama gözleri bana doğru kaydı. Kaşlarını çattı, gözleri babama kaydı, bir eli yumruk olmuş, dimdik duruyordu. Sonra parmaklarını serbest bıraktı, uzaklaşırken eli yanında gevşek duruyordu. Her zaman yaptığı gibi.

"Bundan uyuyarak kurtulabileceğini mi sandın?" dedi babam, sesi soğuktu.

"Hiçbir şey düşünmedim." Parmaklarım parmaklıkları sıktı, eklemlerim bembeyazdı. "Garrett'ın cesedi nerede?"

"Garrett Aravain?" diye sordu, ses tonunda tehlikeli bir şeyler vardı. "Garrett Aravain!"

"Cesedi nerede?"

"Sen!" Aurası ileri doğru püskürdü ve hücremi gücünün tüm kuvvetiyle doldurdu.

bıraktım, onlara tutunamayacak kadar
güçsüzdüm. "Sen!" diye tekrar bağırdı.

Geriye doğru tökezledim, düşmeden önce dizlerimin arkası karyolaya çarptı.

"Her şeyi mahvetmek zorundaydın. Turion'umun oğlunu öldürmek! Senin sorunun ne?"

Tekrar oturmak için çabaladım ve ayağa kalktım, tüm vücudum öfkeyle titriyordu. "Kazanmamı sen istedin. Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım."

"Kazanmak mı? Kazanmak mı? Seni aptal. Elbette kazanmanı istedim! İmparator'un hangi oğlu bir *Alissedari* kazanmaz ki? Benim oğlum hariç! Benim aptal yavrum. Her şeyi berbat edeceğini biliyordum. Her zaman yaptığın gibi. Senin için her şeyi ayarladım, tam olarak ne yapacağını belirledim ve hala! Sence neden

Ka Oryyan ve Ka DeTerria tarafından kuşatıldınız? Tanıdığını bildiğim tek yer olan Allurian Geçidi'ne mi ? Hatta lanet olası en iyi arkadaşınla eşleştirildin? Tek yapman gereken bir Konsey üyesinin oğlu dışında birini öldürmekti. Ama sen bunu bile doğru düzgün yapamadın." Boynu kızarıyor, burun delikleri açılıyordu.

İrkildim, midem bulandı.

"Yoksa Thorin Oryyan sana neden bu kadar rahat saldırdı sanıyorsun? Senatörün sadece oğlu olan bir 'a mı saldırdı? Seni öldürmen için besledim. Ka'sını senin üzerine saldırdım ki kendini yeterince sertleştirebilesin, bu kadar yumuşak olmayı bırak. Ama hayır! Garrett'ı öldürdün!" Parmaklıkları çarparak şiddetiyle titreştirdi. "Tüm ülkenin arkadaşın olarak bildiği çocuğu öldürmemen gerekiyordu! Akadim'i öldürdüğünden beri kahraman olarak selamladıkları çocuğu!"

Karyolaya geri oturduğumda dizlerimin bağı çözüldü. "Kimi o zaman? Kimi öldürmem gerekiyordu?"

"Başka biri! Özellikle Thorin'in kuzeni Sev'in gelmesini umuyordum. Onu Akademi'de görmüştün. Zayıf notlar. Zayıf yetenekler. Bırakın yabancıları, ailesi tarafından bile zar zor tolere ediliyor. Sence o arenada politika dönmüyor muydu? Eğitimde bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucize. Sev'in ölümü bir merhamet olurdu." Alay etti. "Güçlü bir Ka'da zayıf bir üyeden daha kötü bir şey yoktur."

Yanağımın içini ısırdım. Sev'den bahsetmiyordu. "Annemi bile seni uyarması için ikna ettim!"

Kalbim parçalandı. Sezgisel olarak bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm ama sadece onun planlarında bir piyon olmuştu. Her zamanki gibi.

"Thorin'e sahte umutlar verildi, sana saldırması için hazırlandı. Seni harekete geçirmek, harekete geçmeni sağlamak için."

İçimde öfke kaynıyordu. Thorin'in saldırısı beni gryphonumdan düşürmüştü. Thorin'in saldırısı bizi Akadim'e maruz bıraktı. Thorin'in saldırısı Garrett'ın...

Babam parmaklıkları tekrar çarptı, aurası öfkeyle dolup taşıyordu. "O kaltak kraliçenin bana nasıl davrandığını gördün. Neyin tehlikede olduğunu biliyordun! Sev değilse bile başkası! Babası Konsey'imde görev yapmayan herkes. Bu şekilde kazanmaya nasıl cüret edersin? Aptallığınla kutlamamı mahvetmeye nasıl cüret edersin? Aptalca davranışlarınla mirasımı lekelemeye nasıl cüret edersin?"

"*Bu* ne cüret?" Hareket ettiğimi fark etmeden önce ayağa kalkmışım, parmaklıklara doğru koşuyordum, öfkem beni ileri taşıyordu. "Halkını böyle iğrenç bir olaya zorlamaya nasıl cüret edersin? Akadim'in uyarılarını görmezden gelmeye nasıl cüret edersiniz? Auriel'in Bayram Günü'nde saldırıya uğradık. Ve çok güçlü olduğunu iddia ettiğiniz soturileriniz, onların kendi lanet olası kalenizin alanlarına ulaşmasını engellemek için çok geç kaldı. Soturileriniz onların büyücülerinize, acemilerinize, korumanız gereken insanlara tehdit oluşturmasını engellemek için orada değildi! Ve haftalar sonra, üç akadim daha girdi. Ve kimsenin haberi yoktu! Şimdi neredeler?" Sustum. "Garrett'in cesedi nerede?"

Babam geri çekildi ve güldü. "Akadim mi? Glemaria'da akadim diye bir şey yok."

Glemaria'da akadim yok muydu? Tıpkı annemin taktığı kolların moda için olması gibi! Tıpkı Vahiy Töreni'nden önce yasadışı olarak bağlarımın çözülmediği gibi! Tıpkı babamın aksanı olmayan bir Glemaria yerlisi olduğu gibi!

Nefesim ağırlaşmıştı, göğsüm taşıdığım gerçeğe kabarıyordu. "Garrett'i öldürmekten başka seçeneğim yoktu. Ruhu yenmişti. Onu öldürdüğümde terk edilmişti. Ve eğer gerekli önlemleri almazsanız, mezarı açacak ve ülkeye başka bir akadim salacaksınız."

"Lethea'dan daha uzaktasın, Rhyan," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde kısıktı.

Tüm vücudum gerildi, yüksek alarmdaydım.

"Böyle bir şey olmadı," dedi, sözlerinden sahte bir endişe damlıyordu. "Akadim diye bir şey yoktu. Kazanmak için çaresizlik içinde en eski dostlarından birine sırtını döndün. Turion'umun oğlunu öldürdün."

"Dur," diye bağırdım. "Kafamı karıştırmaya çalışmayı bırak! Ne olduğunu biliyorum!"

"Şimdi mi?" diye sordu, sesi o kadar sakindi ki, yalanından o kadar emindi ki.

Hayatım boyunca bunu yaptı, kendimden şüphe etmeme, emin olduğum gerçekleri unutmama neden oldu. Bunu bana yapmasına izin veremezdim, şimdi olmazdı. Zihnimde hâlâ Garrett'ın yüzünü görebiliyordum - hâlâ kara lekesini görüyor, aurasının nasıl zayıfladığını hatırlıyordum. Başka seçeneğim yoktu.

"Gryphon boku yalanlarını sikeyim! Bunların hiçbirisi doğru değil. Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Konsey üyelerini gerçekten açıkta mı bırakacaksın? Garrett'ın ailesini? Beni dinlemezseniz ne yaptığınızı bilemezsiniz!"

Sakalını düzeltti, parmaklarıyla çenesini okşadı. "Bildiğim bir şey var. Ülkemin kontrol altında tutulması gerektiğini biliyorum ve bazen bu, zaman zaman bir akadim saldırısına izin vermek gibi uygunsuz görünen şeyler yapmak anlamına geliyor. Halkımı hizada ve kontrol altında tutmak için yeterince korku yaratmak. Koltuğum üzerinde hak iddia eden bu kadar çok savaşan Kavim arasında barışı başka nasıl koruyabiliriz sanıyorsunuz? Benim yaptıklarım sayesinde Ka'mız zirvede ve sorgulanmadan kalıyor. Ve sen de aynı nedenle annenin yanında güvende ve şımartılmış olarak kalıyorsun. Benden önce olan her şeyi bilmediğimi mi sanıyorsun? Gryphonların Afeya tarafından gönderildiğini biliyordum. Halkımızın onların yardımını asla kabul etmeyeceğini ve kabul edersem beni zayıf göreceklerini biliyordum, bu yüzden reddettim. Garrett'ın ne olduğunu biliyorum. Ve şimdi, bunu biliyorum. Sen benim en büyük sorumluluğumsun. En büyük zayıflığım. Ülkenin yarısı kelleni istiyor. Sokaklarda yeminini bozduğun için seni kınıyorlar. Turion Efraim kelleni kazığa geçirmek istiyor. Seni burada tuttuğum için minnettar olmalısın. Lanet olası hayatını kurtarmak için seni Ha'Lyrotz'a koydum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Hasta olacaktım. Ondan şüphelenmiştim.

Akadim'i biliyordu, belki de saldırıların gerçekleşmesine izin verdiğini düşündü,

İnsanlarımızın bilerek acı çekmesine izin veriyordu, ama bunu düşünmek başka bir şeydi ve onun gerçeği açık sözlerle doğruladığını duymak başka bir şeydi.

Babamın kim olduğunu, benimle nasıl olduğunu, annemle nasıl olduğunu hep biliyordum. Neden tüm ülkeyle böyle olduğundan hiç şüphelenmemiştim? Tüm Kuzey'le?

Nefesimi içime çektim, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Neden bana şimdi itiraf ediyorsun? Madem bu kadar aptalım, bu kadar güvenilmezim, aptal bir sorumluyum, neden bana söylüyorsun?"

"Yani anlıyorsun. Senin bu işteki rolün henüz bitmedi. Kazanırsan anneni kurtaracağını söylemiştim." Alay etti. "Onu sadece daha fazla tehlikeye attın. Bu siyasi serpinti yatışana kadar seni burada bırakacağım. Sana tüm yaptığım bu olduğu için Tanrı'ya minnettar olacaksın. Ve sonra, Tanrılar adına, borcunu ödeyeceksin. Bunu düzelteceksin."

"mi?" Hiçbir şey bunu . Sadece gerçeği.
Ama Garrett'ı geri getirmeyecekti. "Nasıl?" Ellerim yumruk oldu.

"Zamanı geldiğinde, seni çağırtacağım. Hayatına değer veriyorsan, dediklerimi aynen yapacaksın. Ve bir daha asla Garrett'ın bir akadime dönüştüğünden bahsetmeyeceksin. Bu iş halledildi." Topuklarının üzerinde döndü, siyah ve altın rengi pelerini arkasında sallanıyordu. "Bowen! Görevinin başına dön." Ama o çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı. Bir an sonra koridor kapısı çarparak kapandı.

Bowen hareketsizdi, hücremdeki koridorun karşısında duruyordu, nefes alış veriş alışılmadık derecede ağırdı.

Geri çekildim ve başımı ellerimin arasına alarak karyolaya uzandım. "Nasıl? Onun için bu şekilde nasıl cenaze töreni düzenleyecekler?" Gerilmiş ve pençelenmiş bedenine bir kez baksalar, hepsi bilirdi.

Bowen, "Her zaman yapıldığı şekilde bir cenaze törenleri olacak" dedi.

"Bu mümkün değil," dedim, her kelime arasında neredeyse tükürüyordum, "bedeni bir iblisin bedeniye." "

" değil mi?" diye
sordu. Başımı
kaldırdım.

Bowen parmaklarını hançerinin üzerinde gezdirdi ve karanlık koridora, sonra da hücreme baktı, bakışları başımın üzerindeki küçük pencereye odaklanmıştı. "Aiden'in bir cazibe ustası olduğunu duydum," dedi kayıtsızca.

"Onun hakkında konuşma!" Tükürdüm.

"Büyücü Akademisi'nin yıllardır gördüğü en iyisi. Hatta onlarca yıldır." Durakladı, gözleri benimkilerle buluştu ve eli hareketsiz kaldı. "Lord Aevan Chandor'un altında çalışmaya davet edilmişti, değil mi? Özel dersler aldı."

Ters ters baktım.

Aevan Chandor babamın Casusluk Ustasıydı. Aiden kısmen kendi yeteneğinden, kısmen de en iyilerden öğrendiği için bir cazibe ustasıydı.

Bir cazibe.

Bowen gözlerimdeki farkındalığı görür gibi oldu ve başını salladı. Bana yapabileceklerini, kan yemininin sınırları içinde izin verilenleri söylüyordu. Bir cenaze töreni olacaktı ve herkes -Garrett'in Ka'sı, anne babası, kız kardeşi Vanya, Dario ve Aiden- babamın görmelerini istediği ceset versiyonunu görecekti. Garrett'ı daha kötü bir kaderden kurtarmak için, yeminimi yerine getirmek için öldürdüğümü bilmeyeceklerdi. Yasını tutacaklardı ama onun yeniden bir kahraman olduğunu bilmeyeceklerdi. Sonuna kadar ne kadar cesur olduğunu kimse bilmeyecekti.

Ve hiç kimse... hiç kimse benim için yas tutmazdı. Burada kalırdım. Nefret edilirdim. Yemin edilmemiş. Onların gözünde bir canavardım. Asla affedilmeyecektim çünkü babam zayıflığını kabul etmektense güçlü görünmeyi tercih ederdi, bu benim hayatıma mal olsa bile. Bir oğlunun katil olması, Akadim'i içeri aldığını kabul etmesinden daha iyiydi.

Karyolaya uzandım, sırtım kaşınıyordu. Yara izi hâlâ yanıyordu, bu da Garrett'in bir parçasının hâlâ yaşadığı anlamına geliyordu. Ve her şeye rağmen, her şey ne kadar umutsuz olsa da, yine de onu korumanın bir yolunu bulmalıydım.

ChapTer

SeVenTeen

T Garrett'in cenazesinin olduğu gün geçti. Ve sonra ertesi gün. Ve sonra bir sonraki. Yalnız kaldım. Ziyaretçi yoktu. Dış dünyayla temasım yoktu. Sadece Bowen tarafından izleniyordum, kederimde yalnızdım.

Bağlar üzerimde kaldı, sıkı ve unutulması imkansız. Tenimi çok sıcak tuttular, uyumamı engellediler, kaçmamı engellediler.

Ha'Lyrotz'daki tutsaklığımın üçüncü gününde Bowen'a haber için yalvarmayı bırakmıştım. Ne olduğuna, Aiden'ın, Dario'nun, Kenna'nın ya da annemin nasıl olduğuna dair herhangi bir ipucu istemeyi bırakmıştım. Son ricamda dudakları hep gerilirdi ama bana hiçbir şey söylemezdi.

Artık hiçbir şey hissedemiyordum. Ne kalbimde ne de vücudumda. Uyuşmuştum.

Bir hafta geçtikten sonra koridorun sonundaki kapıların açıldığını ve en az bir düzine soturinin hücreme doğru yürüdüğünü duydum. Karyolamda doğruldum, parmaklarım altımdaki sert çarşafı tırmalıyordu. Botların sesi duvarlarda yankılanıyordu, soturilerin adımları mükemmel bir düzen içindeydi.

Bowen sessizce, "Oturma Odası'na çağrıldınız, Majesteleri," dedi.

Ayağa kalktım, ayak bileklerim titriyordu ve günlerdir ayakta zor durduğum için dizlerim güçsüzdü. Bowen hücre kapısının kilidini açtı ve ben de öne çıktım.

Anında etrafım sarıldı. Sağımda, solumda, önümde ve arkamda soturi vardı. Sanki bu iplerden kaçabilirmişim gibi. Sanki karşı koyacak gücüm varmış gibi. Ha'Lyrotz'dan Seathorne'a, gecenin soğuk karanlığında bir haftadır ilk kez dışarıda yürüyerek yürüyüşe başladım.

Oturma Odası'nın kapısının önünde durana kadar sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi ve kapılar gıcırdayarak açılırken milyonuncu kez dinledim. Genişliği boyunca oyulmuş ahşap gryphon ikiye bölündü, müjdecî varlığını duyururken ahşap inledi. Odanın diğer ucunda, altın tahtında oturan babamın parmakları sabırsızca kalçasına vuruyordu. Imperator cübbesinin altın kenarları, başının tepesindeki altın defne gibi parlıyordu. Annem onun yanında kıpırdamadan duruyordu, elleri önünde kenetlenmişti, hacimli kolları dizlerine kadar iniyordu.

Eşikte durakladım. Bowen elini omzuma koydu. Bu güven verici bir dokunuştı, ondan çok farklıydı ve o kadar şaşırtıcıydı ki arkama baktım. Ama bakışları bende değil, ilerideydi. Elini sıktı ve bıraktı, sonra yalnız kaldım, kapıların sağır edici bir gümbürtüyle arkamdan kapandığını duydum.

Titriyordum, yavaş hareket ediyordum, her zamanki hızımı korumakta zorlanıyordum. Boş odada ilerlerken bağlar gittikçe ağırlaşıyordu. Muhafız yoktu. Soturi yok.

Kendimi onun öfkesine, aurasına hazırlayarak kürsünün kenarına geldiğimde elimden geldiğince eğildim. "Ekselansları."

"Rhyan," dedi babam, sesi nazikti.

"Beni mi çağırdınız?" Sesim korkudan titreyerek sordum. Ayağa kalkıp bakışlarımı odakladığımda kalbim gümbür gümbür atıyordu. Omuzlarımı geriye atarken yüzümü buruşturdum; şu anda bile, içime işlenmiş olan uygulamalar kendi yollarını bulmaya çalışıyordu.

"Zamanı geldi. Konsey'e biraz düzen getirmeyi başardım. Onlara görevlerini hatırlatın. Senin için gelmelerini engelle

kafa."

"İkna yöntemlerinin Garrett'a gerçekte ne olduğu gerçeğini içermediğini mi varsaymalıyım?" Öfkelendim.

"Rhyan, sana söylediklerimin ötesinde başka bir gerçeğin asla olmadığını öğrenmenin zamanı geldi."

"Akadim," diye hırladım, kendi auramın bir parçasının bağlarımdan kaçtığını hissettim.

"Akadim diye biri yoktu," dedi, sesinde kesin bir ifade vardı.

Bağırmamak için dudagımı ısırdım.

Gözleri kısıldı. "Neyse ki işler senin lehine döndü. Sizin adınıza gösterdiğim büyük çabalar sayesinde." Bir bacağına diğerinin üzerine atarak elini umursamazca havada salladı. "Garrett zayıftı. Kıskançtı. Asla senin kadar iyi değildi, asil değildi. Kanıtlaması gereken her şeyi vardı; o şanslı akadim saldırısından sonra sürdürmesi gereken bir itibarı. Herkes senin en güçlü, en asil, en büyük varis olduğunu biliyordu." Burun delikleri alevlendi. "Seninle dövüşmeye çalıştı -kendi gryphonunu kaybettikten sonra seni gryphonunun üzerinde tehdit etmeye cüret etti. Onunla dost olabilmek için kendini alçaltmış, aşağılamış olman önemli değildi. Sen sadece turnuvada onurunu savundun. Herkese böyle söyledim. Herkes buna inanıyor."

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı yuvarlandı. Garrett'a, hayatına, anısına yapılan bu utanç, bu onursuzluk. O çok güçlüydü. Soturion çırağı olmadan önce sadece bir değil iki akadim öldürmüştü ve bunu kimse bilmeyecekti.

Gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmadıkça olmaz.

"Ka Aravain?" diye sordum. "Bunu kabul ettiler... bu hikayeyi?"

"Ka Aravain'in statü basamaklarını tırmanması onlarca yıl sürdü, ancak sadece soylular arasında oturacak kadar ilerlediler. Zorlukla tutundukları bir koltuğa sahip olmak için."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Konumlarını korumak için sessiz kalmaktan ve onun yalanlarını yutmaktan başka çareleri yoktu.

"Arkadaşlarım buna asla inanmayacak. Garrett'ı tanıyorlardı. Onlara kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu. Ya da bana. Şu anda ne düşündüklerini bilmiyorum ama bunu anlayacaklar. Gerçeği öğrenecekler."

"Tıpkı senin sırrını çözdükleri gibi mi? Vorakh'ını? Peki ya yaraların? Çürüklerin? Akademi'de seninle duş aldılar, değil mi? Seninle yıkandılar mı? Kazandığın ek çürüklerin nereden geldiğini düşündüklerini ya da sorduklarını hiç duymadım."

"I..."

"Arkadaşlığınıza kendi statülerinden ve geçim kaynaklarından daha fazla değer verdiklerine gerçekten inandınız mı? Her şeyi riske atmalarına layık olduğunuzu gerçekten düşündünüz mü?"

Bütün yüzüm ısındı.

"Peki ya sen?" diye alay etti. "Onlara hiç sırrını açtın mı? Sırrını hiç en iyi arkadaşlarına açtın mı? Bana verdiğin sözlere rağmen, çocukça meydan okuyuşunu biliyorum. Ama . Bunca yıl ağzını kapalı tuttun. Neden sustun? Çünkü seni kabul etmeyeceklerini biliyordun. Korunmaya değer olmadığını biliyordun." Elini cebine attı ve üç küçük vadati taşı çıkardı. Berrak ve , avucunun içinde yuvarlanıyorlardı.

Annem sertleşti.

"*Alissedari* sırasında bunları kullanıyorlardı. Bunun gibi eşyalar," elinin içinde çevirip inceledi, "nadir bulunurlar, değerlidirler." Başını kaldırıp bana baktı. "Ve yasadışı. Her Vadati taşının statüsü İmparatorluk tarafından dikkatle düzenlenir. Ve akadim tehdidinin yükselişiyle birlikte, bunlar bir an önce teslim edilmeli. Doğrudan İmparator Theotis'e teslim edilmeli. Onlara sahip olmanın, onları saklamanın, kullanmanın sonuçları oldukça ağır olacaktır." Taşları ayaklarımın dibine fırlattı.

"Devon!" diye haykırdı annem, onun yanında durduğunda her zamanki sessizliğini bozarak.

Eğildim, onları hızla topladım ve kemer çantama yerleştirdim. Onu, yalanlarını, manipölasyonlarını dinleyemezdim. Arkadaşlarım beni koruyacaktı. Buna inanmak zorundaydım. Yine de şüphelerim hep vardı, hep içime sızıyordu.

Kaç kez bana morluklarım hakkında soru soracaklarına yemin etmiştim, sonunda cevap verecek, yıkılacak ve onlara gerçeği söyleyecektim? Ama . Artık babamı görmezden gelebilsem bile, yine de o kazanmıştı. Bu Vadati taşlarıyla, Aiden üzerinde tam bir kontrolü vardı. Babasının konseydeki konumuyla da Dario'nun kontrolü ondaydı.

"Ne olmuş yani?" Ben sordum. "Şimdi ne olacak? İsteddiğini elde ettin. Küçük turnuvanı kazandım. Ve şimdi herkes senin hikâyene uyuyor." Ellerimi kaldırarak gücümü içeride tutan siyah iplerin derime dolandığını gösterdim. "Daha ne istiyorsun lan? Glemaria'da geçit töreni yapmamı mı istiyorsun? Her kasabaya zafer bayrağıyla bir gryphon üzerinde uçarak mı gireyim?"

"Rhyan," dedi usulca ve yüzü her zaman aradığım, istediğim, ihtiyaç duyduğum ifadeye büründü - babacan bir endişeye benzer bir şey. Sonra bu ifade kayboldu ve gözleri yarıklara dönüştü. "Tüm yaptığının Glemaria'yı korumak, Ka'mızın itibarını korumak olduğunu unutuyorsun. Ama artık görebiliyorum... çok vahşisin. Çok itaatsizsin. Kendi iyiliğin için fazla aptalsın. Ve benim için de. Ben meşgul bir adamım. Tüm zamanımı Glemaria Konseyi'ni senin en büyük pislik olmadığına tekrar tekrar ikna etmek için harcayamam. Artık bitiyor. Bunu uzun zaman önce bitirmeliydim."

"Devon." Annem onun önüne geçti. Aurasından ani ve alışılmadık bir güç patlaması oldu, odayı parlak, sıcak bir ışık gibiydi. "O senin oğlun."

"O zaman daha iyi bilmeliydi." Kılıcını geri çekti, kabzasındaki kırmızı taş, küçük alevler dans etmeden önce ateşin ışığını yakaladı

Starfire bıçağı boyunca.

"DEVON! DUR!"

"Shakina, otur. Şimdi."

Gözlerimiz buluştu ve başımı salladım, çenemi zar zor oynatarak ihtiyacım olan her şeyi anlatmaya çalıştım. Oturması için. Dinlemesi için. İncinmemesi için - bir daha değil, benim adıma değil, ben onu korumaya çalışırken değil. Bana yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yokken değil.

"Diz çök," diye emretti.

"*Devon!*" diye bağırdı annem.

"Anne, lütfen!" Dizlerimin üzerine çökerek yalvardım. "Geçti artık. Geçti." Kalbim çarpıyordu, canlıydı... canlıydı. Yaşama arzusu, her şeye rağmen oradaydı. Ne kadar yalnız olduğuma rağmen. Dokunduğum her şeyin boka dönmüş olmasına, hayatımdaki her şeyin tamamen boka batmış olmasına rağmen.

"Ona zarar vermeyin!" diye yalvardı. "Lütfen! Devon, dur! Senden hiçbir şey istemedim. Bunca yıldır. Benim için bu tek şeyi yap."

"Oğlumuz çok daha kötülerini yaşadı, sen yaşamadın mı?" Başımda dikilmiş, yıllar boyunca defalarca temizleyip biletiğim bıçağı tutuyordu. "İşimiz bitti. Artık sürpriz yok. Daha fazla oyun yok. Şimdi bana yemin edeceksin."

Gözlerimi kırıştırdım ve beni öldürmeyeceğini anladım. "Neye yemin edeceksin?" diye sorduğumda kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

"etmek."

Ona baktım. İsteddiği her şeyi yapmamış mıydım? Hatta ona ve Ka'mıza olan boktan sadakatim yüzünden bunca yıl tacizini gizli tutmuştum.

"İtaat ettim," diye homurdandım.

"Yeterli değil. Yemin etmeni istiyorum. Her emri yerine getireceğine. Sorgusuz sualsiz."

"Neden şimdi?" Bunu yıllar önce isteyebilirdi -talep edebilirdi, zorlayabilirdi- ama asla yapmadı çünkü ben bir sorumluluktum. Kaçınılmaz olarak ona ettiğim yemini bozacağımı biliyordu, çünkü benim yeminli olacağımı ve Ka'mızın G Koltuğu'nu elinde tutmasının tehlikeye gireceğini biliyordu.

"Sana söylediğim her şeye itaat edeceğine yemin edeceksin. Artık itiraz yok. Başka fikir yok. Soru sormak yok. şu andan itibaren ne istersem onu alacağım."

Yaşamak istiyordum ama bu fiyata değil. Bedeli çok yüksekti, ruhumdan çok fazla şey alacaktı. "O yemini benden asla alamayacaksın."

"Sanırım yapacağım," dedi anneme uzanarak.

Her şey çok hızlı oldu, eli boynunun arkasındaydı, bıçak köprücük kemiği boyunca kayıyordu.

Bir anda ayağa kalktım ve ona doğru koşmaya başladım.

Arka kapı açıldı ve Arkmage ortaya ıktı. Connal bir adım ne çıktı, asasının üstündeki kristal parlıyordu. Parlıtı beni neredeyse kr ediyordu ve dizlerimin üzerine çöktüm, başım büyüsünün gücüyle geriye itildi.

Connal bana doğru yaklaşırken babam bıçağı annemin boynuna bastırarak kan akıttı, ışık kr ediyordu.

"Rhyan, bana tam ve eksiksiz itaat edeceğine yemin edeceksin. Bana yeminini kanla vereceksin."

"Hayır!" Bağırdım, ellerim yere çarptı, kaslarım ileri doğru sürünmeye, anneme ulaşmaya, Connal'ın gücünden kaçmaya çalışırken gerildi.

Ama sonra geri oturdum, kendi başıma değil. Connal beni kontrol ediyor, bedenimi bir kukla gibi oynatıyordu. Bu, iplerden daha kötüydü; hiçbir özerkliğe sahip olmama, hiçbir eylemde bulunamama, hiçbir güce sahip olamama hissi.

Ayağa kaldırıldım ve bağırmak için ağzımı açtığımda dudaklarımın mhrlendiğini gördüm.

Annemin boynundan kan damladı ve kapılar açıldı. Babamın özel muhafızlarının on iki üyesi içeri girdi. Bowen hâlâ dışarıda duruyordu, aurası neredeyse Oturma Odası'nın her tarafını kaplıyordu. Ve sonra kapılar kapandı.

Babam bıçağı geri çekti ve annemi iki muhafızına teslim etti: Soturion Baynan Gaddayan ve Kane'in akrabası olan başka bir pislik. Kollarını arkasından çektiler.

HAYIR! HAYIR! DUR! ONA ZARAR VERME! Bağırđım. Ama kimse beni duyamadı. Ağzım hareket etmiyordu. Ne kadar denediysem de ses çıkaramadım. Bağırışlarım sadece kafamın içinde yankılanıyordu, işe yaramazdı. Ter alnımdan, burnumdan aşağı akıyordu. Connal'ın tutuşuna karşı mücadele ederken kollarım yanıyordu.

Onu rahat bırak! Tekrar denedim. Ama olmadı. Göğsüm acıyordu. Nefes alamıyordum. Mücadele etmeye devam ederken parmaklarım uyuşmuştu.

Sonra babam tepemde dikildi, bıçağı başımın üzerinde duruyordu. Annemin kanından bir damla yanağıma düştü. Korkamadım. Donmuştum, kanın yüzümden aşağı damladığını hissetmeye zorlanmıştım.

"Lord Rhyan Hart, oğlum, Veliahtınız," dedi muhafızına hitaben, "kendisini tamamen benim irademe teslim etmeyi kabul etti. Glemaria'nın iradesine ve iyiliğine. Bana kanıyla yemin etmeye hazır. Hepiniz şahit olacaksınız."

Savaşmayı bırakmadım. Hareket etmeye, kaçmaya çalıştım. Omuzlarımda bir patlama hissettim, sırtımda acı verici bir ağrı, sonra serbest bırakılmaya benzer bir şey.

Kolum Connal'ın elinden kurtuldu ve bileğim öne doğru kırıldı. Çubuğundaki ışık zayıfladı. Harekete geçmek için sadece saniyelerim vardı. Eğer onun iradesinden kurtulabilirsem, belki diğer bağlarımı da koparabilirdim.

"Bu mümkün değil." Babamın yüzü kıpkırmızıydı.

Bamarian hapisanesinde dövüştüğümde de aynı şeyi söylemişti, o zaman onu alt etmiştim.

"Şimdi!" dedi babam, ama sesinde biraz endişe vardı.

Kolumu kaldırdım ve ayağa kalktım. Connal yüzünü buruşturdu. Kaslarım yanıyordu.

İrademin kalbimden daha güçlü olduğuna yemin etmişim. Şimdi de bedenimden, büyücülükten ve babamdan daha güçlü olduğunu kanıtlayacaktım.

Dişlerim sıkıldı ve vücudumdaki her kas acı içinde çığlık atarak bir adım öne çıktım.

Babamın gözleri büyüdü. Çenesinde hafif bir sarsılma oldu ve aurasının gergin titreşimini hissettim. Yanağımı kanımı çektim ve kendi gücüne odaklandım, kendi geliştirdiğim, onun dokunamadığı güce. Bu güç büyüyle sınırlandırılmazdı. Onu yeniyordum ve o benden korktuğunu gizleyemeyecek kadar yavaştı.

Ama sonra maskesi her zamankinden daha sıkı bir şekilde geri geldi, huzursuzluğu aurasının etrafında dönen ve odayı karartan gölgeler tarafından yutuldu. "Şimdi bana yemin et," dedi.

"Hayır" kelimesi dilimin ucundaydı, söylenmeye çok yakındı, ses neredeyse oradaydı. Tanrım, özgür kalmaya çok yakındım. Bu bağları koparmaya. Bu ipleri parçalamaya.

Kılıcı yüzüme bastırırken parmakları koluma bastırdı. Kıpırdamadan durdum, midem bulanıyordu. Çelik sıcaktı, yemin için, büyüünün kendini serbest bırakması, kendini bağlaması ve beni lanetlemesi için ısınmıştı. Babam dilini şaklattı, ince ama muzaffer bir jestti bu.

Kalbim sıkıştı. Bağlarıma karşı hareket etmiş olsam da, imkânsız olmaması gereken bir güç göstermiş olsam da, bu yeterli değildi. Yeterli değildi. Hâlâ büyüünün tüm gücüne karşı koyabilecek durumda değildim, hem de bağlıyken.

Göğsüm sıkışıyordu ve babamın gözleri sanki benim gözlerimdeki yenilgiyi görmüş gibi parlıyordu.

Ağzımı açtım ama açmayı istememişim. Connal'ın büyüü yine kontrolü ele almıştı ama ben onu kapatmaya zorladım. Belki de boku yemiştim ama

onlara bunu. Hayatta kalamasam bile, kendim olarak öleceğim. Ona asla yemin etmeyeceğim. Asla boyun eğmezdim. Eğer ona yemin edersem, ruhumu vermiş olurum. Ve belki de çoktan Garrett'tan ayrılmıştı. Zaten yarı ölüydü. Ama sahip olduğum tek şeydi. Geriye kalanı ona veremezdim.

Babam kılıcını kaldırdı. Kan damlaları kabzasına doğru kaydı. Babamın gözlerine umutsuz bir merhamet yakarıyla baktım. Bir oğuldan babasına son bir çağrı.

Önemli değildi. Çelik başımın üzerinde yükseldi. Ağzı acımasız bir kararlılıkla kurulmuştu ve aurasında ve gözlerinde vahşi, kindar bir çılgınlık dans ediyordu.

"Şimdi, bana verdiğin sözü asla unutmayacaksın. Yeminini unutamayacaksın ya da çıkış yolunu manipüle edemeyeceksin. Yüzüne her dokunduğunda, aynada lanet **olası** yansımana her baktığında, diademin yarana battığını her hissettiğinde, bağlılığının nerede yattığını hatırlayacaksın."

"HAYIR!" diye bağırdı

annem. Bıçak indi.

Başımı salladım, kafatasımda acı patlarken gözlerimi kapattım. Gözüm yanıyordu ve yanağımdan aşağı ılık, yoğun bir kan damladığını hissettim.

Acı neredeyse dayanılmazdı. Kanın ve sıcaklığın ötesini göremiyordum. Sol gözüm açılmıyordu; alnım yanıyordu.

"*Ani dhara me sha el lyrotz.*" Sesim, ama benim sesim değil, kulaklarımda yankılandı. Aksanım, özüm, *beni ben* yapan her şey gitmişti. Dudaklarımdan zorla dökülen kadim Yüksek Lümerce'nin her hecesinde annem çılgık atıyordu.

Sana kanımla yemin ediyorum.

Yere düştüm. Göremiyordum, düşünemiyordum, alnımdaki acıdan başka bir şey hissedemiyordum.

Soturilerden bazıları güldü ve kaslarımdan ani bir şekilde gevşemesi beni babamın botlarının önünde yere serdi. Connal'ın büyüü

Ben. Bitmişti. Yemin etmiştim. Ve eğer bozarsam... Ölürdüm.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve dizlerimin üzerinde dengede durmaya, ayağa kalkarken her ağrı ve acıyla savaşımaya çalışıyordum.

"Bunu test edelim mi?" diye sordu babam. "Connal, onu içeri getir."

Kaşlarımı çattım. Annem çoktan odaya girmişti. Connal, asasını arka kapıya doğrulturken dudaklarını uğursuz bir şekilde çevirerek başını salladı. Mavi ışık parladı.

Göğsüm kabarırken umutsuzca yüzümdeki kanı silmeye çalıştım ama gölgelerin ardını göremeden kalbim durdu. Zaten biliyordum. Kalbim onun için attığı anda, yaşamak, yeniden hissetmek istediğime karar verdiğim anda biliyordum. Tehlikede olduğunu hep biliyordum. Bunun benim hatam olduğunu hep biliyordum.

Kenna kapıdan içeri alındı.

"Rhy!" diye bağırdı, yüzündeki ıstırap ifadesi neredeyse anında kayboldu. Kaşları çatıldı, dudakları inceldi ve babam kolunu ona doladığında, derisi yeşil elbisesinin satenini ezerken yüzü sertleşti. Elini onun elinin içine aldı, kolunu titremeye, tenini beyazlaşmaya zorladı.

Adam kıza baktı, kız da ona ters ters baktı ama adam daha da yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Kenna'nın kolu hareketsiz kaldı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Daha iyi biliyordum, parmaklarını ezdiğini biliyordum. Bunu annemin ellerine sayamayacağım kadar çok kez yapmıştı.

"Lord Rhyan İmparator'a yemin etti. Bir zamanlar ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Onun Ka'mıza ve Glemaria'ya ne kadar bağlı olduğunu ilk sizin görmek isteyeceğinizi düşündüm."

Kenna'nın gülümsemesi genişlemeden önce burun delikleri alevlendi. "Ne kadar... şanslısın," dedi, kelimeleri yapmacıktı.

Babam onu ileri doğru, tam görüş alanıma doğru itti ve kolunu tam olarak nereye büküğünü bana gösterdi. "Diz çök," diye emretti. Elini

döndü ve kırmızı lekeler dirseğine doğru ilerledi.

Kenna haykırdı ve sesini hızla bir kahkahayla örtmeye çalıştı.

Çığlık atmak istedim. Garrett sırf babam bu ülkede bu iğrenç korku ve kontrol dengesini sürdürebilsin diye ölmüştü.

Kan yemini etmiş olmamın bir önemi yoktu. Emirlerine mükemmel bir şekilde itaat etsem de fark etmezdi. Kenna asla güvende olmayacaktı. Annem asla güvende olmayacaktı. Ne de sevdiğim, bana yaklaşmaya cesaret eden, benimle arkadaş olan ya da benimle ilgilenen herhangi biri. Benim yüzümden bir kişinin daha zarar görmesini göze alamazdım.

"Diz çok!" dedi tekrar, sesi cam gibi kesiciydi. Tam o anda seçimimi yaptım.

Yemin etmiştim.

Derin bir nefes aldım, bu şekilde aldığım son nefesti, özgürdüm, hayattaydım ve koştum. Kılıcımı salladım, parmaklarım kabzaya battı, sanki elim ve kılıcım bir olmuştu. Kılıcımın ucunu babamın karnına, tam da derisinin zayıf olduğu yere, tam da kararmış kalbini delip geçebileceğim yere doğrulttuğumda alnım yandı.

Soturilerinin hepsi aynı anda harekete geçti, çığlıklar atıyor, kılıçları teker teker ileri atılırken şarkı söylüyordu. Etrafımız sarılmıştı. Bir düzine kılıç boynuma doğrultulmuştu ama hepsi babamın kafasını tek bir hareketiyle durdu.

"Hayır," diye emretti. "O benim." Kenna'yı yana fırlattı ve o da destek için kolçaklara tutunarak koltuğuna doğru tökezledi. İmparatorum kılıcını havaya kaldırdı, bana bakarken ağzı gerilmişti.

"Rhyan," diye bağırdı annem. "Kalbim! Yeminin!"

Onu dinlemedim. Dinleyemezdim. Tek yolu buydu. Ben yaşarken, herkes acı çekecekti. Kılıçlarımız çarpıştı, metalik çınlama odanın içinde yankılandı. Yine o vurdu, ben savuşturdum. Vurdum ve vurdum, geri çektim ve ittim, kılıcı yakalamadan hemen önce beni yana doğru zorladı.

Bacaklarımı öne doğru uzattım, kılıç kolumun bir uzantısıydı. İttim ve vuruşumu yaptım.

Babam tökezleyerek geri çekildi. Hızla tekrar saldırdım, kolum omuzlarımın üzerinde sallanıyordu, görüşüm hâlâ kandan bulanıktı, başım yanıyordu. Sol gözümün dışını göremiyordum. Yemin canlı bir alev gibi kafatasımın içine girmiş, beni içten dışa yakıyor, borcunu, kanını ve canını alıyordu.

Umurumda değildi.

Lanet olası yemin beni öldürsün. Bırak babamın kılıcı doğru sallansın. Sonunda bitsin. Eğer şimdi ölürsem, onu da yanımda götüreceğim.

Bunu görebiliyordu, gözlerimdeki Lethea'dan daha uzak bakışı, kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığını söyleyen ruhumdaki ateşi. Koruyacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Daha önce her şeyi riske atmış ve kazanmıştım. Lyriana'yı kurtarmak için her şeyim varken bunu yapmıştım ve şimdi bunu tekrar yapacağıma, her şeyi feda edeceğime dair bahse giriyordum.

Ama değildi.

Her şey çok hızlı oldu. Emir verildi ve önümde beyaz, tüketen bir ışık parladı. Artık sağ gözümün dışarısını da göremiyordum. Hareket edemiyordum.

Connal'ın büyüü bir kez daha bedenimi sardı.

Geriye doğru tökezledim, kılıcım çok ağırdı ve Connal'ın salınımı altında elimden kaydı. Gözleri bir yılanınki gibi parlıyordu, babamın zalim bir taklidiydi.

Elim titredi, parmaklarım titrerken kendimi toparladım.

Connal'ın ağzı açık kaldı, şok bir an için büyüye olan hakimiyetini kırdı.

Alay ettim. Bağlı bile olsa beni tutamazdı. Bunun için değil.

Bir çığlık atarak kılıcımı başımın üzerine doğru ittim ve ileri atıldım ama kılıcın ağırlığı çok fazlaydı. Kolum kasıldı ve kılıç düştü. Yere çarparken çıkardığı metalik çınlama bir ölüm davulu gibiydi.

Parmak eklemlerimi kırdım, ellerimi yumruk yaptım, hâlâ kararlıydım. Babam için yarışmaya devam ettim, her kısıtlamayı, her bağı zorladım.

Yavaşlamadım. Ellerimi kaldırdım. Onu boğacaktım. Boynunu kıracaktım. Onun sonunu getirecektim. Karnımda bir kılıçla, kanlar içinde ve ölüirken bile, ruhum nereye giderse gitsin, o da benimle gelecekti; onu da sürükleyecektim. Gerekirse cehenneme kadar.

Babamın gözleri benimkilerle kilitlendi ve bıçağı mükemmel bir şekilde karnıma doğrultarak beni itti. Gerildim, ölümcül darbeyi almaya hazırlandım ama darbe gelmedi. Babamın bakışları benimkilerden ayrıldı.

bir gölge girmişti, küçük ve bir hayalet gibi hızlıydı. "Shakina!" diye kükredi.

"HAYIR!" Çok geç farkına vararak ağladım.

Annem duruyordu, bedeni benim bedenimin olması gereken yerdeydi. adımın yazılı olduğu bıçak, ölüm darbem, vücudunu delip geçmişti.

Kollarıma doğru tökezledi.

"Anne!" Kollarını tuttum, onu dik tutmaya çalışıyordum. Karnından akan kan beyaz elbisesinden aşağı damlıyordu.

Gözlerimin içine baktı ve sanki bu doğruymuş, sanki planı buymuş gibi başını salladı. "Özür dilerim," dedi. "Seni koruyamadığım için."

"yok," diye ağladım. "Her şey yolunda." Boğazım daraldı ve ona daha sıkı sarıldım, onu uzaklaştırmaya çalıştım, dua ettim, dua ettim, iyi olması için dua ettim, bunu düzeltebilmemiz için dua ettim, karnımda bıçakla ben olabilirdim çünkü yemin etmiştim, yeminimi bozmuştum ve ölmem gerekiyordu.

O değil! Tanrım! Lanet olsun!

Yalvarmaya başladım. Auriel'e. Asherah'a. Dinleyecek herkese. Lütfen. Onunla ticaret yapmama izin ver. İzin ver o kişi ben olayım. Hayatımda en azından bir şeyi doğru yapayım.

Ama Tanrılar beni hiç dinlemedi. Hiç nazik de olmamışlardı.

Bir homurtu duyuldu ve bıçak çıkarıldı. Çelik, yıldız ateşi ve kan görüş alanımda parladı.

"Dayan," diye yalvardım. "Sadece..."

Gözlerinde rahatlamaya benzer bir şey vardı. "Ona doğru olduğunu söyle," diye nefes nefese kaldı.

"Kim olduğunu söyle, tamam mı? Bu ne anlama geliyor?" Umutsuzca sordum, anlamlandırmaya, onu uyanık tutmaya, burada tutmaya çalıştım.

"Bilecek... biliyor." Dudaklarından kan döküldü. Kan kaybediyordu, ölüyordu. "Sorun yok," dedi, sanki kendi kendine.

Önce bacakları iflas etti ve vücudu yere yığıldı. Kanamayı durdurmak için dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kalbim," diye fısıldadı. Bir eli yukarı kıvrıldı ve parmakları yanağımı okşadı. "Yemin yok. Sadece söz ver. Hayatta kal. Sadece hayatta kal..." Kıpırdamadı. Kolu gevşedi. "Aşkım," dedi. Ama bana bakmıyordu. Bakışları uzaklaşmıştı ve aurasının son fısıltısının yanımdan geçip gittiğini hissettim ve sonra onu hiç hissedemedim.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Katil!" diye bağırды babam, bıçağı tekrar kafama indi.

Hareket edemiyordum. Donmuştum. Ona tutunuyordum. Yaşadığı, nefes aldığı ve burada olduğu zamana geri dönmeye çalışıyordum.

Yüzümden aşağı taze bir kan fışkırdı. Kan yemini yeniden açıldı. Kesik o kadar derindi ki, kemiğe kadar ilerlediğini, beni yaraladığını, damgaladığını hissedebiliyordum. Eğer yaşarsam, biçimim bozulacaktı.

"Şimdi dışarısı içindekiyle eşleşiyor." Güldü, sesi acımasız ve neşeden yoksundu. "Artık Lord Rhyan Hart değilsin. Unvanını geri alıyorum. Seni yeminli ve Glemaria'nın düşmanı ilan ediyorum. Seni anne katili ilan ediyorum ve *kashonim*'inden koparıyorum."

Connal'ın sopasını doğrulttuğunu, bedenimin içinde ani ve keskin bir çatırtı olduğunu, yeminimin kesildiğini belli belirsiz fark ettim. *Kashonim* gitmişti.

Babamın sesi yükseldi. "Artık soyundan bir güce sahip değilsin. Artık Glemaria'da bir soturion olma hakkına sahip değilsin.

Ve işlediğin suçlar için Ha'Lyrotz'da öleceksin." Soturi', en güvendiği on iki muhafızına döndü. "Hepiniz tanık oldunuz. Hepiniz gördükleriniz üzerine yemin edeceksiniz. Bu canavara, Arkasva'nızın, İmparatorunuzun karısını öldüren bu yaratığa tanıklık edin."

Sisin ve gözlerime hücum eden kanın arasından Kenna'yı gördüm. Tek başınaydı. Kaosun içinde unutulmuştu. Yavaş adımlarla uzaklaşıyor, odanın arka tarafına, hizmetkârların koridoruna açılan kapıya doğru ilerliyordu. Tüm o şiddet içinde kimse fark etmemişti.

Gözlerimiz eşikte buluştu. Bir elini kalbine bastırdı, gözlerinde tereddütlü bir bakış vardı.

Anladığını umarak başımı salladım.

Kapı çerçevesine tutunurken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Git, diye mırıldandım.

Dudakları inceldi ve kapı kapanarak gözden kayboldu. En azından bir kişiyi kurtarmıştım.

Annemin bedenine baktım. Ve benden geriye kalanların kendini parçaladığını hissettim. Parçalar dağıldı, içime düştü.

Gözlerimi kapattım, sonunda acının beni tüketmesine izin verdim. Sonunda beni neyin ele geçirdiğinden emin değildim -yaralarımın dayanılmaz acısı mı yoksa kederimin çalkantılı gelgiti mi?

Tek bildiğim tutunamadığımdı. Gözlerim kapanıyordu ve bir parçam bir daha asla açılmamalarını umuyordu.

ÜÇÜNCÜ PARŞÖMEN:

FORSWORN

CHAPTER SEKİZİNCİ

I Sanırım zaman geçti. Emin değildim. Hapishane hücremdeki karanlıkta, gözlerim sonunda tekrar açılmıştı. Hainler.

En azından bir gözüm öyleydi. Sol gözüm bandajla kapatılmıştı ve güneş yaprağı macunu ile yağlanmış. Dikişler alnımdan yanağıma kadar uzanıyordu ve yanağım yavaş yavaş kirli sakallarla doldu. Beni kimin iyileştirdiğini ya da neden iyileştirdiklerini bilmiyordum. Kan yeminimi bozmuştum. Ölmem gerekiyordu.

Ama ben yaşadım. Ve o ölmüştü. Ve vücudum bandajlarla kaplıydı.

Gömüldüğünü biliyordum. Bir tören yapıldığını biliyordum. Çoktan yeni bir eş seçtiğini biliyordum. Resmi yas dönemi sona erdiğinde yeniden evlenecekti ve ben de burada çürüyecektim. Sonunda babamın istediği gibiydim: güçsüz, işe yaramaz, onun tam ve mutlak kontrolü altında. Yemin olsun ya da olmasın, sonuçta fark etmezdi. O kazanmıştı.

Bowen beni izledi. İlk gece, sadece sağ gözümü açtığımda ağlamıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Benden yüz çevirmiş, ağlıyordu, aurası ruhumu parçalayan kederle öylesine doluydu ki hissetmekten öleceğimi sandım.

Sonra durdu. Aurası durmuştu. Sessizleşti ve yanımdan geçip pencereye, aya doğru bakmaya başladı. Geceleri, kızarmış gözleri ısıltısını yansıtıyordu. Benimle konuşmadı ya da

Varlığını. Bazen sanki ele geçirilmiş gibi kararlı adımlarla yürürdü. Geri dönmenden önce koridorda volta attığını duyabiliyordum, sessizdi, dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Tuniğim bana çok büyük gelmeye başladı. Ne onu çıkaracak ne de hücreme soğuk su dolu bir küvet getirdiklerinde yıkanacak gücüm vardı. Her şey çok fazlaymış gibi geliyordu. Kendimi bıraktım.

Ta ki Bowen'ın ilk kez konuştuğu güne kadar. "," dedi.

Artık *majesteleri* değildim. *Lord Rhyan* da değildim. Yeminliydim. Bir düşmandım. Henüz ülkemden sürgün edilmemiş olsam bile Ka'mdan ve makamımdan sürgün edildim.

Başımı salladım, günlerdir en fazla egzersiz yaptığım andı. "Sadece Rhyan," diye mırıldandım.

Bowen nefesini içine çekti. "Bir ziyaretçiniz var."

Kalbim sıkıştı, tek gözüm kapandı. Dikişler alınmış olmasına rağmen sol gözüm hâlâ bir bandajın arkasında saklı duruyordu. O gözümün tamamen görebileceği söylenmişti ama ben görebiliyormuşum gibi hissetmiyordum. Aslında, yüzümün o kısmını hiç hissedemiyordum, bu yüzden bandajı bırakmıştım.

"Bir ziyaretçi mi?" Dehşet damarlarımda dolaşarak homurdandım. Glemaria'da beni ziyaret etmek isteyen kimse yoktu. Glemaria'da kimsenin ziyaret etmesine izin yoktu.

Bu da o olduğu anlamına geliyordu.

Yüzümü duvara dönerek yan döndüm ve dizlerimi göğsüme çektim. Hücre parmaklıklarında yumuşak bir gümbürtü vardı, biri elini dayamıştı. Hasta olacaktım. Onu görmek istemiyordum. Kimseyi görmek istemiyordum.

Ama sonra onun aurasını hissetmedim ve konuşan onun sesi değildi. Yumuşak, kadınsı ve sıcaktı: "Rhy."

Kenna.

ChapTer

NIneTeen

Ikaryolamda yuvarlandım. Kenna hücremden önceki gölgelerde duruyordu, saçları parlıyor ve cilalanıyordu, vücudu Glemarian yeşili bir elbiseyle kaplanmıştı.

Bowen hızla eğildi. "İkinizi de biraz yalnız bırakayım. Siz hazır olana kadar koridorun sonunda olacağım." Tekrar eğildi, Kenna'nın bakışlarını uzun bir süre tuttu, aralarında konuşulmayan bir şey geçti. "Leydi Kenna."

Başını salladı ve onun geri çekilmesini izledi. Ancak o gittikten sonra bana döndü, ifadesi sertleşmişti. "Rhy." İki eliyle parmaklıkları kavradı. "Rhy." Zayıflamış bedenime, gözümün üzerindeki bandaja baktı.

Keskin bir nefes verdim ve yarayı kapatmak, kanıtları saklamak için elimi yüzüme bastırdım. Bunun bir önemi yoktu. Gözlerimi sıkarak kapattım. Onu göreceğim gücüm bile yoktu. Beni görmeye gelmemesi gerekiyordu. Görülmek istemiyordum, acınmak istemiyordum. Ne kadar acınası hale geldiğimi görmesini istemiyordum. Ve eğer buradaysa, o zaman hala babamın yönetimi altındaydı ve hala kendi babasının zalimliğine ulaşabilirdi.

"Kaçtığınızı sanıyordum," dedim güçsüzce, sesim donuklaşmıştı.

Uzun bir an geçti. Gecenin karlı rüzgârının ötesindeki tek ses onun düzensiz nefesleriydi. Gözlerimi açtım ve onu izledim.

"Yapamadım." Ay ışığı başının etrafını saran örgünün üzerinde belli belirsiz bir parıltı yarattı ve omuzlarına düşen pırıl pırıl buklelerin arasında kayboldu. Örgünün arkasına gümüş kanatlardan oluşan bir saç bandı takmıştı. "Burası benim evim. Kaçmayacağım."

"Bunu bana daha önce de söylemiştin," dedim
yer . Ondan bir hıçkırık koptu. "Gözün."

Karyolama geri döndüm, dişlerimi gıcırdatarak tavana baktım. "İyileşecek. Nasıl olacak bilmiyorum. Onu kontrol eden son şifacı tamamen kaybetmiş olmam gerektiğini söyledi. Etrafındaki yaralar yüzünden kör olmalıymışım."

"Tanrılar seni korudu."

"Beni korudu mu? Tanrıların canı cehenneme." Ellerim iki yanımda kenetlendi. "Beni korumadılar. Tek kurtardıkları gözümdü."

Burnunu çekti. "Ve sen."

Yumuşadım. Ve Kenna.

"İz kalacak mı?" diye

sordu. "Evet."

"Özür dilerim."

"Olma," dedim acı acı. "Sanki kimse görmek zorunda değil."

Cevap vermedi. O kadar sessizleşti ki, gittiğini sandım. İçime daha fazla suçluluk duygusu çöktü.

Doğrudum. "*Alissedari*'den önce, baban seni aldığında..." Durdum. Ne olduğunu sormak istedim. İyi olup olmadığını. Ama o buradaydı. Ve bu yeterli gibi görünüyordu. Bana daha fazlasını anlatırsa ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoksa... bu sadece daha fazla acı verirdi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi huzursuzca.

"Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bu kadar çabuk gitmeyeceğim. Buraya senin için geldim. Seni görmem gerekiyordu. İyi olduğunu görmek için."

İyi görünüyor muyum? Çılgılık atmak istedim. Tanrım, dışım gerçekten de içime uyuyordu.

"Dario ve Aiden güvende. Onlar-"

"Güzel," diyerek sözünü kestim. Daha fazlasını bilmek istemiyordum, daha fazlasını bilmeyi kaldırabilir miydim bilmiyordum - eğer benden nefret ediyorlarsa, beni affediyorlarsa. Güvende olmak isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Garrett'ın aldığından daha fazlasıydı. Annemden daha fazla.

"Ayakta durabiliyor musun?" diye sordu. "Evet."

"Yapacak mısın?"

Gözlerimi tekrar kapattım. "Neden? Gelip manzarayı seyredeyim diye mi?" Hırladım.

"Lütfen mi? Lütfen, sadece... sizinle bu görüşmeyi yapabilmek için bazı pazarlıklar yapmak zorunda kaldım."

Sadece bu beni ayağa kaldırabilir, ayağa kalkmamı ve parmaklıklara yaklaşmamı sağlayabilirdi.

"Pazarlık mı? Sağ gözüm hemen vücudunu taramaya başladı, yara izi arıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Ağırlığını kaydırdı ve ay ışığında dönen vücudu boynundaki taze morlukları ortaya çıkardı. Bir adım daha yaklaştım. Yaklaştığım anda eli parmaklıkları itti ve benimkini tuttu.

Hemen gözyaşları döküldü. Bu, günlerdir bir şifacıdan gelmeyen, asla tam olarak iyileşemeyeceğim bir yarayı metodik olarak tedavi etmek için para alan birinden gelmeyen ilk dokunuşumdu.

"Özür dilerim Kenna," diye hıçkırdım. "Sana zarar verdiler mi?"

"Onlar... um." Kabaca yutkundum. "Benden bir ifade yazmamı istiyorlar. Tüm Konsey'e her şeye tanık olduğumu ilan edeceğim. Ve senin cinayetten suçlu olduğunu. Ama yapamam... Ben sadece... Ne olduğumu biliyorum. Gerçeği biliyorum. Masum olduğumu biliyorum." Boğuk bir ses çıkardı. "Orada olmasaydım bile gerçeği bilirdim, senin asla böyle bir şey yapamayacağını bilirdim."

"Neden olmasın? Garrett'ı ben öldürdüm."

"Hayır."

"Evet. Sen de , beni gördün."

"Dur! Beni sana karşı kışkırtmaya, kötü olduğuna ikna etmeye çalışmayı bırak. İşe yaramayacak. Seni tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum ve sadece yapman gerekeni yaptığını biliyorum. Garrett'ı tanıyorum... Onun... onun döndüğünü biliyorum."

"Gördün mü?" Sesimde çaresiz bir şeyle sordum. "I..."

Rahatsız olmuş bir şekilde tekrar yer değiştirdi. "Bana söylendi."

Kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Babam kimsenin bilmesini istemedi.

"Başka birine söylendi mi? Ailesine? Aiden'a?"

Başını iki yana salladı. "Saray'da her şey bir sır."

Titrek bir nefes verdim. Bu her zaman gizli kalacaktı ve şimdi bunu bilmesi onu sadece daha fazla tehlikeye atacaktı.

"İfadeyi yaz." Sesim kesildi. "Bana yeminli deyin. Beni ihbar et, katil olduğumu söyle. Yap işte. Bana söz ver. Yemin et."

Gözlerinde inatçı bir bakış vardı. "Yine de değilsin." "Bunun bir önemi yok. Eğer bu seni güvende tutacaksa, yapmalısın."

"Yapamam. Bu doğru değil."

"Hiçbir şey değil. Ama senin peşinden daha çok gelecekler. Canını yakacaklar. Bunu senin için yapmama izin ver. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Garrett'ı kaybettim. Kendimi kaybettim..." Sustum. Annemin öldüğünü yüksek sesle söyleyemezdin. "Her şeyimi kaybettim. Ve eğer seni korumama izin vermen için tek gereken buysa, lütfen izin ver. İfadeyi yaz. Konsey'e ne yaptığımı, duymak istedikleri her şeyi söyle. Beni bir canavar yap."

Burnunu çekti. "Buraya geldim çünkü seni korumak istedim. Ama sen hala..." Gözlerini sıkıca kapattı.

Ölü olduğunu düşündüğüm bir şey içimde canlanırken kalbim küt küt atmaya başladı. Bu sadece yaşama isteği değil, aynı zamanda arkadaşlarımı koruma isteği idi. Onları korumaya nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı. Daha önce her zaman koruyacak birine ihtiyacım olduğunu ve herkesi kurtaramayacağımı söylemişti. Şimdi onun haklı olduğunu biliyordum. Belki de onun için daha fazlasını yapamazdım.

Glemaria'nın fiziksel zarar görmeyeceğini garanti edemezdim ya da onu babamdan veya onun babasından kurtaramazdım ama bunu yapabilirdim. Son irademle bunu yapabilirdim.

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü ve ben de uzanıp onu fırçaladım.

"Sorun yok," dedim. "Kenna, her şey yolunda. Sadece beni dinle. Buranın senin evin olduğunu biliyorum, kalmak istediğini de biliyorum. Bunun için seni incitmelerine hiçbir şekilde izin verme. Hiçbir şey babamın fikrini ya da yalanlarını değiştirmeyecek. Hiçbir şey bunu geri alamaz. Ne yaptığını çok iyi biliyor ve on iki muhafızı da öyle. O omurgasız büyücü de öyle. Benim yaptığımı söylemen gerekiyorsa söyle. Canavar olduğumu söyle. Benim..." Yutkundum, boğazım düğümlendi. "Vahşi olduğumu söyle," gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, "vahşi bir aşık. Sana karşı zalim olduğumu. Garrett'i seve seve öldürdüğümü." Ellerim titredi ve onları kendi ellerinin arasına aldı. "Benden önce bir akadimi öldürdüğü için kışkırdığımı söyle. Yaptığım şey yüzünden öfkelendiğimi ve bu yüzden annemi de öldürdüğümü söyle. Her şeyi söyle," diye fısıldadım, "sadece kendini güvende tut. Benim için şehit olma."

"Ama sen masumsun."

"Ve sen bunu biliyorsun. Bu kadar yeter. Şimdi yemin et. Bunu yapacağına yemin et. Beni ihbar et. Dario ve Aiden'a hikayeni doğrulat, ne gerekiyorsa yap." Ellerini tuttum, sıkıca kavradım. "İyi olduğunu bilmem gerek. Eğer sen de bundan zarar görürsen kendimle yaşayamam."

Başını sallarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Kenna, yemin et!"

Şimdi ağlıyordu ama başını sallayarak yumruğunu kalbine bastırdı ve gözlerini kapattı.

"*Me sha, me ka*. Yemin ederim."

Nefes verdim, başım parmaklıklara yaslandı, omuzlarım yorgunluktan çöktü. "Teşekkür ederim."

Bir süre daha sessizlik oldu ve bu sırada soğuk metalin yavaşça başıma doğru ısındığını hissettim.

"Rhyan?"

Derin bir nefes aldım ve başımı yukarı kaldırdım. "Seni seviyorum," dedi.

Bu sözleri içime sindirmeye, beni rahatlatmalarına izin vermeye çalıştım. Gerçekmiş gibi davranmaya çalıştım. Ama aksini biliyordum. Aramızdaki ilişkinin her zaman nasıl olduğunu biliyordum.

"Hayır, ," diye fısıldadım.

Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi ve kendimi onun dokunuşuna, yumuşaklığına, sıcaklığına yaslanırken buldum, buna itiraf etmek istediğimden çok daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

"Evet, seviyorum," dedi. "Seni seviyorum. Kendi tarzımda."

Ne demek istediğini anladım. Mesele yatağı paylaşmak değildi. Hiç . Biz arkadaştan öte bir şeydik. Birbirimiz için bir teselli, Glemaria'nın en karanlık köşelerinde küçük bir ışık, babalarımızın beklentilerine ve manipölasyonlarına karşı bir kalkan olmuştuk. Zalimliklerine karşı. Sert ve adaletsiz bir dünyada birbirimiz için yumuşak bir yer olmuştuk. Acılarımız için geçici bir bandaj. Ama hepsi bu kadardı. Ve bu kadarı yeterliydi.

"Ben de seni seviyorum Kenna."

Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Biliyorum."

En azından bu vardı. En azından birbirimizi anlıyorduk. En azından beni tanıyan, gerçeği bilen bir kişi hayattaydı. En azından beni yine de seven bir kişi vardı.

Parmaklıklar arasından parmak eklemlerime bir öpücük kondurarak dudaklarına götürdü. Gerginliği artmıştı, aurasında bir sinir ve hüznün patlaması dalgalanıyordu. Bu bir vedaydı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum - Kenna'yla geçirdiğim zaman tükeniyor, sonsuza dek elimden kayıp gidiyordu. Koridora bir kez daha baktıktan sonra elini geri çekmeye başlamıştı bile. Uzakta yürüyen botların belli belirsiz yankısı duyuldu.

"Bir şey mi biliyorsun?" Parmaklarını parmaklarımın arasında kavrayarak sordum.

Kenna gerildi; yüz ifadesi irkilmişti.

"Bana umudu hatırlattın," dedim. "Bana var olduğunu hatırlattın. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. O zamandan beri..." İki yaz önce bir Bamarian güneş ağacının altın yaprakları altında durduğumdan beri değil.

"Biraz zaman ver. Umudu yeniden hissedeceksin." Çenesini kapattı ve bir an için onu tüm bunlar olmadan çok önce tanıdığım haliyle gördüm: cesur ve dik başlı, her zaman benimle, Dario'yla ve Garrett'la aynı adımları atıyordu. O, bir şeyin doğru olduğuna karar veren ve iradesinin gücüyle bunu gerçekleştiren kızdı. Bildiğimden çok daha fazlasını yaşamış olan ve yine de her zamanki gibi inatçı, her şeyin doğru olması için kararlı bir şekilde burada duran kızdı.

Ağzım neşesiz bir gülümsemeye dönüştü. Kenna acımasızdı ama iradesinin gücü, inatçılığı ya da kararlılığı artık bir şeyleri değiştiremezdi.

"Sanmıyorum," dedim dürüstçe.

"Güven bana," dedi, sesinde güçlü ve emredici bir ton vardı.

Ona inanmayarak başımı salladım. Ama benden istediği şey anlaşmamsa, bu ona huzur verecekse, anlaşırdım.

"Rhy. Gitmek zorundayım." Sesi kesildi ve tekrar bana dönmeden önce koridorda Bowen'a baktı. "Emin değilim... Seni bir daha görebilecek miyim bilmiyorum."

Bakışlarımız kilitlendi ve onu görmeme izin verdim. Onun nezaketini. Güzelliğini. Cesaretini. Sevgisini. Sandığından çok daha iyi bir arkadaşı. Ona verebileceklerimden, ona verdiklerimden çok daha fazlasını hak ediyordu. Beni bu şekilde görmeye gelmesi, karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir iyilikti.

"Kenna, bekle, benim için bir iyilik daha yap, mu?"

"Ne istersen."

"Buradan çıktığında, her şey bittiğinde, sevecek birini bulacağına dair bana söz ver. Seni seven birini.

Seni hak ettiğın gibi seviyor. Çünkü bildiğım bir şey varsa o da sizin büyük bir aşkı hak ettiğınızdir."

Beni dikkatle izlerken yüz ifadesinde bir yumuşama oldu. "Ancak sen de bana aynı sözü verirsen."

Gölmekten kendimi alamadım. "Çalıştığım şey buyken birine kur yapmak biraz zor." Arkamdaki kirli hücreyi işaret ettim. Yine de... kalbim güm güm atıyor, çok farklı bir hapishaneyi hatırlıyordum. Farklı bir ceza. Farklı türde umutsuz bir umudu.

Kenna'nın gözleri ciddiyetini koruyordu, sanki sözlerinden daha büyük bir şeyi ifade etmeye çalışıyordu. "Söz ver. Seveceğine söz ver. Yaşayacağına söz ver. Sadece hayatta kalacağına değil, yaşayacağına da."

Tökezlememek için parmaklıklara tutundum. Annemin son sözleri. Anneme verdiğim sözü tutabileceğimden emin değildim ve şimdi Kenna daha fazlasını, imkânsızı istiyordu.

Saat kulesi çalmaya başladı, çanlar hücremde gümbür gümbür çalıyordu.

Bowen tekrar ortaya çıktı. Kenna parmaklıklardan geri çekildi.

"Kim olduğunu hatırla," dedi. "Bu," yüzümün sol tarafını, bandajın altında hala taze, kırmızı ve kızgın olan yara izimi işaret etti, "bu sadece izin verirsen seni değiştirir."

Yanağımın iç köşesini ısırarak başımı salladım. Sonra Bowen'ın Kenna'nın elini tutuşunu ve onu bırakmadan önce küçük bir sıkışma teklif edişini izledim.

Ancak o zaman gerçekte ne anladım. Ona bir anahtar vermişti. "Güle güle," dedi, hızla uzaklaşmadan önce gözleri üzerimde kaldı. Figürü gölgeler arasında kaybolana kadar izledim, o gidene kadar.

Metalin kendine sürtünme sesi dikkatimi tekrar Bowen'a çevirdi. Kenna'nın ona verdiği anahtarı kilide sokmuş ve hücre kapımı açıyordu.

"Bowen? Ne yapıyorsun?" Çanlar çalmayı bıraktı.

Dudakları nadir görülen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni hapisten çıkarıyorum."

ChapTer

TWenTY

"W Şapka mı? Bowen, bu da ne?" Geri adım attım. "Bir ayağımı attım ve sen beni geri mi çekiyorsun? Koş babama söyle ki beni. Beni daha sıkı zincirlere mi bağlayacaksın?"

"Bir haber alacağını umuyorum," dedi kabaca. "Ama bu benden gelmeyecek."

"Doğru. Çünkü yirmi bir yıllık deneyimimiz aksini söylüyor." Bowen kaşlarını çatı. "Bu sefer farklı."

"Kapıyı kapat, Bowen. Anahtarı geri ver."

"Majesteleri?"

"Lanet kapıyı kapat dedim." Geri çekildim ve karyolaya geri oturdum. Zaten her şeyimi vermemiş miydim? Gururumu, sırlarımı. Hayatımı vermeye çalışmışım. Ve babam her zaman bir adım önde kaldı, beni itti ve daha fazlasını alarak geri döndü. Bu sefer öyle olmadı. "Kaçmıyorum. Kaçış yok. Kaçabileceğimi düşünüyorsan Lethea'dan daha uzaktasın!"

Yüzünü buruşturdu, eli sol bileğine gitti. "Belki de öyleyim! Belki de bunu yapabileceğimizi biliyorum. Bir fırsat penceren var Rhyan, hem de hemen şimdi. Muhafızlar değişiyor. Soturi hareket halinde, yeni görev yerlerine gidiyorlar. Vardiyanın son saati ve gecenin en karanlık zamanı - en yorgun oldukları, hata yapma olasılıklarının en yüksek olduğu, görmemeleri gereken bir şeyi kaçırdıkları zaman. Plan yapıyorum, hazırlanıyorum.

Biliyorsun. Ve şimdi. Bu şansını kullanmalıyız. Başka bir şansınız olmayabilir." Çenesini salona doğru salladı. "Gel! Beklediğimiz her saniye kaçma şansın azalıyor."

"Forsworn olarak adlandırıldığım anda zayıfladılar."

"Şu anda inceliyorlar!" Bowen kükredi, Kenna'nın yaptığı gibi endişeyle koridora baktı. Bana daha önce hiç bağırمامıştı. Hiç kendini kaybetmemişti. Huysuz, aksi ve umursamaz biriydi ama bana hiç kızmamıştı. Geniş gözlerine baktım ve onlarda şaşırtıcı bir çaresizlik buldum.

"Madem bütün bir planın vardı, neden daha önce bir şey söylemedin?" Ben talep ettim. "Haftalardır sessizsin."

"Çünkü yapamadım. Senin lanet auranı kontrol ediyordu. Sana söyleyemezdim. Duygularındaki bir değişimi riske atamazdım. İçindeki en küçük umut kırıntısını bile bilebilirdi. Sadece bana güven. Her şey hazır. Şimdi gel."

Olaydan beri babamı görmemiştim. Ziyaret etmemişti ama varlığını hissetmiştim. Onun yapacağı bir şey gibi geliyordu.

"Bowen?" Ona inanmaya zorlukla cesaret ederek sordum. "Ciddi misin?"

"Evet." Bileğini canı yanıyormuş gibi sıktı, sonra doğruldu, bir eli kılıcının kabzasındaydı.

Kenna'ya benimle kaçmasını teklif ettiğim zamanı düşündüm. İtirazlarını anlamıştım. Her ne kadar nefret etsem de, burası benim evimdi. Belki artık değildi. Ama başka hiçbir yer de değildi. İmparator'un kaçak oğlu, İmparatorluk'ta dört nala dolaşan haydut Veliaht olmak başka bir şeydi, İmparator'un karısını öldürmekle suçlanan, kendi annesini öldürmekle suçlanan, yeminli biri olmak bambaşka bir şeydi. Bu dünyada benim için hiçbir yer yoktu. Gidebileceğim hiçbir yer.

Ellerim yanlarımda çaresizce açılıp kapandı, parmaklarım ipler yüzünden uyuşmuştu.

"Kaçsam bile elimde hiçbir şey olmayacak. Beni takip , bunu biliyorsun. Senin aracılığıyla olmasa bile, diğer casuslarından biri aracılığıyla. Para verdiği başka biri, yemin etmesini isteyeceği, ona sadık başka biri. Bir yolunu bulacaktır. Her zaman bulur. Kuzey'in sahibi o. Beni cezalandıracak. Değer verdiğim herkesi cezalandıracak. Geride kalan herkesi cezalandıracak." Elimi yumrukladım. "Yeterince şey yapmadım mı? Yeterince insana zarar vermedim mi? Eğer gidersem, her şey daha da kötüleşecek."

"O zaman seni geri getirmesine izin verme!" diye tısladı. "Rhyan! Bu hapisane ve son birkaç hafta sahip olduğun tek şeymiş gibi davranıyorsun. Bu gryphon boku. Gryphon boku olduğunu biliyorsun. Sen bundan daha fazlasısın. Çok daha fazlası. Sana inanmasaydım şimdi burada olmazdım, her şeyi riske atmazdım, lanet olası hayatımı riske atmazdım. Kaçabileceğine, onun erişiminden kurtulabileceğine inanmasaydım. Buna degeceğini düşünmeseydim bunu yapmazdım. Tüm benliğimle senin bundan daha güçlü olduğunu bilmeseydim. Ondan daha güçlü olduğunu."

Nefesim kesildi. Bowen son bir dakika içinde bana bir ay içinde söylediklerinden daha fazlasını söylemişti. Bunca yıldır hiç bu düzeyde bir ilgi, alaka göstermemişti. Her zaman sadece işini yapmıştı. Beni zar zor korur, sonra da babama rapor verirdi.

"Rhyan, hoşuna gitse de gitmese de seni buradan götüreceğim. Ben de sözler verdim. Kendi yeminlerimi ettim. Ve onları tutmaya niyetliyim." Hücreyi saniyeler içinde geçmişti, o halimle beni kolayca alt edip ayağa kaldırdı ve duvara doğru itti.

"Ne!" Arkasına uzanıp yeni bir soturion pelerini çıkarırken ona karşı mücadele ettim ve hemen üzerime sarmaya başladı. Kıpırdamadım.

"Son derece göz alıcı bir şekilde süslendi," dedi. "Kaputu kapalı tutarsanız iç mekanlarda bile neredeyse görünmez olursunuz."

Yere baktım, vücudumun gölgeler arasında kaybolup gittiğini gördüm, tıpkı duygularımın kontrolünü kaybettiğimde, yolculuğa başladığımda olduğu gibi. A

Bir saniye sonra hapishane ayakkabılarımı soturion botlarımla değiştirdi. Kalbim güm güm atıyor, zihnim itiraz edemeyecek ya da hareket edemeyecek kadar sersemlemişti.

"şimdi seni taşımam mı gerekiyor," diye hırladı, "yoksa Leydi Kenna'nın son hediyesi boşa mı gidecek?"

"Bunu o mu süsledi?" diye sordum. Kenna'nın yetenekleri muazzamdı ama bu seviyede bir büyü çalışmasını daha önce hiç görmemiştim. Aiden dışında.

"Bunun bedelini ödedi. Ağır bir şekilde. Bu Aevan'ın işi."

Babamın casusluk ustası. Kenna'nın Aiden'dan yardım istemesinin bir seçenek olmadığını bilen ruhumun bir parçasını susturmaya çalıştım. Kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştım.

Bowen kapüşonunu kaldırdı, o da yeni geliştirilmişti. Ama ben donup kalmıştım, hâlâ bunun olduğuna inanamıyordum. Hâlâ numaranın ortaya çıkmasını, babamın koridorun sonunda zalimce gülmesini bekliyordum.

"Kendimi Moriel'e!" diye hırladı. "Gerçekten seni taşımamı mı istiyorsun?" Elini uzattı. "Güven bana."

Elini tuttum ve yürümeye devam ettik, koridorda ilerliyorduk. Baldırlarımda alışılmadık bir yanma hissettim. Egzersiz yapmadığım, gücümden ve kuvvetimden mahrum kaldığım onca gün beni bitkin düşürmüştü.

Arkamızdan küçük bir ses geldi ve Bowen'ın eli ağzımı kapattığı anda döndüm. Koridorun karşı ucunda bir kapı açılmıştı ve eşikten küçük bir meşale ışığı süzölüyordu.

"Evet, Soturion Bowen?"

"Evet," diye karşılık verdi, parmakları yanağıma batıyordu. Bandajım yerinden çıktı.

"Son vardiyayı mı alıyorsun?" "Evet!"

Bowen bağırdı.

"Sorun var mı?"

"Hayır."

"Evet." Kapı kapandı.

Bowen beni karanlık bir köşeye itti, ağzımı bırakmadan önce kaşları daralarak V harfi haline geldi. "Bir sonraki dinlenme noktasına ulaşmamız gerekiyor."

Beni ileri doğru itti, koridorda biraz daha ilerlettikten sonra küçük bir oyuğa soktu. Başka bir koridor çıkıntı yapıyordu; ince meşaleler duvarda sıralanmıştı ve mahkûmlar koridor boyunca uzanan hücrelerde bağırıyordu. İki soturi ileri geri yürüyordu. Bowen sırtını taşa dayamış, soturilerin dönüp yön değiştirmesini izliyordu. Bizden uzaklaşmaya başladılar.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak dişlerimi sıktım. Soturiler gözden kaybolur kaybolmaz tekrar hareket ettik, koridoru geçtik ve iki soturi daha istasyonlarına varmadan hemen önce başka bir koridora girdik. Bowen çenesini bir kapıya doğru salladı. Bir dolaba.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, ağır ağır nefes alarak içeri girdim.

"Bana hâlâ güvenmiyor musun?" diye sordu.

Gözümü kapatan bandaj yüzümden düşmeye başlarken ters ters baktım. "Bana daha önce ihanet ettin," dedim. "Beni ele verdin. Başımı belaya soktun. Bilmediğimi sanma. Bildiğini her zaman biliyordum. Benim... benim vorakh olduğumu biliyordun." Kendi sözlerim karşısında nefesim kesildi. Bunca yıldır bunu asla yüksek sesle söylemediğim, sırrımı sakladığım için midemde panik dalgaları uçtu. Ama şimdi bunu saklamanın ne anlamı vardı ki?

Bowen sol bileğindeki deri kelepçeyi çözdü, sonra da üzerimizdeki zayıf ışığın altına itti. Gözümdeki bandajı çıkardım ve hızla gözlerimi kırptım. Bowen'ın koluna daha yakından bakarken yüzümün sol yarısı kaskatı kesilmişti. İki ince yara izi vardı, soturilerin giydiği geleneksel yara izlerinden.

Birincisi, on dokuz yaşındayken Vahiy Töreni'nde soturion olacağına söz verirken aldığı kesikti. İkincisi ise *kaşoniminin* şekillenmesinden geliyordu.

Kaşlarımı çattım.

"Dört yara izi var," dedi bileğini yüzüme yaklaştırarak. "Burada. Ve... burada." Parmağı iki görünmez çizgiyi takip etti.

"Ben hiç görmüyorum-" Gözlerim büyüdü. İki ince yaranın yanında bir tane daha oluşuyordu, kırmızı yavaşça sızarak kabarık bir yara izi ortaya çıkarıyordu. "Tanrılar, Bowen, bu...?"

"Babana ettiğim kan yemini." Acı dolu bir nefes çekti. "Hücreni açtığımdan beri yanıyor."

"Dört tane olduğunu söylemiştin. Diğer ne?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz, tek bir zil havayı yararak saati çeyrek geçtiğini haber verdi.

"Gitmemiz gerek," dedi kelepçesini yerine takarken. Beni yakamdan tuttu, bizi dolaptan dışarı itti ve koridorda ilerleyip başka bir köşeyi döndü.

Bir kapıdan sonra diğerine sessizce yürüdük. Bowen durakladı, hâlâ yakamı tutuyordu ve duvara yaslanmış bir şekilde durduk, başka bir soturion geçerken zar zor nefes alıyorduk. Babamın hapishaneleri sonsuz bir labirent gibiydi ama Bowen hiç duraksamadı. Her bir soturionun programını ve düzenini tamamen ezberlemiş gibiydi. Beni yalnız bıraktığında yaptığı şey bu muydu?

"Daha hızlı," diye mırıldanarak bizi gölgelerin içine doğru yönlendirdi. Kilidini açmadan önce başka bir dolap kapısının önünde durduk. Kapı açıldığında koridorda devriye gezen bir gardiyanın ayak sesleri duyuldu. Hiçbir uyarı olmadan dolabın içine itildim ve kapı suratıma çarpıldı.

"Rahatladın mı Bowen?" Soturion'un boğuk sesi kapıdan içeri girdi. Zorlu nefes alışımı durdurmak için elimden geleni yaptım.

"Küçük bir molaya ihtiyacım var," dedi. "Oskar görevde. Her yer sessiz. Küçük lord uyuyor."

"Artık lord değil," diye güldü.

"Hayır," dedi Bowen. "Artık değil."

"Yeni bir tane yolda, sanırım. Zaten fu-"

"Bu beklenen bir şey. Çok yorgunum," dedi Bowen sert bir ifadeyle. "Sonra konuşuruz."

"Evet," dedi soturion.

Bir dakika sonra kapım gıcırdayarak açıldı ve içeri süzüldü.

Bowen köşede duran bir çantayı göstererek, "İşte," diye mırıldandı. "Silahlarınız. Zırhınız, hepsi burada."

Kaba beze uzandım, göğsüme doğru çekerken neredeyse hepsini düşürüyordum.

"Neden?" Fısıldadım. "Neden benim için yeminini bozdun?" Bana pelerini vermesi, zamanlamayı bilmesi, eşyalarımın beni bekliyor olması... Bu Kenna'nın son hediyesinden daha fazlasıydı. Aynı zamanda onun da hediyesiydi. "Bu seni öldürecek."

Bowen hiçbir şey söylemeden dolabın içinde beni itti. Uzandı ve arka duvarın her bir köşesine vurdu. Ahşap gıcırdağı, yavaşça bizden uzaklaştı. Gizli bir kapı. Beni iterek soktuktan sonra, Bowen açıklığı arkasından . Aurasının şiddeti sinirleriyle birlikte artıyordu ama içinde tuhaf bir huzur da vardı.

Çantamı aldı ve yırtarak açtı. Zırhımı başıma geçirdi ve kemerimi belime bağladı, sonra da kılıç ve hançerleri kalçamdaki kılıflara yerleştirdi. Bir kılıç daha sırtıma bağlandı ve bir kılıç daha.

"Babana bir kan yemini ettim ama başka bir yemin ettiğimi asla bilmedi," dedi deriyi göğsüme bağlarken. "Sana gösteremem. Görünmeyecek çünkü onu yapan kişi... o artık yok." Gözleri kızardı ve bileğini tekrar bana doğru salladı. "Ama hala hissedebiliyorum. Onun dokunuşunu hissedebiliyorum."

Ona doğru olduğunu söyle.

"Annem mi?" diye sordum, kalbim bir araya getirmek için çok uzun zaman harcadığım bir gerçeğe çarpıyordu.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Evet."

Nefesimi içime çektim. "Ona söylememi istedi-"

"Bana bunun doğru olduğunu söylemek için," diye bitirdi. "Duydum." Kemerindeki bir cebi açtı ve bir vadati taşı çıkardı. Küçüktü, diğerlerinden çok daha küçüktü.

Babamın muhafızlarının ve Konsey'in geri kalanına verildi. Kaba ve çizikliydi ve annemin bana hediye ettiği üç taneyle mükemmel bir uyum içindeydi. "I..." Sertçe yutkundu. "Her şeyi duydum. Her şeyi biliyordum. Hep biliyordum. Ona tam olarak ne yaptığını biliyorum," diye öfkeleni, "sana ne söylediğini. Ve biliyorum," sesi çatallaştı, "onun bana ne söylediğini."

"Doğru olan neydi?" Annemin kollarımdaki acı dolu ağlayışını duymamak için umutsuzca çabalayarak sordum.

Gözlerini yere dikti. "Hayatını kurtarmak. Senin hayatın için onun hayatını verdi." "Babamın öldürücü darbesi - girdi," dedim. "Öyle oldu. benim olmam gerekiyordu."

"Hayır," dedi şiddetle. "Hayır, değildi. Onun olmasını istemedim ama sen de olmamalıydın. Rhyana, baban sana tuzak kurdu. Sana daha önce seni asla kan yemini etmeye zorlamayacağını, yemini bozup ölmenden korktuğunu söylemiştim. Geçici bir çözüm buldu. Connal'a kelimeleri ağzından zorla çıkarttırdı. Yüzünde kanıt olduğunu biliyorum ama bu gerçek bir kan yemini değildi. Aynı güce sahip değildi. Kelimeleri kendin söylemelisin."

Babam bunu bilirdi, buna güvenirdi. Tanrılar. "Yemini bozduğum için beni öldürmeyecek miydi?"

"Bilmiyorum. Ama bir noktada deneyecek. Burada kaldığınız her gün, dürtüsüne boyun eğmeye daha da yaklaşıyor."

Tavandan bir taş düştü. Çizmeler tepemizde yürüyordu ve Bowen parmağını ağzına bastırdı. Sesler azaldı ve beni önden götürerek bir merdiven boşluğunda durdu.

"Bir süredir annenizin ölümünü planlıyordu. Kendisine daha fazla güç getireceğini düşündüğü başka biriyle evlenmeyi planlıyordu. Daha fazla otorite. Uygun anı bekliyordu."

Parçaları birleştirmeye, Bowen'ın uzun zaman önce çözdüğü bulmacayı çözmeye çalışırken aklım karıştı. "Ben... Ben anlamıyorum. Neden şimdi?"

"Düzeltecek bir soruna ihtiyacı vardı. Ülkeyi parçalamak yerine bir araya getirmek için onun ölümüne ihtiyacı vardı. Ancak suçlayacağı doğru kişi olursa işe yarayacaktı. Kontrol edecek doğru kişi."

Merdiven boşluğunun sonuna vardık ve sola dönerek toprak ve soğuk kokan bir merdiven boşluğuna girdik. Titredim.

"Sen," dedi Bowen. "O sendin."

Tabii ki bendim.

Yeni bir hüznün dalgası üzerime çökerken tüm yüzümün ısındığını hissettim. "Yani bu benim hatam, ölmesi benim hatam."

"Hayır."

"Evet, öyle. Beni daha fazla incitmeli. O-" Geri döndüm. Lumeria'da ne yapıyordum ben?

"HAYIR!" dedi Bowen. Yakındaki soturi seslerini dinlerken gözleri büyüdü. "Rhyan, sağlıklı düşünemiyorsun. Annen seni korumak için sadece bir şansı olduğunu biliyordu. Yıllardır bunu yapamadı ve kendini suçladı. O şansı yakaladı. İstedığı şeyi yaparken, seni severken, seni korurken öldü. Her halükarda onu öldürecekti. Bunu hep biliyordu."

"Artık bir önemi yok." Sadece önemi vardı. Her şey önemliydi. Çünkü ağlıyordum. Boğazım düğümlendi ve Bowen'dan uzaklaşıp duvara baktım.

"Her zaman en iyi koruyucu olamadım, seni her zaman güvende tutamadım. Ve gerçekten çok üzgünüm."

"Bunların hiçbiri doğru değil. Annem neden böyle bir şey söylesin ki?" diye sordum.

"Bana Bamaría'da," dedi yavaşça, "gelmiş geçmiş en boktan muhafız olduğumu söylemiştin."

"Hatırlıyorum," dedim, sesim donuk çıkıyordu. Az önce Lyriana'yı öpmüştüm, hayatımda ilk kez canlanmış gibi hissediyordum. Sonra da bayılmışım. Ertesi sabah Bamarian hapisanesinde, Bowen beni izlerken uyanmışım. Ve beni oraya koyan Bowen'dı.

"Sen de bana hayatımın anlamsız olduğunu söylemiştin." Omuz silktili. "Önemli bir hayat olmayabilir. Ama anlamsız değil. Benim için değil."

Döndüm ve bakışlarıyla karşılaştım.

Beni ileriye doğru itti ve bir adım daha attım, sonra bir adım daha, bir sonraki sahanlığa doğru ilerledim.

Bowen beni takip etti, vücudu gerilmişti. Kapının hemen dışında bir soturion , adımları aceleci ve amaçlıydı, görev yerine gidiyordu. Ses kesildiğinde Bowen devam etti: "Baban beni her zaman ona itaat edeceğime dair yemin etmeye zorladı. Doğrudan bir emri reddedemezdim. Bana seni seyahat ederken gördüğümü bildirmemi söylediğinde, bunu yapmak zorundaydım. Eğer yalan söylemeye çalışırsam, yaram yanardı. Ya da daha kötüsü. Bu yüzden sana bakmayı bıraktım. Dinlemeyi bıraktım. Bulabildiğim her boşluğu buldum." Gözlerini kapattı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Kendimi kurtarmak için değil. Ama ilk yeminimi annene ettiğim için. Seni korumak için."

Son sözleri, *seni seviyorum*. Bunların benim için olmadığını, benimle konuşmadığını hissetmiştim. Bowen'a baktım. "Onu seviyordun," dedim. Bu bir soru değildi. Binlerce küçük anın aynı anda bir araya gelmesiydi. Yıllar boyunca ona attığı tüm bakışlar. Ne zaman başım derde girse sırtını dönmesi. Sevgili edinmekle, bir eş bulmakla hiç ilgilenmemiş gibi görünmesi. Hapsedildiğim ilk gece döktüğü gözyaşları.

Boğazı düğümlendi, nefes vermeden önce gözleri hızla kırıştı. "Tüm kalbimle. Her nefesimle. Onun bana izin verilen her anını sevdim. Son yirmi yılımı onların yeminleri arasındaki çizgiyi takip ederek geçirdim. Elimden geldiğince ikisini de korudum. Artık sadece birini onurlandırmak niyetindeyim."

"Ama öleceksin," dedim. Kan yemininin her zaman bir bedeli vardı. Büyü bir yolunu bulurdu, benimle bile. Kelimeler ağzımdan zorla çıkmış olsa bile, büyü bir yolunu bulmuştu. Sadece borç olan benim hayatım değildi.

"Annen bunun doğru olduğunu söyledi ve ben de ona katılıyorum. Annenizin son arzusunu memnuniyetle getireceğim. Yapılacak en doğru şey bu."

"Bowen... bir söz için şehit olma."

"Bu öyle bir şey değil. Beni ne zaman duyacaksın? Sen bir sözden daha fazlasısın. Baban kötü biri, bir tiran. Ama bu Tanrı'nın terk ettiği dünyada onu alaşağı edebilecek güce sahip biri varsa, o da sensin Rhyan."

"Ben mi?" diye gülerek zayıflamış halimi işaret ettim.

Zar zor ayakta durabiliyor, zırhımın ve silahlarımın ağırlığını zar zor taşıyabiliyordum. Haftalar önce kılıcım kolumun bir uzantısıydı, parmaklarımı hareket ettirdiğim kadar kolay kullanıyordum ve şimdi onu tutacak enerjim bile yoktu.

"Evet, sen. Bu, tam burada, şu anda, sen bu değilsin. Bu geçici bir durum. Gücünü yeniden bulacaksın ve daha da güçlü olacaksın. Çok az söz veriyorum ama şuna söz veriyorum. Sonsuza kadar bu kadar güçsüz hissetmeyeceksin." Çenesi çalıştı. "Ve her zaman bu kadar üzgün hissetmeyeceksin."

Başımı salladım.

"Annenle, Garrett'la olan her şey senin zayıf olmandan kaynaklanmıyor. Her şey senden korktuğu için oldu. Hep korktu. Bamarla'dan beri senin gücünden korkarak yaşadı. Seni iki kez bağladı, hapishanede güçsüz bıraktı, büyücüsünü üzerine saldı ve etrafını on iki muhafızla çevirdi ve hala... hala! Tüm bunlar sana karşı olmasına rağmen, yine de onu neredeyse deviriyordun. O gece olanlar kaçınılmazdı. Seni manipüle etmek için onu kurtarma fikrini ortaya atıyordu. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Gerçeği biliyordu, bir süredir biliyordu. Ben de biliyordum. Ve bu sıfatıyla, sonuna kadar seni korudu."

Ellerime baktım.

Bowen Vadati taşını avucuma koyarak iç çekti. "Diğeri ondaydı. Onu bana daha önce vermişti... onlar evlenmeden önce." Parmaklarımı taşın etrafına kapattı. "Al bakalım. Bu setinizi tamamlıyor."

Benim dört tane olurdu. Ama bu bir iletişim aracından çok daha fazlasıydı. Bu bir aşk simgesi idi, aralarında anlayabileceğimi hiç sanmadığım bir şekilde kutsaldı. Bunu kabul edemezdin.

"Bunu sana o verdi," dedim. "Sende ."

Onu kalbine bastırdı. "Teşekkür ederim." Sesi titriyordu. "Bana bir iyilik yap ve sana söylediklerini unutma."

"Hayatta kal. Sadece hayatta kal." Hıçkırıklarımı yuttum.

Yemin etmiştim. Sürgünde olurdum. Barınak bulamayabilirdim. Bir daha asla rahat edemeyebilir ya da buraya dönemeyebilirdim.

Bowen başıyla onayladı. "Sadece devam et. Koşmaya devam et. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama Glemaria'dan çık. Onun ulaşamayacağı bir yere git. Korksan bile. Kendinden şüphe etsen bile. Bunu onun için yap." Döndü ve beni merdivenlerin başına götürdü.

Yerden üç kat yüksekte bir pencereye geldik. Duvardaki bir taş tekmelemeden önce başıyla selam verdi. Taş öne düştü, elleriyle yakalayıp dikkatlice kenara koyarken sessizdi. Nefesini içine çekti, kaşlarının arasına bir acı saplandı. "Lanet olsun." Kelepçesini çözdü ve yere fırlattı. Yara izi eskisinden daha kırmızıydı. "Fazla zamanım yok." Yarattığı deliğe uzandı ve metrelerce kalınlıkta, gryphonları bağlamak için kullandığımız türden bir ip çıkardı. "Tek çıkış yolumuz burası, soturi için herhangi bir kör noktası olan tek yer burası."

Bowen'ın ipi pencerenin karşısındaki kancaya bağlayışını endişeyle izledim. Yüksekliğe ya da tırmanmaya yabancı değildim ama daha önce vorakh'ımın beni desteklediğini bilerek yükseklerle tırmanmış olmakla şimdiki arasındaki keskin farkı hissedebiliyordum. Vorakh'ım kesilmişti ve yıllardır olduğum en zayıf durumdaydım.

"Bu iş sende."

Neredeyse gülecektim. Bowen'ın güven verici olmasına alışık değildim. Hayatım boyunca etkileşimlerimizin ne kadarı onun bir rolüydü - beni korumaya devam edebilmek için bir rol?

"Önce sen git," dedi. "Başın derde girerse, ben sana yetişirim. Ama sen yetişemezsin."

O haklıydı. Kollarım yandı ve ter ensemden iki pelerinime doğru aktı ama sorunsuz bir şekilde aşağıya inmeyi başardık. Bowen beni ileriye, köşeye doğru götürdü ve görünmeden devam ettik. Bir şimşek Ha'Lyrotz'un dış kapılarını çevreleyen alanı aydınlattı ve gök gürültüsü gökyüzünü kapladı.

Yağan kara rağmen yağmur şiddetle yağmaya başladı. Üzerindeki tüm soturionların meşalelerini söndürdü.

Ay dışında bizi neredeyse karanlıkta bıraktı.

Bir şimşek daha çaktı. Alan ışıkla canlanırken, görünmeyen düşmanlarımız da ortaya çıktı. Bir düzine soturi önümüzde dizilmiş, kılıçlarını çekmiş, bedenleriyle tek çıkışı koruyorlardı. Bir çan çalmaya başladı.

"Mahkum kaçtı!" diye bir bağırış geldi.

"Siktir," diye nefes aldı Bowen. İkimiz de bir duvarın arkasına saklanmıştık, Bowen'ın göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. "Birisi senin hücre koridoruna geri dönmüş olmalı." Parmaklarını burnunun üstüne bastırdı.

"Şimdi ne olacak?" Çıkıntının üzerinden bakarak sordum.

Bowen içini çekti ve topuklarının üzerinde kaydıldı, yanıma çömelmeden önce duvara baktı. "Bir büyücü sihirli bir şekilde ortaya çıkıp bağlarınızı çözmediği sürece, o kapılardan geçmekten başka seçeneğimiz yok." Gözleri benimkilerle buluştu. "Şimdi çıkış yolumuz için savaşacağız."

Chapter TWenTY-One

"I Savaşabilirim," dedim, yüzümden yağmur damlıyordu. Çoktan kılıcıma , bedenim savaşa nasıl hazırlanacağını hatırlıyordu. Zayıflamış olsam da parmaklarımda ani bir güç hissettim. Adrenalin çoktan Habibellum'da olduğu gibi. "Ben hazırım."

Bowen avucunu bileğime bastırdı. "Hayır," dedi. "Seni korumak için yemin ettim. Ve bunu yerine getirmeye bu kadar yaklaşmışken şimdi başarısız olmak istemedim. Birçok kez incindiğini gördüm. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Benim gözetimimde olmaz. Bir dakika içinde dışarı çıkıp dikkatlerini çekeceğim. Sen geride kal, saklan, ne olsun, ne duyarsan duy. Kapıların açılmasını bekle. Karanlıkta seni göremezler, peşimden gelirken göremezler. Bu sana kaçman için yeterli zamanı verecektir. Kapıdan çıkın ve doğruca duvarın ötesindeki ormana gidin."

"Ama şimdiden beni arayan bir düzine soturi var. Daha fazlası da yolda."

Yüz ifadesi sakinleşmeden önce hızla gözlerini kırptırdı. "Evet, var." Elimi tuttu. "Ama annenin üzerine yemin ederim ki seni bulamayacaklar. Ben hâlâ nefes alırken olmaz."

"Bowen, lütfen," dedim. "Yardım etmeme izin ver." Onunla yirmi bir yıl sonra ilk kez karşılaşıyormuşum gibi hissediyordum. Hayatımı bu adama kızarak, onun hakkında en kötüsünü düşünerek, tek sadakatinin babama olduğuna inanarak geçirmiştım,

Beni pek umursamadığını, bana defalarca ihanet ettiğini düşündüm. Onun hakkında daha fazla yanılmış olamazdım. Bu bambaşka hayat, aramızdaki bu bambaşka ilişki birdenbire bilgilerimin boşluklarını doldurmaya başlamıştı; yepyeni bir gerçeklik canlanıyordu. Sonunda Bowen'ın kim olduğunu ve ona veda etmeye hazır değildim. Henüz hazır değildim. Onu daha yeni bulmuşken olmazdı.

Kılıcımı kınına geri götürdü.

"Arkanı dön," diye yalvardım. "Görev yerine geri dön. Seninle dövüştüğümü iddia et. Bunu yapmak zorunda değilsin, yaşayabilirsin. Ben kaçacağım. Hızlıyım, pelerinim var."

Ama ben konuşurken, daha fazla soturi duvarın önünden geçiyordu, kapıdaki diğerlerine katıldıklarında botları yağmurda sıçıyordu.

"Bulun onu!" diye bir kükreme geldi.

"Soturion olmanın üçüncü kuralı mı?" Bowen sordu. Kaşlarımı çattım. "Bowen."

"Soruya cevap verin. Üçüncü kural?"

Boğazım düğümlendi. "Emir komuta zincirini takip edin."

"Doğru. Artık komuta bende. Çam ormanlarına ulaştığınızda batıya, ay ağaçlarının olduğu açıklığa doğru gitmeniz gerekiyor. Biliyorsun, yaklaşık yarım mil içeride. Kapüşonunu yukarıda tut, oraya varana kadar durma. Artem seni orada bekliyor. Sınırı geçmene yardım edecek."

Alarm zilleri çalıyordu ve aramızdaki enerji değişti. Zamanımız tükenmişti.

"Merak etme." Bowen elimi sıktı ve artık bana mı yoksa kendisine mi güven verdiğinden emin değildim.

Ben de karşılık olarak sıktım. Soturi bize doğru yaklaşıyordu.

Yüzünde ışık parlıyordu. Muhafızlar meşalelerini kristallerle değiştirmek için çabalıyorlardı.

"Rhyan. Bilmeni isterim ki. Senin muhafızın olmak bir onurdu. Keşke senin için her şeyi daha farklı yapabilseydim. Ama geleni yaptığımı bilerek huzur içinde gidebilirim." Gülümsedi. "Her zaman düşünmüşümdür, eğer ben olmasaydım

Bu istasyonda doğmuş olsaydın, baban gözünü Koltuğa dikmemiş olsaydı, sana oğlum demekten gurur duyardım." Ayağa kalktı. "Kapı açıldığı anda koş!"

"Bowen!" Ağladım.

Ama o çoktan duvarın üzerinden atlamış, kılıçlarını çekmiş, kristallerin altında parlayan çelikleri görmüştü. "Bu doğru," dedi. Annemin son sözleri. Bana döndü, gözleri parlıyordu. "Bu asla bir yemini bozmakla ilgili değildi. Birini tutmakla ilgiliydi." Sonra kaçtı.

"Soturion Bowen," diye bir bağırış geldi. "Teslim ol!

Şimdi!" "Beni istiyorsun!" diye kükredi. "Dövüş benimle!"

"Tutuklu nerede?"

"Korkaklar!" diye kükredi.

Alanın ortasına ulaşmasını dehşet içinde izledim. Vücudu ışıkların altında tam olarak görüldüğünde soturi ona doğru koştu.

İlk soturion ona ulaştı. Kılıçları karşılaştı ve şiddetli bir çarpışmayla Bowen onu geriye savurarak başka bir muhafızın içine itti.

Diğer kılıcı çoktan sağındaki askerle dövüşmeye başlamıştı ve Bowen yine rakibini yendi. Üçüncü soturion'u tekmeleyerek sırt üstü yere düşürdü ve dönerek bir sonrakinin yüzüne dirsek attı. Kükreyerek sıradakinin zırhına bir bıçak sapladı. Soturion anında yere düştü ve duvarda kalanlar harekete geçti.

Bowen kazanıyordu ama soturiler gelmeye ve her taraftan saldırmaya devam ederken bu enerjiyi sürdüremeyeceğini biliyordum.

Sol elindeki kılıç düştü ve Bowen yüzüne bir yumruk yedi. Geriye doğru sendeledi ama çabucak toparlanarak sağ elindeki kılıcı başının üzerine kaldırdı. İleri atıldı ve iki soturiyi indirdi. Ama tam hançerine uzanırken, arkasından bir tane daha geldi.

Bıçak Bowen'ın karnından geçerken çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

Birden elinde mavi bir ışık belirdi ve vücudunu bir hale gibi sardı. "SHAKINA!" diye bağırdı, sesinde sevinç ve rahatlamaya benzer bir şey vardı.

Bir kez olsun kavgaya girmek yerine kaçtım.

Mucizevi bir şekilde görünmeden kapılardan geçerken, son bir metal çarpışmasından önce Bowen'ın güldüğünü duyduğuma yemin edebilirdim.

Sonra başka bir şey duymadım.

Koşmaya devam ettim, hapishaneyi çevreleyen çam ağaçlarının arasından geçerek Seathorne'dan, evimden, bildiğim ve değer verdiğim her şeyden uzaklaştım, ormanın derinliklerine, batıya doğru ilerledim. Tıpkı Bowen'ın söylediği gibi durmadan koşmaya devam ettim. Ağaçlar hafıfledi, çam ağaçları yerini gümüş yapraklı ay ağaçlarına bıraktı. İlerideki açıklığı görebiliyordum, çimler gümüş renginde parlıyordu.

Sert bir ses "" diye .

Ellerimi bir ağaca vurarak nefesimi tuttum. Ter boynumdan aşağı dökülüyordu. "Artem?"

"Evet, delikanlı, benim." Avucunda ışık vermesi için yanan bir kristal taşıyarak bir adım öne çıktı. "Sanırım artık önünde eğilmeme gerek yok."

"Bana hiç selam verdiğini söyleyemem." Bunca yıldır beni selamlamak için yaptığı hareketi taklit ederek dizime vurdum. "Bu sayılmaz."

"Evet, ama kimse sana sormadı." Ters ters baktı. "Şimdi iyi misin?"

Kollarımı ona doladım ve rahat bir nefes aldım. Tıpkı ahıra son gittiğimde olduğu gibi saman ve gryphon boku gibi kokuyordu. Bu kokuyu aldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

İnce, sıırım gibi kaslı kolları etrafımda sıkılaştı ve beni geri itmeden önce avuç içiyle başımın arkasına "Çok yumuşak olman konusunda sana ne derdim?" diye azarladı. Gözleri benimkileri aradı. "Bowen?"

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak yanağımın içini ısırdım ve başımı salladım.

Artem yutkundu, burnunu kırıstırdı. Öksürerek, "Delikanlının istediğı buydu. Hadi o zaman." Beni takip etmemi işaret ederek önümde ilerledi. Artem dönüp bir açıklığa çıkana kadar ağaçlara yakın durarak sessizlik içinde hızla yürüdük. Ay ağaçları çamların arasında mükemmel bir daire şeklinde büyümüştü, gümüş yaprakları parıldıyor ve ayın soluk ışığını yansıtan ve genişleten ışıkla doluydu. Açıklığın ortasında, turnuvada bindiğim bronz gryphon yatıyordu.

Beni gördüğü anda hazırolda durdu ve beni uyarır gibi başını salladı. Pençeli ön ayaklarını yere vururken gagasının dönüşünde kesin bir tavır vardı.

Artem takdirle başını salladı. "Senden hoşlanıyor." Gryphon kızgınlıkla homurdandı.

Artem çoktan harekete geçmişti, onu turnuvaya eyersiz sürmüş olmama rağmen eyerini kontrol ediyordu. Yaklaştım ve eyerin birkaç çanta taşıdığını fark ettim.

"Senin için erzak," dedi Artem. "Beni dinle. Önce barınağa ihtiyacın olacak. Tamam mı? Ve sana kefil olacak başka bir Arkasva'ya. Babana karşı korunmanın tek yolu bu. Birine yemin et. Bu ya da... batıda insan topraklarında saklanmak. Ama bunun için biçilmiş kaftan olduğunu sanmıyorum. O Gryphon yok. Nerede bağlantıların olduğunu düşün. Arkadaşların. Ailen. Seni misafir etmelerini sağla."

Şimdiden aklım çalışmaya başlamıştı. Kuzey'in her yerinde ailem vardı, babamla doğrudan akraba olan ya da ona bağılılıklarını defalarca kanıtlamış olan ailem. Kayıtsız şartsız sadık olmadıklarından şüphelendiklerimin hepsi para almış ya da kan yemini etmeye zorlanmıştı. Hiçbiri bana sığınma teklif etmedi, hatta bunu düşünmedi bile.

Ama anne tarafımdan, Payunmar'da benden sadece birkaç yaş büyük, saygıdeğer bir büyücü olan bir kuzenim vardı. Bir seçenektir ama soylu sayılmazdı, ailesi de küçüktü. Beni koruyabileceklerine ya da varlığımın onları tehlikeye atmayacağına emin değildim.

Sean vardı. Sean Bamaria'daydı.

Bunun farkına varmak göğsümde hem bir sızı hem de hafiflik bıraktı. Bir güneş ağacının altında ela gözlerin ve kalın siyah kirpiklerin parıltısı zihnime gelip gitti. Neredeyse ılık esintiyi tenimde hissedebiliyor, tuzlu okyanus havasını koklayabiliyor, onu hissedebiliyordum.

Ama Bamaria İmparatorluğun diğer tarafındaydı ve ben hâlâ bağlıydım. Yaralanmadan ya da daha kötüsü yakalanmadan tüm Lumeria'yı geçmemin imkânı yoktu.

Sheera Teyze ve Marcus Amca bana en yakın olanlardı ve babamın *Alissedari* önündeki davranışlarından hoşnut olmadıkları açıktı. En iyi şansım onlardı. Ama bu Hartavia'ya gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Ve o oradaydı. Senatör. Onunla aynı ülkede olma fikri midemi bulandırırıyordu.

Ama teyzem ve amcam orada olacaktı ve yeterince güçlendiğimde, kendimi bu iplerden son bir kez kurtardığımda güneye doğru yola çıkacaktım.

"Çantalarda sizin için yiyecek var. Battaniyeler, bazı . Ekstra bıçaklar. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Teşekkür ederim Artem." Kolunu kavradım. "Kırmızı mı? Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

Artem'in ağzı gerildi. "Yardım edeceğimi , değil mi?" "Ettin. Özür dilerim."

Gözlerini devirdi. "Bu yaşlı adama bir iyilik yap ve yakalanma, tamam mı? Bir Varis Vekili başıma bela olmadan da yapacak yeterince işim var," diye şaka yaptı ama sesi bozuldu ve gözleri ıslandı. Artem sesindeki duyguyu inkâr edebilecekmiş gibi başını sallayarak kenara çekildi. "Bir sarılma yeterliydi. Şimdi ona bin. Dışarı çık. Ve hayatta kal."

Son bir kez başımı salladım ve ona uzanma isteğime karşı koydum. Kalbim bu yüzden başının belaya gireceği, Bowen gibi hayatını kaybedeceği korkusuyla ama Artem'in onun için korkmamı istemeyeceğini biliyordum ve

Burada durduğum her saniye kaçış pencerem daralıyordu. Zaten yeterince zaman kaybetmiştik ve alarmlar çalmaya başlamıştı. Babam her an peşime düşebilir, beni bulmak için ülkeyi tarayabilirdi.

Avucumu bronz gryphon'un gagasına sürterek gözlerinin okşadım. Boğazından kısık bir mırıltı çıkarırken gözleri kapandı. Sırtına tırmandım, çizmelerimi üzengilere yerleştirdim ve göğsüm gerilerek kendimi eyere bağladım. "*Volara!*" diye bağırdım.

Geriye doğru şaha kalktı, açıklıkta patlayan ve yüksek sesle, yankılanan bir hırıltıyla sona eren bir ciyıklama yaydı. Yağmur yağmaya devam ediyordu ve ön pençeleri yere değip beni ileri fırlatırken dizginlerini sıkıca kavradım. Kanatlarını geriye atarak ağaçlara doğru koşarken yüzüm neredeyse tüylerine değecek şekilde eğildim. Yankılanan bir başka ciyıklamayla havalandık ve ormanın üzerinde süzüldük.

Arkama bakarken nefesimi tutmaya çalıştım. Yağmur Gryphon Dağı'ndaki meşaleleri söndürmüştü ama Seathorne'un soluk hatlarını hâlâ seçebiliyordum. Evimin. Onu son görüşüm...

Yeterince uzağa uçtuğumuzda, dış hatlar gölgeye dönüştü, yağmur kara dönüştü ve sonra tamamen durdu. Belimdeki kemeri sıktım ve yanağımı gryphon'un tüylerine yaslayarak ülkemin karanlık gölgelerinin yanımdan geçişini izledim. Altımdaki işaretleri tanıdım, dağların tepelerindeki alevler kilometreleri işaretliyor, nöbet tutan soturilere ışık sağlıyordu. Henüz aramaya başlamamışlarsa bile yakında beni aramaya başlayacaklardı.

Neredeyse sınıra varmıştık. Tekrar doğrudum ve oraya en son ne zaman gittiğimi düşündüm. İki aydan fazla olmuştu ama bana bir ömür gibi gelmişti. O hayatta hâlâ varis adayıydım. Hâlâ Lord Rhyan Hart'tım ve Hazır'ı karşılamaya gidiyordum. Aemon.

Turnuvaya katıldığımdan beri Bamarian arkturion'dan hiç haber almamıştım. Ama o Gryphon Çukurları'ndaydı ve beni izliyordu. Garrett'i öldürdüğümü görmüştü. Kalabalığın alaylarını duymuştu. O da orada mıydı?

Ben babamın hapishanelerinde tutulurken Glemaria? Anneme ne olduğunu, neyle suçlandığımı duymuş muydu?

Bamaria fikri bir anda imkânsız göründü. Sean bana kefil olsa bile, Arkasva Batavia iki yıl önce bana dostça davranmış olsa bile, Aemon tehlikeli olduğuma inanırsa bana sığınma teklif etmezdi. Yeminli olmam geri çevrilmem için yeterli bir sebepti ama bir de cinayetle suçlansaydım?

Kenna'nın boynundaki morlukları ve beni görebilmek için neleri göze almak zorunda kaldığını düşündüm. Bowen'ı, karnını yaran kılıcı. Artem'in kırmızı gryphon'u kurtarışını. Beni Glemaria'dan çıkarmak için pek çok insan hayatını tehlikeye atmıştı ama kaçacak bir yerim olmadıktan sonra bunların hiçbir önemi yoktu.

Önümüzde Aravia vardı. Bana barınak sağlayabilecek bazı sağlam mağara sistemleri vardı. Dario, Aiden ve ben, Garrett çemberimize tam olarak entegre olmadan önce bir yaz orada kamp yapmıştık. Ama günlerimi bir mağarada geçiremezdim, hele de Glemaria'ya bu kadar yakın bir mağarada.

Lanet olsun. Önce nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Ama Hartavia babamın hapishanelerinden daha güvenli gelmiyordu.

Senden çok etkilendim. Yaşına göre İmparatorluk'taki diğer çocuklardan çok daha olgunsun.

Avucumun içinde bir aşağı bir yukarı dolaşan kaşıntıyı kaşıma isteğime direndim. Bu sefer farklı olacaktı. Ben ondan daha güçlüydüm. Sapık bir senatörün hayatta kalma şansımı, annemin son arzusunu yerine getirme yeteneğimi ya da Bowen'ın fedakârlığını mahvetmesine izin vermeyecektim.

Buna karar verdiğimde bile gryphon'un uçuş düzenini değiştirdiğini, kanatlarında gergin, huzursuz bir enerji olduğunu hissedebiliyordum. Sıkıntımı mı anlamıştı yoksa başka bir şey mi onu korkutmuştu emin değildim.

Gerildim, sonuna kadar oturup ufku taradım. Gece karanlığı hâlâ her yeri kaplıyordu ama aşağıdan gelen bir bağırış beni alarma geçirdi. Sınırı geçiyorduk.

Öne doğru eğildim, pelerinin içine gömüldüm.

Bir şey başımın yanından vınlayarak geçti, neredeyse kulağımı kesiyordu.
Bir ok. Ve ona bağlı bir ip. Gryphon'ları bağlamak için kullanılan ipin aynısı.

Üzerimize bir ok daha fırladı, sonra bir tane daha.

"Mahara!" Gryphon'umu daha hızlı iterek emrettim.

Dehşet dolu bir çığlık attı.

Eğilip kanadının arkasından aşağıya baktım. Yaralanmamıştı ama oklardan biri isabet etmişti. İplerin özel bir büyüü yoktu -çocukken olduğuna inandığım gibi değil- ama büyücüler, aşağı indirilmeleri gerektiğinde bir gryphonun bacağına kendiliğinden bağlanmaları için onları hecelemişlerdi.

İpin düğümlendiğini, okun düştüğünü gördüm.

Midem boğazıma düğümlendi, birkaç metre birden düşerken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Gryphon'um sıkıntıyla hırladı, çaresizlik içinde kanatlarını çırttı, ben başını okşayıp onu sakinleştirmeye, yavaşlatmaya çalışırken kaçmaya çalıştı.

Çabalarım boşunaydı.

İp gerildikçe ve yere çakıldıkça rüzgâr yüzüme ve pelerinine çarpıyor, başımdan aşağı yırtıyordu. Başka bir yerde olduğumu hayal ederken ellerim titredi, nefesim kesildi ve midem bulandı. Başka bir yerde.

Karnıma doğru gelen çekiştirme, şiddetiyle neredeyse mide bulandırıcıydı ama beni serbest bırakmaya yetmedi. Hâlâ bağlıydım, hâlâ vorakh'ıma dokunamıyordum.

Saniyeler içinde yere çakıldık. Gryphon'un bacakları belirsiz bir şekilde yanlara doğru yayıldı, kuyruğu tedirginlikle gümbürdüyordu. Ve hiçbir uyarı olmadan sırtından fırladım, omzum önce tarlalara çarptı.

Acıyı görmezden gelerek yuvarlandım ve bir anlığına başım dönerek ayağa fırladım. Tam kendime geldiğimde, iki soturi arkamdan gelip beni yakaladı.

Kollarımı kıracak kadar açılı ve sıkı bir şekilde arkamdan bktler. Kısa siyah saçlı, uzun boylu bir soturionun önüne getirildiğimde başımdan boncuk boncuk ter akıyordu.

Soluk fener ışığına doğru bir adım attı ve ben soluklaştım.

Ronan DeTerria, babamın Barış Ustası ve Dario'nun babası, hançerini boynuma doğrultmuştı bana bakıyordu.

ÇAPTER TWEnTY-TWO

"W Plan neydi, seni aptal?" Ronan sordu. "Beladan başka bir şey olmayacağını hep biliyordum." Çenesini muhafızlara doğru salladı.

İki yanımda Ka DeTerria'nın iki uzaktan kuzeni vardı. Birinin geleneksel siyah bukleleri vardı, diğeri ise keldi ve boynunda sivri bir yara izi vardı. "Lanet olası Bowen. Kimseye güvenemiyorum." Boynunu gerdi, sonra kemerinden bir vadati çıkardı ve yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Devon," dedi.

"Ronan," diye bağırdı babamın sesi, şimdi maviyle aydınlanmış olan taşın içinden. "Onu buldun mu?"

Şu anda bile öfkesini hissedebiliyordum ve tüm vücudum titriyordu.

"Onu yakaladık, Majesteleri," dedi Ronan. "Onu gryphon sırtında sınırı geçmeye çalışırken bulduk."

"Ben Moriel'e. Onu hemen bana getirin," diye bağırdı babam. "Aramayı iptal edin. Herkese bunun bir hata olduğunu ve onun benimle olduğunu söyle."

"Derhal, Majesteleri."

"Rhyan!" diye kükredi, vadati sesiyle birlikte titreşiyordu. "Beni dinle. Bu kadar oyun yeter. Acınası bir çocuk gibi davranmayı bırakıp yaptığın şeyle bir erkek gibi yüzleşmenin zamanı geldi. Bir can alıp sonuçlarına katlanmayacağını mı sanıyorsun? Şimdi insanlar senin için ölüyor, senin için! Hiçbir sebep yokken. Soturi'yi kaybediyoruz çünkü sen gerçeği kabullenemiyorsun."

Eğer daha önce cezalandırıldığınızı düşünüyorsanız, başınıza gelecekler hakkında hiçbir fikriniz yok demektir."

Hayatta kal. Sadece hayatta kal.

Gözlerimi kapattım. Karşı koymak için tek bir şansım vardı. Burada, yerde olmalıydı. Eğer Seathorne'a, babamın yanına geri götürülürsem, bu iş biterdi. Asla başka bir şansım olmayacaktı. Bowen da kendi şansını boşa harcamış olacaktı.

Parmaklarımı oynattım, kollarımı büktüm, test ettim, zorladım, tutuşlarına direndim.

Vadati taşının ışığı soldu ve Ronan'ın önüne çekildim.

Ve sonra... Garrett'ın sesi kafamın içindeydi, hayattayken olduğu kadar netti.

Tehdidi durdurun, dedi, her zamanki gibi.

Belki hayal görmüştüm, belki de yardıma o kadar muhtaçtım ki halüsinasyon görmüştüm ama bunu hissettim - gücümü, kudretimi. Bu *kashonim* değildi. Soyum kesilmişti. Ama Garrett'ın enerjisinin burada olduğuna ve bana yardım ettiğine yemin edebilirdim. Sanki aramızda son bir bağ vardı, ondan güç almamı, umut beslememi sağlayan bir bağlantı. Sırtımdaki yara izi birden canlandı, kan yeminimizin ilk yapıldığı zamanki gibi yanmaya başladı.

Ellerimi yumruk yaptım, ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve yere çarparak onların elinden kurtuldum. Öne doğru yuvarlandım, ayağa fırladım ve bıçaklarımı açtım.

Üç soturi de bana doğru koşuyordu ve uzakta bir tane daha görebiliyordum. "Rhyan!" Ronan kükredi.

Siyah saçlı soturion önümdeydi, gözleri karanlıktı ve ölümü çağırıyordu. Beklemedim, düşünmedim. Kılıcımınla vurdum ve karnına .

Hemen yere düştü, gözlerinde şaşkın ve boş bir bakış vardı.

Zihnimin bir kısmı şoka giriyordu. Ona nereden vurduğumu biliyordum, darbenin yardım alamadan onu öldüreceğini biliyordum. Az önce Dario'nun kuzenlerinden birini öldürmüştüm. Şimdi babamın iddia ettiği gibi bir katildim.

Ama ya onun ya da benim hayatımdı.

Ronan beni arkamdan yakaladığı sırada kılıcım boynu yaralı soturion'un kılıcıyla buluştu. Hançerimi geriye doğru sapladım. Acı içinde inledi. Hançerimi çıkardım ve kılıcımı tekrar ileri doğru çekerken kafamı tekrar onunkine çarptım.

Çelik, rakibimin çeliğiyle buluştuğunda onu geri itecek kadar sert bir ses çıkardı.

Ronan beni tutmayı bıraktı. İleri atıldım. Sersemlemiş Soturion'a karşı bir şansım daha olduğunu biliyordum. Beni hafife almışlardı, zayıf olduğumu duymuşlardı, bağlı olduğumu duymuşlardı, beni yakaladıklarında güçsüzlüğümü hissetmişlerdi.

Şimdi bunun acısını çekiyorlardı.

"onu," diye emretti Ronan.

Bir hamle daha, bir adım. Yaralı soturion arkasına uzandı ve ikinci kılıcını çekti. Gözlerinde ölümü görebiliyordum. Beklemedim, atladım ve onu sırt üstü yere düşürdüm.

"Yeminli piç!" diye homurdanarak kılıcı elimden aldı. Beni sırt üstü çevirdi. Eli boynumda sıkılaşıırken ciğerlerim hırıldadı. Onunkine uzandım, parmaklarım yarasına bastırdı. Hançerini kalbimin üzerine çekmeden önce acı içinde tısladı. "Yakaladım seni." Ucunu yukarı çekti ve bıçağın ucunu boğazımın dibine bastırdı.

"Yeter," dedi Ronan. Bir adım öne çıktı. Zamanım tükenmişti.

Yanımıza baktım. Doğru esnemeyle kılıcıma ulaşabilirdim. Yüzümü buruşturdum, uzanırken kaslarım yanıyordu. Parmaklarım kabzanın etrafına dolandı. Homurdanarak, nefesim kesilerek kılıcı kaldırdım, açısını değiştirdim ve üzerimdeki Soturion'a indirdim.

"Hayır!" Ronan söyledi.

"Ben-" Soturion'un gözleri büyüdü ve beni tutuşu sıkılaştı.

Nefes alamıyordum, gücüm azalıyordu.

Sonra kılıcı yukarı çektim ama başımın üzerinde tutamayacak kadar güçsüzdüm. Kolumu yana doğru uzattım ve elimde kalan her şeyle kılıcı ona sapladım.

Tam ağzından kan akarken başımı başka yöne çevirdim ve onu üzerimden ittim.

Ronan bana doğru kükrüyor, kendini bedenimin üzerine atıyordu. Dizi karnıma saplanırken ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Bir eli kolumu soğuk zemine sıkıştırdı. Kalbim çarpmaya başladı, korku ya da suçluluk duygusuyla değil, çok iyi bildiğim başka bir duyguyla.

Aurası vahşiydi, etrafımda patlıyordu, kötülük ve şiddet doluydu. Orada daha önce görmediğim, bunca yıldır fark etmediğim bir şey vardı, fark etmem gereken bir şey. Ronan sadece babamdan duyduğum türden bir öfke ve nefrete ; sadece bana kızdığında, bana zarar vermek istediğinde, ona zarar verdiğiğinde ortaya çıkan bir kezzap kasırgası.

Bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca Dario'da hiç çürük görmemiştim. Babamın bana ne yaptığını bildiğini ima etmişti ama yaralarım hakkında hiçbir şey söylememişti. Her zaman yaralarımın geçmesi için doğru merhemi kullanırdı. Ve Dario'nun Kenna'nın yaralandığı geceden kalan öfkesi; bana tekrar sormaya çok yaklaşmıştı. Ben ayrılmadan hemen önce oturmuş, adımı söylemişti... sanki bana bir şey söylemek, bir şeyi açığa çıkarmak ister gibiydi.

Dario'nun tüm içkileri, değişken ruh halleri, kavga etme şekli... Şimdi her şeyi daha farklı görüyordum, Ronan'da babamın yansımasının gölgesini görüyordum.

Eliyle beni boğarken dizini karnıma gömdü.

Uzaktan bağırışlar geliyordu. Daha fazla soturi yoldaydı.

Dakikalar içinde burada olurlar.

Göğsümde patlamak üzere olan çığlığı hissedebiliyordum. Yıldızlar görüş alanımın kenarında oynayıyordu. Nefes alamıyordum. Yakında bilincimi kaybedecek ve babamın huzuruna çıkarılacaktım.

Kan yemini sırtımda ateş gibi hissettirdi. Tüm gücümü onun sıkıştırdığı ve ittiği koluma odakladım. Hazırlıksız yakalanınca bir an için tutuşunu gevşetti.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Elimi serbest bıraktım, boynuna uzandım ve parmaklarımı içine soktum. Bana karşı sarsıldı. Ama sonra iki eliyle boğazıma sarıldı.

Çırpındım ve tekmeledim.

Sonra korkunç bir hırıltı rüzgâra karşı kıvrıldı.

Ronan dondu, yukarı baktı.

Arkamda bir gölgenin belirmediğini hissettim. Kalbim durdu. Akadim?

Ronan yüzünü buruşturarak yaratığa baktı. Gryphon'um arkamızda yerdeydi, tedirgindi. Kanatları çırpınıyor ve ciyaklaması umutsuzca geliyordu.

Bir şey Ronan'a doğru uçuştu, göremeyeceğim kadar hızlıydı. Bir saniye önce havamı kesiyordu, bir saniye sonra ise sırt üstü düşmüştü. Gövdemden aşağı bir kan izi aktı.

Ciğerlerim doldu ve. Nefesim kesildi, ezici acı azalmaya başladığında öksürdüm. Yavaşça doğruldum, havasızlıktan hâlâ başım dönüyordu. Dizlerim titredi ve ben ayağa kalkarken Ronan acı içinde çığlık attı.

Daha yakından baktığımda, saldıranın Akadim olmadığını fark ettim. Kırmızı gryphon'du.

Ronan'ın üzerinden atlarken kırmızı kanatları çırpınarak döndü. Ronan parçalanmıştı ama hâlâ hareket ediyordu.

Babamın geri kalan adamları yaklaşıyordu. Eğer Ronan ölürse, diğer iki soturinin ölümü gibi bu da benim suçum olacaktı.

Afeyan gryphonu ileri atıldı. Onu haftalar önce gördüğümünden beri daha da büyümüştü. Artem gurur duyardı.

Yanıma ulaştı ve karnının üzerine yattı. Eyer ya da kayış takmıyordu. Tutunmak bana bağlıydı. Ronan'ın zayıf çığlığını duyarak yukarı tırmandım.

Gryphon uyum sağlamamı beklemeden ayağa fırladı. Birlikte eğitim gördüğüm diğer tüm gryphonlardan daha hızlı koşarak sınırı geçti. Saniyeler içinde havalanmıştık.

İlk ok vızıldayarak geçti ve bizi tamamen ıskaladı. Sonraki ikisi bacağıma tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Mahara!" Bağırdım.

Bir ok daha fırladı, bir diğeri gryphon'un ön pençesine sadece bir santim kalmıştı. Bir sonraki ok isabet etti.

"HAYIR!" İp çözülüp gryphon'un ön bacağına dolanmaya başladığında çığlık attım.

Çözmek için ileri uzanmaya çalıştım ama benden çok uzaktaydı ve kayış olmadan düşebilirdim.

Halat gerildi ve gryphonum kızgınlıkla çığlık attı. Tüm vücudu geriye doğru sarsıldı ve ben *"Hayır! Hayır!"* diye bağırırken birkaç metre alçaldık.

Gryphon'un tüyleri diken diken olmuş, kanatları ardına kadar açılmıştı. Yana doğru eğildik ve düşmeye hazırlanırken zar zor tutunabildim.

Ama gryphon kendini düzeltti, yükseldikçe yükseldi. Aşağıya baktım. Bacağının etrafındaki ip yırtılmıştı.

Bu gryphon diğerleri gibi yetiştirilmemişti. Ona ipten korkması öğretilmemişti. Ona ipin daha güçlü olduğu öğretilmemişti. O daha güçlüydü ve bunu biliyordu.

Ben de öyleydim. Glemaria'dan kaçmıştım. Babamdan kaçmıştım. Şimdi geçmişimle yüzleşecektim. Bir geleceğe sahip olabilmemin tek yolu buydu.

Yönümü batıya çevirdim, midem bulanıyordu. Vakit gelmişti. Hayatta kalacaktım.

"Hartavia'ya," diye seslendim, tam güneş doğmaya başlarken.

CHapTer

TWenTY-THree

I dokuz yaşımdaydım. Çok net hatırlıyordum. Hartavia'dan senatör ziyaretime gelmişti. Çok nazikti, beni gördüğünde her zaman için bir şeyler hazırlardı, gururla taştan yapılmış küçük gryphon heykelcikleri başlığımın üzerinde sergileniyordu. Her gün uyandığımda onu göreceğim için heyecanlanıyor, onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Bowen ondan nefret ediyordu. Adamla konuştuğu her kelimedede homurdanıyor ve beni her zaman başka bir şey yapmaya, farklı bir yere gitmeye teşvik ediyordu. Senatörün önerdiği faaliyet yerine yapabileceğim yüzlerce şey önermişti. Onun nefreti senatörü daha çok sevmeme neden olmuştu. Bowen bir baş belasıydı ve en büyük düşmanım olan babama karşı beni koruyamazdı.

Senatör Seathorne'da sahne alması için bir şarkıcı davet ettiğini açıkladığında çok heyecanlanmıştım. Işık Savaşları'yla ilgili hikâyeler anlatıyordu ve ben de buna kafayı takmıştım. Kütüphaneden savaşla ilgili parşömenleri okumuş, tapınağı ziyaret etmiş ve duvarlardaki resimleri gösterirken annemin hikayeleri yeniden anlatmasını dinlemiştim.

Küçük bir çocukken bile her gün mahkemede olmam beklenirdi ama bana her zaman ne olup bittiğini anlamadığım, baş belası olduğum ya da yargılamalara engel olduğum söylenirdi. Senatör değil. Bana ne kadar zeki olduğumu söylemişti.

Ve bana yakışıklı olduğumu söylemişti.

Senden çok etkilendim. Yaşına göre İmparatorluk'taki diğer çocuklardan çok daha olgunsun. Bu konsere katılman çok uygun olur. Diğerlerinin bunu takdir edeceğini sanmıyorum. Onlar senin gibi değiller. Senin kadar zeki değiller. Özel değiller.

O zamanlar hiç arkadaşım yoktu. Henüz diğer soylularla birlikte ders almıyordum. Aiden ve Dario'yu sadece uzaktan görmüştüm. Garrett'ın Seathorne'a girmesine henüz izin verilmemişti.

Annem o gece gitmemi istememişti ama babam gidebileceğimi söylemişti. Bowen'a doğru bakmış ve ben katılırken ona geceyi izinli geçirmesini söylemişti. Ne de olsa, demişti, Hartavian Konseyi'nin böylesine saygın bir üyesi yol arkadaşımken bana ne zarar gelebilirdi ki? Bowen isyan etmeye hazır görünüyordu ve annem çok kızmıştı, nedenini şimdi anlıyorum.

O zaman kendimi muzaffer hissetmiştim. Sonunda istediğim bir şeyi elde etmiştim ve Bowen'dan bir tür intikam aldığımı, arkadaşım diyebileceğim tek insandan hoşlanmadığı için ondan öç aldığımı düşünmüştüm.

Konser salonuna tek başıma girdiğimde neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu... Şimdi Hartavia'nın kalesi Blackthorn'un kenarında duruyordum, avuç içim şiddetle kaşınıyordu. Keskin bir rüzgâr esiyordu. Kış neredeyse Hartavia'ya ulaşmıştı. Glemaria'dan uçtuğumdan beri bir hafta geçmişti. Bir hafta boyunca saklandım, bir mağarada kamp yaptım ve tek sıcaklık kaynağım Afeyan gryphonuydu. Gergindim, zar zor uyuyor, ne olduğunu, ne yaptığımı zar zor düşünüyordum. İki adam öldürmüştüm. Üçüncüsünü de ağır yaralamıştım. Sadece bir gerçeği hatırlıyordum. Hayatta kalmak zorundaydım. Öyle de yaptım. Her gün dışarı çıkıp etrafı kolaçan ediyor, ormanda yürürken pelerinimi üzerimden çıkarmıyor ve akşamları yakın köylere gitmeye cesaret ediyordum. Babamın adamlarını aradım ve her şeyden çok, hayatta kalmak için cesaret aradım.

Bunu yap.

İpi parçalara ayırın.

İlk düşüncem teyzem ve amcamın yanına gidip kendimi onların merhametine bırakmaktı. Ancak Ka Hart'ın Soturileri bunu bekliyordu ve dört farklı olayda malikanelerini aradılar, ben ormanda saklanmış izlerken evlerini paramparça ettiler.

Neredeyse plandan vazgeçmeye hazırdım. Payunmar'daki kuzenime gitmek için. Ama halamın babamın yönetiminden duyduğu hoşnutsuzluğu görmüştüm. Potansiyel olarak en güçlü müttefikimdi, hikâyeme inanma ihtimali en yüksek olan kişiydi. Ve büyük ihtimalle diğerlerini de aynı şekilde ikna edebilecek kişiydi.

Babamın soturileri Hartavia'yı terk ederek geri çekildiğinde, bir gün daha saklandım. Bazılarının geride kaldığını, casuslarının teyzemin evini izlediğini biliyordum.

Bu da doğrudan ona gitmenin asla bir seçenek olamayacağı anlamına geliyordu - Arkasva'dan bir koruma emriyle değil. Sığınma talep etmek için tek şansım vardı. Doğrudan ona gitmeliydim ve ben ortaya çıkmadan önce kimsenin haberi olmamalıydı.

Kırmızı gryphon elime sokuldu, kaşınan elime, senatörün aldığı elime... kendi elinin üzerine koyduğu elime...

Avucumdaki teri binici pantolonuma silerken kaşıntı azaldı. Nefes vererek gölgelerin arasından çıktım ve çalıların arasında saklandığım yerden çıktım. Başkent'in ötesindeki ormandaydım ve kale duvarlarının gölgelerinden uzak .

İki soturi kara kapının önünde duruyordu, yeşil kukuletaları yukarıdaydı ve gözleri benim önümdeydi. Beni göremezlerdi, ne pelerinin kadar göz kamaştırıcıyken ne de arkamdaki ağaçlar kamuflajıma katkıda bulunurken.

Derin bir nefes aldım ve kapüşonumu çıkardım. Soturi'nin gözleri hemen büyüdü.

"Durun!" diye bağırdı ilki. Zırhları bizimkine benziyordu, siyah deriden yapılmıştı. Kesimler farklıydı, parçalar birbirine örülmüştü, daha fazla hareket imkânı sağlıyordu ama aynı zamanda rakibin kılıcı tarafından delinmek için daha fazla fırsat sunuyordu. "Adınızı ve işinizi söyleyin."

Son bir saattir söyleyeceklerime çalışıyordum. "Ben Ka Telor'dan Leydi Sheera ve Lord Marcus'un yeğeniyim. Arkasva Taria ile görüşmek istiyorum."

İkinci soturion öne çıktı, kılıcını çekmişti, sarı sakalı çenesine yakın kesilmişti. Bakışları hemen sol gözüme, alnımdan yanağıma kadar uzanan yara izine yönelince kalbim sıkıştı. Hâlâ görmemiştim, bir aynaya bakacak cesaretim bile yoktu ama hissedebiliyordum.

Çenemi yukarıda tuttum, vücudumun sakinleşmesini, asil duruşumun biraz ağırlık taşımasını istedim ama kendimi zar zor kendim gibi hissediyordum. Pelerinin pürüzlüydü, botlarımın cilalanması gerekiyordu, sakal bırakmışım ve saçlarımın umutsuzca kesilmeye ihtiyacı vardı. Kendimi eski halimin bir sahtekârı gibi hissediyordum.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

Omuz silktim, kalbimin güm güm sesini maskelediğime dua ettim. "Kesildi."

Burun delikleri alevlendi. Gözleri üniformamda, siyah derilerimde ve gövdemde dikili Ka Hart -gryphon kanatları ve güneş- armasında gezinirken cevabımdan tatmin olmadığı belliydi. "Leydi Sheera, ha? Glemarian zırhı. Bu seni Leydi Shakina'nın oğlu yapar."

"Evet," dedim.

"Bu seni aynı zamanda İmparator Hart'ın oğlu mu yapıyor?" diye sordu birinci, sesi neredeyse korkmuş gibiydi.

"Evet," dedim tekrar. "Arkasva Taria'dan yardım istemeye geldim."

"Imperator Hart seni arıyordu. Seni yeminli ilan etti." dedi.

"Öyle," dedim eşit bir şekilde, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Yüce Lord'a yaklaşmak için çok uzun süre beklediğimden korkuyordum. Ama daha erken gelseydim, geri sürüklenecektim. "İmparator'un yanıldığına inanıyorum."

İki soturi gözlerindeki inançsızlıkla birbirlerine baktılar, sonra bana döndüler ve her biri kılıcını biraz daha sıkı kavradı.

Kararımdan yine şüphe ettim. Belki de çok beklemiştim, belki de daha erken gelmeyi göze almalıydım. Kaçmadan çok önce Arkasva'ya işlediğim suçların haberinin gönderilmesini bekliyordum. Belki de buraya hiç gelmemeliydim.

Doğrulurken, "Hakkım olduğu üzere geçici sığınak talep etmeye geldim. Talebimi yerine getirirken bana zarar gelmesin. Başka bir şey istemiyorum, sadece Arkasva Taria'nın huzuruna çıkarılmak ve bana kefil olmaları için teyzemle amcamı çağırmak istiyorum."

"Onu içeri getirin," dedi ilki, vadisine girdiğimi duyurarak. "Silahlar?"

Dudağımı ısırdım, onlardan ayrılmak hoşuma gitmiyordu ama bunun olacağını biliyordum. Hançerimi kemerimden çıkardım, kılıçlarımı kınından çıkardım ve sırtımdaki kayışları söktüm.

Kapılar açıldı ve beş soturi içeri girdi. Beni tekrar bağlayacaklarını bildiğim için kendimi hazırladım ve ellerimi önüme uzatıp boyun eğdim. İpi düğümlediklerinde yanağımı ısırdım ve sonra ileriye, su yolundan aşağıya, Blackthorn'un ön kapılarına doğru götürüldüm.

Koridorlar soylularla doluydu. Hepsi dedikodularına ara verip ben bir mahkûm gibi bağlanmış halde öne doğru çekilirken aval aval baktılar. Bazıları işaret etti, diğerleri fısıldadı. *Anne katili* ve *göz* kelimeleri tekrar tekrar telaffuz edildi. Yüzümün ısındığını hissettim ve ileriye baktım, seslerini duymamaya çalıştım, umutsuzca ellerimi serbest bırakmayı, yüzümü pelerinimle örtmeyi ve saklanmayı diledim.

Ama bu da onun bir parçasıydı. Bana ne yaptığını görmelerini, zalimliğini görmelerini istiyordum. Babam herkesin ne göreceğini kontrol ediyordu ama bunu kontrol edemezdi - yüzümde yarattığı karmaşayı. Bana yaptıklarını, öfkesini, kontrolünü kaybettiğini görmelerini sağlamak önemliydi.

Yaralı olmamı beklemiyordu. Ona yaptıklarını hatırlatacak görünür kanıtlardan hoşlanmazdı. Annemin her zaman bir nedeni vardı.

Beni bağlamak için seçtiği iplerin herkes tarafından görülememesinin bir nedeni vardı.

Yara izimin bile görünmemesi gerekiyordu, bu bir kan yeminiydi. Diademin altında olmasını planladığı bir kan yemini. Onu bozacağımı, beni yaralayacak kadar gerçek olacağını hesaba katmamıştı. Ama oldu ve ıskaladı. Şimdi, Hartavia'nın sempatisini kazanmak için buna ihtiyacım vardı, beni dinlemelerine ve en azından bir süreliğine bana koruma sağlamalarına yetecek kadar.

Sonunda Oturma Odası'nın kapısının önüne geldik. Ortada altın bir güneş ve gümüş bir ay boyanmış ve mozaikle kaplanmıştı. Güneş ve ayın arkasında örgü benzeri bir tasarımla yapılandırılmış parlayan altın ve gümüş parçaları dönüyordu.

Haberci genç bir büyücüydü, belki de Akademi'den yeni mezun olmuş ve görevine yeni başlamıştı. Benden biraz daha yaşlı görünüyordu ve gözlerime aval aval bakarken düşüncelerini gizleme yeteneğinden yoksundu.

Kendimi derin bir nefes almaya zorlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Senin... senin adın?"

"Lord Rhyan Hart-" Donup kaldım. "Sadece Rhyan Hart. Soturion."

Bana eşlik eden asker öne doğru eğildi. "Bu Imperator'un oğluydu. Eski varis. Yeminli."

Müjdecinin gözlerinde tanıma parıltısı belirdi ve döndü, birden kendinden emin ve resmi bir tavırla bağırdı: "Glemaria'nın eski Veliahtı, Ka Hart'lı Rhyan, kısa süre önce İmparatorumuz tarafından yeminli olarak adlandırıldı."

Parmaklarım avuç içime doğru yükseldi ve ellerimi sakinleştirmeden önce kaşındı. *Lord* artık benim unvanım değildi. Artık bir lord değildim, varis olmak şöyle dursun, varis adayı bile değildim... Artık Glemaria'lı bile değildim. Sürgün edilmişim.

Odanın ortasına, sohbet, kahkahalar ve tıslayan fısıltılarla dolu başka bir odaya yönlendirildim; odaya girdiğimde ani bir sessizliğe büründü ve beni sersemletti. Birkaç asil yanından geçtim uzaklara baktı içinde

Yüzümü, saçımın ve kıyafetlerimin halini gördüklerinde utandılar ama çoğu soylu bana açık bakışlarla ve yara izime dehşetle bakarak davrandı.

Fısıltılar, *yeminli* ve *katil* çılgınlıklarına dönüştü. İçimde panik dalgaları yükselirken gözlerim kapanmaya başladı. Yara izim herkesin dikkatini yüzüme çeken bir alev gibi hissediliyordu. Bana sempati değil, sadece tiksinti kazandırıyor ve bunu saklamaya bile çalışmıyorlardı. Babamın adamlarının burada olduğunu, Hartavia'nın babamın yönetimine boyun eğdiğini biliyordum ama halkın benim hakkımdaki görüşünün bu kadar çabuk bu kadar düşük olmasını beklemiyordum. Beni babamın iddia ettiği gibi bir canavar olarak görmelerini beklemiyordum.

Beni orta koridor boyunca çeken soturi sonunda ipimi Arkasva'nın Güç Kürsüsü'nün yükseltilmiş kürsüsünden hemen önce zemindeki bir direğe bağladı. Bu direği daha önce Saray'a yaptığım ziyaretlerde görmüştüm ama kullanıldığını hiç görmemiştim. Kendimi eğlence için kullanılacak kafesteki bir hayvan gibi hissediyordum.

Arkasva Taria orta yaşlı bir adamdı, tamamen keldi ve sarı sakallıyla mütevazı bir görünümü vardı. Karısı Leydi Estraya onun yanında duruyordu. Çok daha gençti ve sarı saçlarını beline kadar uzanan uzun örgüler halinde örmüştü. Her ikisi de onlu yaşlarının başında olan iki kızı da onun yanında duruyordu ve onların saçları da benzer şekilde örülmüştü.

Göğsümde bir sızı hissettim. Kürsüde annemin yanında böyle durmama izin verilmemişti. Yıllardır.

Gürültülü bir öksürük duydum ve başımı kaldırıp ters ters bakan Yüce Lord'a baktım. Arkasva Taria'nın aurası kızgınlıkla dolu bir şekilde bana doğru süzülüyordu. Kahretsin. Selam vermeyi unutarak protokolü çiğnemiştım.

Hızla öne doğru katlandım ve hatamı düzeltmek için birkaç saniye daha bekledim. Ayağa kalktığımda yalvarırcasına ellerimi uzattım.

"Glemaria'dan biraz uzaktasınız," dedi.

"Evet, Majesteleri, öyleyim. Dinleyicileriniz ve cömert misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Buraya geldim-"

"Yalan söylemek için mi?" diye sordu.

Oda kahkahalara boğuldu.

"Majesteleri," dedim, "ben sadece sığınak arıyorum. Sizin her zaman adalete ve dürüstlüğe değer verdiğinizi biliyorum. Gerçeği her zaman onurlandırdınız ve teyzem ve eniştem yanımda olduğu için-"

"Beni görmeye gelme nezaketini gösterdim," dedi, "ama teyzen ya da amcan ne derse desin seninle uğraşmaya niyetim yok."

"Lütfen, hikâyemi paylaşabilir miyim? Karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Ne soturi, ne de para. Sadece sığınak ve babamdan dokunulmazlık... sadece istediğiniz sürece."

"Baban Ekselansları İmparator Hart'tan bir hikaye duyduk. Anneni öldürmüşsün. Onun ölümünün yasını tutuyoruz. Teyzen de kız kardeşinin yasını tutuyor."

"Ben de öyle," dedim, sesim kısık.

"Peki senin onun ölümündeki rolün?"

Nefesimi içime çektim, gözlerimin arkası yanıyordu. "Annemi severdim. Sevgilerimle. Ben asla-"

"Baban aksini söyledi," dedi Arkasva Taria.

Göğsüm kabardı. "Korkarım babamdan farklı bir hikâyem var."

"Baban Kuzey'in İmparatoru. Onun sözü kutsaldır. Onun yalancı olduğunu söylemek vatana ihanettir. İşlemek niyetinde olmadığım bir suç. Sanırım zaten yeminlisin, daha neyi riske atabilirsin ki?"

"Ben sadece... Hikayeyi kendi açımdan hiç anlatamadım."

Görevden almak için el salladı. "Sizin tarafınız mı? Eminim kendi tarafınızın haklı olduğuna inanıyorsunuzdur. Ben sizin inancınızı paylaşmaya daha az meyilliyim."

"Eğer yapabilseydim-"

"Sen ve ben bir oyun oynayacağız," dedi. "Bir iyi niyet oyunu. İmparator'un bir yalancı olduğunu söyleyeceğinizi varsayıyorum. Senin için tehlikeli bir varsayım ama bir an için bu varsayımla eğleneceğim. Diyelim ki öyle? Elimizde on iki muhafızının yeminli ifadesi ve tanıklığı varken size neden inanalım?"

"Muhafızlarının ona sadık kalmaktan başka çaresi yok."

Arkasva Taria başını salladı. "Olabilir. Ayrıca Glemaria'nın arkbüyücüsünün görgü tanıklığına sahibiz, onurlu bir adam. O da seni suçlu ilan etti. Kimin doğruyu söylediğini bilmem için bu yeterli değil mi? Böylece işlediğin suça tanıklık eden ve senin katil olduğuna yemin eden on dört kişi oldu."

"Babam güçlü bir adamdır. Pek çok kişi ondan korkar," dedim dikkatle. "Çoğu onun duymak istediklerini söylemeyi kabul eder."

"Anlıyorum," dedi Arkasva Taria. "Dediğim gibi, varsayımsal bir oyun oynuyorum. Bunu bir adım öteye taşıyacağım. On iki muhafız, bir arkbüyücü ve bir İmparator oldukça fazla. Ama suçluluğunuzu belirlerken bunu bir adım daha ileri götüreceğim. Kabul ediyor musunuz?"

Bir tuzağa doğru yürüdüğümü zaten biliyordum. Ama başımı salladım. "Evet, Majesteleri."

"Diyelim ki baban, arkmage'ın ve Glemaria'nın bu on iki asil soturisi hakkında şüphe uyandırabiliriz." Arkasva Taria her kelimeyi neredeyse komik bir şekilde vurguladı. Yanımdaki soylular gülmeye başladılar, sessizce ellerinin içine mırıldanıyorlardı. "Hepsinin baban adına yalan söylemek zorunda hissettiklerini varsayabiliriz. Bu iddianıza kesinlikle inandırıcılık katacaktır."

Bütün iddiam buydu.

"Ama yanınızda olması, sizi savunması gerektiğine inandığım bir kişi var, özellikle de bir tanık ve aynı zamanda," diye durakladı, "yakında nişanlanacağınız kişi."

"Nişanlı mı?" diye sordum ve kalbim sıkıştı.

"Hepimize Glemaria Savaş Lordu Arkturion Kane Gaddayan'ın en büyük kızı Leydi Kenna Gaddayan'ın tanıklığı gönderildi." Arkasva Taria bir parşömen açarken gözlerimi sıkıca kapattım. "Oturma Odası'na senin şiddetinden endişelenerek geldiğini söyledi. En iyi arkadaşlarından birini öldürdükten kısa bir süre sonra kendi anneni öldürmekle kalmadığını, aynı zamanda öfkeni kontrol etmekte her zaman zorlandığını ve sık sık düştüğünü söyledi."

öfke nöbetlerine girdin. Öfke nöbetleri o kadar şiddetliydi ki, baban seni korumak için bağlatmak zorunda kaldı. Bir hayvan gibi. Ona göre, arkadaşların bile senden korkuyormuş. Soturion Garrett'a olanları gördükten sonra nedenini anlayabiliyorum. İfadesinde, yakınlaşmalarınızdan sonra onu sık sık yaralı bıraktığınızı söyledi. Birçok kez yatağınızda boynunda ve kollarında morluklarla uyandığını iddia etti. Hatta," durakladı, kıkırdamasını güçlkle gizledi, "kıcı."

Parmaklarım sıkıştı. Lanet olası babası bu detayları yazması için ona baskı yapmıştı. Kenna'dan yalan söylemesini ve bana vahşi bir aşık demesini istemiştim. Beni ihbar etmesini. Ona yalvarmışım. Ama o yaralar gerçkti, özeldi ve ona acı veriyordu.

Ve bu Allah'ın belası piç kurusu gülüyor, onun taciziyle alay ediyordu.

"Leydi Kenna bu tür yakınlaşmalar için evliliği beklemeyi düşündüğünü söylemişti. Ama siz, Veliaht olarak, beklemediniz." Tiksintiyle dudaklarını büktü. "Soylularıma korkunç detayların geri kalanını anlatmayacağım. Ama şaşırmadığımı söylemeliyim. Doğal olmayan eğilimleriniz hakkında pek çok hikâye duymuştum."

"Benim neyim?" Hırladım.

"Neden bahsettiğimi bilmiyor musun? Suçlarınız Glemaria'nın ötesine geçti. Gerçekten bu hikâyelerden haberin olmadığını mı iddia ediyorsun?" diye sordu başını yana eğerek. Benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyordu.

"İstemiyorum." Midemde bir batma hissi vardı.

"Yazık, çünkü dediğiniz gibi adalete ve gerçeğe değer veriyorum. Ama korkarım ki fahişeliğinizle ilgili yeterince hikâye dinledikten sonra sözünüze güvenemem. Görünüşe göre sadece Leydi Kenna'nın bedenini en aşağılık şekillerde istismar ederek onu kontrol etmeye çalışmakla kalmamış, aynı zamanda Glemaria'nın savaş lordunun kızıyla evlenerek onu İmparatorunuza karşı kışkırtmaya çalışarak onun gücünü ele geçirmek istemişsiniz. Glemaria soyluları arasında uyuyarak dolaştığını, her sevgiliden, onların Ka'sından güç almak için aynı şeyi yapmaya çalıştığını duydum,

Tıpkı bir zamanlar kendi Senatörümüz Dorjan'a teklifte bulunarak Hartavian Konseyi'nin en gizli sırlarını ele geçirmeye çalıştığınız gibi."

İsmi duyunca dudağımı ısırdım. "Ben asla-he-" Sonra onu gördüm, fareye benzeyen yüzünü, siyah yağlı saçlarını. Gözleri iri iri açılmış, korku ve tiksintinin sahte bir karışımıyla titreşen aurasıyla bana endişe içinde bakıyordu.

Seks hakkında ne biliyorsun, Rhyan?

Oh, ben...şey...

Hiç bir erkeğe dokundun mu?

Nefes alamıyordum. Yapamazdım... Dokuz yaşındaydım ve çaresizdim ve korkunç bir hata yaptığımı biliyordum ve hepsi benim hatamdı ve tamamen kendi başımaydım ve hiç kimse, ne annem, ne Bowen, ne de bir başkası beni kurtarabilirdi. Burada olmak istemiştim, burada olmayı ben seçmiştim, buraya gelmek için savaşmıştım ve şimdi kapana kısılmıştım, güçsüzdüm ve bu benim hatamdı ve bunu hak etmiştim...

Gözlerimi sıkarak kapattım, odağımı yeniden kazanmaya, anlatıyı geri almaya, buraya ne için geldiğimi anlamaya çalıştım.

Ama yapamadım çünkü Dorjan şimdi konuşuyordu ve sesi yıllar önce olduğu gibiydi, çocukken kâbuslarıma giren ses, tiksinti ve öfkeyle diken diken oluyordu ve Hartavia'da korunmak için bedenimi kullandığımdan ve ona teklifte bulunduğumdan bahsederken ellerim kaşınıyordu. Yıllardır böyle olduğumu, sırlar elde etmek için her zaman bedenimi kullandığımı, herhangi bir Ka'dan bulabildiğim herkesi Imperator'a karşı döndürmeye çalıştığımı. Glemaria'daki sevgililerim ona şiddetinden bahsedecek kadar ileri gitmişlerdi.

Ağzından çıkan yalanların sonu gelmiyordu. Ve Dorjan, senatör olarak şeref koltuğunda oturan, boynu altın yakalı orta yaşlı sıçan, benden korkmuş görünme cüretini gösterdi.

Boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi. Öyle olmalı. Şimdi görebiliyordum ki eğer tam gücümde olsaydım -belki de şu anki halimle bile- onunla dövüşebilirdim. O daha ne olduğunu anlamadan kafatasını parçalayabilirdim.

oluyor. Ve bunu yapmaktan zevk alırdım. Onun canını almaktan zevk alırdım. Zaten başkalarını almıştım. Bu sefer pişman olmayacaktım.

Ama artık çok geçti. Artık ona dokunamazdım. Olan olmuştu. Hartavian Konseyi'nin gözünde yalancı bendim. Katildim. Fahişe.

Başım döndü. Çünkü yine yapmıştım. Yine yanlış seçim yapmış ve yapmamam gereken bir durumun içine girmiştım. Kimse beni kurtarmaya gelmiyordu. Kimse kurtaramazdı. Kimse kalmamıştı.

Senatörden, Arkasva'dan ve etrafımı saran soylulardan gelen sözleri zar zor duyabiliyordum. Panik ve öfkeden oluşan sisli bir pus içindeydim.

Sonra, kelimeler sisin içinden gürültülü ve net bir şekilde patladı.

"Fahişe."

"Fahişe!" "Hain."

"Forsworn."

Bir adım geri attım ve ip bileklerimi sıktı. "Zamanınızı aldığım için özür dilerim," dedim, aksanım kalın ve ağırdı. "Buraya sığınmak için geldim, ne size ne de Hartavia'dan herhangi birine zarar verme niyetim yoktu. Umarım Kuzey'in eski usullerine saygı gösterir ve Hartavia'ya karşı bir suçtan hüküm giymemiş bir yabancının sığınmak için topraklarına giren bir yabancının özgürce ayrılmasına izin verirsiniz. Adet olduğu üzere."

"Tıpkı *Alissedari*'deki dostluğunuzu arkadaşınız Garrett ile onurlandırdığınız gibi mi?" Arkasva Taria bir bacağını diğerinin üzerine attı, parmakları derin düşüncelere dalmış gibi koltuğunun kolçağında geziniyordu. "Peki ya karısının katilinin serbestçe dolaşmasına izin verirsek İmparator'un ne diyeceğini sanıyorsun?"

"I..." Zihnim şimdi beni güvende tutmak için dönüp duruyordu. Kurallar vardı. Hartavia'da babam tarafından yakalanabilirdim. Soturileri tarafından zincire vurularak Glemaria'ya geri getirilebilirdim. Ama yasal olarak koruma istememe ve bu süre zarfında zarar görmememe izin vardı.

Arkasva Taria sessiz kaldı ve Divan'ının bu kez daha yüksek sesle tekrar patlamasına izin verdi.

"Orospu!"

"Katil!" "Yeminli!"

"O bir canavar."

"Öyle de görünüyor."

Odadaki herkesin auraları öfkeleri arttıkça yoğunlaşıyordu. Dışarı çıkmak için savaşmayı düşündüm ama bağlarımı çözmüş olsam bile bu kadar çok soturi ile savaşamaz ya da Hartavia'nın büyücüleriyle yüzleşemezdim. Ve silahlarım... hepsi dışarıdaydı.

Kaçmama yardım edecek bir Kenna, bir Bowen ya da bir Artem olmayacaktı. İkinci kez şanslı olamayacaktım.

"Majesteleri!" Sheera Teyze bağırды; sesi sihirli bir şekilde yükseltilerek bağırışların üzerine çıktı. "Pardon, Majesteleri."

Herkes döndü ve ben de arkama bakmak için boynumu büktüm. İçeri girdiğimde onu görmemiştim, dikkatim çok dağılmıştı.

Arkasva Taria ayağa kalktı. "Sessizlik, sessizlik. Leydi Sheera, konuşabilirsiniz."

Bir adım öne çıktı. Gözlerindeki kederi görebiliyor, kederini hissedebiliyordum. Tanrılar, lütfen... lütfen bilmesine izin verin. Gerçeğİ görmesine izin ver. Hiçbir şekilde işaret vermedi. Öne çıktı.

"Majesteleri, yeğenime Hartavia'yı bir an önce terk etmesi için serbest geçiş izni verecek kadar kefil olacağım. Bırakın gitsin ve akşama kadar kalsın. İmparator Hart'ın isteklerine karşı gelmek istemiyorum. Kız kardeşimin yasını tutarken evim geçen hafta yeterince rahatsız edildi. İşin aslını bilmiyorum ama İmparator Hart'ın kayınbiraderim olduğı onca yıl boyunca Kuzey'in yasalarına ve geleneklerine inandığını ve saygı duyduğunu biliyorum. Rhyan başka bir ülkede işlediğı suçlar için sığınma istedi, o kadar. Silahsız. Oldukça inkar edildi. Bu lekeler hakkında kişisel bir bilgim yok.

karakterini belirledi. Teyzesi olarak, geldiği şekilde gitmesine izin vermenizi rica ediyorum. Sığınak kurallarını onurlandırmak için. Ve merhum kız kardeşimi onurlandırmak için. Gün batımından sonra sınırlarımız içinde bulunursa ya da Hartavia'da herhangi bir şekilde onur kırarsa, herhangi bir kuralı çiğnerse, herhangi bir zarara neden olursa, o zaman adaleti uygulayacağız."

Sempatizan!" diye bir bağırış geldi.

Marcus Amca ayağa kalktı. "Susun! Karım sadece yasalara uyar. Ben de öyle! Tüm iyi Hartavialıların yaptığına inandığım gibi. İmparator Hart aslen Hartavia'dan geliyor, değil mi? Kanunlar bizi bir arada tutuyor. İstemeye hakkı var. Eğer burada bir suç işlerse, ancak o zaman ona Hartavia'da taşıdığımız adalet ve onuru hatırlatırız." Arkasva Taria'nın önünde eğildi. "Majesteleri."

Tekrar Yüce Lord'a baktım. Gözleri hâlâ zayıftı. Zihninin döndüğünü, hangi hamlenin sarayının gözüne daha çok gireceğine karar verdiğini neredeyse görebiliyordum. İmparator'un oğlu ve karısının katili olan beni serbest bırakması kesinlikle cesur bir mesajdı. Sanki İmparator'un hizmetkârıymış gibi beni onun adına tutuklaması da öyle.

"Rhyan Hart, Arkasva'nın eski Lordu ve Veliahtı, Glemaria'nın Yüce Lordu, Kuzey'in İmparatoru, sığınma talebiniz reddedildi. Glemarian adaletine müdahale etmeyeceğiz. Ancak, sizi de korumayacağız. Blackthorn'dan hemen ayrılmanızı öneririm. Akşama kadar bu söz sona erecek."

Senatör Dorjan'ın gözleri benimkileri buldu, dudaklarında fareye benzer bir alay vardı. *bir his olduğunu bilmek ister misin? Her şey yolunda.*

Kör bir öfkeyle döndüm. Gitmekte özgürdüm ama bu aşağılanmanın bittiği anlamına gelmiyordu.

Bağırışlar ve suçlamalar yeniden arttı ve Ka Taria'nın soturileri hava karardıktan sonra beni avlamakla tehdit etti.

Kapıdan silahlarımı aldım, kör bir panikle kendimi kınına sokup zırhladım ve pelerinimi başıma geçirip koşmaya başladım.

Kollarım ağırırken bacaklarım yanıyor, ihtiyacım olandan çok daha yavaş koşuyordum. Afeyan gryphon'unu tekrar bulup sırtına tırmandığımda görüşüm bulanıktı.

Günün geri kalanında hiç durmadan uçtuk, Hartavian Sarayı'nın hakaretleri ve alayları aklımdan geçiyordu. Gece çökene ve devam edemeyecek kadar yorulana kadar gryphon'u ileri doğru itmeye devam ettim.

Gecenin bir yarısı Aravia'ya ulaşmıştık, kıyıdan çok uzakta değildik. Hartavia'dan olabildiğince doğudaydık ama Glemaria'ya benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındık. Bir sığınak bulmam gerektiğini biliyordum; akadim burada sık sık rapor edilirdi, bu yüzden bir mağara en güvenli seçeneğim gibi görünüyordu.

Kılıcım çekili halde yaklaşık bir saat boyunca aradık. Anneme verdiğim son söz, sonunda bir mağara bulana kadar devam etmemi sağlayan tek şeydi. Gryphon'u içeri götürdüm ve ateş yakmak için yeterince çalı çırpı ve çalı çırpı toplamayı başardım. Mağaranın içinde küçük bir havuz vardı, ısınmamıştı ama berrak ve temizdi.

eğildim, ateşler dalgalarına yansırken elimi içine soktum. Su durulduğunda, o geceden beri ilk kez yüzümü görebildim.

Artık dış görünüşü uyuyor. O bir canavar. Ona bir baksana.

Yüzümün yarısı kırmızı yara iziyle kaplıydı. Alnımdan yanağıma kadar parçalanmıştım.

Bunu görmemenin, saklamanın hiçbir yolu yoktu. Yansımamı her gördüğümde, herhangi biri beni her gördüğünde, gerçekte ne olduğumu göreceklerdi. Başarısızlığımın, bir yemin bozan, yeminli olduğum gerçeğinin hatırlatılmasından asla kaçamayacaktım. Bıçağı saplayan ben olmasaydım bile, gerçeği biliyordum. Annemi ben öldürmüştüm. Garrett'ı öldürmüştüm. Bowen'ın burada olmaması benim hatamdı. Sınırdaki soturilerin ölmesi, Dario'nun babasının parçalanması benim suçumdu.

Peki ne için? Tüm o ölümler. Kaybedilen onca hayat. Bunu kurtarmak için mi? Beni kurtarmak için mi? Önemsemediği herkesi öldürmeyi başaran bir canavarı kurtarmak için mi?

bir şekilde incinmek hakkında?

Glemaria'dan ayrılmanın babamı geride bırakmak anlamına geldiğini düşünerek aptallık etmişim. Artık kaçış olmadığını biliyordum. Nereye gidersem gideyim, beni takip edecekti. Ya adamlarını ya da yalanlarını gönderecekti. Bu noktada ikisi de aynıydı. Hayatım onun kontrolündeydi. Yapabileceğim tek seçim, başka kimseye zarar veremeyeceği bir yere gitmekti. Benim adıma değil. Ortadan kaybolmalıydım. Temelli olarak.

Yumruğumu suya vurarak görüntüyü bulanıklaştırdım, sonra sürünerek ateşe geri döndüm ve gözlerimi kapattım.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

T Zaman geçti. İlk gece mağaraya vardığımda ay yoktu, yıldızlar dışında gökyüzü simsiyahtı. Sonraki her gece, dışarı baktım ve ayın büyümesini izledim.

zirveye ulaşana kadar daha da doldu. Sonra azalmasını izledim. Bir ay gelip geçtiğinde mağara duvarına bir çizgi çektim.

BİR AY DAHA GEÇTİ. Mağaraya bazı yeminliler geldi. Sindhuvine'den üç adam. İki soturi. Bir büyücü. Onlarla savaşılamayacak kadar güçsüzdüm. Sadece sırtımdaki silahlarla dışarı çıkabildim. Köyden çaldıkları bir somun ekmeği de kaptım. Gryphon beni bir sonraki yere uçurdu. Başka bir mağara.

AY AĞARDI. Ay battı. Bir ay daha yaşadım. Babamın soturisini üç kez gördüm. Beni görmediler. Uyumayı bıraktım. Çok fazla kabus gördüm. Neredeyse hiç yemek yemedim.

Canlı. Hiçbir şey istemedim. Ama var olmaya devam ettim çünkü var olacağıma söz vermişim. Çünkü başka türlüünü yapamayacak kadar korkaktım.

Aya bakmayı bıraktım.

BİR GÜN köyde bir Afeyan gördüm. Yıldız Sarayı'ndan geldiğine emindim; teni mordu ve havadaki soğuğa rağmen açıkta kalan etinin üzerinde küçük altın yıldızlar parlıyordu. Gölgelelerin arasında köyde dolaşıp av ararken onu izledim. Orada saklanan tek forsworn ben değildim. Giritanya ve Damara'nın Aravya sınırlarındaki mağara sistemleri, pek çoğumuzun sığınak aramaya geldiği anlamına geliyordu. Sadece en güçlü olanlar yerlerini koruyor ve erzaklarını saklıyordu. Ben kendiminkini sakladım ve yavaş yavaş daha fazlasını topladım. Saatlerce antrenman yaptıktan sonra uykuya dalmamı sağlayan bir yuva yapmışım.

Afeyan bana yaklaştığında, kim olduğumu hemen anladı. Görevime geri dönmek isteyip istemediğimi sordu. Cevap vermedim. Daha sonra bağlarımın çözülmesini isteyip istemediğimi sordu. Biraz para bulduğumda bir büyücüye normal ücreti ödeyeceğimi söyledim. Sonra, kim olduğumu bilmek isteyip istemediğimi sordu. Bildiğimi söyledim. eğdi, sanki sorusunu duymamışım gibi bana baktı. Onunla herhangi bir anlaşma yapmayı ya da soru sorma tuzağına düşmeyi reddettiğimde, elini gryphon için uzattı. Hain doğruca ona gitti.

"Onun buraya ait olmadığını biliyorsun, o çok vahşi. Kendi evinde, Gece Toprakları'nda olmayı hak ediyor."

"Biliyorum," dedim. Gözyaşlarımı kırıştırdım, ağlayacak bir şeyimin kalmasına şaşırışmışım. Bugünün geleceğini içten içe biliyordum. Gryphonlar evcil hayvan olamazdı,

ve Afeya, Afeyan topraklarına aittir.

"Beni eve götür," dedi kırmızı gryphon'a.

Son bir kez bana doğru yürüdü, bebekken geçirdiği ilk yaralanmadan kalan küçük topallaması hala belirgindi. Başını avucuma dayadı, mırıldandı.

Kalmasını istemiştım. Ama o benim hayatımı iki kez kurtarmıştı ve ben onunkini sadece bir kez kurtarmıştım. Zamanı gelmişti... Ona özgürlüğünü, eve dönme şansını borçluydum.

Artem'e onu serbest bırakacağımı söyledim. En azından bu konuda sözümü tuttum.

Elimde kalan tek şey kaçarken kopardığı ip parçası ve bulduğum bir tüydü. Kırmızı. Bu renk bana bir şeyler hissettirirdi. Bana bir şeyler hatırlatırdı. Birini. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak çok zordu. Hayatta kaldığımdan emin değildim. Bedenim her gün çalıştırılıyor, temizleniyor, besleniyor ve dinlendiriliyordu ama ben bir zamanlar bu bedenden daha fazlasıydım. Bir zamanlar hissetmişim... düşünmüşüm... arzulamışım...

Kendimle ilgilenirken bile hiçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey istemiyordum. Uyuşmuşum.

AKADIM YAKINLARDA GÖRÜLDÜ. Çok yakın. Yerel soturileri saklandığım yere çekti. Ayrılmak zorunda kaldım. Yeni bir mağara buldum. Karlar ermişti. Kış neredeyse bitmişti. Daha güvenli olan güneye gitmem gerektiğini biliyordum ama oraya gitmem için başka bir neden daha vardı. Keşke nedenini hatırlasaydım.

Hayallerimi durdurmak için her şeyi yapardım. Bu istemek mı? Tekrar hareket ettim.

DOĞUM GÜNÜM. Kışın sonu. Yirmi iki yaşına girdim. Kutlamadım. Bir keresinde biri bana doğum günlerini kutlamayı bıraktıklarını söylemişti. Kim olduğunu unuttum.... Sanki bir rüyaydı. Şimdi ben de aynıyım.

BAHARDAYDI. Daha da güneye gitmiştim. Yeni bir mağara. Çok önemli değildi. Olduğum yerdeydim. Akadim daha az olmalıydı. Bu mevsimi, sıcaklığı, uzayan gün ışığını sevmiyorlardı. Güneyi sevmiyorlardı. Ama kuzeyde gördüğüm kadarını burada da görmüştüm.

Gecenin bir yarısı uğursuz bir hırıltıyla uyandım. Hemen alarma geçerek doğruldum ve ateşin neredeyse sönmüş olduğunu gördüm. Kalbim hızla çarpıyordu ama hançerim yastık olarak kullandığım battaniye yığınının altındaydı. Kılıcım benim tek yatak arkadaşım.

Ayağa kalktım, pelerinimi başımın üzerine çektim ve duvara doğru ilerledim. Orada sürünerek ilerledim, avlandığımdan mı yoksa avcı olduğumdan mı emin değildim. En azından, arkamdaki duvar sayesinde, hırlayan şeyin bana arkamdan saldıramayacağını biliyordum. Sürgünde yaşadığım bunca ay boyunca, istediğimden daha fazla akadim ile karşılaşmıştım ama hala bir av yapamamıştım. Yaklaşmıştım, yaralamıştım, sakatlamıştım. Ama akadim basitti. Kolay av isterlerdi. Mücadele ettiğimi gördükleri an geri çekildiler.

Bir hırıltı daha duyuldu, bu seferki birkaç adım öteden geliyordu. Yer değiştirdim, parmaklarım kılıcımın etrafında sıkılaştı. Ayak sesleri vardı. İki tane.

"Kokla onu," diye hırladı biri. Erkek.

"Yaklaştın," diye hayvansı bir yanıt geldi.

Hay sikeyim. Nefesimi durdurmak için yanağımın iç köşesini ısırđım. O sabah bedenimi mağaranın havuzuna batırmıştım ama insanların konuştuğunu duymuş ve her zamankinden daha hızlı bir şekilde kıyafetlerime koşmuştuğm. Onlara gizlice yaklaşamayacağım kadar güçlü kokmadığımı umuyordum.

Kayalık duvarın köşesine yaklaştım ve kendimi gösterme kararı aldım. Saldırıya geçecektim; onların bana gelmesini beklemeyecektim. Bu canavarlara karşı zayıflık göstermeme izin vermeyecektim.

Kafamda geriye doğru sayarak, kalbim gümbürdeyerek hamlemi yaptım, kılıcım önümdeki akadimin karnını deldi. Kükredi, çürümüş nefesi çürüme kokuyordu, kılıcı etinden çekerken kırmızı gözleri bana bakıyordu.

Ellerimi kabzadan ayırmadım, bırakmayı, bu canavarın beni korkutmasına izin vermeyi reddettim. O insan değildi, ruhu yoktu.

Sonra, ikinci akadim onun arkasından geldi.

Loş ışıktaki yüzünü seçemiyordum ama kırmızı gözlerindeki bir şey tanıdık geliyordu. Midemde bir çekilme oldu, gücümün eski bir anısı, uzun süredir bağılı olan ve aylardır uyuyan vorakh'ım.

Dişlerimi sıktım, tekrar kesmeye hazırlanırken aniden sırtım alevler içinde kaldı. Yara izi... eski yara izi... Garrett'ın kan yemini beni yakıyor ve deliyordu. Kılıcını tekrar hissedebiliyordum, sanki Seathorne'un dışındaki o geceye geri dönmüştuğm, hava sıcaktı, akadim saldırıyordu.

Bir ıııılık atarak saldırdım, acıyla mücadele ettim. Bıçağım Akadim'in koluna ıarıptı. Bir vuruştı ama yeterli değildi. Bir adım daha yaklaştı, pençeli elleri bana uzanıyordu. Arkasındaki akadim de bir adım daha yaklaştı. O tanıdıklık hissi içime işledi ve bir kez daha, uykuda olan bir yeminin, yerine getirdiğim bir yeminin acısıyla sırtım alevlendi.

Sonra ikinci Akadim'in saçlarını gördüm. Sarı ve dalgalı.

Nefesim kesildi, vücudum dondu.

Akadim kükredi, yüzü korkunç ve yabancı bir hal aldı.

Bu Garrett değildi. Garrett'ı ben öldürmüştüm. Bu sadece bir kabustu, uyanık hayatıma karışan bir kabus.

Bakışlarımı ilk akadıma geri çektim, iki elim de kılıcımın . Karnına nişan almalı, onu aynı noktadan vurmali ve yarayı derinleştirmeliydim. Ama ben hamlemi yapamadan bir bağırış duyuldu. Sarışın akadim gölgelerin içinde kayboldu ve beni ilkiyle baş başa bıraktı.

Dikkat dağıtma hızlı ama ölümcül olmuştu.

Akadim'in pençeleri belime uzandı. Tırnakları zırhımı deldi ve ayaklarım yerden kesildi.

"Hayır!" Bağırdım. Sonra yerdeydim. Pençeler artık beni kesmiyordu.

Ayağa fırladım ve şaşkınlıkla düşürdüğüm kılıcıma uzandım.

Çıngırağı kavernöz duvarlarda ama ona ihtiyacım yoktu.

Akadim'in kafası boynundan yuvarlandı ve korkunç bir ıslaklıkla yere düştü. Bir saniye sonra, zaten kirli olan botlarımın üzerine kan sıçrarken vücudu öne doğru düştü.

"Al- mısın?" Cesedin arkasında duran soturion dondu kaldı, kılıcı yere çarptı. Şakaklarında bir tutam gri olan kahverengi bukleler başının üzerinde duruyordu. Orman yeşili gözleri genişledi ve beni aşağı yukarı süzerken gözyaşlarıyla doldu.

Boğuk bir çığlıkla soluk alıp verme arasında bir ses çıkardı. "Rhyan?" Bakışları derinleşti, şu anki görüntümü inceledi: aylardır kesmediğim için çok uzun olan saçlarım, yüzümü kesen yara izi. Bir adım öne çıktı, ağzı açıktı, hafif kirli sakalları boynuna doğru uzanıyordu. "Tanrılar! Rhyan!"

Dizlerimin üzerine çöktüm. Ağzım şok içinde açılıp kapandı.

"Rhyan," diye haykırdı.

Sean Amca canavarı öldürmüştü.

Sean Amca buradaydı.

ÇAPTER

YİRMİ BEŞ

"B Tanrılar aşkına," diye bağırdı Sean. Cansız akadem'in yanından koşarak geçti, önümde diz çöktü ve kollarını sırtıma doladı. Beni çekti Beni göğsüne çekip sarılırken, tutuşu boğucuydu. "Seni buldum," diye nefes nefese kaldı. "Tanrım, sonunda! Seni buldum."

Dizlerimin üzerinde donmuş bir şekilde oturdum, bana sarılmasına izin verdim ama ona sarılamadım.

Kollarım iki yanımda kaskatı ve ellerimi işe yaramaz hissediyordum.

Aylardır kimse bana dokunmamıştı. Kibarca değil. Haftalardır kimse benimle gerçekten konuşmamıştı. Görünmez olmuştum, başkalarının algılarından ve fikirlerinden saklanıyordum. Nasıl iletişim kuracağımı unutmuştum. Kim olduğumu unutmuştum. Karanlıkta saklanıyordum ve çok uzun zamandır yalnızdım.

Sean'ı ne kadar sevmiş ve özlemiş olsam da, bulunmayı istediğimden emin değildim. Onunla ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Hissetmek istediğimden emin değildim.

"Yaralı mısın?" diye sordu. Glemarian aksanı kalındı, evimi, eski hayatımı, eski beni... annemi anımsatıyordu. Bana unutmaya çalıştığım anıları, silmek için çırpındığım rüyaları, her gece peşimi bırakmayan kâbusları hatırlatıyordu. "Rhyan! Rhyan," diye bağırdı, bana daha sıkı sarılarak. "Kahretsin, çok endişelendim. Aylardır seni arıyordum. Ben-"

"Ben iyiyim Sean," dedim, sesim uyuşmuştu. Günlerdir ilk kez tam bir cümle kurmuştum. Haftalar mı?

Geri çekildi, gözleri gözlerime dikildi ve yara izini incelemesini izledim. Alnımdan sol yanağıma doğru nazikçe izlemek için çekingen bir el uzattı. Dokunuşuyla irkildim ve gözlerim cansız akadime kaydı.

"Acıyor mu?" diye sordu.

Çok uzun olan saçlarımın yüzüme düşmesine izin vererek korkunç yara izini gizlemeye çalışıyorum. "Sadece var olduğunu hatırladığım zaman." Gözlerimi kapattım, gölgelerin içine doğru eğildim, gözyaşlarımın akmaya başladığını hissettim, duygularımın kalbime geri aktığını hissettim. Lanet olsun. Bu yüzden saklanmışım.

"yok," dedi. "Sorun . Artık yanımdayım. İyi olacaksın. Ben buradayım. Seninle ilgileneceğim. Bu işi halledeceğiz."

Onu üzerimden ittim. "mi? bir şey yok. Ben yeminliyim. Ben iyiyim. Hayattayım. Hayatta kalıyorum." Kelimeyi tükürdüm. "Eve gidebilirsin. Karının yanına. Zamanını burada benimle harcama."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Çenemi tutarak bakışlarımı tekrar kendisine çekti. Dokunuşu o kadar nazikti ki titriyordum. "Rhyan, sen benim için pek çok şeysin ama hiçbir zaman zaman kaybı olmadın ve olmayacaksın. Ve haklısın, artık eve gidebilirim. Çünkü sen de benimle geliyorsun."

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Cesetten kurtulmamız gerekiyor. I..." Yutkundum. "Olamaz... olamaz... çünkü ben... ben burada yaşıyorum." Çaresizce etrafımı işaret ettim ve arkamı döndüm. "Burada yaşıyorum," dedim tekrar, sesim yükselmişti.

"Rhyan," dedi önümde durarak. "Sürgün edildiğini biliyorum. Hikâyelerini duydum." Sesi yükseldi, aurası elle tutulur bir öfkeyle doluydu ve ben geri adım attım. "Sana ne yaptığını ancak hayal edebilirim. Suçlamaları duydum. Söylentileri. Ve gerçekte ne olduğunu bildiğimden neredeyse eminim."

"Onu ben öldürdüm. Annemi," dedim, sesim duygudan yoksundu. "Garrett'ı öldürdüm. Çıkarken iki soturi daha öldürdüm. Hepsi bu ellerle." Gözlerimi diktim

avuç içlerimi aşağı yukarı çevirerek bakıyordum. Kaşıntı o kadar kötüleşmişti ki avuç içlerim neredeyse çiğ çiğ çiziliyordu.

Sean kemerindeki keseyi açmış, taze güneş yaprakları çıkarıyordu. "İşte, elleriniz için."

Onları yere bıraktım. "Hayır."

Kaşlarını çattı ama yaprakları kemerine yerleştirdi. "Hazır olduğunuzda o zaman."

"Beni duymadın mı?" diye sordum. "Ben bir katilim.

Forsworn." "Buna bir saniye bile inan-"

"İnan buna!" Hırladım. "Onları ben öldürdüm. Hepsini."

Sean ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Onları sen öldürdün. Duymak istediğin bu mu? Benden istediğin bu mu? Sen bir katilsin. Korkunç şeyler yaptın. Tatmin oldun mu?" Burun delikleri alevlendi ve elini omzuma bastırdı. "O zaman buna ne dersin? Umurumda değil. Sen benim yeğenimsin. Hep öyleydin ve ne yaparsan yap hep öyle kalacaksın. Ve şimdi benimle eve geliyorsun. Bamaria'ya geliyorsun."

"Hayır, yakmayacağım. Bak, cesedi yakmam gerek."

"Koku," dedi Sean. "Bu kokuyla burada kalamazsın."

"Koku berbat," diye katıldım. "Bu yüzden, onu yaktıktan sonra başka bir mağaraya gideceğim. Oradan başka bir mağaraya ya da buraya geri döneceğim. Gerçekten fark etmez. Ne yaptığımın bir önemi yok. Ya da nerede olduğum. Hayatta kaldığım sürece." Güldüm, histerik bir şekilde. Ellerim iki yanımda titredi ve tüm vücudum sarsıldı. "Tutabileceğim tek yemin." Gülmeye devam ettim. "Hayatta kalmak."

"Oh, Rhyan," dedi Sean. " yok."

Sonra gözyaşları geldi ve şiddetli hıçkırıklara dönüştü. Ve saatler geçmesine rağmen durmadılar.

GÖZLERİMİ AÇTIM. Çiğ ve şiştiler. Başım ağrıyordu ve ışık vardı, çok fazla ışık yüzüme vuruyordu. Kollarımı gözlerimin üzerine atarak saklanmaya çalıştım. Doğrudum, kalbim küt küt atıyordu. Zırhımı giymiyordum. Silahlarım gitmişti. Ve ben... ben mağarada değildim. Dört duvarla çevriliydim. Ve benimkinin yanında gerçek yastık ve battaniyeleri olan bir yatak vardı. Çoktan yapılmıştı.

"Günaydın," dedi Sean. Yatağımın karşısındaki koltukta oturuyordu, bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamıştı. Yanında yuvarlak bir masa, içinde iki fincan ve dumanı tüten bir sürahi kahve bulunan gümüş bir tepsi vardı.

"Neredeyim ben?" diye sordum. "Bu da ne?"

"Burası bir han," dedi. "Auriel'in Alevi. Bize bir oda tuttum." Kaşlarını kaldırdı. "Hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım.

"Sen, um, senden sonra... şey, sen-oh, siktir ." İnledi. "Tüm bunların etrafında nasıl dans edeceğimi bilmiyorum ve kibarca konuşmak istemiyorum.

Bunun için çok yakınız. Sanırım birbirimize karşı dürüst olabiliriz, değil mi?"

Uzun bir süre onu izledim, hâlâ insanların arasında olmaya alışık değildim, Görülmeye. Yanağımın iç tarafını ısırdım. "Tamam."

Sean başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Ağlaman bittikten sonra yere yığıldın. Sanırım çok fazla duyguya kapıldın. Sanmıyorum," burun delikleri öfkeyle alevlendi, "bir süredir her şeyi ya da herhangi bir şeyi hissettiğini sanmıyorum. Seni aldım ve külhanıma taşıdım. Seni buraya getirdim. Kendinde görüldüğünde sana söyledim, benimle buraya gelmeni istedim ama sanırım biraz fazla ileri gitmiş olabilirsin. Buraya geldiğimizde neredeyse sabah olmuştu. Bu dündü. Bütün gün ve gece boyunca uyudun."

Yorganı bacaklarımın üzerinden attım ve midemde yükselen panikle ayağa kalktım. "Ben burada olamam. Sean, ben yeminliyim. Sürgün edildim. Beni arıyor. Yapamam.

."

"Hey, hey," dedi, sesi yatıştırıcıydı. "Evet, yapabilirsin."

"Burada olduğumu kim biliyor? Beni ihbar edecekler. Ona söylerler."

"Böyle bir Şey yapmayacaklar," dedi Sean Şiddetle. "Onlar Branwyn'in ailesi. Sahipleri onun büyükanne ve büyükbabası."

Branwyn. Sean'ın karısı. Karısının ailesi hanın sahibiydi. Ama o Bamaria'da yaşıyordu. Sean beni bulduğunda kuzeydeydim. Bizim...

Pencereden dışarı baktım. "Neredeyiz biz?"

"Cretanya," dedi Sean. "Thene Őehrinde. Sana söz veriyorum, burada güvendesin. Cal, Branwyn'in büyükbabası, tek kelime bile etmeyecek." Sean fincanlara kahve doldurdu ve ben de Şaşkınlıkla buharın girdaplar halinde yükselişini izledim. Koku yavaş yavaş odaya yayılıyordu, sarhoş ediciydi.

Karnım guruldadı. Bir günden fazladır bir Şey yememiştim. Ve daha önce hiç bu kadar canım kahve istememişti; aylardır kahve işmemiştim.

"Gel ve otur," dedi. "Sana kahvaltı da getireceğim. Ne istersen. Ne kadar istersen. Bütün menüyü sipariş edebiliriz."

Tanrım. Bütün menüyü yiyebilirdim. Küçük hayvanları, özellikle de tavşanları avlıyor, şilek topluyor, yerel şiftliklerden yumurta aşırıyor ve köylere girmeye cesaret ettiğimde ekmek şalıyordum. Kendimi temel besinlerle beslemekte, hayatta kalmak ve gücümü korumak işin beslenmekte oldukça ustalaşmıştım. Tam bir öğün... bu bana hatırlayamayacağım kadar uzun zaman öncesine ait bir Şeymiş gibi geliyordu.

Aylarca tatsız ekmek ve haşlanmış yumurta yedikten sonra, lezzetli kahvaltılıklar, omletler, pişmiş sosisler, krepler, sıcak, bayatlamamış, lezzetli, yağa batırılmış ve hala yumuşak olan ekmekler düşünmeye başladım.

Karnım acıyla gerildi.

Sean göz kırparak, "Cal'a kahveniz işin sevdiğiniz tüm baharatları eklettim," dedi ve birkaç şişeyi ne itti. Gümüş bir sürahi kremanın yanında karabiber, kırmızı biber, zerdeçal, zencefil, şubuk tarçın ve vanilya vardı.

Sean dumanı tüten fincanı bana doğru iterken, ben aç bir şekilde masaya oturdum. "Yavaş ol," dedi. "Miden boş."

Başımı salladım ve sanki transa geçmiş gibi baharatların her birini bardağıma ekledim, renklerin değişmesini ve karışmasını izledim. Karıştırmadan önce en son kremayı ekledim. Bu rutin o kadar tanıdıktı ki eski bir hayatı, eski bir beni çağırıyordu. Kendimi bildim bileli kahvemi bu şekilde yapıyordum; tadını seviyordum ve bir büyücüden baharatların eğitim gören ve sık sık yaralanan biri için faydalarını öğrenmişim. Tam bir yudum alıp burnuma derin bir nefes çekecektim ki kapı çalındı.

Gerildim, bardağı yere bıraktım ve hemen odada kılıcımı, hançerimi aradım. Üzerimde sadece tuniğim ve binici pantolonum vardı. Zırhım yoktu, kelepçelerim yoktu ve onlarsız kendimi çıplak hissediyordum. Glemaria'dan ayrıldığımdan beri tamamen silahlanmadan uyumamışım.

Sean elimi tuttu. "Sadece Cal. Ve muhtemelen karısı. Ben," dedi Sean mahcup bir ifadeyle gülümseyerek, "bütün menüyü sipariş etmiş olabilirim."

Sean ayağa kalkıp kapıyı açtı ve yaşlı bir adam odanın ortasına daldı. Her köşeye baktı, dili ağzının köşesine bastırılmıştı, sanki değerlendiriyordu. Saçları beyaz ve tel teldi, kafasının her yerinde dikiliyordu ve soluk gri bir tuniğin üzerine mavi büyücü cübbesi giymişti. Beni fark ettiğinde genişçe sıırttı. "Günaydın! Seni uyanık gördüğüme sevindim. Umarım açsındır."

Asasıyla kapıya doğru bir işaret yaptı. Altı kişinin oturabileceği büyüklükte ve odanın bir duvarından diğerine uzanacak kadar uzun bir masa içeriye süzüldü. Cal, sanırım, yolundan çekildi ve asasını indirmeden önce yatağın ayak ucunda durdu. Masanın ayakları dikkatlice halının üzerine yerleşti. Beyaz bukleleri dağınık bir şekilde başının üzerine yığılmış yaşlı bir kadın kapı aralığından baktı.

"Uyuyor!" dedi mutlu bir şekilde. Çubuğunu masanın üzerinde salladı. Masa gümüş tabaklar ve kapalı tepsilerle doluydu. "Yemekler hâlâ sıcak," dedi. Tabaklardan ağır girdaplar halinde buhar yükseldi ve düşündüğüm her yemeğin kokusu

yiyeceklerin yanı sıra daha önce yemediğim yiyecekler de bana doğru geliyordu. "Her şey güzel ve taze. Auriel's Flame'de Giritanya'nın en iyi aşçılarından bazılarına sahibiz." Beni gördüğünde, kocası gibi sıcak bir şekilde gülümsedi, sanki beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi.

Beni tanımasından, gözümü görüp korkmasından ve kaçmasından korkarak geri çekildim.

Daha geniş gülümsedi. "Umarım . Ve eğer başka bir şey ya da daha fazlasını istersen, hemen aşağı gelip bana söyle. Mutfığa istediğin her şeyi hazırlatırım."

"Marisol, Cal, çok teşekkür ederim," dedi Sean. "Bu inanılmaz."

"Bizim için zevkti." Marisol masanın üzerine eğildi, gözleri yine üzerimdeydi ve yüzümün ısındığını hissettim.

Yara izini görüyordu. Bir canavar olduğumu biliyordu. Sürgün edilmiş. Forsworn. Bir katil. Çılgılık atmaya başladılar, gitmemi söylediler. Ya da daha kötüsü, Thene'de devriye gezen soturileri çağırırdı. Beni tutuklatır, Glemaria'ya, babamın yanına götürürdü.

"Çok güzel gözlerin var, yeşil," dedi. Şaşkınlıkla sadece bakabildim.

"Seninle tanışmak çok güzel, Rhyen. Sean sana tapıyor. Biz de Sean'a bayılıyoruz. Elinizi sıkmak için gelirdim," dedi parlak bir , "ama bu masa çok uzun ve ben de altına girmek için biraz fazla yaşıyım."

Cal güldü. "Sen olabilirsin, ama ben ."

"Ah, sen!" Marisol güldü.

"Sanırım delikanlının yemeğinin tadını çıkarmasına izin vereceğiz. Hazır olduğunuzda aşağıya gelip merhaba deyin. Biz resepsiyonda olacağız."

"Teşekkür ," dedi Sean tekrar, dönüp bana dikkatle bakarak.

"Ah," dedi Cal, "neredeyse unutuyordum." Çubuğuna doğru uzandı.

Nefes nefese kaldım, bedenimi duvara bastırdım, iplerin gelmesini, numaranın ortaya çıkmasını bekledim.

Ancak soluk mavi parıltı sadece masaya ulaştı ve altındaki yiyecekleri ortaya çıkarmak için her kapağı hızla kaldırdı. "Yakala, Marisol," dedi, her bir kapağı

Kapıdan dışarı.

Kıkırdadı, kendi çıtasını kaldırdı ve havada dengelediği tepsi kapaklarından yüzen bir yığın oluşturdu.

Memnun olan Cal bir başka sıcak gülümsemeyle geri çekildi. "olsun Rhyan. Sean."

Kapı kapandı.

Sean gülererek, "Yaptıkları işten onlardan daha fazla zevk alan iki insan gördünüz mü hiç?" dedi.

Yutkundum, boğazım kurudu, yüzüm sıcaktı. "Rhyan?"

Hareket edemiyordum. Sadece yemeğe bakıyordum. Çok fazla yemek vardı. O zamandan beri bu kadar çok yiyeceği bu kadar güzel, bu kadar sıcak ve aynı anda görmemiştim...

olduğumdan beri. Turnuvadan önceki geceden beri.

Son gerçek yemeğim. Bir ömür önce.

Sean masa ve sandalyelerin arasına sıkışarak yanıma ulaştı. "Çok mu fazla?" diye sordu.

Omuz silktim; göğsüm kabarıyordu. "Ben... Bilmiyorum."

Sean kaşlarını çatarak başını salladı. "Biliyorum. Ve bu yeterli değil," dedi. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun. Ama bununla başlayacağız." Oturduğumuz küçük masaya doğru eğildi ve kahve fincanımı aldı. Sean fincanı ellerimin arasına koydu, ben de içime çektim ve sıcaklığın avuçlarımdan kollarıma yayıldığını hissettim. "Devam et," dedi. "İç."

Ben yedim. Aylardır tattığım en güzel şeydi.

Ve tekrar ağlamaya başladım. Sean bana izin verdi. Tek kelime etmedi, sadece kendi kahvesini içti ve bana bir tabak hazırladı, sonra bir tane daha. Yerken gözyaşlarımdan yemeğimi zar zor görebiliyordum. Devam edemeyecek kadar doyduğumda beni yatağa geri götürdü ve bir çocukmuşum gibi yatırdı. Günün geri kalanında uyudum ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez karnım tok bir şekilde mışıl mışıl uyudum.

Üç gün boyunca handaki odamdan çıkmadım, koridora bile çıkmadım. Sean'la gerçekten konuşmadım bile. Bu çok fazlaydı. Sadece yemek yedim ve uyudum. Tüm bu süre boyunca Sean beni hiç zorlamadı. Konuşmamı ya da dışarı çıkmamı hiç talep etmedi. Sadece olmama izin verdi.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Dördüncü gün, "Burada benimle daha ne kadar kalacaksın?" diye sordum.

"Ne kadar sürerse."

Tabağımdaki yemeği bitirdim. Her gün biraz daha fazla yiyordum. Aylardır her gün tek başıma antrenman ve egzersiz yapıyor, akadim inzivadayken ve soturi son mesaisindeyken sabahları şafaktan önce koşuyordum. Bunun karşılığını almıştım; hâlâ güçlüydüm. Ama zırhımın içini doldurmadığımı ya da pantolonumun bol olduğunu fark etmemiştim ve ancak kemerimi Glemaria'da taktığım çentiğe geri getirmek zorunda kaldığımda tekrar kilo aldığımı fark etmiştim.

"Ne kadar sürerse?" Ben sordum.

"Bamaria'ya gelmeye hazır olana kadar."

"Hazır olacağımdan emin değilim."

"Beklemeye devam edeceğim."

Beşinci gün Sean'la hiç konuşmadım. Beni saklandığım yerden çıkardığı için, beni insanların beni görebileceği, kendimi görebileceğim bir yerde olmaya zorladığı için ona kızgın bir şekilde uyandım. Aynanın bulunduğu banyo odasına her gittiğimde ışıksız giriyor, mumları ana odada bırakıyor ya da Sean yaktıysa banyo odasının ışıklarını söndürüyordum.

Işığa ihtiyacım yoktu. Gözlerim karanlığa alışmıştı.

Hanın yedinci gününde Sean beni oturttu. "Rhyan," dedi. "Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Ellerime baktım. "Ne fark eder ki?"

"Çünkü bunun ağırlığını yanında taşıyorsun ve bu çok ağır. Birazını bana ver. Bırak ben alayım. En azından bir süreliğine taşımama izin ver, bir . Kabuslarında neler olduğunu bana anlat."

Ağzım kurumuştı. Çığlık atıyordum, uyandığımda Sean yatağımın kenarında oturuyor ve ben tekrar uyuyana kadar alnımı ovuyordu. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Dene," dedi.

"Yapamam..." Kimseyle yüksek sesle konuşmamıştım. Blackthorn'daki felaketten beri kimseye ne olduğunu anlatmaya çalışmamıştım.

Bana bir hikâye anlatıyormuşsun gibi davran," dedi. Eskiden yaptığın gibi."

Alay ettim. Sean'a annemin bana anlattığı hikâyelerin aynısını anlattırdım. Ne zaman onu görmeme izin verilse, bunları ona tekrarlamayı çok severdim. Babamla olan anlaşmazlıkları yüzünden bu istediğim kadar sık olmuyordu.

"Bunu yapamam," dedim. "Sana sadece bir hikaye anlatamam." "Neden anlatamazsın?"

"Çünkü!" Kendi patlamama şaşıarak yumruğumu masaya vurdum.

"Rhyan." Sean'ın elleri dışarıdaydı, sesi sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi kısıktı.

"Sean, dur artık. Lütfen. Benim hayatım bir hikaye değil. Annemin bana anlattığı küçük bir peri masalı değil. Olanların bu olmadığına eminim! Bu da öyle bir şey değil. Bu gerçek. Bunu bir hikayeye dönüştürebileceğimi mi sanıyorsun? İyiliğin kötülüğü yendiği ve aşkın her şeyi fethettiği bir fanteziye mi? Hayatımdaki kahramanlar ödüllendirilmiyor, cezalandırılıyor. Peki ya kötüler? Onlar kazanıyor. Ne kadar uğraşsam da sonu mutlu bitmiyor. Size bir hikâye anlatamam çünkü bu öyle bir değil. Bu benim hayatım, acınası acımasız. Zor ve berbat. Bu bile. Burada, bu handa, bir yatakta, yiyecek ve barınağa sahip olmak bile - seninle olmak bile, gryphon boku!"

Sean yavaşça başını salladı. "Böyle hissettiğini biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun! Nasıl hissettiğimi bilmiyorsun! Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bunu hiç yaşamadın! Anlamıyorsun."

"O zaman anlamama yardım et. Rhyan, anlat bana. Lütfen. Bilmek istiyorum." "bir hana getirip beslemek... hiçbir şeyi düzeltmez.

Olanları değiştirmez. Annemi geri getiremez. Ya da Garrett'ı... ya da Bowen'ı. Arkadaşlarımdan benden nefret etmesini engelleyemez. Başarısız olduğum her şeyi ve herkesi geri alamaz."

"Hiçbir şeyi geri almaması gerekiyordu." "O zaman ne! Ne anlamı var ki?"

"Sen. Asıl mesele sensin."

Başımı salladım, midem bulanıyordu. "Beni düzeltebileceğini mi sanıyorsun, Sean? Beni kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Bunu kurtarabileceğini mi? Ama kurtaramazsın! Beni düzeltemezsin."

"Ya sana kırıldığını düşünmediğimi söyleseydim?"

"O zaman düşündüğümünden daha az anlıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Çünkü! Ben bir canavarım. Yeminimi bozdum. Arkadaşımı öldürdüm. Beni korumaya, bana yardım etmeye, beni sevmeye çalışan herkes... benim yüzümden yaralandılar ya da öldüler. Ya benim elimden ya da yeterince yakınımından. Nasıl bir şey olduğunu gördüm. Nasıl olacağını görüyorum. Ve işte bu! Benim için bu kadar. Ve sen de gidebilirsin! Ben iyi bir insan değilim, etrafında olunacak biri değilim. İnsanlar benim yüzümden ölüyor. İnsanlar benim yüzümden kaybediyor."

"Seni terk etmiyorum. Ve bunların hiçbirine inanmıyorum, bir saniye bile."

"Siktir, Sean! Tanrım! Anlamıyor musun? Sen benim gibi değilsin. Bunu anlamayacaksın. Anlamıyorsun," diye sesim çatladı, "bir noktada hayatın adil olmadığını fark etmeye başlıyorsun. İyi olabilirsin, doğru olanı yapmaya çalışabilirsin ve yine de bunun bir önemi yoktur. Ve yeterince denedikten, zorladıktan ve her şeyini verdikten sonra, şunu fark ediyorsun

Herkesin sonu mutlu bitmiyor. Ve sanırım... Sanırım o insanlardan biri olduğumu kendime itiraf etmenin zamanı çoktan geldi de geçiyor. Benim mutlu sonumun olmadığını kabul etmeliyim."

"Hayatınız bir peri masalı olmak zorunda değil. Ne de mükemmel. Hatta yakın bile değil. Mutlu bir son olmadığını düşünmeniz, olmayacağı anlamına gelmez. Henüz bitmedi. Sonunu bilmiyorsun. Nasıl bilebilirsin ki? Hâlâ ortasındasın."

"Sadece çünkü," diye hıçkırdım. "Çünkü ben... Çünkü..." Şimdi gözyaşlarımda boğuluyordum. Zar zor konuşabiliyordu. "Buradayım çünkü yemin ettim-" Dudağımı ısırdım, sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Ne yemini?" Gözleri benimkileri aradı. "Ne yemini? Rhyan?" diye sordu daha nazikçe.

Omuzlarım öne doğru çöktü. "Hayatta kalmak için," dedim, sanki büyük bir sırmış gibi . Bir zayıflık.

"Ve yaptın. Ve öylesin." Alnıma dökülen saçlarımı taradı, uzun ve vahşi saçlarım artık keçeleşmişti. "Ama ya daha fazlasını yapabilseydin? Ya hikâyenin geri kalanını bugün yazmaya başlayabilseydik? Hayatının bir kısmını, kontrolünün bir kısmını geri al. Kendi yazarın ol," dedi Sean.

"Hayır." Ellerimi birbirine kenetledim. "Gryphon'dan boktan bir hikâye anlatıcısı olurum." "Bundan şüpheliyim. Sen hiçbir zaman bir gryphon kadar kötü olmadın.

zihin. Aslında tam tersi. Bununla bile." "Bu mu? Bu ne?"

"Bu!" diye bağırdı, bana çılgınca işaretler yaparak. "Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum, ayrıntılı olarak değil, ama önemli değil. Çünkü seni tanıyorum, şu anda kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum. Hatalar yapılmış olsa bile, bir şekilde yanlış seçim yapmış olsan bile, elinden gelenin en iyisini yaptığını, o koşullar altında verebileceğin en iyi kararı verdiğini biliyorum. Kendini senden daha fazla zorlayan ya da daha fazla çabalayan kimseyi tanımadım. Hiç kimseyi! Aklına bir şey koyarsın, herhangi bir şey ve yaparsın! musunuz? Başarılı olmakta, aklını hedeflerine vermekte o kadar iyisin ki

Kendinize yapabileceğiniz en cezalandırıcı sürgünü vermeyi bile başardınız."

"Kapa çeneni!"

"Hayır." Sean ayağa kalktı. "Sabırlı davrandım. Günlerdir senden hiçbir şey istemedim, sana baskı yapmadım. Bütün bir haftayı bu lanet olası handa kilitli geçirdim. Cal ve Marisol'un misafirperverliğinden ne kadar hoşlansam da, sonsuza kadar burada kalamayacağımızı biliyorsun. Bu gerçek hayat değil ve seni bulduğum o mağarada her ne yapıyorsan o da gerçek değildi." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve içini çekti. "Bak Rhyan, senden bugün ya da bir ay içinde değişmeni beklemiyorum. Hiçbir yaşta kimsenin yaşamaması gereken şeyler . Olanlar senin suçun değildi, bunların hiçbirini hak etmedin. Bunun zaman alacağını biliyorum. Ama söyleyeceklerimi dinleyeceksin. Sanırım senden bu kadarını hak ettim."

Yumruklarım sıkılmıştı ve dişlerim birbirine vuruyordu.

"Eee?" Sean sordu. Öfkesi yükseliyor, aurasında titreşiyordu.

"İyi." diye tersledim. "Dinleyeceğim. Ama hepsi bu kadar."

Sean masaya geri oturdu, aurası sakinleşiyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerime baktı.

"Bence hayatınız üzerinde kabul etmek istediğinizden daha fazla güce sahipsiz ama korkuyorsunuz. Çünkü baban yıllarını seni aksine, kontrolün kendisinde olduğuna, gücün kendisinde olduğuna ve senin hikayeni anlatacak olanın kendisi olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirdi. Peki, tahmin edin ne oldu? Anlattı. İmparatorluğun her yerinde seninle ilgili küçük şarkısını söyledi. Ve sen sessiz olduğun için, onun sesi en gür çıkan oldu. Herkes ona izin verdiği için hikayeyi baban yönetiyor. Ama böyle olmak zorunda değil! Sen kaçtın. Bu senin hayatın. Şu anda dağınık ve kafa karıştırıcı. Ve acıtıyor. Ama bu senin hayatın. Başarısız olduğunuzu düşündüğünüzü biliyorum; Lumeria'nın ağırlığını omuzlarınızda taşıdığınızı biliyorum. Ve evet, kontrol edebileceğin çok şey var. Ama kontrol edemeyeceğin çok şey de var. Hangisinin hangisi olduğunu unuttun. Senin

Babanın gücü... dengeyi bozdu. Ama yine de nasıl tepki vereceğinize karar verebilir, ilerlemeye devam edebilirsiniz."

Gözleriyle buluşamayınca arkamı döndüm, bakışlarım pencereden dışarı, şehirdeki insanların hayatına ve işlerine, görmekten korktuğum ve aralarında olmayı arzuladığım insanlara kaydı.

"Buraya kadar geldin, değil mi?" Sean sordu. "Bir İmperator'dan kaçtın, aylarca onun erişiminden kurtuldun. Glemarian hapishanesinden kaçtın, akadim'den kurtuldun ve yolda forsworn'larla, Afeya'yla ve Tanrı bilir daha nelerle yalnız kaldın. Bu güç ve irade ister, sende ne yapacağını bildiğinden daha fazlası var. Kaderinde mutsuz bir son olduğunu sanmıyorum. Gerçekten. Ben düşünmüyorum." Bir kaşını kaldırarak durakladı.

"Ama?" Dedim ki.

"Ama bu size öylece sunulacak bir şey de değil. Tıpkı kazandığınız diğer tüm zaferler gibi bunu da hak etmeniz gerekecek. Sahip çıkmalısınız. Ve ilk adım hikayeni geri almak. Saklanmayı bırakmalısınız. Oyalanmayı bırakın. Herkes senin tarafını da bilsin. Babanın senin sesin olmasına izin vermeyi bırak."

"Nasıl?"

"Çık buradan. Gerçek dünyaya, hayatına geri dön. Eskisinden farklı görünse de, aynı başlıklara sahip olmasa da, dışarıda senin için bir hayat var. Bir amaç. Sana ihtiyacı olan insanlar. Seni sevecek insanlar."

Başımı salladım. "Yapamam. Bu... çok acı veriyor."

"Biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum. İlk adım en çok canını yakacak. Ama her zaman böyle acıtmayacak. Her zaman bu kadar korkmuş hissetmeyeceksin. Bu kadar üzgün."

Bowen'ın bana söz verdiği şey gibiydi. Ben de ona ne söz verdiğimi düşündüm. Sadece hayatta kalmam gerekmiyordu. Onun, annemin, Garrett'in ve Kenna'nın fedakârlıklarına değecek bir şey yapmam gerekiyordu. Ama ben bunların hiçbirini yapmıyordum. Babam mağarada benimle birlikteymiş gibi yaşıyor, her gün acı çektiğimden, yeterince cezalandırıldığımdan emin oluyordum.

Yanlış yemini tutuyordum. Onun yeminini. Beni seven insanlara ettiğim yemini değil. Benim için savaşanlara. Hâla savaşanlara.

"Hayata bir daha toplum içinde geri dönememe ihtimalim var. En azından İmparatorluk'ta. Ben yeminliyorum."

Sean elimi tuttu. "Güney'de halkın senin hakkındaki düşünceleri Kuzey'dekiyle aynı değil. Geçmişte Bamarian Arkturion ve Arkasva üzerinde olumlu bir izlenim bırakmıştın. Ve sana kefil olabilirim. Glsn ve savaşa katılmandan onur duyarlar. Akadim yayılıyor, sayıları daha önce hiç olmadığı kadar artıyor ve güneye doğru ilerliyorlar. Avlanmayı kabul ederek, seni aramak için izin aldım. Onlarla başa çıkabilecek kapasitede olduğunu kanıtladın. Arkasva'nın korumasına sahip olduğunda, baban sana dokunamayacak. Onun desteğine ve aranızda duran farklı bir İmparator'a sahip olacaksınız. Bektan biri ama farklı biri. Yemin ederim, Bamaria'ya gelersen güvende olacaksın." Beni bıraktı ve avucunu göğsünde dzleştirmeden önce bir yumruğunu kalbine iki kez bastırdı. "*Me sha, me ka*. Senin için ileriye giden bir yol var. Sadece bir sonraki adımı atman gerekiyor."

Sean'la birlikte Bamaria'da yaşamak, sınırı ilk geçtiğimde istediğim şeydi. "Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Ben sadece senin bunu fark etmeni bekliyordum."

Gözlerimi sildim, bir yorgunluk dalgası üzerime çökmüş, beni ağırlaştırıyordu. "Sanırım dinlenmem gerekiyor."

"Tabii ki." Sean ayağa kalktı ve yatağımın örtülerini geri çekti, başım yastığa ulaşana kadar onları tuttu. Bir dakika sonra dışarıdaydım.

Ertesi gün Sean'a bir parşömen geldi. Hızlıca okudu, gözleri endişeyle doluydu. Ama ne olduğunu sorduğumda, sadece yırtıp attı ve bunun bir iş olduğunu ve endişelenmemesini söyledi.

Ertesi gün bir tane daha geldi, sonra bir tane daha. Otelde bir buçuk haftaya yaklaşıyorduk.

"İznin doldu," diye tahmin ettim. "Arkturion Aemon seni geri istiyor."
Sean diğerlerine yaptığı gibi parşömeni yırtıp attı. "İznim uzun zaman önce doldu. Maaşım da öyle."

"Sean!"

Omuz silkti. "değil. Branwyn ve benim bir sürü birikimimiz var."

"Ama arkturion'una itaatsizlik ediyorsun. Kırbaçlanmayacak mısın?"

Düşünceliydi, alt dudağını emiyordu. "Evet." Omuz silkti. "Yine de buna değer."

Sean'ın bakışlarını tuttum. "Seninle geri gelmek istiyorum."

"Güzel." Ayağa kalktı. "Toparlan. Hadi gidelim."

"Ama yapamam... henüz. Henüz hazır değilim. Sadece," diye inledim, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum, "Garrett'ı ya da annemi kurtaramayacağımı biliyorum. Ama kurtarmalıymışım gibi hissediyorum. Ve ikisinin de bunu benim için istemeyeceğini biliyorum. Ama ben sadece... Bilmiyorum. Sürekli savaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki hep savaşacakmışım gibi. Savaşıyorum ve hiçbir yere varamıyorum, hiçbir şey kazanamıyorum."

"Biliyorum.

Yorgunsun."

"Yorgunum."

"Sorun değil. Yorgun ol. Bunu kabullen. Dinlen. Ne kadar istersen. Ayağa kalktığın sürece. Sonunda savaşmayı bırakmadığın sürece."

"Sean, ben ne için savaşıyorum?" Korumaya çalıştığım herkesi başarısızlığa uğrattım. Kendimi korumaya çalıştığımda bile her şey çok yanlış gitmişti.

"Kendin için savaşıyorsun. Çünkü uğruna savaşmaya değersin."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Ya bu yeterli değilse?"

Gözleri yumuşadı. "Peki ya aşk?" Gülümsedi. "Bamaria'da kalbini kaybeden tek kişi ben değildim."

Ela gözler, pembe, dolgun dudaklar, altın rengi bir ten ve güneşte ateşe dönen koyu renk saçlar. Ilık bir yaz esintisi. Kütüphaneden parşömenler. Limonlu kek. Batavia kırmızısı. "Biliyor muydun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Gündönümü kutlamasında ona nasıl baktığını gördüm."

Sana nasıl baktığımı gördüm. Biliyordum."

"Başkasıyla sözlendi."

"Branwyn de öyleydi." İcini çekti. "Seni bayıltmak, bağlamak ve Bamaria'ya kendim götürmek için yarım aklım var. Ama artık bunun senden gelmesi gerektiğini biliyorum. Benden değil. Karar verecek kişi sen olmalısın. Şimdi şöyle olacak. Ben gidiyorum. Sana biraz zaman vereceğim. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Odayı süresiz olarak rezerve ettik. Biraz daha dinlen, belki istediğin zaman şehre inersin. Hazır olduğunuzda Branwyn ve ben sizi yeni evinizde bekliyor olacağız. İstedğin kadar kalabileceksin. Eğitimini orada tamamlayıp, bir soturion olabilirsin. Savaşmaya hazır olana kadar huzur içinde yaşayabilirsin. İntikamını almaya hazır olana kadar. Ben de tam arkanda olacağım."

ChapTer

YİRMİ ALTI

I Sean gittikten sonraki ilk gün hiç hareket etmedim. Kendimi bir kez daha beni bulduğu zamanki gibi hissettim. Tek başıma. Kaybolmuş. Onun sözlerini duymuştum. Onları kafamda tekrarladım, farklı olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Bu sefer. Daha önce olduğum yerde değildim. İlerleme kaydetmişim. Tekrar hayatta olmak için adımlar atmıştım, sadece hayatta kalmak için yeminimi yerine getirmekten daha fazlasını yapmıştım.

Bu odada olmanın bile benim için büyük bir olay olduğunu biliyordum. Bir şehirde, insanların yanında olmak. Bir yatakta uyumak. Yerde değil. Vahşi doğada değil. Bunlar tekrar tecrübe etmeyi planladığım şeyler değildi. Lumeria'da değil.

Ama Sean'ın yokluğu yine de beklediğimden daha ağır geldi.

Bana çok şey vermişti - uzun zamandır kimsenin vermediğinden daha fazlasını. Hepsini kabul etmek zordu.

İşlemesi zor, zor. Ama esas olarak onu özledim.

Cal ve Marisol o ilk gün beni birkaç kez kontrol ettiler, bana yemek getirdiler ve her seferinde beni gördüklerine çok sevinmiş gibi davrandılar. Sefil biriydim. Tam bir gryphon pislği. Bana nasıl katlanabildiklerinden emin değildim. Ama en azından günün sonunda odaya geldiklerinde teşekkür etmeyi başarmıştım. Bu bir başlangıçtı.

Ertesi sabah kalktım. Vücudum ağrıyordu - alışık olduğum şekilde ağrı mıyordu. Sıkı çalışmaktan değil. Yorgunluktan ya da vahşetten değil. Ama bir kez olsun, çok fazla hareketsizlikten. Esnemeye ihtiyacım vardı. Hareket etmeye. Koşmaya. Bu, hapsedildiğimden beri egzersiz yapmadan geçirdiğim en uzun süreydi.

Giyindikten sonra Cal kapımı çaldı. Sabah güneşinin içeri girmesine izin vermek için perdeleri geçici olarak açtım. Hatta pencereyi aralayıp bahar havasının serin bir esintiyle içeri girdiğini hissettim. Hava, yakındaki park ve ormandan gelen çiçekler ve çiçek kokularıyla karışmış şehrin kokularıyla sıcak bir şekilde baharatlanmıştı.

"Bugün dışarı mı çıkıyorsun, Rhyan?" Cal umutlu görünüyordu. Dudağımı ısırdım. "Deneyeceğim."

"Bu harika," dedi bir alkışla. Sonra aramızdaki gümüş tepside duran yiyeceklere baktı. Tabağın kapağındaki küçük bir açıklıktan dalga dalga dumanlar yükseliyordu. "Özür dilerim, her zamanki gibi burada yiyeceğinizi düşünmüştüm. Kahvaltınızı yemek salonunda yapmayı mı tercih edersiniz? Hiç sorun olmaz."

Başımı salladım, boğazım çoktan kurumuştı. Auriel'in Alevi'nin dışına çıkacaktım. Ama Cal ve Marisol dışında biriyle sosyalleşmek... bu hâlâ çok fazlaydı.

Hâlâ çok tehlikeli. Bu durumda kapüşonumu yukarıda ve yakın tutmam gerekiyordu. Görünmez kalmalıydım.

Başını salladı, asası tepsiyi odanın küçük masalarından birine yönlendirdi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Tavsiyeye ihtiyacınız olursa Marisol şehirdeki görülmeye değer her yeri bilir. Müzeler. Kütüphaneler."

Botlarıma baktım. "Hayır... Ben sadece biraz yürüyeceğim."

Buraya daha önce de gelmiştim, babamla birlikte Arkasva Zarine'e bir devlet ziyaretinde bulunmuştuk. Bowen ile Thene'yi keşfetmek için saatler harcamıştım... daha doğrusu Bowen arkamda huysuzca yürürken. Özellikle huysuz bir ruh hali içinde olduğunu hatırlıyorum. Annem o gün tapınağı ve sanat galerilerini ziyaret etmek için bize eşlik edecekti. Sanatı severdi. Ama babam kalmasını istemişti.

Saray'a katılmak için geride kaldı. GörünüŖe göre Arkasva Zarine onu çekici bulmuŖ. Onu kalede bırakmaktan baŖka seçeneğimiz yoktu.

Cal gülümseyerek parmaklarını beyaz saçlarında gezdirdi. "Keyfine bak o zaman," dedi. "İyi olacaksın."

"Teklifin için teşekkürler," dedim ve Cal odadan ıktı.

Ama karnım çoktan dönmeye başlamıŖtı. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Bowen bir daha asla arkamdan gelmeyecekken nasıl etrafta öylece dolaşabilirdim? O ve annem birbirlerine bir daha asla gizlice bakmayacakken? Garrett... Garrett asla Thene'i göremeyecekken? Tiksintiyle odaya, özenle hazırlanmıŖ sıcak kahvaltı tabağıma, yumuŖak Ŗiltesi ve sıcak battaniyeleriyle yatağa, bana güvenlik ve mahremiyet sağlayan kapıya baktım.

Bunu hak etmedim, burada bedavaya yaşıyorum. Olmak Sanki asil biriymiŖim gibi hizmet ettim. Bir gibi. Artık bir

soylu değildim. Bir varis değildim. Artık değildim. *Lord Rhyan Hart değildim*. Artık sadece Rhyan'dım.

BaŖka bir Ŗey yok.

Kendimi yeni bir keder dalgasına hazırladım ama gelmedi. Bu düşünce beni daha önce olduğu gibi rahatsız etmedi. İlk kez aslında özlemediğimi fark ettim. Unvanımı istemiyordum. Bana verdiği hiçbir Ŗeyi istemiyordum. Beni tekrar ona, onun oğlu olmaya, onun benzerliğine bağladığında değil. Onun malı.

Derin bir nefes aldım, oturdum ve kendimi yemeye zorladım.

Sonra pelerinine sarındım, onu Glemarian zırhımın üzerinde katlanmış halde tutmaya dikkat ettim. Yüzümü gizlemek için kapüşonumu yukarı kaldırdım. EŖikten geçerken midem çalkalandı ve kalbim Ŗiddetle arptı. Ve sonra, günler sonra ilk kez odamdan ıktım. Gözlerimde yaŖlarla hanı terk ettim.

GüneŖ, yüzümün açıkta bıraktığım küçük bölümünü ısıtıyordu. Thene'den geçerken yavaŖ yavaŖ dünyanın bir parçası olmanın, biri olmanın ne demek olduğunu hatırlıyordum.

Hayatta olmak.

Etrafımda konuşmalar oluyordu. Devriye gezen Soturi'ler programlarını, komuta eden turi'lerden duydukları rahatsızlıkları ve son zamanlarda görülen akadim'lerden bahsediyorlardı. Büyücüler tatildayken dedikodu yapıyordu. Soylular arasındaki skandallar, küçük anlaşmazlıklar ya da sadece hava durumu hakkındaki yorumlar gittiğim her yerde konuşuluyordu. Satıcılar caddelerde mallarını satıyor, yoldan geçen herkese sesleniyorlardı. Masaların çoğunu mücevherler ve takılar kaplıyordu. Ama aynı zamanda satılık bıçaklar ve hançerler, stilize edilmiş kılıflar ve bitmek bilmeyen yiyecek sıraları da buldum.

Alışveriş yapmadım. Etkileşime girmedim. Birinin yaklaştığını gördüğümde yollarından çekiliyor, kalabalıktan kaçınmak için karşıdan karşıya geçiyordum. Ama bir süre sonra, hayranlıkla baktığım yemek kokuları birden midemi bulandırdı. Konuşmalar başımın ağrımasına neden oldu ve hafif bahar güneşi aniden çok parlak, hava çok sıcak geldi. Adımlarımı geri çekmeye başladım ve oturmak için Auriel's Flame'in yakınındaki küçük bir parka gittim. Ayaklarımın altındaki çimenler ve şehrin binalarını gizleyen ağaçlarla, aylardır Glemaria'ya en yakın hissettiğim yer burasıydı.

Her ikisi de Girit zırhı giymiş bir çift soturi içeri girdi.

Kımıldamadan durdum ve yavaşça bankın arkasından ağaçların arasındaki yürüyüş yoluna doğru adım atarak pelerininin içinde kaybolmaya çalıştım.

Biri durakladı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Gözlerinin zırhımı gizlemek için giydiğim pelerininimde, yüzümü koruyan kapüşonumda gezindiğini hissettim. Gerildim.

Beni arama çalışmalarının sona erdiğini sanıyordum. Aylardır kimse beni görmemiş ya da benden haber almamıştı... Her şey olduğunda olduğum kadar heyecan verici değildim. Ve burada tanınabilir değildim, en azından gerçek yüzümle. Ama zırhım ve yara izim.

Soturion bana doğru bir adım atarken gözleri karardı.

"Ashten, beni duydun mu?" Arkadaşı alaycı bir itiş kakışla omzunu tuttu. "Dinliyor musun?"

Soturion'un gözleri beni geçip arkadaşına kaydı. "Seni duydum. İçkilerini kendi ödedi. Esnek."

"Yarı esnek bükün."

Kahkahalara boğuldular ve ben unutuldum.

Zorlukla nefes alarak geri çekildim, gölgelerin derinliklerine daldım ve kendimi karışmaya bıraktım. Arkamdaki ağaçlar daha da kalınlaşıp karanlıklaştı, patika çıkmaza girdi. Garip bir önsezi duygusu karnıma doğru ilerledi. Döndüm, kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Orada bir şey ya da biri vardı. Beni izliyordu.

Bir an için ihanete uğramaktan korktum. Marisol ve Cal'in deşifre olmasından. Birisi çok yakından bakmış ve beni tanımıştı.

Soturilerin geçmesini bekledim, devriyeleri onları şehrin sokaklarına geri götürüyordu. Hemen odama döndüm.

Dönerken Cal ve Marisol'a merhaba bile demedim. Sadece kapıyı kilitledim, sırtımı yere çarpana kadar kapıya yasladım ve derin nefesler aldım.

İyiydim... İyiydim... Bunu kendime defalarca söyledim, mantra saatlerce tekrar etti. Kalbim sanki bir habibellumu tamamlamışım gibi çarpıyordu ve etrafıma odaklanmaya çalışsam bile ellerim titriyordu. Küçük ayrıntılar. Yatak örtümün rastgele gevşemiş bir ipliği. Halıdaki kahve lekesinin hafif kokusu. Her köşedeki fener ışıklarının çıtırtısı.

Pelerinimi yere attım ve zırhımı çıkardım. Tunığimin altı terden sırlıklam olmuştu.

Sonunda duş almak için banyo odasına doğru yol aldım. O gece yatağıma uzanıp günün olaylarını hatırlarken, ılık güneşi, ayaklarımın altındaki yumuşak çimenleri, taze pişmiş yemek ve baharat kokusunu... etrafımda sohbet eden insanların rahatlığını hatırladım. Gülüyorlardı. Gülümseyen.

Buna değdi.

Tam bir hafta boyunca her gün dışarı çıktım. Daha uzun süre dışarıda kaldım ve daha cesur oldum. Kimseyle konuşamayacağımı biliyordum. Yeminli katil Rhyan Hart'ın Thene'de görüldüğüne dair bir rapor riskini göze alamazdım. İmparator'a rapor edilme riskini göze alamazdım.

Güneyde, onun yetki alanının dışında olmam gerektiğini biliyordum. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmek için kendime zaman kazandırmanın tek yolu buydu. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Ateşle oynuyordum, her gün kendimi ifşa ettikçe iyileşmeye çalışıyordum. Bana kefil olacak, korumasını sunacak bir Arkasva'ya ihtiyacım vardı. Ve bu kişi Arkasva Batavia olmalıydı. Bamaria'ya gitmem gerekiyordu. Lyr'in olduğu yere. Sadece gitmek için cesarete ihtiyacım vardı.

Günün sonunda hana döndüğümde, kaçındığım başka bir şey için nihayet biraz cesaret buldum. Meşalelerin yandığı banyo odasına girdim ve aynada kendime baktım.

Yansımama bakarken gözlerim kızarmıştı.

Kendim gibi görünmüyordum.

Ama düşündüğümde daha az tuhaftı.

Saçlarım çok uzundu, neredeyse omuzlarıma geliyordu. Daha önce hiç sakalım olmamıştı.

Bu değişiklikleri bekliyordum.

Beni korkutan şey yara iziydi. Kan yemini. Annemin öldüğünü sürekli hatırlatmasıydı. Bu benim hatamdı.

Parlak ve kırmızıydı, sol kaşımdan ve gözümün etrafındaki deriden geçiyordu, kenarı yanağımda sivriliyordu.

Şimdi dışarısı içeridekiyle eşleşiyor.

O gece mağaranın havuzuna baktığımda tek gördüğüm buydu. Bir katilin işareti. Bir yeminli. Bir başarısızlık. Sanki her şeyim yok olmuş, yara tarafından yenmiş gibi hissetmişim. Yüzüm yoktu. Ben yoktum. Sadece yara izi.

Cildime soğuk su sıçrattım ve tekrar baktım. Hâlâ belirgindi, hâlâ fark ediliyordu ama... şimdi yüzümün sadece bir parçası gibi görünüyordu. Artık tek özelliğim değildi.

Yine de saçlarımı geriye doğru ittim, parmaklarım kıvrıldı.
Ondan asla kurtulamayacaktım. Dokunuşundan,
hatırlatmasından kurtulamayacaktım. Bu benim
yapabileceğim bir seçim değildi.
Ama diğer her şey...
Bel çantamı açtım, tıraş olmak için kullandığım usturayı arıyordum.
Onun yerine, yırtık bir ip parçası buldum. Kırmızı gryphon'a bağlı olan
parça. Kaçtığımız gece kopardığı parça.

Elimde tuttum.

gelmişti. Kendi ipimi parçalama zamanı.

Artık Lord Rhyan değildim.

Ama ben hala bir soturion'dum.

İpi yerine taktığımda, küçük, yuvarlanmış bir parşömen dışarı çıktı.

Rhyan,

*İyi olacaksın. Söz veriyorum. Acele etmene gerek yok. Sözünü tutup bana
geldiğin sürece sorun yok. Sana söylediğim gibi, oda süresiz olarak senin.
Marisol ve Cal seni güvende tutmaktan ve beslemekten mutluluk duyarlar.
Lütfen yemeye devam edin!*

*Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Branwyn'in seninle tanışmayı dört
gözle beklediğini biliyorum. Ama sen hazır olana kadar, biraz rahatlamanı
istiyorum. Biraz neşe.*

Hiçbir şeyin senin için kolay olmadığını biliyorum. Bunun için üzgünüm.

*Benimle Bamaria'da buluşmaya hazır olana kadar, senin için biraz para
bıraktım. Masanın çekmecesinin arkasını kontrol et. Nasıl istersen öyle kullan.
Kendine seni daha iyi hissettirecek bir şey al. Aptalca görünse bile. Kendini
suçlu hissetme. Buna sahip olmanı istiyorum. Neye ihtiyacın varsa almanı
istiyorum. Bol miktarda olmalı. Güvenli bir konaklama için hazır olduğunuzda
ve güneye doğru ilerlerken her gün yiyecek için kullanın.*

*Bamaria'da bekliyor olacağım. Arkasva'ya birlikte gideceğiz. Bunu
düzelteceğiz. Bir yolunu bulacağız.*

Seni

seviyorum

, Sean.

Çekmeceyi kontrol edip, özenle bağlanmış keten torbayı çıkarıp açarken kalbim küt küt atıyordu.

Para sadece beni Bamaria'ya rahatça götürecek kadar değildi. Bütün bir yıllık soturion maaşı gibi görünüyordu.

"Sean," diye fısıldadım, bir avuç dolusu altın parayı elime alarak. Parayla ne yapacağımı hemen anladım. Gitmeden önce ne yapmam gerektiğini.

Şehri dolaşmak için birkaç gece ayırdım, sessizce gölgelerde saklandım, barlara girdim, konuşmaları dinledim. Thene'nin daha karanlık bölgelerine, saklayacak bir şeyleri olanların gittiği yerlere sık sık gittim. İstedğim kişiyi buldum; kalıcı büyüler ve vücut modifikasyonları konusunda uzmanlaşmış bir büyücü... Sessizce çalışan, suçluların görünüşünü değiştiren biri. Çok yetenekli pek çok büyücü ihtiyacım olan şeyi yapabilirdi ama benim sessizliğe ihtiyacım vardı.

Gece yarısına kadar bekledim ve ara sokaktaki küçük dikdörtgen bir oda olan dükkânına girdim. Hiçbir işaret yoktu. Orada olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Tabii benim gibi günlerce dinlemediyseniz.

Bir şezlonga uzanmış parşömen okuyan büyücünün kuzguni saçları sırtından aşağı özgürce dökülüyordu. Küçük bir çan çaldı ama o okumaya devam etti. Dükkânında hiçbir eşya yoktu. Dekor da yoktu. Sadece şezlongu ve küçük bir masa vardı.

"Cildinizdeki yara izlerini temizleyebilir misiniz?" diye sordum.

Sonunda parşömeni bir kenara bırakarak ayağa kalktı. Dükkânın her köşesinde meşaleler çıtırdarken mor gözleri beni yavaşça değerlendirdi. Omuzlarından sarkan mavi elbisesiyle öne doğru yürüdü. "Ödeyebilir misiniz?"

Altın dolu bir çanta uzattım. Onu bir sezon boyunca barındırmaya ve beslemeye yetecek kadar.

Kara kaşlarından biri kalktı. "Ön tarafta." Başını salladı. "Her zaman takdir edilir." Altına uzandı.

Elimi geri çektim. "Önce şartlar."

"Auran yok. Bağlı mısın?"

Başımı salladım.

"Bağlarını çözebilirim. Cildinizi yenileyebilirim. Yara izlerini iyileştirebilirim." Elini kalçasına koydu, başı öne eğikti. "Ama sadece fiziksel olarak. Orada olanlara dokunamam." Alnını işaret etti. Tam benim yaramın olduğu yeri.

"Anlıyorum."

Bir adım öne çıkarak gözlerini benimkilere dikti ve bir gıdak sesi çıkardı. "Bozulan yeminlere dokunamam."

"Hayır... Yapabileceğini beklemiyordum."

"Onlardan sağ çıkmaman gerekiyor." Ağzı inceldi. "Senden zorla alınmamaları da gerekiyordu."

Omuz silkti. "Sanırım değil."

"Sağduyu," dedim, "aynı zamanda-"

"Bana hakaret etme," diye tersledi. "Senin kim olduğunu biliyorum. Yoksa neden buraya gelesin ki? Yoksa neden bu kadar pahalı olduğumu düşünüyorsun?" Menekşe rengi gözleri benimkileri tuttu. "Umarım reverans yapmamı beklemiyorsundur."

"Bunun için bir nedenin yok," dedim sertçe. "Güzel. Kabul etmeden önce bana göster."

Arkamı döndüm, zırhımın kemerini çözdüm ve omuzlarımdan çıkardım. Deriyi, altına giydiğim pelerinle birlikte yere attım. Sinirlerim omurgamdan yukarı tırmandı, açığa çıkma, savunmasız olma hisleri yüzeye çıktıkça ensemden ter boncukları oluştu. Yara izlerimi sakladığımı, her bir yaranın, kırbacın ve yaralanmanın zihinsel haritasını çıkardığımı hatırladım. Nefesimi sertçe verdim, sırtım çıplak ve sergilenmiş bir şekilde dik durdum. "Bunlarla ilgilenebilir misin?"

Bana doğru adım attığını hissettim, parmağı kürek kemiklerimin arasına dokunduğunda küçük bir ürperti duydum. İrkildim, ellerim yumruk oldu ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Vücudum her zaman çabuk iyileşirdi. Ama o kadar çok yara vardı ki, alındıklarında hala ham olan yaraların üzerine, süreç

yavaşladı. Ve ben bağlandığımda yaraların iyileşmesi tamamen durmuştu.

Connal'ın bana taktığı bağlar... altı aydan beri bedenimi kazıyor, acımasızca beni gücümünden uzak tutuyordu.

Büyücü yine dilini şaklattı, arkamda mavi bir ışık parladı. Sönmeden önce ışığını duvara yansıttı. Asasını kılıfına geri sokarken küçük bir hışırtı duyuldu.

"Seni kim bağladı?" diye sordu. Sesinde küçük bir korku notası vardı - sanki kendi mesleğinde bile Connal'ın yaptığı türden işlere pek sık rastlanmıyormuş gibi.

"Fark eder mi?" Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Büyücü omuz silkti. "Ben meraklı biriyim. Bu bağlar çok derin... neredeyse derinin içine gömülmüş." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Nasıl da seni Lethea'dan daha uzağa götürmüyorlar?"

Ters ters baktım. "Öyle."

"Önce bağları çıkaracağım. Sonra yara izlerini temizleyebilirim. Ama sadece sırtındaki... ve kollarındaki." Gözleri alçaldı. "Başka yerlerin var mı?"

"Hayır."

"Ne kadar derin olduklarını düşünürsek, sizi temizlemek ve bu bağları çıkarmak iki katına mal olacak."

Bunu bekliyordum. Pek çok deneyimli büyücü bağları çözebilirdi... ama ne kadar şiddetli oldukları... ve gerçek kimliğim... öylece kimseye gidemezdim. Kemerimdeki keseye uzandım ve ikinci bir çanta çıkardım.

"Sonrasında yorgun olacaksın," dedi. "Yorgun. Buradan uzakta mı kalıyorsun? Yardım edecek bir arkadaşın olmadan eve dönemeyebilirsin." Dudağı kıvrıldı. "İstersen sonra burada kalabilirsin-"

"Hayır. İyi olacağım."

"Acıtıyor," diye uyardı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ondan şüphe etmedim. Ama kendi toleransımı da biliyordum. Korkmuyordum. Acı bana zarar veremezdi. Artık veremezdi.

"Yap şunu."

Şezlongun yanındaki masayı işaret etti. "Uzan."

Yüzüstü yatarken saatler geçti. Çıkardığı her ip sanki üzerimden bir yük kalkıyormuş, bedenim aylardır ulaşmak için can attığı bir kaşıntıyı kaşıyormuş gibi hissettirdi. Sanki benim nefes alabiliyordu.

Sırtımın alt kısmında durakladı, sopasının sıcaklığı omurgamın üzerinde geziniyordu.

"İkinci bir kan yemini," diye tısladı.

"Evet," diye dişlerimi sıktım. "Çıkarabilir misin?" "Hayır."

"Bozuk değil," dedim.

"Hâlâ aktif," dedi.

"Bu imkânsız," dedim. Garrett gitmişti.

İtirazımı görmezden geldi, diğer yaralara doğru ilerledi.

Gözlerimi kapadım, o çalışmaya devam ederken bunu düşünmemeye çalıştım.

Saatler gibi gelen bir süreden sonra ayağa kalkmama yardım etti ve üçlü aynanın karşısına geçtim. İlk defa sırtımı gördüm.

Çıplak. Kaslı. Solgun. Terliyor.

Ama derisi tertemizdi. İyileşmişti. Babamın, Kane'in, Connal'ın her dokunuşu gitmişti.

Gözlerim kızarıırken başka tarafa baktı, yavaş yavaş sönen alevler dışında sessizdi. Gerindim, elimi geriye uzattım, ne kadar yumuşak, ne kadar pürüzsüz olduğumu hissettim.

Garrett'ın kan yemini hariç. Her zamanki gibi görünmezdi. Sadece derisi hala kalkıktı.

Ama sonra, bir güç dalgası hissettim. Enerji. Aylardır hissetmediğim bir enerji. Sonsuza kadar koşabilecekmişim gibi hissettim. Derimin altında yatan güç doğru yayılıyordu. Auram uyandı ve

soğukluğuyla terimi kuruttum. Kollarımı kaldırmak bile aylardır olmadığı kadar kolay geliyordu. Ve yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Sonra, aynı hızla, yüksekte düştüm. *Kashonim*'i çağırdığım gibi ve yanımdı.

Anlayışla kaşlarını çatı. Ama kalmam için başka bir teklifte bulunamadan giyindim ve dükkânından çıktım.

Kararmış ara sokağın gölgelerine doğru bir adım attım, kapüşonum yüzümü sıkıca kapatmıştı, kalbim güm güm atıyordu. Sadece bir şey için yeterli enerjim kalmıştı. Erişmek istediğim, erişmem gereken tek şey. Her zaman bir sır olarak kalacak olan tek şey. Midem bulandı.

Bir saniye sonra handaki odama geri dönmüşüm. Güldüm, gözyaşlarımı neredeyse kontrol edemiyordum. Ve sonra. Yatağa yığıldım, göğsüm kabardı -Yaptığım şeyden yarı dehşete düşmüş, yarı rahatlamıştım. Ve bayıldım.

İyileştiğim için ertesi gün boyunca yataktan çıkmadım.

Sonraki birkaç hafta içinde yavaş yavaş kabuğumdan çıkmaya başladım. Cal ve Marisol'a hanın etrafındaki işlerde yardım etmeye, mobilya tamiratlarına yardım etmeye ve yiyecek teslimatlarını almaya başladım. Benim yardımına gerçekten ihtiyaçları yoktu. Yetenekleri ve yıllarca mükemmelleştirdikleri rutinleriyle değil. Ama bunu teklif etmekten mutluydum; nezaketleri ve kalmama izin verdikleri için minnettarlığımın küçük bir parçasını göstermek istiyordum. Hayata geri dönerken bana barınak sağladıkları için.

Ve onlara yardım ederken Sean'dan kalan servetimin yarısını bir dövmeceye gitmek için kullandım. Belki henüz hikayemi İmparatorluğa anlatmaya, babamın sesini bastırmaya hazır değildim. Ama vücudumdan sorumlu kişi olmaya hazırdım, onun modifikasyonunda son sözü söylemeye hazırdım.

Her gün daha fazla ayrıntı ekliyor, sırtındaki kırmızı gryphon'u, Glemaria dağlarını, pençeleri çiziyordu. Yırtık ipi. Hepsi karmaşık, zarif detaylarla. Rüzgâr Tapınağı'nı anımsatan türden bir sanat.

Annemin seveceği türden bir sanat.

Son gün omuzlarıma ve köprücük kemiğime gryphon kanatları çizdi. Böylece hatırlayacaktım. Böylece asla unutmayacaktım.

Asla bağlanmam. Asla bağlanmam. Asla kafeslenmem.

Bir dahaki sefere hatırlayacaktım. İpi zorundaydım.

Ve günün sonunda, cildim iyileşmekten kaşınıyor ve ağrıyordu, yatağıma uzandım. Omuzlarımda ve göğsümde iyileşen mürekkebi rahatsız etmemeye dikkat ettim. Ama sırtım yanıyor gibiydi... aylardır yanmadığı bir şekilde yanıyor. Zihnimin en derin köşelerinde bir şey kıpırdandı ama düşünceyi yakalayamayacak kadar yorgundum. Körü körüne komodinine uzandım ve bir kavanoz ay ağacı yağı buldum. Parmaklarımla toplayabildiğim kadarını topladım, doğrudum ve sırtıma sürdüm. Sonra da bayıldım.

Vücudum ileri geri sallanırken dalgalar soğuk ve tuzlu bir şekilde yüzüme çarptı. Gözlerimi açana kadar karnımda panik çırpındı.

Okyanusun ortasında yüzen bir salın üzerinde yatıyordum. Uçsuz bucaksız mavi su ve kararan mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu. Nefesimi içime çektim, ne kadar izole olduğumu görünce dehşete kapıldım. Medeniyetten ne kadar uzakta. Ne kadar yalnız.

Şiddetli dalgalar uzakta yükseliyor, gittikçe yükseliyor, gökyüzünde görebildiğimden daha uzağa uzanıyordu. Bunlar bir şehri yutabilecek türden dalgalardı. Bir kıtayı boğabilirdi. Dünyanın çehresini değiştirebilirdi.

"Sana zarar veremezler," dedi Lyriana. Sesi uzaklardan geliyordu ama yanımdaki salda yatıyordu, eli elimi tutuyordu, başparmağı avucumun üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyordu. Saçları gevşek dalgalar halinde dökülüyor, güneşin altında kıpkırmızı yanıyordu.

Kırmızı bir elbise giymişti. Batavia kırmızısı.

Ve bir an için parlıyor gibiydi. Başının üzerinde yıldızlar parlıyordu. Teni ateş ışığıyla altın gibi parlıyordu. Artık ne okyanus, ne gökyüzü, ne de mavi vardı. Tek görebildiğim Lyriana'ydı.

*Tek görebildiğim
kırmızıydı. Kalbim
gümbür gümbür atıyordu.
"Lyr," diye nefes aldım. "Boğuldun."
"Biliyorum," dedi, sesi dalgaların coşkusu gibiydi. "Sorun . Geri döndüm."
Başını iki yana salladı. "Merak etme. Geçen seferki gibi değil."
"Geçen sefer mi?"
Hüzünle gülümsedi. "Henüz hatırlamıyorsun.
Hatırlayacaksın." Gözlerimi kırptım, anlamamıştım.
"Sen iyi misin?"
Ela gözleri benimkileri tuttu, yavaşça kırptırdı. "Sana bir sal
buldum." "Peki ya sen?"
"Ben seninkine uzanırım."
"Ama ben kayboldum. Bizi buradan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum."
Yutkundum, etrafımıza bakarken boğazım düğümlendi. Okyanusun uçsuz
bucaksız genişliğine. Dalgalar hâlâ yükseliyordu. Şiddetli. Yüksek. Ama
üstümüzde gökyüzü mavi, bulutlar sakindi. Felaketin eşiğindeymişiz gibi
hissediyorduk.*

*Lyr'in gözleri benimkileri tuttu. Yumuşak kahverengi, yeşil ve altın rengi
beneklerle dolu. "Sen kayıp değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Sadece
unuttun."*

*"Neyi unuttum?" diye sordum.
"Kim olduğunu."*

*Kaşlarımı çattım. "Peki ben kimim?" Unvanımı kaybetmişim. Evimi. Artık
kendime Soturion diyebileceğimden bile emin değildim.*

"Ani janam ra." Dudakları kıvrıldı. "Seni tanıyorum."

*Yan dönerek bir eliyle başını yukarı kaldırdı, diğer eli hâlâ benimkini
tutuyordu. Elini kalbine götürdü ve göğsünün yumuşak çıplak tenine bastırdı.
Parmaklarım göğsünün kıvrımına doğru kıvrıldı.*

*Sertleştim. Her yerim. Kaybettiğim bir his aniden tüm gücüyle geri döndü.
Öksürdüm, yer değiştirmeye çalıştım.*

*"değil," dedi, daha da yaklaşarak vücudunu benimkine bastırdı.
Sert olduğum her yerde o yumuşak, sıcak ve misafirperverdi.*

"Lyr," elimi onunkinden kaydurdım, parmaklarım köprücük kemiğine, boynunun pürüzsüz derisine doğru dans etti, ta ki çenesini kavrayana kadar.

Sal daha sert sallanmaya başladı ve elimden kayıp gitmesinden korkarak ona daha sıkı sarıldım.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedim. O da başını salladı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Biliyorsun. Ama daha işin bitmedi," dedi. "Henüz değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rhyan, uyanmalısın."

Başımı salladım. "Bu bir rüya. Ve sen de buradasın. Uyanmak istemiyorum."

"Rhyan, yapmalısın. Artık uyanmalısın." Sesi daha da aciliyet kazanmış, bulutlar daha da kararmıştı.

"Lütfen," diye

yalvardım. "Uyan!"

Avucum yanağını kavradı ve elini benimkine bastırdı, başparmağı parmaklarımın üzerinde gezindi.

Ela gözleri kayboldu, yerini mavi bıraktı. Tanıdığım mavi gözler. Sonsuza dek yakından izlediğim mavi gözler.

Ve sonra mavi kayboldu, ardında kırmızı gözler bıraktı. "Uyan!"

Bir çan çaldı. Kulaklarıma çarpan, göğsümde titreşen ses gittikçe daha da yükseliyordu.

Lyr çığlık attı.

Battaniyem yere düşerken gözlerimi açtım ve doğruldum.

Thene'de uyarı çanları çalıyordu.

Ve aşağıda, Marisol dehşet içinde çığlık attı.

"Akadim! Yardım edin!"

Yataktan fırladım, botlarımı ve zırhımı giydim. Kılıcımı kaptım ve karnımı çekiştirerek merdivenlerden aşağı indim.

Marisol ve Cal'ın iki katı boyunda bir canavar onları Auriel'in Alevi'nin lobisinde köşeye sıkıştırmıştı. Marisol Cal'ı tutuyordu, karnında bir kesik vardı, tuniği yırtılmıştı.

Canavar soturion pelerini giymişti, kir pas içindeydi. Zırhı yoktu -geçişten sağ çıkamazdı- ama sırtına deri bir soturion kemeri bağlanmıştı.

"Hey!" diye bağırdım ve kılıcımı kaldırarak ileri doğru koştum.

Düşünmüyordum. Korkmuyordum. Sadece insanlarıma zarar vermeye çalışan bir iblis gördüm. Cal ve Marisol benimdi. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde ailem oldular.

Artık *Lord Rhyan* değildim.

Ama hala bir Soturion
muydum?

Aklımda sadece üç kelime vardı.

Tehdidi durdurun.

Akadim beni duyunca dondu kaldı ve alçak sesle hırladı. Ama dönüp dövüşmek yerine kapıya doğru koştu ve gecenin içine daldı. Ben de hemen arkasındaydım.

Tehdidi durdurun. Tehdidi durdurun. Kelimeler tekrarlandı, gittikçe daha yüksek sesle. *Tehdidi durdurun.*

Sırtım eski bir yarayı tahriş etmişim gibi yandı ama aldırmadım. Önemli değildi. Bu canavarı öldürecektim.

Bir Akadim'in daha yaşamasına izin vermeyecektim. Benim gözetimimde olmaz. Hele ki verdiğim insanları hedef almışken. Garrett'ı kurtaramadım. Onu dönüştüren canavarı öldüremedim. Ama Tanrılara yemin ettim, bunu öldürecektim.

Caddenin karşısına, parkın içine doğru koştu, bedeni ormana yaklaştı. Soturi uzaktan bağırarak seslendi. Ama çok . Onu indirmek bana kalmıştı.

Hançerimi aldım, parmaklarım tanıdık kabzanın etrafında kıvrıldı ve tüm gücümü kullanarak fırlattım. Akadim savruldu, hançer vücudunu ıskaladı. Ama bıçak kemerini delip geçti ve taktığı çanta yere düştü.

Daha hızlı koştum, yıllarca biriktirdiğim hızım aniden geri geldi. Bağlıyken aylarca süren eğitim ve pratik şimdi hayal ettiğimden daha hızlı hareket etmemi sağlıyordu. Baldırlarımdaki kaslar yanıyordu. Neredeyse akadim üzerindeydim.

Sonra aniden durdu ve döndü. Dondum kaldım, kapüşonunu çıkarışını dehşet içinde izledim, kırmızı gözleri beni delip geçiyordu. Dudaklarından sivri dişler çıkmıştı.

Sırtıma keskin bir acı saplandı; daha önce hiç olmadığı kadar yanıyordu. Bağırdım.

"Nasıl bir his?" diye sordu akadim, sesi alçak, çakıllı. Canavarca. Yine de tanıdığım bir alt ton vardı. Tenorda tanıdık bir şey. Aksanında. "Tutulmayan sözlerin mi?"

Gözlerim açıldı, sarı dalgaları, gözlerinin tanıdık şeklini, sevdiğim yüzünü, şimdi büyümüş, grotesk, bir iblisin yüzünü gördüm.

Ve sonra onu gördüm.

Gerçekten gördüm. Bu herhangi bir akadim değildi.

"Tehdidi durdur," diye tısladı Garrett, benimle alay ederek.

Bizimle alay ediyordu. Midem bulandı. Hapishanede bana söylenen tüm o yalanlar.

Babam onu asla öldürtmemişti. Akadim'e dönüşmesine izin vermişti - Garrett'in tam da korktuğu, nefret ettiği, şeye dönüşmesine izin vermişti. Bunun engellemek için her şeyimi feda ettim. Ama oldu. Ve o kaçtı.

Kılıcımı iki elimle kaldırdım ve yaramın neden hâlâ acıdığını şimdi anlıyordum. Büyücü neden yeminin hâlâ aktif olduğunu söylemişti. Sean beni kurtarmadan önce onu mağarada gördüğümü sanmıştım. Bu oydu. Bunca zaman... Bilmiyordum çünkü bağlıydım. Çünkü saklanıyordum.

Henüz bitmemişti.

Garrett güldü. "Artık yeminli değil miyiz?"

Ve sonra gitmişti.

Döndüm, kılıcımı kaldırdım ve onu arkamda görmeyi bekledim. Ama hiçbir şey yoktu. Akadim hızlıydı... ama o kadar hızlı değil. Garrett'in bu kadar çabuk kaçabilmesinin tek bir yolu vardı.

Seyahat etmişti.

Kan yemini gecesini düşündüm. Akadim'in bizi nasıl avladığını, daha kolay avlar arasından bizi nasıl seçtiğini. Onların vorakh avladığından nasıl korktuğumuzu, vorakhlı bir canavarın ne kadar felaket olacağını nasıl teorize ettiğimizi. Garrett'in vorakh olmamasının bu kadar acil olmasının nedeni buydu.

Boş parka bakarken kusma isteğimle savaştım. Hareket etmem gerekiyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Birini uyarmalıydım. Cal ve Marisol'u, Auriel'in Alevi'nin tüm misafirlerini kontrol etmeliydim. Ama tek düşünebildiğim haklı olduğumuzdu. Ve şimdi serbestçe dolaşan bir akadim vardı, güçlü ve savaş eğitimi almış, zaten ölümcül derecede canlı olan biri. Seyahat edebilen biri.

Benden birkaç metre ötede duran, atılmış kemer çantasını tekrar fark ettim. Elime aldım ve açtım. İçinden çöpler döküldü. Midem bulandı. Garrett'in ne hale geldiğinin kanıtıydı bu. Onu hayal kırıklığına uğrattığının kanıtı.

İçinde çoğunlukla kir ve yırtık kağıtlar vardı. Ama aynı zamanda tuhaf biblolar, bir adamın evlilik yüzüğü ve kırık bir pusula da vardı. Kupalar. Öldürdüğü kurbanların kupaları.

Tanrılar. Garrett.

Sonra ip gibi görünen bir şey düştü. İncelemek için elime aldım ve boğazım kurudu. İp değildi. Sancaklardı, hepsi birbirine bağlanmış Kavim'in sembollerinden oluşan sancaklar. Renkleri hemen tanıdım ama sancaklar kirliydi, kirle kaplıydı. Ve kan. Her biri o kadar sıkı sarılmıştı ki, sanki hareket

saplantılıydı. Garrett'ı neredeyse bir akadim olarak hayal edebiliyordum, karanlıkta oturuyor, pankartlar sertleşene kadar büküyor ve büküyordu.

Kenarını çözdüm. Gümüş gryphon kanatları. Altın bir güneş. Yeşil bir arka plan. Glemaria. Ka Hart.

Ve sonra bir sonraki... Afişte Aravia'daki Ka Lumerin'in mührü görülüyordu. Sırada Numeria'daki İmparator Theotis'in altın Valalumir'i vardı. Ve sonra Giritanya'daki Ka Zarine'nin mührü.

Kalbim küt küt atıyordu. Pankartlar coğrafi sıraya göre dizilmişti, en kuzeydeki Kavim en üstteydi. Bu sadece sıradan bir akadim ödülü değildi. Nereye gittiğine dair bir ipucuydu. Garrett Glemaria'da dönüştürülmüştü. Ve Aravia'daydı. Onu ilk orada görmüştüm. Ve şimdi de Giritanya. Sancakları bir haritaya yerleştirebilir ve İmparatorluk boyunca mükemmele yakın bir güney rotası oluşturabilirdim.

Yolu tamamlamak için sadece iki ülke kalmıştı.

Elyria ve Bamaría.

Güneye gidiyordu. Oraya gittiğimi biliyor muydu? Yoksa oraya gitmek için kendi sebepleri mi vardı?

Pankartları ellerimle kavradım, her şey bir araya geldiğinde parmaklarım malzemenin etrafında acı verici bir şekilde sıkıldı.

Bu normal bir Akadim davranışı değildi. Ama bu konuda hiçbir şey normal değildi.

Garrett bir Akadim'den daha fazlasıydı. Savaşığımız silaha dönüşmüştü ve hayattayken ölümcüldü. Daha da kötüsü. Artık vorakh sahibi bir ölümsüzdü. Ve güneye doğru öldürüyordu.

Lyriana'ya giden yolu öldürüyor.

ChapTer

TWenTY-SeVen

D Marisol ve Cal'ın itirazlarına rağmen, sabah ilk iş yola çıkmaya kararlıyım. Garrett hızlı hareket edebilirdi. Çok hızlı. Geride kalma riskini göze alamazdım. Yakınlaşmam gerekiyordu. onu takip etmek için yeterli. Ayrıca... zamanı gelmişti. Bağlarım çözülmüştü, her zamankinden daha güçlüydüm. Artık handa saklanamazdım.

Odam temizlenmiş, birkaç eşyam toplanmış ve gitmeye hazırken Cal'ın kapıyı çaldığını duydum. Bana çoktan kocaman bir kahvaltı hazırlamışlardı. Ve beni günlerce diken üstünde tutacak kadar sert bir kahve.

Onu ve Marisol'u içeri aldım. Gecenin bir yarısı Akadim'le karşılaşmasına rağmen keyfi yerindeydi. Görüldüğünden daha dayanıklıydı. Ama tam o sırada, gözlerinde yaşlar vardı.

Boynundaki altın tılsımı çekiştirirken Cal bir kolunu ona doladı. Auriel'in bir oymasıydı. Onu avucunun içinde sıktı ve neredeyse taparcasına bana baktı. Onlar benim hiç sahip olmadığım büyükanne ve büyükbabalarımdı.

"Planın nedir Rhyan?" Cal sordu.

Omuz silktilim. "Akadim'i takip et. Güneye doğru gittiğini biliyorum. Sonra Sean ve Branwyn'e git." Akadim'in Garrett olduğu kısmını atlamıştım, o benim en iyi arkadaşımdı. Ona yemin ettiğimi. Bamaría'ya gitmek için başka bir nedenim olduğunu da atlamıştım.

"Nerede kalacağını biliyor ?" Marisol endişeyle sordu.

Cal ona baktı, yüzü asıktı.

"Nereye gidebilirsem." Bu kısmı hiç düşünmemiştim. Mümkün olduğunda vorakh'ımı kullanacaktım ama yine de her gece uyuyacak bir yere ihtiyacım vardı. Her işletmeye kapüşonumu açarak girmem, çok fazla soru sormayacakları yerler bulmam gerekecekti.

"Rhyan," dedi Cal, sesi alçaktı. İki kaşını da kaldırdı. "Dinle. Tavsiye ister misin? Genelevlerden uzak durun."

Ağzım bir karış açık kaldı ve Marisol'e mahcup bir bakış attım ama o heyecanla başını sallıyordu.

"Um," dedim. "Ben..." İçimi çektim. "Pek değil... bunu mu arıyorsun?"

Cal güldü. "Oh! *Oh!* Hayır. Bunun için değil."

"Bunda yanlış bir şey olduğundan değil," dedi Marisol.

"Elbette değil," diye onayladı Cal.

"Doğru," dedim. "Ben sadece, ben... şey..." Cal'a dönüp baktım. "Neden genelevler?"

"Onlar sadece seks için değil. Sırlar içindir." Bana sert bir bakış attı.

Yeminliler için. Suçlular için. Bunu kendim düşünmeliydim. Thene'deki diğer tüm köhne yerleri bulmuştum. Ama bu... bu parçam o kadar uzun süredir uykudaydı ki, neredeyse unutmuştum.

"Elyria'da bir tane var, tavsiye edebilirim," dedi Cal. "Seks için değil," diye hızla ekledi ama Marisol hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Bamarian sınırının hemen yakınında. Oraya vardığında seni Cal'ın gönderdiğini ve 'mor güneş' dediğini söyle. Sana bir oda verecekler. Ve sen onlarınkini sakladığın sürece onlar da senin sırlarını saklayacaklar."

"Mor güneş," dedim. "Anladım."

"Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, kalacak, saklanacak bir yere ihtiyacın olursa... buraya geri gel, tamam mı?" Marisol söyledi.

"Söz veriyorum, teşekkür ederim." Yanağımın içini ısırdım ve başımı salladım. "Bunun karşılığını sana asla ödeyemem."

Cal sırttı. "Yaptın... bir gün anlayacaksın." Kendi Auriel kolyesini çıkardı, bağlı olduğu zincirin parmaklarının arasından kaymasına ve tuniğine yaslanmasına izin verdi.

Öne doğru uzandım ve ikisine de sarıldım. Ama vedalaşamadan Marisol bana küçük bir pasta kutusu uzattı.

"Nedir bu?" Altın kurdeleyi çözerek sordum.

"Yol için tatlı bir şeyler almanızı istedim. Aşağıda hâlâ öğle ve akşam yemekleri için yemek pişiriyorlar, bu yüzden tatlılarımızın hiçbirisi henüz hazır değil. Ama bir şeyler almadan gitmene izin veremezdim." Marisol söyledi. "Yerel bir fırından aldım."

Kapağı açtım.

Limonlu kekti.

Titremesini engellemek için dudağımı ısırdım ve ikisine de tekrar sarıldım. "Beğendin mi?" Cal sordu.

"Bu benim favorim," dedim.

Beni kapıdan çıkardılar, kapüşonum yukarıdaydı ve şehrin dışına, parka ve ormana doğru yola çıktım. Ve yeterince derine indiğimde, medeniyetten, gözlerden uzakta... Atladım.

Garrett'ı avlamaya başladığımdan beri iki ay geçmişti. Sırtım her gün yanıyordu. İlk bağlandığımda olduğu gibi neredeyse dayanılmazdı. Tek iyi yanı, ne kadar sıcak yanarsa o kadar yakınımda olmasıydı. Kan yeminim pusulamdı, güneye doğru ilerleyişini izlememe yardım ediyor, izini her yakaladığımda bana haber veriyordu.

Geldiği her kasabada, her köyde gölgede kaldım, izledim, bekledim. Hikayeleri ve dedikoduları dinledim. Akadim'in nerede görüldüğüne dair ipuçlarını. Kayıp olduğu bildirilen biri olup olmadığını, ceset bulunup bulunmadığını. Çanlar saati duyurmak için her çaldığında.

irkildi, farklı bir ses duymaya hazırlandı - uyarı zilleri. Ama hiç gelmediler. Garrett bir hayalet gibiydi. Her zaman ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Görünmemek ve kimseyle iletişim kurmamak için dışarıda kamp kurmayı düşündüm. Giritanya'dan ayrılırken karşı karşıya olduğum tehlikeyi hatırladım. Bamaria'ya gidene kadar -Arkasva Batavia bana yasal ve siyasi koruma sağlayana kadar- babamın adamları için endişelenmek zorundaydım.

Burada kaldıktan sonra Cal ve Marisol'a hayatım pahasına güvendim. Ama benim hakkımda bilgi karşılığında onlara zarar verilmesini ne beklerdim ne de isterdim. Sonunda birileri beni aramaya gelirse ve Lumeria'nın doğru köşelerine ulaşırlarsa, Giritanya'daki büyücüye ya da dövmeceye yaklaşılsa, yeterli para teklif edilirse... Teslim olurdum. Her an vazgeçilebilirdim.

Bu durum beni mağaralarda yaşadığım, tamamen izole olduğum, sadece rastgele forsworn çeteleriyle savaştığım ya da akadim'i geri püskürttüğüm zamanlara göre bazı açılardan daha sert yaşamaya itti.

Ama birkaç gece sonra Cal ve Marisol'un tavsiyesine uydum ve genelevler benim ana sığınma yerim oldu. Daha az soru soruyorlardı ve daha kısa kalmamı bekliyorlardı. Bu iyiydi çünkü Garrett hareket halindeydi.

Ne zaman onu bulduğuma yemin etsem, ne zaman bir yuva ortaya çıkarsam, akadim için bir toplanma noktası ya da hazinelerini sakladıkları bir yer bulsam... ya da kurbanlarını... faaliyetler aniden dururdu. Akadim raporları dururdu.

Garrett onun peşinde olduğumu biliyordu. Beni kendisine doğru çekmeye çalışıp çalışmadığına karar veremiyordum. Neden pankartları birbirine bağladı? Akadim kupaları saklardı ama bunlar neden? Ve neden onları geride bırakmaya razı olmuştu?

Garrett'ın ruhunun küçük bir parçası bedenine tutunmuş muydu? Onu bulmamı isteyen? Yeminimi yerine getirmemi mi istiyordu? Yoksa canavar

Beni hedef almanın bana daha fazla işkence edeceğini, sadece ruhsuz bir canavarın zevk alabileceği bir şekilde işkence edeceğini bilerek, sadece oynamak için ortaya çıkmak mı?

İlki devam etmemi sağladı. Glemaria'dan kaçtığımda kafamın içinde Garrett'in sesini duyduğumu hatırladım.

Tehdidi durdurun.

Rollerin tersine döndüğünü hayal etmeye çalıştım. Bu düşünce bile beni hasta ediyordu. İnsanlara zarar verme fikri. Öldürmek. Ya da... daha kötüsü. Akadim tarafından öldürülmek dünyadaki en korkunç kader değildi. Bu gerçeği bilmek için yuvalarda yeterince kanıt görmüştüm. Kimi kullanılmış, kimi parçalara ayrılmış çıplak bedenler kâbuslarıma giriyordu. Bamarina'ya yaklaştıkça daha fazlasını buluyordum.

Garrett bu hayatla hiçbir ilgisi olmasını istemezdi - neden olduğu zarardan dehşete düşerdi.

Bu yüzden ilerlemeye, şüphelerimi ve yorgunluğumu geride bırakmaya devam ettim. Garrett'ı bulmak zorundaydım. Onun iyiliği için. Arkadaşlarım için, onu seven herkes için.

Ve Bamarina'ya asla adım atmadığından emin olmalıydım.

İki hafta önce Cal ve Marisol'un bana bahsettiği geneleve gitmiştim. Şimdiye kadar en sevdiğim yeri.

Genelev birkaç küçük binadan oluşuyordu - her odanın kendine ait bir kulübesi vardı. Mahremiyet sunuyordu -çok farklı bir amaca yönelik bir mahremiyet- ama yine de ihtiyacım vardı. Beni görülmekten, fark edilmekten koruyordu. Ve Imperator Kormac ve savaş lordu Bastardmaker uğradığında kimliğimi gizli tutuyordu. Yürürlükteki gizlilik hükümlerine rağmen, nerede olduklarından ve ne kadar kaldıklarından fazlasıyla haberdardım. Ve ne yazık ki, kaç tane refakatçi istediklerinin de farkındaydım.

Yine Auriel'in bayram gününe yaklaşıyorduk. O gün. Yıldönümü. Jules'un tutuklanmasının. *Onun* doğum günü.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Onu düşünmemeye. Garrett'a odaklanmışken olmazdı. Kesinlikle tamamlamam gereken bir görev varken olmazdı.

İmparator Kormac ve adamları sonunda genelevi terk etmişti. Odamda daha sık kalmaya başlamıştım, sadece geceleri pelerinimin altında dışarı çıkıyordum. İmparator beni tanıyordu, yara izime rağmen yüzümü tanıyabilirdi.

Beni babama teslim etmedi. Bunun için çok fazla koz sağladığımdan şüpheleniyordum. Onun gibi biri beni kullanma fırsatını asla kaçırmazdı. Korkunç bir şekilde. Ve eğer ona borçlu olsaydım ya da onun tek kontrolü altında olsaydım... Lyriana'ya yardım edemezdim. Görevimi tamamlayamazdım. Buraya kadar gelmemiştim ya da özgürlüğümü bulmaya bu kadar yaklaşmamıştım, sadece başka bir kalpsiz canavara bağlanmak için. Başka bir Imperator'a.

Korterya sınırına yakın bir yerde olmamama ve Imperator'un gitmiş olmasına rağmen, her gün kurtları, Ka Kormac'ın gümüş zırhının parıltılarını görüyordum. Geneleve Ka Batavia ya da Ka Elys'in soturilerinden çok daha fazla uğruyorlardı. Buraya en son geldiğimde bizi karşılayanın Ka Kormac'ın soturileri olduğunu hatırladım. Başka hiçbir ülkede görmediğim bir şeydi bu. Bir ittifaka sahip olmak, koruma gerektiğinde soturileri paylaşmak bir şeydi. Ama genelevde eğlendikten sonra sınıra doğru yürüyüşlerini izlerken kendimi istila edilmiş gibi hissettim.

Akşam yemeğinden sonra, gün batımından hemen önce kulübemden çıktım ve ödeme için ana binaya haftalık yolculuğumu yaptım. Artık önceden konaklamayı kabul etmiyorlardı, bu yüzden bu benim yeni geleneğimdi. Bunun son kez olması için dua ediyordum. Sonunda Garrett'ı bulacaktım. Sonunda buna bir son verecektim.

Resepsiyon boştu, ben de yöneldim. Anladığım kadarıyla sahibi, kendisi için çalışan diğer herkesle birlikte orada yaşıyordu. Fahişeler, hizmetçiler ve aşçılar. Burası aynı zamanda tüm yemeklerin yapıldığı binaydı. Mekânın gizemli doğasına rağmen yine de odamda yalnız yemeyi tercih ediyordum. Salonun müdavimlerinden pek hoşlanmıyordum - Ka Kormac'ın soturilerinden çok fazla vardı.

Kapıyı çekip açtım ve daha fazla insan görmek zorunda kalacağım için sinirlenerek içeri girdim. Ama o gece şaşırtıcı bir şekilde içerisi ziyaretçilerden boştu, en azından Ka Kormac türünden.

Fahişelerin hiçbirini de tanıyamadım. Çoğunlukla tipik Elyrian özelliklerine sahip kadınlardı - koyu kıvrıkcık saçlar ve bronz ten.

Sessizce genelev sahibinin oturduğu masaya yaklaştım. Ona seslenemedim. Haftalar sonra bile adını bilmiyordum. Burada hiç isim kullanılmazdı, gerçi onun benimkini bildiğinden adım gibi emindim.

"Sanırım biri yaşıyor," diye fısıldadı bir başkası.

"Lethea'dan daha uzaktasın," dedi bir başkası.

"Ben değilim. Kanıtımı gösterdim."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim
öksürerek.

"Kapa çeneni," diye tısladı ikinci ses. Elini diğer kadınının üzerine bastırdı.

Ev sahibi aceleyle ayağa kalktı. "Odanızda yemek yediniz." Sesi suçlayıcıydı ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Başımı salladım. "Sadece bir haftalık daha ödeme yapmak istedim."

Sonra fark ettim ki, kimse yemek yemiyordu. Gizli bir toplantıya girmiştim. Sıradan Elyrialı kadınların toplantısına. Sadece burada buluştuklarını hayal edebiliyordum çünkü saygın saydıkları kimsenin onları görmeyeceğini varsayıyorlardı.

Bir büyücü kucağındaki bayrağı dikkatlice katladı, kara gözleri üzerimdeydi ve bana dik dik bakıyordu. Konuşmam için bana meydan okuyordu. Bakışlarının yaramda gezindiği anı neredeyse hissedebiliyordum. Yüzünün *"Kim olduğunu biliyorum."* dediği anı. *Ve eğer ihanete uğrarsak, sen de uğrarsın.*

Başımı salladım. Bayrak gitmişti. Ama bana genelevin derinliklerinde nasıl bir sır saklandığını göstermişti.

Bayrağın üzerine eski bir mühür işlenmişti - İmparatorluk tarafından sürgün edilmiş bir mühür. Yaşayan hiç kimsenin bağlılık duymasına izin verilmeyen bir Ka'yı temsil eden bir mühür. Yaşayan hiç kimsenin soyundan geldiğini iddia edemeyeceği bir arma. Çünkü Ka Azria'nın her bir üyesi İmparator tarafından öldürülmüştü. Vorakh'ı sakladıkları için öldürülmüşlerdi.

Altın bir güneşin üzerindeki mor Valalumir başka hiçbir yerde görülemez. Elyrian'ın Bamaria sınırındaki bir genelevde yapılan gizli toplantılar hariç. 'Mor güneş' onların güvenliğini kazanmamın şifresiydi.

Elyria'da gizli bir isyan vardı.

Genelevin sahibi boynundaki altın bir aşvan tılsımıyla oynuyordu - Ka Elys'in, sadık olması gereken yönetici Ka'nın sembolü. Çenesini kapıya doğru salladı, hızlı adımlarla yürüyordu ve ben de onu ön masaya kadar takip ettim.

Ödememi yaptım ve yumuşamış görünüyordu. Bana sahip olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadım - garantili bir gelir kaynağı olduğumu bilmekten hoşlanıyordu. Ya da ek hizmetler için hiç ödeme yapmadığım için sinirlenmiş miydi

Bunu düşünmemeye çalıştım. Sadece Cal ve Marisol'un bana söylemem gereken doğru şeyi söylediklerini biliyordum. Ve ben onların sırrını sakladığım sürece, onlar da benimkini saklayacaktı.

Güneş battığında kılıçlarımı kınına soktum. Ve yol açıldığında gizlice dışarı çıktım, kulübelerin yanından gölgeler içinde ilerledim, zevk sesleri - yıllardır benim için kayıp olan sesler- giderek artarken hareket ettim. Derin bir nefes aldım, genelevin güvenliğini, meşalelerini ve ışığını arkamda bıraktım ve ormana doğru ilerledim.

Bir saat içinde bir yuva buldum.

Akadim'den boş. Ama içinde rastgele nesneler vardı. Yırtık bir soturion pelerini. Kırık bir kılıç kını ama kılıç yok. Ve bir kan izi. Bir cesede giden bir iz. Genç bir Soturion. Tecavüze uğramış. Parçalanmış. Kalbinin üzerinde siyah bir işaret var.

Terk edilmiş. Ertesi gece akadim olacaktı. Bir dua okudum ve kafasını kestim.

Sırtım yanıyordu ama bir mesaj dışında Garrett'tan hiçbir iz yoktu.

Mağaranın duvarına boyanmıştı. Kanla.

Tehdidi durduramazsın.

Gün ağarana kadar avlandım, sonra odama döndüm, güneş doğarken gözlerim kapandı.

Ertesi gece ve ondan sonraki gece de aynı işlemi tekrarladım. Elyria'da hafifçe dolaşmaya başlamıştım. Çok uzağa atlamamaya dikkat ediyordum. Aştığım mesafe, vardığımda ne kadar yorgun olduğuma eşit olacaktı. Mümkün olduğunca çok yol kat etmek için hızlı hareket etmem gerekiyordu. Ama gücümü kaybedemezdim. Garrett'la karşılaştığımda çok yorgun olma riskini göze alamazdım. Sırtım yandığında, yaranın acısı arttığında, yaklaştığımı biliyordum. Ve acı azaldığında, kendimi yeniden yönlendirdim.

Ve sonra, Auriel'in Bayram Günü'ne tam bir hafta kala, devriyedeydim. Gecenin erken saatleriydi. Güneş yeni batmıştı ama sıcaklık havaya sinmişti. Ve sırtım yanıyordu. Güneye, Bamaria'ya doğru ilerliyordum.

Bir şeyler farklı hissettiriyordu. Tuhaf. Attığım her adımda midem çalkalanıyor, ağrı o kadar şiddetleniyordu ki midem bulanıyordu.

Bamarian güneş ağaçları tanıdık şekilleriyle beni çevreledi. İmparatorluk boyunca seyahat ederken haftalarca elimde tuttuğum yaprağın şekli. Yakana kadar bir yıl boyunca sakladığım yaprağın.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Etrafımdaki orman sessizleşti. Kuşlar yoktu. Tepemde uçan seraphim yoktu. Hareket etmeyi bıraktım, nefes almayı bıraktım. Ve bekledim. Ama hiçbir şey yoktu. Ayak seslerimden, karnımın çekilmesinden, botlarımın yumuşak orman zeminine çarpmasından kaçınmak için küçük sıçramalar yaparak devam ettim, tekrar ve tekrar. Her ilerleyişimde gözlerim genişliyor, araştırıyor, dinlerken nefesimi tutuyordum.

Çanlar çaldı. Saat çaldı. Hemen ardından düzinelerce mavi ışık gökyüzünü aydınlattı. Ashvan devriye geziyor.

Bamaria'ya çok yakındım. Ona.

Kalbim çarparak baktım. O gece birlikte Aşvan'ı izlemiştik, ağaçların arasına saklanmıştık. Bu detayı unutmuşum. Ne kadar güzel olduklarını unutmuşum.

vardı. Adımlarından ne kadar emindiler. Desteğe her ihtiyaç duyduklarında sihrin ortaya çıktığını biliyorlardı. Mavi bir ışık oluştu ve kanatları olmayan bu hayvanların gökyüzüne çıkıp uçmalarını sağladı.

Bir an için orman . Zamana geri döndüm.

Sonra arkamda bir dal kırıldı. Bakışlarımı kaydırdım, kalbim çarpıyordu. Bir tane daha çatladı. Daha yüksek sesle. Ama bu seferki sanki önümdeymiş gibiydi.

Gerildim. İki akadim mi?

Tam sınırdaydık... Atlayabilirdim. Atlayabilir ve bulduğum ilk soturionu tehlikeden haberdar edebilirdim.

Ama kıpırdamadan dururken, kapüşonum kapalı, vücudum kamufle olmuş ve gecenin içinde neredeyse hiç görünmezken, arkamda başka hiçbir şey duymadım. Sadece ön tarafta. Akadim sınırdaydı.

Nefesimi içime çekip bir adım attığımda ter alnımdan aşağı dökülüyordu. Mavi ışıklar hâlâ gökyüzünü parlatıyor, etrafıma gölgeler düşürüyordu. Çanlar çalmaya devam ediyordu. Ama her an durabilirlerdi. Işıklar sönecekti. Karanlığa geri dönecek ve hangi tehditle karşı karşıya olduğumu belirlemek için saniyelerim olacaktı.

"Rhyan," diye şarkı söyledi akadim. Daha önce duyduğum sesin aynısıydı, derin ve çakıllı. Canavarca. Alaycı.

Garrett'in sesi. Ama değil.

Midem bulandı. Cevap vermedim. Burada olduğumu biliyorsa, nerede olduğumu da biliyordu.

"Tehdidi değerlendirmek mi?" diye alay etti. "Durdurmaya mı çalışıyorsun?"

Nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Çanlar çalmayı bıraktı. Işıklar söndü ve gözlerim karanlığa alıştı.

"Kaç tane olduğunu buldun mu?" Garrett sordu. Ama şimdi sesi arkasındaydı Ben.

Bu daha önce o muydu? Hareket mi ediyordu?

"Merak etme." Sesi artık çok uzaklardaydı. Zıplıyordu, seyahat ederek beni kışkırtmaya çalışıyordu... bana yönlerimi vermeyi reddediyordu. "Ben olsam daha fazla gelmezdim. Çok kolay. Sen zayıfsın. Hiç birini öldürmedin."

Parmaklarım gerildi ve kılıçlarımın kollarımın bir parçası, gücümün doğal uzantısı haline geldiğini hayal ettim.

Tehdidi durdurun.

Silah ol.

"Yapamadım," dedi. "Her seferinde. Asla sen değildin. Ben yaptım. Güçlü olan benim."

"Sen öldün," dedim, hissetmemeye çalışarak, bu sözler üzerine boğazımda safra gibi yükselen duyguyu bastırmaya çalışarak.

"İki kişiyi öldürdüm. Beni öldüreni öldürdüm. Sen yapamadın. Yardım edemedin. Arkadaşını kurtaramadın. Verdiğin onca söz, ettiğin onca yemin," diye mırıldandı. Sempatî göstermeye çalışırken sesi daha da canavarlaşmıştı. "Hiçbir şey yapmadın. Ağladın. Boynumu kırdın."

"Akadim'in tam cümlelerle konuştuğunu bilmiyordum."

"Eskiler öyle değil. Biz geliştik. Sizin için aynı şeyi söyleyemem."

"İşe yaramayacak. Bu sen değilsin," diye bağırdım. Akadim'in anılarını sakladığını biliyordum... ama bu artık Garrett olduğu anlamına gelmiyordu. Garrett bana asla böyle bir şey söylemezdi. Garrett benim en iyi arkadaşımdı. Yaşamak istemişti ve çok derinden sevmişti. Başı dertte olan herkesi korumak için ölebilecek bir kahramandı. Arkadaşlarını severdi. Aiden'ı seviyordu. Ailesini severdi. O bu değildi. Böyle biri değildi.

Ruhu olmayan bir canavar. Arkasında ölüm izleri bırakan bir iblis.

"İşte burada yanıyorsun." Sesi yine arkamdaydı.

Nefesimi tutmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Her an her yönden üzerime gelebilirdi. Beni gafil avlayabilirdi.

Ama bu şekilde kendini de yoracaktı. Akadim'in enerji depoları vardı. Eğer onu konuşturmaya devam edebilirsem.

Kendini yıpratabilirdi. Ama küçük sıçramalar yapıyordu... etrafımda daire çizmeye eşdeğer. En son ne zaman yemek yediğini bilmiyordum... Tanrım... Bunu düşünemezdim. Garrett besleniyor. Garrett öldürüyor. Garrett...tecavüz ediyor. Hayır. Hayır. Bütün gece sürse bile sabırlı olmam gerekiyordu.

"Nasıl yanılıyorum?" Zıpladım, daha büyük bir güneş ağacının önünde kaybolup yeniden ortaya çıktım. Sırtımı ona yasladım, böylece en azından arkamdan bana ulaşamayacaktı.

"Çünkü bu benim. Ben farklı değilim. Sadece daha güçlüyüm." Sesi daha yakındı.

Yara izim ısındı ve kalbim çarpmaya başladı. "Bundan şüpheliyim."

"Oooh," diye mırıldandı, aniden tam arkamdaydı. "Sonunda bağların çözüldü mü? Tekrar ne zaman seyahat edeceğini merak ediyordum."

Kaybolurken bile nefesimi tutmaya çalıştım. Karnım kancaya takıldı ve botlarım birkaç metre ötede yere değdi. Baş döndürücü his ancak bir saniye sürdü. "Gerçekten bunu mu merak ediyordun?" diye sordum.

"Şimdi oynuyorsun. Güzel."

"Duruma göre değişir," dedim. "Oyun ne?" "Oyun yok. Sadece seni öldüreceğim."

Midem bulandı. "Sana inanmıyorum. Şimdiye kadar beni öldürebilirdin. Bunun yerine bir çocuk gibi etrafta zıplıyorsun."

"Rhyan, bu işe yaramayacak. Babanın sana yaptığı hakaretleri benim üzerimde kullanabileceğini sanma."

Boynumdan aşağı daha fazla ter aktı. Garrett biliyor muydu? Bana söylediği şeyleri biliyordu. Midem bulandı.

"Gerçekten mi?" dedim. "Oyun oynamak istemediğini ama tek yaptığın bu. Belki de benden korkuyorsun."

Garrett güldü. Ses şeytani ve acımasızdı. "Tam istediğim yerdesin," diye hırladı. "Tam tuzağa düştün."

"Ne demek beni istediğin yer?" Onu bir süredir takip ediyordum ve o da bunu biliyordu... yani eğer kendini şimdi göstermeyi seçtiyse... bunun bir nedeni vardı. Ama neden burası? Neden Bamaria? Neden buraya gelmişti ki? Eğer bana zarar vermek, gerçekten işkence etmek istiyorsa, neden beni kuzeye götürmedi? Neden beni önemli olduğunu bildiği yere götürmedi? Neden korumak için yemin ettiğim insanların yaşadığı yere gitmedi? Kenna'nın peşinden gidebilirdi. Aiden'ın. Dario'nun. Hiç mantıklı değildi. Güneyle hiçbir bağlantısı yoktu.

"Seni yönlendiriyordum. İşte."

"Bamaria'ya mı?" Başımı salladım. "Ne sebeple? Bu senin için ne ifade ediyor?"

Garrett yeniden önümde belirdi ve ben de olduğum yere işememek için kendimi zor tuttum. Dudakları kıvrılmıştı ve dişleri parlıyordu. Yakından bakınca hatırladığımdan çok daha uzun boyluydu. Yüz hatlarını, gözlerini inceledim. Arkadaşımdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece anılarını çalmış bir canavar vardı.

"Benim için ne anlama geldiği değil," diye alay etti. "Senin için ne anlama geldiği."

Sean. Lyriana. Aşk. Umut. Ama Garrett bunların hiçbirini bilmiyordu. Burada olanlardan hiç bahsetmedim. Bir kez bile Bamaria'dan bahsetmedim. Jules ile olan arkadaşılığımın ya da kalbimin son üç yıldır nerede yaşadığından hiç bahsetmedim. Garrett ve ben arkadaş olduğumuzda Sean da Bamaria'ya taşınmıştı. Bildiği kadarıyla ben hâlâ Kenna'ya aşıkım.

"Bu benim için ne anlama geliyor?" diye sordum.

Saldırdı ve ben eğildim, pençelerinin darbesinden zar zor kurtuldum. Garrett hırlayarak kolunu kaldırdı ve ellerini çırpı. "Akadim'in bir insanınkinden yirmi kat daha fazla duyabildiğini biliyor musun? Seni duyabiliyordum. Pencereler kapalıyken bile."

Solgunlaştım.

"Giritanya'daki zırlamalarınızı, ağlamalarınızı duydum. Her şeyi duydum. Ne kadar zavallısın. Ne kadar zayıfsın. *Beni düzeltebileceğini mi sanıyorsun Sean?*" diye bağırdı, sesi artık benimkinin, benim aksanımın zalim bir taklidiydi. *"Yapabileceğini mi sanıyorsun"*

Beni kurtarmak mı? Kurtaramazsın! Beni düzeltemezsin." Güldü. "Sanırım haklıydın. Sean seni kurtaramaz." Bir sağa bir sola baktı, hareketleri abartılıydı. "O burada değil."

Kılıcımı ileri doğru savurdum ama beklediğim gibi kaçtı. Hareketleri ürkütücü bir şekilde habibellumlarda yaptığı hareketlere benziyordu.

"Aylarını bir mağarada saklanarak geçirdin. Acınası. Saklandın. Hayatını harcadın. Ağlayarak. Açlıktan ölüyordun." Öne doğru hamle yaptı ve ben sıçradım, midem bulandı. Arkasında yeniden belirdim. "Çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordun. Çünkü tüm değerinin bu olduğunu biliyordun."

Burun deliklerim alevlendi.

Garrett bir saniye sonra gitmişti. Sonra arkamdan bir pençe kafama saplandı. Sıçradım, bedenim yok oldu. Birkaç metre ötedeki bir açıklığa düştüm.

Kendimden Moriel'e. Bu çarpık bir saklambaç oyunu gibiydi. Buna bir son vermeliydim yoksa bir noktada daha da uzağa gidecekti. Bamaria'ya. Cresthaven'a ulaşabilir. Sean'a. Ya da Lyr'e. Çok geç kalmış olurum.

"Benden öylece saklanacak mısın? Sean'ın gelip seni kurtarmasını mı bekleyeceksin?" "Beni kurtarmaya gelmeyecek," dedim duruşumu genişleterek.

"Haklısın, o zamana kadar ölmüş olacaksın. Tabii bana katılmak istemezsen. Eskiden yaptığımız gibi avlanabiliriz."

"Biz asla avlanmadık," diye hırladım. "Biz koruruz. Akadim'in arkadaşı olduğunu da sanmazdım."

"Bildiğinden daha düzenli. Eskiden olduğu gibi değil."

"Akadim'i vorakh ile aramak gibi mi?"

"Bir parçası," diye homurdandı.

"Neden Bamaria?" diye tekrar sordum. Beni Giritanya'da yok edebilirdi. Beni kendisi gibi olmaya zorlayabilirdi. Başka bir şey vardı, daha fazlası. Ve cevaplara ihtiyacım vardı. "Neden burası?"

Garrett bana doğru , güneş yapraklarının altın ışıltısı gözlerini alev alev yakıyordu.

"Önemli bir şey var. Uzun zamandır bastırılmış. Büyük bir güç. Efendi onu istiyor. Onu serbest bırakmak istiyor." Efendi mi?

Büyük bir hata yaptınız. O kız İmparatorluk'taki herkesten daha fazla güç ve yıkım yaratma potansiyeline sahip. Onu kontrol etmediğimiz güne pişman olacaksınız.

Babamın üç yıl önce burada söylediği sözler geldi. Babam Garrett'ın dönmesine izin vermişti. Garrett'ın gitmesine izin vermişti. Akadim'i içeri al.

Sikeyim. Siktir! Bu Lyriana'yla ilgiliydi. Bu her zaman Lyriana'yla ilgiliydi. "Seni babam mı gönderdi?" Öfkelendim.

Garrett güldü. "Sıradan bir Imperator mu?"

"Afeya mı?" Ben sordum. "Mercurial?"

Garrett daha da sert güldü. "Biz onlardan daha güçlüyüz." "Bundan şüpheliyim."

"Neden? Şimdi beni öldüreceğini mi sanıyorsun? Oyun oynamak istediğini sanıyordum. Yetişmek mi? Bana milyonlarca soru sor. Asla cevap alamayacağın sorular. Çünkü ölmüş olacaksın."

"Ya da sen yapacaksın," diye bağırdım.

Sonra üzerime çıktı, pençeleri belime dolandı ve beni havaya kaldırdı.

Ortadan kayboldum ve arkasında tekrar belirdim. Ve kestim. Bıçağım sırtını zar zor kesti.

Ben geriye doğru koşarken o da dönüp bana baktı.

"Beni kesmek için ilginç bir nokta," diye homurdandı. "Tam kan yemininin olduğu yer. Tam da hayatının geri kalanında başarısız olduğunu hatırlayacağın yer."

"Başarısız olmadım," dedim, gözlerim yanıyordu. "Sadece henüz işim bitmedi." Sırtım yanıyordu, artık beni yönlendirmiyordu ama Garrett yürüdüğü sürece yeminimin yerine getirilmemiş olacağı konusunda beni uyarıyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun? Beni yenebileceğini mi sanıyorsun? Zaten üç kez başarısız oldun."

Bıçağım ve hançerimle . Karnını yardım. Kanı yere düştü. Ama yeterli değildi. Kesiğın daha derin olması gerekiyordu.

Hırladı ve beni tekrar yakaladı, çenesi kırıldı, neredeyse burnumu ısıırıyordu. Bu sefer pençeleri zırhımın altına, derime saplandı. Hareket edemiyordum. Kaçamazdım. Daha büyük bir yaralanma riski olmadan olmazdı.

Ve bir kükremeyle Garrett'ın sıcak ve kokuşmuş nefesi yüzümde patladı. Bana yumruk attı ve pençeleri saplanırken başım geriye düştü. Kanımın orman zeminine damladığını duydum.

Kopçanın metalik sesi kulağımda çınladı, kopçanın açılmasıyla zırhım çıktı. Yere düştü.

Görüşüm bulanıklaşıyordu. Düzgün göremiyordum. Düşünemiyordum. Panik midemde çırpınıyordu ve sırtım beni haşlamaya devam ediyordu - bana başarısızlığımı hatırlatıyordu. Garrett'ı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı. Ve annemi. Bowen'ı. Dario'yu. Aiden. Kenna.

Sean.

Lyriana.

Gözlerim şak diye açıldı. Garrett tuniğimi ortasından yırttı. Beni yere fırlattığı anda yaz gecesinin ılık havası tenime çarptı. Dizlerimin üzerine yuvarlandım. Garrett güldü.

"Bir gryphon! Ve yırtık bir ip!" Daha da sert güldü. "Öyle olduğunu mu sanıyorsun? Bir gryphon kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun? İpi yırtan bir gryphon, özgür kalan bir gryphon?"

"Öyle olduğumu biliyorum," dedim,
yüzüm ısınıyordu. Bu Garrett değildi. Bu
Garrett değildi.

Ayağa kalktım, silahlarımın kabzalarındaki tutuşumu yeniden ayarladım, yeniden odaklanmaya çalıştım. Kendimi topraklamak için. Tehdidi durdurmak. Silah olmak. Emir komuta zincirini takip et.

Ama komut yoktu. Sadece ben vardım.
Zincir bendim.

"Sen gryphon değilsin. Sen mağaralarda saklanan zayıf birisin. Bir bebek gibi ağlarken amcasının onu taşımasına ihtiyaç duyan. En iyi arkadaşını ve anneni öldüren bir zayıfsın."

Ona doğru koştum. Bu sefer iki bıçağım da karnına saplandı. Yine de yeterli değildi. Kalbine nişan almalıydım ya da kafasını kesmeliydim.

Botlarım açıklığın kenarındaki bir ağaca çarpana kadar geri zıplayarak ilerledim. Onu itmek için kullandım ve havaya sıçrayarak koştum.

Zihnimde Garrett'ı yakından, tam da olmak istediğim yerde gördüm. Bir ip gördüm. Kendimi onu yırtarken gördüm. Karnım çekildi ve göğsüne indim, bacaklarım ona sarıldı, hançerim saplandı. Ama o kaydı ve ben kalbini ıskaladım.

Acı içinde kükredi ve bir an için göğsüm sıkıştı. Onun için üzüldüm. Acı çektiği için üzgündüm. Bir kez daha bu durumda olduğum için üzgündüm ve onun için de üzgündüm -gerçekte burada olmasa bile. Çünkü bu doğru değildi. Adil değildi.

Çıplak sırtıma bir darbe aldım ve sertçe düştüm. Yerle buluştuğumda ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Garrett güldü. Siktiğimin piçi. Sempatimi bana karşı kullanıyordu. Arkadaşıma duyduğum sevgiyi kullanarak beni başından savmaya çalışıyordu.

"Bunu yapamayacağımı biliyordum." Ortadan kayboldu. Vücudu bedenimi ezerken hava ciğerlerimden vınlayarak çıktı. Beni yere bastırdı, pençesi yüzümü okşuyor, keskin kenarı yara izime değiyordu.

"Sen Gryphon değilsin. Sen busun. Forsworn. Zayıfsın. Yemin bozan." Eli boynuma dolandı ve birden ayakta durduk, beni boğarken ayaklarım havada sallanıyordu. "Ve yakında... ölü."

Hava beni hızla terk ediyordu. Ama kılıcım hâlâ elimdeydi. Diğer elimi kabzanın etrafına dolayabilirsem... Vücudumu pozisyona getirmeye çalışarak tekmeledim.

Ama nefes alamıyordum.
Yapamadım... Kılıcımın kabzasını
tuttum.

Garrett'ın gözleri göğsümdeydi. Artık oradaki sıcaklığı hissedebiliyordum. Midem şiddetle çalkalandı; kalbimin üzerinde bir yanma hissi dans etti. Ruhumu yiyecekti. Beni terk edilmiş biri haline getirecekti.

Ama ben daha hızlıydım.

Nefes nefese kalmıştım ama yine de bağurdım, kollarımı kaldırdım, içimdeki her şeyi kullandığım için kaslarım yanıyordu. Yukarı savurdum. Bıçak bileğini kesip ikiye ayırdı. Beni bıraktı ve ayaklarım yere değdiği anda sıçradım.

Karnım çekiştirdi. Tekrar savurdum, daha sert. Elinin kalanı düştü.

Geriye doğru sendeledi ve sonra saldırdı, kalan eli göğsümü tırmalayarak beni sırtüstü yatırdı. "Şimdi öl," diye hırladı.

Çanlar çalmaya başladı. Bamaria'nın uyarı çanları. Birileri biliyordu. Biri bizi görmüştü, tehdidi görmüştü.

Kılıcımı yeniden kuşanmam için dikkatimi dağıtmaya yetti.

Garrett etrafına bakındı. "Hâlâ... kimse seni kurtarmaya gelmiyor."

Ona vurdum, bıçak tam kalbine saplandı. Bir itip kakarken kaslarım yandı. Kırmızı gözleri büyüdü. Sonra beni de yanına çekerek geriye düştü, kılıcım hâlâ göğsündeydi.

Dizlerimin üzerine çöküp bıçağı çekerken gözlerimden yaşlar süzüldü, vücudu seğiriyordu. Bir vuruş daha, bir vuruş daha.

"Tehdidi durdur," diye fısıldadım.

Ve sonra aylardır yapmaya çalıştığım şeyi yaptım. Sadece bir tehdidi durdurmak ya da bir yemini tutmak değil.

Yıllar önce yapmam gereken şeyi yapacaktım.

Kendimi kurtaracaktım.

Kılıcımı kalbine sapladım, vücudunu delip geçmesinin mide bulandırıcı hissini hissettim, kan orman zeminine dökülürken kasları aştım.

Gözleri kapandı. Vücudu hareketsiz kaldı. Her şey bitmişti. Yeminim yerine getirilmişti. Lyriana ve Bamaria'nın geri kalanı güvendedeydi. Şimdilik.

Geriye doğru tökezleyip dizlerimin düşerken ağzımdan boğuk bir hıçkırık çıktı.

Ağaçların üzerinde bir ışık parladı, daha önce gördüğümü sandığım bir ışık... *Alissedari*'de gryphon'dan düşmeden önce. Arkamdaki çalılardan bir hışırtı geldi. Ve bir soturion nefes nefese açıklığa doğru koştu.

Karanlık gölgeler bana doğru süpürüldü, o kadar güçlü, o kadar ölümcül bir hisle bir aura neredeyse beni geri uçuruyordu.

Ve sonra güneş ağacından gelen altın bir parıltı pelerinine vurdu. Kırmızı.

"Akadim'i sen öldürdün," dedi derin bir ses.

Söyleyecek söz bulamıyordum. Bu sadece bir akadim değildi. Arkadaşımdan geriye kalan tek şeydi. Yine de başımı sallayarak karşılık verdim ve bana uzatılan eli tutarak beni ayağa kaldıran adamın yardımını kabul ettim.

Ve sonra, Hazır'ın gözleriyle karşılaştım.

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

H Beni dikkatle aşağı yukarı süzerken koyu renk gözleri içime işliyordu. "Rhyan?" Kaşlarını çattı.

"Arkturion Aemon," dedim, boğazım kurumuştı.

Dudakları kıvrıldı ve başını eğdi, neredeyse eğiliyordu ama Değil. "Siz beni ülkenizin sınırında karşıladınız, sanırım ben de sizi kendi karşılamalıyım."

Başımı sallamaya çalıştım ama vücudumda titremeler başladı. Ellerim iki yanımda titriyordu. Dövüşün adrenalini azalmaya başlamıştı ve ne yaptığının, ne başardığının -ne kaybettiğimin- gerçekliği kafama dank ediyordu. Garrett sonunda gitmişti. Sonunda huzura kavuşmuştu... Tabii akadim olanlar huzur bulabildiyse.

"Bu senin ilk avın mıydı?" diye sordu, iki kaşını da çatarak. "İlk akadim cinayeti," diye düzeltti.

Kalbim sıkıştı. "İlk akadim öldürme." Garrett'ı ikinci kez öldürüyor.

Etrafımda dolaştı, cesedi inceledi, karanlık enerjisi etrafımda dönerken elleri iki yanında yumruk oldu. Kemerinden bir vadati çıkardı. "Harren." Taş mavi renkte parlamadan önce beyaz bir sisle bulutlandı.

"Aemon," dedi Arkasva Batavia'nın telaşlı sesi. Lyr'in babasının.

"Majesteleri, tehdit sona erdi. Onu öldüren Soturion'la birlikteyim." Aemon bana bir kez daha başını salladı.

"Tanrılar adına," dedi Harren. "Eathan'a haber vereceğim." "Dairen'e söyleyeceğim."

"Çok iyi. Bana soturionu getirin," dedi Arkasva Batavia. "Onlara ben de teşekkür etmek isterim."

Aemon'un gözleri bana dikildi, yüzünde hesaplı bir ifade vardı.

Boğazım sıkılarak Arkasva Batavia'ya kim olduğumu söylemesini bekledim. Bir yeminli. Bir suçlu. Bir katil. Arkasva Batavia'nın fikrini değiştirmesini. Onun yerine tutuklanmamı talep etmesini. Beni Gölge Kalesi'ne geri getirip babam gelene kadar esir tutması.

Bunun yerine Aemon, "Elbette. Sınırdayım ama bir saat içinde görüşürüz."

Garrett'in vücudunun aşırı derecede farkında olduğumu hissettim. Yırtık tuniğimin, yara izimin, uzun saçlarımın... derimin hemen altında uğuldayan vorakh'ın. Aemon beni seyahat ederken görmüş müydü?

Taş beyaza döndü ve Aemon onu sakladı.

"Nefes al," dedi, ormanın zemininden atılmış pelerinimi ve zırhımı toplarken. "Bir akadim cinayeti çok fazla duyguya yol açabilir." Cesede bakarken huzursuz, neredeyse kederli görünüyordu. "Özellikle de onu tanıyorsanız." Aurası karardı, gölgeler beni itmeye başladı.

"Garrett'ti," dedim titreyerek.

Aemon başını salladı. "Biliyorum. Ne olduğunu anlıyorum."

Göğsüm kabardı, panikleyecekmişim gibi hissettim. Seyahat edecekmişim ya da bayılacakmışım gibi. Belki de üçü birden.

"Onu ben öldürdüm."

Aemon elini omzuma vurdu. "O zaman yapman gerekeni yaptın."

"Ben yeminliyim,"

dedim. "Bunu ben de

biliyordum."

"Yani," dedim çaresizce. "Tutuklanacak mıyım?"

"Az önce tüm Bamaria'yı bir canavardan korudun. Herhangi bir Arkasva sırf bunun için bile sana teşekkür eder. Ve bir yeminli olarak, yasal olarak ülkeye girip koruma talep etme izniniz var. Burada sığınma hakkı kazanmak için çok iyi bir şansın olduğuna inanıyorum. Amcan yakın zamanda Bamaria'ya döndü. Sana kefil olabilir. Ve şahit olarak da ben varım."

"Onu öldürdüğümü gördün mü?" Kalbim gümbür gümbür atarken sordum. Ne kadarını görmüştü? Bilmem gerekiyordu. O gelmeden önce uyarı zilleri çalmıştı... ama bizi kim görmüştü?

"Neler olduğunu fark eder etmez alarmı çaldım. Sana ulaş, son darbeyi indirdiğini gördüm. Buraya daha erken gelemediğim için üzgünüm. Ama görünüşe göre her şeyi kontrol altına almışsın."

Midem bulandı. Zaman çizelgesi mantıklı gelmiyordu. Sonra tekrar... artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Gel," dedi Aemon. "Yolun bir mil aşağısında bekleyen bir aşvanım var. Birlikte Cresthaven'a gider ve davayı açarız. Sanırım hâlâ İmparatorluğun bir parçası olmak istiyorsun?"

Göğsüm sıkıştı. "Ben..." Babamı düşündüm. Yaptığı korkunç şeyleri. Bana yaptıklarını. Anneme. Tüm Glemaria'ya. Kuzey'e. İmparatorluğun bir parçası olmak, küçük bir şekilde de olsa bunun bir parçası olmak demekti. Arkasva Batavia'nın babama hiç benzemediğini bilsem de, başka bir hükümdara bağlı olma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Aemon bir kaşını kaldırdı. "Sen bilmiyor musun?"

Düşüncelerim Kenna'ya sıçradı. Sean'a. Dario ve Aiden'a. Lyriana'ya. Her zaman, her zaman Lyriana'ya. "Ben... bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Aemon'un ağzının kenarı seğirdi. "Ve bir parçası olmak istemediğin bu İmparatorluk'ta hâlâ bir soturion olmak istiyor musun?"

Göğsüm kabardı. "Ben bir Soturion'um. Başka bir şey bilmiyorum."

Aemon pelerinimi ve zırhımı göğsüme vurdu. "O zaman giyin Soturion ve beni takip et."

ASHVAN'IM Cresthaven'ın duvarlarının içine indi. Soturi, heykel gibi hareketsiz bir şekilde nöbet tutuyordu.

Aemon atının arkasından atlayarak muhafızlara işaret verdi.

Ben de aynı yolu izledim, botlarım bir kez daha Bamarian kalesine giden su yoluna bastı. Okyanus yumuşak dalgalar halinde uzaktaki kıyıya doğru yuvarlanıyordu, sesi huzur vericiydi. Tanıdık. Beni üç yıl öncesine götürdü.

Hâlâ Lord Rhyan Hart olduğum zamanlara. Lyriana Batavia'yı çocukluğumuzdan beri ilk kez gördüğüm ana. Aşık olduğum ana.

Ama bu bir daha olmayacaktı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Üç varisin de odalarında dikkatli bir koruma altında, tehdit protokolüne uyuyor olmalarını bekliyordum.

Jules'un burada olmayacağını kendime hatırlatmak zorundaydım.

Ay ışığı ayaklarımın altından akan suya yansıyor. Glemaria'da bunlardan daha az vardı. Dağlar zorlaştırıyordu. Bir an için altımdan geçen dereyi izlerken başımın döndüğünü hissettim.

Aemon ilerledi; çift giriş kapısının önünde nöbet tutan iki adama yaklaşırken yürüyüşü amaçlıydı.

"İyi akşamlar Euston." Aemon başını salladı.

"Rhodes." Her iki soturi de başını salladı.

Euston arkasından kapıyı açarken, "Arkturion," dedi.

"Ve?" Rhodes bana bakarak sordu, gözleri pelerinimdeki pürüzlere ve botlarımdaki kire takılmıştı.

Aemon kaşlarını kaldırdı, açıkça cevap vermemi bekliyordu. Sadece kim olduğumu söylememi değil, bunu sahiplenmemi de.

"Soturion Rhyan," dedim.

İsimlerimiz Büyük Salon'da haykırıldı ve içeri adım attığımda büyük merdiveni tekrar gördüm. Geçmişin arkasvimlerini tasvir eden sütunlar. Lyriana'nın ataları.

Derin bir nefes aldım. Buraya en son geldiğimde, babam beni haftalarca çöplüğünde mahsur kaldıktan sonra içeri sürüklemişti. Beni bu katta küçük düşürmeye, zayıflatmaya çalışmıştı.

Ama göğsümde ve omuzlarımda bir hafiflikle fark ettim ki o artık burada değildi. Bu geceden sonra ondan eskisi gibi korkmama gerek yoktu. Onun erişiminden kurtulacaktım.

Oturma Odası'nda anons edildiğimde, sadece ismim paylaşılacaktı. Unvanım değil. Bana verdiği uzun isim değil. Artık onun kontrolü altında değildim. Artık onun malı değildim.

Aemon hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Kale neredeyse boştu. Neredeyse ürkütücü bir şekilde. Geçen sefer hizmetkârlar meşguldü, gecenin bir yarısı bile koridorlarda koşuşturuyorlardı.

Akadim saldırısının gerçekleştiği saat göz önüne alındığında, soyluların evlerinde, pahalı villalarında ve yataklarında olmaları gerekirdi. Protokol için buraya gelmeleri onlar için çok tehlikeli sayılırdı. Ama de salonda beni tedirgin eden, neredeyse hayalet gibi bir his vardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Buraya gelme koşullarım ne olursa olsun, etrafta daha fazla insan olmalı, Cresthaven'da koşuşturmalı, soylular tarafından nadiren görülen tüm o sessiz görevleri tamamlamalıydı.

Aemon önümde durakladı ve ben de Oturma Odası'nın kapısını tanıdım. Bu kez müjdecı adımı sorduğunda gururla söyledim.

"Soturion Rhyan Hart." İçeri adım attığımda kalbim hâlâ çarpıyordu. Arkasva Batavia hala hayır diyebilir.

Oda güzel, eski ve zarıftı. Bizimkinin olabileceğinden çok daha sıcak bir görünümü vardı. Ve sakindi. Arkasva burada aurasını dışarı itmiyor, yürümeyi zorlaştırmıyordu. Kırmızı ipek halılar duvarlarda zarıf bir şekilde dururken köşelerde sıcak tütsüler yanıyordu. İçinde bir sızı bıraktı

göğsümde. Bunca aydan sonra evimi özlüyordum. Her yönüyle benimkinin tam tersi olan bir evin bu duyguları uyandırması tuhaftı. Seathorne ve Glemaria'ya karşı bir özlem hissediyordum ama eskiden nasıl olduğuna değil. Nasıl olabileceğine. Eğer annem hükmetmiş olsaydı. Bowen olsaydı...

Boğazım kurudu ve yüzüm gerildi.

Başından beri böyle hissettiğim bir hayatı özlüyordum. Daha az acımasız olan bir hayatı. Arkadaşlarımla çocukken tanıştığım, koridorlarda birlikte koşarken güldüğümüz bir çocukluk. Hayatımın daha az yılı yalnız geçti. Günlerimin korkuyla dolmadığı bir hayat.

Saf değildim. İmparatorluğun dehşeti burada da mevcuttu. Lumeria'nın her köşesinde vardı. Bamaria mükemmel değildi. Ka Kormac çok güçlü ve istilacıydı. Ama Arkasva Batavia'ya altın koltuğunda yaklaşıırken, defnesi siyah saçlarında parlarken, evimde yaşadığım dehşetin burada olmadığını ruhumda biliyordum.

Ve her şeyden öte, artık yalnız kalmak istemediğimi biliyordum.

Bamaria'nın evim olması için ani ve acil bir arzu duydum. Ve aynı zamanda, Glemaria'nın olabileceği her şey olması için. Olmadığı her şey.

Belki de hep böyle olacaktı. Var olmayan bir yerin özlemi. Ulaşamadığım arkadaşlarım için.

Bir aşık için, asla dokunamazdım.

Arkasva Batavia kürsüden koridora doğru topallayarak yürüdü, bacağındaki aksaklık her zamanki gibi belirgindi. Geçen seferkinden daha yaşlı görünüyordu, hâlâ biraz sertti ama dürüsttü. Arkasvim'e göre de nazikti.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kalbim küt küt atıyordu. Korku içimde dolaşıyordu. Buraya güvende olmak için gelmek istemiştin, çünkü bu mantıklıydı. Sean yüzünden. Onun yüzünden.

Ama şimdi, şimdi burada olmam gerektiğini hissediyordum. Vücudumun her santimetresi kabul edilme ihtiyacıyla, nihayet burada olma ihtiyacıyla çarpıyor gibiydi.

Evet, kalabilirsin demek için. Evet, seni burada istiyoruz. Talebimi reddederse ne yapacağımı bilmiyordum.

"Soturion Rhyan," dedi, sanki unvanımı doğru bildiğinden emin olmak istermiş gibi kararsız bir sesle. Başını sallayan Aemon'la hızlıca bakıştıktan sonra bana dönerek, "Bamaria'ya tekrar hoş geldin. Birkaç yıl oldu."

"Arkasva Batavia, Majesteleri. Öyle." Sesim titriyordu. "Ve bu kez, size alçakgönüllülükle, sığınak için yalvarmaya geldim. Bamaria'ya sığınma talebinde bulunmak istiyorum, Majesteleri."

Altın sandaletleri önümdeydi ve aniden hafif bronzlaşmış iki eli benimkilere uzanarak ayağa kalkmama yardım etti.

Auriel'in belası. Lütfen. Bırak kalayım.

Başını salladı ve kalbim durdu. "Senin önünde diz çökmesi gereken benim." Titrek bir nefes verdim.

"Bamaria'yı güvende tuttun. Ailemi ve Ka'yı korudun. Sana borçluyum, Soturion Rhyan." Gözleri yara izimde oyalandı ve ellerimi onunkilerden çekip saçlarımı izimin üzerinden geçirme isteğiyle savaştım. Ama sonra bakışları tekrar benimkilere kaydı ve gülümsedi.

Kendimi bildim bileli hiçbir Arkasva bana gülümsememişti. Arkasva Taria benimle alay etmişti. Kuzey'deki diğerleri tedavimi belirleme konusunda her zaman babama güvenmişlerdi.

Bir hükümdarın zalim olmak zorunda olmadığını unutmuşum. Egosunu korumak için hakaret etmek zorunda değildi.

"Gel. Koltukta bana katıl." Döndü, topallayarak yürürken sandaletleri yere çarpıyordu, siyah arkasva pelerini arkasında süzülüyordu. Altın bir sınır yoktu. Güney üzerinde tam yetkiye sahip olmadığını hatırlatan bir şey. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Çünkü Imperator Kormac'ın gücü vardı. Yine de o benim babam değildi. Onun ulaşamayacağı bir yerdeydim.

Kürsüye dönüp oturduktan sonra Arkasva Batavia bana ve Aemon'a su getirilmesini istedi. Ayrıca bir tabak meyve, gözleme ve humus getirtti. Sabırla içmemi bekledi ve başka bir şey isteyip istemediğimi sordu.

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bu sefer sadece bağlanmamıştım, aynı zamanda besleniyordum. Bakılıyordum.

"Duyduğuma göre unvanınız... artık kullanılmıyormuş," dedi içkimi bitirdiğimde içtenlikle.

"Evet, . Ekselansları tarafından alındı."

Arkasva Batavia kaşlarını çattı. "Geçtiğimiz yıl pek çok şey duydum. Birçok söylenti. Birçoğu senin hakkında olmak üzere son derece rahatsız edici hikâyeler." Sertçe nefes verdim ve gözlerimi diktim. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Imperator Hart zorlu bir adam. Gözlemlemek için orada bulunmadığım bir mesele için başka bir arkasvanın iddialarına itiraz edemem. Anladınız mı?"

"Anlıyorum," dedim kalbim sıkışarak. Belki de bu sadece bir teşekkürdü.

Yalvarışımı reddedip beni yoluma göndermeden önce küçük bir nezaket anı. şekilde. "Sesi gibi gücü de çok uzaklara ulaşıyor."

Arkasva başını salladı. "Bana ya da ülkeme yemin etmemiş bir soturion için çok az şey yapabilirim," dedi dikkatle. "Ancak size sığınak ve tam korumamı sunabilirim." Durakladı. "Eğer bir Bamarian olursan."

Nabzım hızlandı. Beni reddetmiyordu, sırf kim olduğum için beni dışlamayacaktı. Beni korumanın yasal yollarını bulmaya çalışıyordu.

"Sana yemin etmek zorunda mıyım?" diye sordum.

Başını salladı.

Midem bulandı.

Bunu ne kadar istesem de, babamın hâlâ tepemde dikildiğini, yeminimi talep ettiğini, tam ve eksiksiz itaatimi emrettiğini görebiliyordum. Bowen'ın bileklerini, kan yeminlerini ve her zaman aralarında yürümek zorunda olduğu çizgiyi görebiliyordum. Garrett'ı görebiliyordum, hançerini tutuyordu, gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Akadim'den uzakta benimle birlikte seyahat etmişti. Ve ne kadar çaresizce sığınmak istesem de, saklanmayı bırakmak istesem de, tekrar dünyanın bir parçası olmak istesem de Arkasva Batavia'ya yeminimi veremeyeceğimi biliyordum.

Hayatımı güçlü adamlara teslim etmekten bıkmıştım. Diğerlerinden çok daha nazik olsalar bile. Garrett babamın yönetimi yüzünden ölmüştü. Kenna da aynı sebepten işkence görmüştü. Bowen'ın sadece beni kurtarmak için değil, tüm Glemaria'yı kurtarabilmem için öldüğünü şimdi anlıyordum. Sean bir gün intikamımı almak isteyeceğimi biliyordu. Ve ben de biliyordum. Bir şekilde halkımı kurtarmanın bir yolunu bulacaktım.

Bunu geldiğim yeri bırakarak ya da geride kalan herkese karşı görevlerimi unutarak yapamazdım.

"Üzgünüm, majesteleri. Ben bir Bamarian olamam." Yanağımın içini ısırardım, buraya gelmek için yaşadığım onca şeyden sonra bunu söylediğime inanmakta güçlük çekiyordum. Ama içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyordu.

Arkasva Batavia kaşlarını çattı. "Bu işleri zorlaştıracak. Neden olmadığını sorabilir miyim?"

"Babama karşı konuşmakta özgür olmayabilirsin." Derin bir nefes aldım. "Ama ben özgürüm. Ben zaten yeminliyim. Ve birçok suçtan dolayı suçluyum. Pek çok şeyden pişmanım. Ama onun söylediklerinden dolayı suçlu değilim. Yine de benim hakkımdaki yalanları, yaptığı en kötü şeylerin yanına bile yaklaşamaz. Bana değil. Ne Ka'ma ne de ülkeme. Yönetmeye uygun değil. Gücünü kaybettiği gün orada olmaya niyetliyim. Başka birine bağlılık yemini edersem bunu yapamam."

Öfkenin gelmesini, Arkasva Batavia'nın bağırıp bekledim. Onun yerine derin bir iç çekti.

"Beni reddederek, geri dönmenizi talep etmesi durumunda ihtiyaç duyabileceğiniz düzeyde koruma sağlayamayacağımı anlıyorsunuz. İlk talebini reddedebilirim. Ancak bana meydan okumaya karar verirse, başka seçeneğim kalmayabilir. Halkım ülkemizde başka bir yabancı silahlı asker görmekten memnun olmayacaktır. Sizin adınıza çatışmaya girersem isyan edeceklerdir."

Midem bulandı.

Aemon bir adım öne çıktı. "Bunların hepsi doğru. Ama ben onun kabul edilmesi için bir yol olduğuna inanıyorum."

Arkasva Batavia başını salladı.

Aemon devam etti. "Ona ihtiyacımız olduğuna inanıyorum. Sadece bu gece bile size verdiğim raporların doğruluğunu kanıtlıyor. Akadim'in sayısı endişe verici bir şekilde artıyor. Daha güçlü, daha kurnaz hale geliyorlar. Daha organize oluyorlar. Soturilerimize inancım tam olsa da, bir akadim katilinin hizmetimizde olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor. Belki de size yemin etmiş bir Bamarian olarak burada değildir. Belki de burada özel bir vatandaş olarak bir hizmet sunuyor - ani ve umutsuz bir ihtiyacımız olan bir hizmet. Konseyimizin arkasında durabileceği bir hizmet."

"Peki ya Emperor Hart onun geri dönmesini isterse?"

"Kuzey'e karşı hiçbir yükümlülüğümüz yok. Rhyan'ın sağladığı hizmet nedeniyle reddedebiliriz. Son kararı vermek İmparator Kormac'ın yükümlülüğünde. Eğer halk Rhyan'ı Bamaryalı olmasa bile Bamaria'nın koruyucusu olarak görüyorsa, o zaman onu Glemaria'ya çağrılmaktan koruyabiliriz."

Arkasva Batavia beni bir aşağı bir yukarı süzerek düşündü. "İmparator Kormac'ın işbirliğine ihtiyacımız var. Bunu açıkça ilan etmesi gerekecek." Kaşlarını çattı. "Hafızamı tazele Rhyan. Son ziyaretin üç yıl önceydi, değil mi? Henüz soturion eğitimine başlamamıştın."

"Haklısınız. Artık bir çirak olmalıyım, kendi acemiliğimi üstlenmeliyim."

"Eğitiminizi tamamlamak istiyor musunuz?"

O sızı kalbime geri döndü. Vatan hasreti ve hiç var olmamış ve bazı açılardan asla var olmayacak bir şeyin özlemi. Ama antrenman yapmak, savaşmak, koşmak istiyordum. Tanrılar, çalışmak ve okumak istiyordum. Bildiklerimi başkalarıyla paylaşmak. Olduğumdan daha da güçlü olmak için. Tek bir akadimin bile Bamaria'ya girmemesini sağlamak için.

Garrett'ın kaderinden koruyabildiğim herkesi korumak için. Ve şu anda Güney'de ruhsuz dolaşan kurbanlarını kurtarmak için.

"Evet," dedim.

"Gücünüz kesinlikle etkileyici," diye devam etti. "Ve size borçluyuz. Kuzey'le ilgili söylentiler kıyılarımıza kadar ulaşıyor ama yine de bu işi başaramayacağımızı düşünecek kadar kötü niyetli değilsiniz. Ancak şu anda Bamaria'nın güvensizlikle kaynadığının farkında olmalısınız. Yönetiminin pek çok kişi için tartışmalı olduğu bir sır değil. Pek çok kişi hâlâ gayrimeşru olduğumu düşünüyor." Ayağıyla işaret etti.

"Auriel'in Bayram Günü'ne kadar kimliğini gizli tutun," dedi Aemon. "Affedilmesi için bir yeminli sunmak gelenektir. Bunu yapabiliriz ve aynı zamanda onun canavarı öldüren kahraman olduğunu duyurabiliriz."

Arkasva Batavia'nın yüzü düşünceliydi. "Imperator Kormac da orada olacaktır. Kabul etmekten başka çaresi yok." Çenesini sıvazladı, yüzünde küçük ama gergin bir gülümseme vardı.

"Ama bu, o zamana kadar gizli kalmanız gerektiği anlamına geliyor. Burada olduğunuzu henüz kimse bilmiyor olabilir." Kaşlarını çatı. "Size kefil olacak bir akrabaya ihtiyacınız olacak."

"Amcam Sean, sizin hizmetinizde bir soturion. Benim adıma o konuşacak." Arkasva Batavia tekrar başını salladı.

"Ve son olarak, sen de Bağlı Beş'e boyun eğmelisin," dedi Aemon, aurasında ani bir karanlıkla.

Sertleştim. "Ne?"

"Bu geleneksel bir şey," dedi Aemon, gölgeleri geri çekilirken. "Eğer yemin etmeye istekli değilseniz, bu yasalarımıza boyun eğmeye istekli olduğunuzu gösterir. Sonra da İmparator Kormac'a ve varlığınızı sorgulayabilecek diğer herkese bunu yaptığınıza dair yemin edebiliriz. Bu, Bamaria'ya ettiğiniz yeminin yerine geçecektir."

Ellerim nemli hissediyordum. Bu kadar kısa sürede tekrar bağlanma fikri beni hasta ediyordu. Ama eğer gereken buysa? "Boyun eğeceğim."

Arkasva Batavia zırhına dikkatle baktı. "Köklerini inkâr etmeni ya da nereden geldiğini saklamamı istemiyorum; sen çok iyi tanınıyorsun. Ancak, yeni bir mühürle yeni bir zırhı kabul etmeye istekli olur musun? Hem kim olduğun hem de sadakatinin nerede yattığı konusunda dürüst olacak bir şey?"

"Yeni zırh hala aynı şekilde şekillendirilebilir mi?" Benim tarzımdaki derilerden başka bir şeyle savaşmayı hayal bile edemezdim.

Arkasva Batavia dikkatle, "Bu ayarlanabilir," dedi. "O halde evet."

Arkasva Batavia başını salladı. "Bu olası tüm şikayetleri karşılamalı ve inanın bana, onları tatmin etmeliyim. Konsey için oldukça gergin bir dönem. Anlayın, bu sizin adınıza bazı savaşlar vermeme gerektirecek."

"Sonsuza dek sana borçlu olacağım."

"Yapacaksın," dedi Arkasva Batavia yavaşça. "Bunu yapmaya hazırım çünkü İmparatorlar hakkında bir şeyler biliyorum."

Daha fazlası olduğunu hissedebiliyordum. Sığınağım için yeni bir talep ya da koşul öne sürüyordu.

Gözlerinde kurnaz bir bakış vardı ve midem bulandı. Babam ya da Arkasva Taria olmayabilirdi. Ama yine de bir Arkasva'ydı.

"Kişisel hizmetim için kılıcına ihtiyacım olacak. Arkturion Aemon'a Bamaria'nın ötesindeki tehditleri izletiyorum. Ama benim endişem şu anda içeridekiler için. İsyan fısıltıları giderek artıyor. Tüm hükümdarlığım boyunca hedef alındım. Ama şimdi kızlarıma yönelik tehditler duydum."

Kaskatı kesildim, hemen alarma geçtim. "Ne tehdidi?"

"Umarım boş olanlardır. Ancak Koltuk'tan uzak olmasına rağmen, en küçük çocuğumun güvenliği için giderek daha fazla endişelenmeye başladım. Leydi Lyriana."

Adını duyunca kalbim küt küt atmaya başladı.

"Onunla son ziyaretinizde tanışmıştınız."

Yavaşça başımı salladım. Ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Baban onunla savaş lordu arasında bir evlilik sözleşmesi yapmak istiyordu. Ben bu evliliği istemedim ve baban teklifini geri çektiğinde... Senin bu işle bir ilgin olduğundan hep şüphelendim."

"Maçı ben de arzu etmedim," dedim dikkatle.

"Bu ilgi ne azaldı ne de Glemaria'nın iyi bilinen kurlarına rağmen sadece onunla sınırlı kaldı. Ve şimdi isyanlar fısıldanıyor, ben... ben onun için endişeleniyorum. Son zamanlarda, kısıtlamalarına karşı isyan ediyor. Tehditler pek çok yönden geliyor, bazıları açıktan, bazıları gizlilik içinde sinsice. Korumam karşılığında, onu güvende tutmanız için size güveniyorum."

Başımı salladım. "Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Onun koruması olmanı, eskort ekibine katılmanı istiyorum. Onu koru."

Düşünmeden kelimeler ağzımdan döküldü. "Onur duyuyum, Majesteleri."

Kara gözleri deliciydi, bana inanmaya, güvenmeye karar verirken beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Kesinliğin ve otoritenin sembolü olan ellerini birbirine vurdu. Bu iş bitmişti.

"O zaman diz çök, Soturion Rhyan

Hart." Önünde diz çöktüm.

"Kılıcını bana vereceğine yemin edeceksin. Akademiye katılacak ve eğitimini tamamlayacaksın. Akadim'i avlamamıza ve kızımın güvende kalmasını sağlamamıza yardım edeceksin. Ka Hart'ın bir üyesi, Glemaria'nın bir vatandaşı olarak kalacaksın ve istediğin amaç için Glemaria'ya dönme özgürlüğüne sahip olacaksın. Sınırlarımız içinde kaldığın sürece, tüm Bamaryalıların sahip olduğu korumalara sahip olacaksın. Bu şartları kabul ediyor musunuz?"

"Kabul ediyorum," dedim.

"Ayağa kalk, Soturion Rhyan. Derhal Bağlı Beşli'ye teslim olacaksın. Eğer hayatta kalırsan, benim korumam ve yönetimim altında olacaksın."

Aemon, seçkin Konsey üyelerini yataklarından kaldırıp Oturma Odası'na çağırırken kalbim öyle bir gümbürdedi ki zor duydum. Sunumlarıma tanıklık etmeleri için.

Beş soturiyi de çağırdı.

Sadece üç Konsey Üyesi tanıklık etmeye geldi. Ancak Arkasva Batavia ve Aemon ile birlikte beş kişi oldular.

Arkasva'nın İkincisini hatırladım, nazik bir yüzü ve ağarmış saçları olan sessiz ve mütevazı bir adamdı. Daha sonra casusluk şefi Leydi Shavo geldi. Onu neredeyse görünmez yapan bir pelerin giyiyordu. Ve nihayet kızıl saçlı, çarpıcı bir kadın odaya girdiğinde kalbim bir an durdu. Lyriana'nın teyzesi, Arianna. Saçları güneşte Lyr'inkinden daha solgundu ve yüzünde yaşlılık belirtileri olsa da Lyr'e olan benzerliği şaşırtıcıydı.

Lyr. Onun koruması olacaktım. Tanrım... Yakınında olacaktım. Onu izleyecektim. Onu koruyacaktım.

Ama ona asla dokunmadım.

Artık birlikteler. Resmi olarak.

Hâlâ Lord Tristan'la birlikteydi. Ama bu anlaşmayla... durum böyle olmasa bile, Sean'ın bana vermeye çalıştığı umuda rağmen, gerçeği biliyordum. Koruması olarak onunla asla birlikte olamazdım. Ve eğer onun koruması olmayı reddedersem, babasının koruma sağlamaya devam etmesi için çok az nedeni olacaktı.

Arkasva Batavia'nın benim için yaptığı savunmayı sessizce dinledim ve Leydi Arianna etrafımızda gümüş bir halka oluşturdu. Rakiplerim etrafa yayılarak beni çevrelediler.

Arianna, "Şimdi sıra bağlamada," dedi.

Kendimi desteklemek için yanağımın iç tarafını ısırdım. Ensemde ter oluşmuştu. Kendimi kafese kapatılmış, paniklemiş hissettim... Midem sanki yolculuğa çıkacakmışım gibi dönüyordu. Birden her şey çok fazla gelmeye başladı. Neleri kabul etmişim, nelerden vazgeçmişim, burada olmak için neler çekmişim.

Ama esasını bana doğrulttuğunda, ortaya çıkan siyah parıltılı ip değildi.
Yıllardır acı çektiğim yakıcı bağlar da değildi.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak nefes verdim ve neredeyse rahatlayarak gülecektim.

Sadece bir ipti. Sadece basit bir ip parçası. Eve döndüğümüzde
gryphonlarımızda kullandığımız bir şey gibi.

Onunla ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Arkasva Batavia ellerini ırpıtı. "Başlayın."

ChapTer

İKİ-Nİne

T Güneş doğarken tüm gökyüzü altın renginde parlıyordu. İlk dakika içinde bağlarımdan kurtulmuştum. Zar zor ter dökerken tüm rakiplerimi alt etmiştim.

Arkturion Aemon beni kale içindeki Arkturion'un evine bağlı misafirhaneye getirmişti. Ama uyuyamadım. Uyanık bir şekilde pencereden dışarı bakıyor, sahile vuran dalgaları dinliyordum. Şafak sökerken Cresthaven'ın aydınlanmasını izledim. Mavi mozaik karoların canlanmasını, kalenin sanki suların altından yükseliyormuş gibi görünmesini izledim.

Lyriana'nın orada olduğu gerçeğinin fazlasıyla farkındaydım. Onun yatağında. Uyuyor.

Ve tehlikede.

Eğer onu her şeyimle koruyacaksam, güçlü ve kararlı olmam gerekiyordu. Kendimi tekrar tüm duygularımdan soyutlayamazdım. Ama ona karşı hissettiklerimin kilit altında tutulması gerektiğini de biliyordum. Sonunda gitmesine izin vermeliydim. Ve bunu yapma düşüncesi ne kadar acı verse de, eğer onu güvende tutacaksa bunu yapacaktım. Onun güvenliği benim için yeterli olacaktı. Şimdilik yeterdi.

Aemon görev için erken ayrılmıştı ama bir hizmetkâr bana kahvaltı getirmişti. Görünmeden kalmam ve Katurium'u ziyaret etmem için talimatlar verildi. Orada

Soturion Akademisi'ndeki dairemin anahtarları verildi - diğer ıraklarla birlikte bir binada özel bir oda.

Bana kendi dairem verilmemeliydi. Gözden düşmüş durumdayken olmaz. Ama Lyr'i koruduğum için bunun gerekli olduğunu düşündüler. Sessiz bir koruma olmam gerekiyordu. Lyriana'nın bilmediği biri değil, başka kimsenin de bilmediği biri. Özellikle de Auriel'in bayram gününden önce.

Bana söyleneni yaptım ve kaleden sessizce ayrıldım. Geneleve eşyalarımın gönderilmesini talep eden bir mektup yazdım. Ayrıca Cal ve Marisol'a da bir mektup göndererek geldiğimi bildirdim. Anahtarımın çalışıp çalışmadığını kontrol ettikten sonra Sean'ın evine doğru yola ıktım.

Bronz tenli ve kahverengi bukleli güzel bir büyücü kapıyı açtı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Rhyan?" diye sordu.

Başımı salladım. "Branwyn?"

Sırıttı ve beni kucakladı. "ok mutlu olacak." Kapıyı kapattı ve "Sean!" diye bağırdı.

Koşarak n salona geldi, bana bir kez baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

Sonraki birkaç günü Bamarina'nın içini ve dışını öğrenmekle geçirdim. Ve bunu görünmeden yapmak zorundaydım. Arkasva ile yaptığım anlaşma bir hafta boyunca görünmez kalmama bağlıydı. Kamuoyuna açıklanmadan önce yakalanırsam, boku yemiştim.

Neyse ki Giritanya'da görünmez olmakta ustalaşmıştım ve Branwyn'in tamir etmesine rağmen pelerinim daha iyi günler geirmış olsa da, kapüşonunu taktığım da neredeyse kalabalığın içinde kaybolmamı sağlıyordu. Bamarian sıcağında bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Ama şehrin sokaklarındaki gölgeleri sessizce takip ederek, sahilleri arşınlayarak ve üç kütüphanenin de her koridorunda sessizce ilerleyerek, düzenlerini ve kapı aralıkları nı ezberleyerek dayandım.

Aemon bana Lyriana'nın sık gittiği yerlerin bir listesini verdi. Ziyaret etmekten hoşlandığı yerler. Urtavia. Bilgin Limanı. Gri Villa.

Sokaklarda yankılanan davul ve su dansçılarının sesleri bana onu hatırlatırken, her gün sıcağa biraz daha alıştım. Kalbimi sertleştirmek, irademi güçlendirmek için çalıştım. Her sabah Katurium'da antrenman yapmaya başladım. Kalan duygularımdan kaçıyordum. Uyanır uyanmaz koşuyor, sinirlerimi ve arzularımı çalıştırıyordum.

Auriel'in Bayram Günü geldiğinde yatağımda doğruldum, vücudum ter içinde kalmıştı. Gün şimdiden şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha sıcaktı. Ve bugün Lyriana'nın koruması olarak görevime başlayacaktım. Hem de doğum gününde. Ve bu gece, Vahiy Töreni'nde, sığınak isteğim tamamlanmış olacaktı.

Cresthaven'a bir seraphim götürdüm. İçeri giremedim ama diğer muhafızlardan ayrı olarak duvarın ötesinde kaldım. Sabahı kaynayan güneşin altında gölgelerde saklanarak geçirdim. Bir yanım onun bütün gün içeride kalmasını umuyordu, çünkü günlerce onun rotalarına ve en sevdiği yerlere uğramama rağmen henüz onu görmemiştim.

Umutsuzca istediğim bir şeydi, o kadar çok istiyordum ki ihtiyaçtan titriyordum. Yine de onu görmekten korkuyordum. başa çıkamayacağımdan korkuyordum.

Bir saat daha geçti ve bir serafim tepelerinde uçu. Altın kanatlarını açmış, gövdesi alçalırken eğilmişti. Sıcaklık bana doğru püskürdü ve pelerinimi başımdan uçurdu. Duvardaki muhafızlar tarafından görülmekten kıl payı kurtularak geri döndüm.

Seraphim indi. Imperator Kormac ortaya çıktı. Onu Bastardmaker izledi.

Beklenmedik bir şekilde geldikleri geceyi hatırladıkça midem bulanıyordu. Cresthaven'daki herkesin gündönümünde nasıl paniklediğini. Elini tutmak için uzandığımda Jules'un nasıl dehşete düştüğünü. İmparator Kormac'ın pelerininin arkasından uçup gitmesini tiksintiyle izledim. İmparator'un altın sınırı kalbimi gümbür gümbür attırdı.

Geri dönüp saklanma pozisyonuma geri döndükten kısa bir süre sonra ikinci bir seraphim indi. Bu sefer hazırdım, elimi kapüşonumun üzerinde tutarak

uçmasını engelledi. Arabadan g m    ku aklarla kapalı mavi c bbeleriyle iki büyücü  ıktı.

Lord Tristan Grey ortaya  ıktı. Kahverengi saçları g ne te parlıyordu.

Birkaç dakika sonra su yolunda hafif ayak sesleri duyuldu. Sandaletler. Bakmaya cesaret edemedim. Hay sikeyim. Korumasıydım ama ona bakmaya bile cesaret edemiyordum. Hazır değildim.

Duvara daha yakın durmaya karar verdim ve dinlerken nefes alı ımı yava lattım.

"İ te benim doğum günü kızım. Seni bulmak için kaleye saldırmak üzereydim." Lord Tristan Grey gerçek bir soylu gibi konuşuyordu. Dramatik. Kendini be enmi . Kendini be enmi .

Piç kurusu.

Bir an geçti ve cevap gelmedi. Hâlâ ona doğru mu yürüyordu yoksa kucakla ıyorlar mıydı emin değildim. Bu düşünce midemi bulandırdı. Tanrılar... bir noktada onları birlikte görmek zorunda kalacaktım.

" zg n m, geç kaldım."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Onun sesini. Son derece güzel sesi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Bugün eskort yok mu?" Tristan sordu.

Bu dikkatimi çekti. Yanında eskort olmadan nasıl gelebilirdi? Tehlikeleri bilmiyor muydu? Daha sıkı dinlemek için gerildim. Ama konuşmaları bo uktu. Seslerini hâlâ duyabiliyordum ama belirli bir kelime yoktu. Bunun arkasında büyücülerinin olduğundan   pheleniyordum; konuşmalarının gizli kalmasını sa lıyorlardı.

Dakikalar geçti ve sonra kaleden bir rüzgâr esti.

Tristan'ın Seraphim'i havalandı.

Ortadan kayboldum ve duvarın diğer tarafında, çalılıkların arasında yeniden belirdim.

Korumasını bu kadar kolay kaybedebiliyorsa, babasının benden koruma olmamı  a mamalı.

Aemon'u uyarmak için belimdeki vadatiye uzandım, sonra durdum. Çoktan gitmişti. Yanında bir refakatçi olmadan. Harekete geçmem gerekiyordu. Onu güvende tutmalı ve yetenekli olduğumu kanıtlamalıyım.

Auriel'in bayram günüydü... ve doğum günüydü. Nereye gidiyor olabilir ki?

Cevap hemen geldi. Jules'un mektuplarından, doğum günlerinde şehre gitmenin onlar için bir gelenek olduğunu hatırlıyordum.

Bugün olması gereken en son yer.

Bütün hafta boyunca mırıldanmaları, konuşmaları duydum. Akadim saldırısı herkesin aklındaydı. Ülkenin her köşesinde tartışıldığını duydum.

Bamaryalılar çok öfkeliydi.

Bu öfkenin bir yere yönlendirilmesi gerekiyordu. Ya da birine.

Gözlerimi kapattım ve zihnimde Bamaria haritasını canlandırdım. Seraphim ile uçuğu için Urtavian seraphim limanına inecekti.

Onu orada yenmek zorundaydım.

Ama öylece seyahat edemezdim. Çok fazla insan görürdü. Zihnimdeki haritayı araştırdım. Seraphim limanının güneyinde bir park vardı. Riske atabileceğim bir ağaç kümesi biliyordum.

Midem çekildi ve ben gittim. Botlarım yumuşak çimlere indi, göğsüm kabarak bir ağaca tökezlediğimde tepemdeki ağaçlar bana gölge sundu. Bu uzun zamandır yaptığım en uzak atlayıştı ve aştığım mesafe beni bir anda yakalamıştı. Kaslarım tüm gün antrenman yapmışım gibi yanıyordu.

Uzakta, zaman tutucu çanları çaldı. Lyr çeyrek saatten biraz daha uzun bir süre içinde, yanında Lord Tristan'ın büyücülerinden başka muhafız olmadan varacaktı.

Vücudumdaki acıyı görmezden gelerek koştum.

Limana vardığımda yüzümden ter boşanıyordu. O inmeden sadece bir dakika önce varmışım. O arabadan çıkarken kalbim durdu.

Ama Lyriana kapüşonunu yukarı kaldırarak saçlarını ve yüzünü gizledi. Tristan'ın refakatçisi onlar için bir çöp arabasıyla yanlarına döndü. Onlar içeri girer girmez perdeleri kapattı. Gümüş aylı beyaz.

Tabii ki. Ka Grey'in her şeyi gümüş olmalıydı.

Bu bana, çöpümüz buraya gelirken babamın perdelerinin arkasında boğulmamı hatırlattı.

Ama sonra altın manşetli ince bir el perdeleri yırtarak açtı.

Gülümsememi gizleyemedim.

Onlar caddede ilerlerken güvenli bir mesafeyi koruyarak arkalarından gittim, onları ayakta tutan büyücülerin omuzları üzerinde dengede durdum. Daha önce hiç görmediğim kadar kalabalıktı. İmparatorluğun dört bir yanından insanlar kutlama için buraya akın etmişti. En önemlisi, Ka Kormac tüm gücüyle gelmişti. Gümüş zırhlarını her köşede, her ara sokakta gizlenirken gördüm. Her yerde insanların auraları diken üstündeydi.

Çöpleri takip ederek, tehdit oluşturabilecek her şeyi dinleyerek olabildiğince çok konuşma parçası topladım. Yerliler kalabalıktan rahatsızdı. Ziyaretçiler sıcaktan tedirgindi. Ve akadim saldırısından sonra herkes hala gergindi.

Zaman tutucu çanları çalarak öğlen diye bağırdı. Birden Ka Kormac'ın tüm gizli kurtları nöbet değişimi için öne çıktı, zırhları onları anında ele veriyordu. İnsanlar bağırmaya başladıkça etrafımdaki auralar öfkeyle patlıyor gibiydi.

"Evine git!"

"Korteria'ya geri dön, kurt boku!"

Hakaretler daha öfkeli, daha ateşli hale geldi.

Sonra yeni bir ses konuştu. "Harren Batavia'yı sikeyim!"

Kalabalığın havası hemen değişti. Mesaj karşısında auraların korku ve aynı zamanda öfkeyle yükseldiğini hissettim. Arkasva'ya karşı öfke, bağırان kişiye değil. Şehirde saldırıya uğradığını hatırladım. Lyr için endişelenmekte haklıydı.

Hızımı artırdım, çöp kutusuna yaklaştım ama çok da yaklaşmadım. Tristan'ın eskortları da yüksek alarmdaydı. Ama gerçekten bir tehdit varsa ne yapacaklardı?

"*Shekar arkasva*," diye bağırdı biri.

Sahte arkasva.

Geçtiğimiz hafta içinde Lyr'in babasına yönelik pek çok hakaret duymuştum. Ama bu beni duraksattı. Konuşan büyücü, üzerinde Ka Batavia'nın piç edilmiş bir amblemi olduğu anlaşılan bir bayrak sallıyordu. İkonik altın kanatlar siyaha boyanmıştı.

Bu sadece bir mesaj değildi. Bir işaretti.

Ama çöp ilerledi. İçimde kötü bir his vardı. Lyr'in babası bana isyan fısıltıları olduğunu söylemişti. Bu bağırmaktı.

Tehlikenin farkına varıp hemen seraphim limanına döneceklerini umarak onlar dönerken ben de onlara ayak uydurdum. Bunun yerine, soylulara yönelik satıcıların sıralandığı yerde durdular. Lyriana dışarı çıktı, kapüşonu hâlâ yukarıdaydı, kimliği gizliydi. Yine de altın mücevherlerinden ve altındaki elbisenin inceliğinden soylu olduğu anlaşılıyordu.

Tristan onun elini sahiplenircesine tuttu ve ona doğru ilerleyip onu hızla öperken nabzım hızlandı. Çenemi sıktım ama onlar ayrılmış, zıt yönlerde doğru gidiyorlardı. Kızıl saçlı bir kadın ipek eşarplarla süslü bir çadırın dışında duruyordu. Onu Afeyan Kütüphanesi'ndeki kütüphanecilerden biri olarak tanıdım.

Lyriana kütüphanecinin çadırına girmeden önce bir dükkân sahibi bağırmaya başladı.

Büyük olasılıkla potansiyel bir müşterisini kaybettiği için hoşnutsuz olan adama ters ters baktım, sonra da alışveriş yapan kalabalığın arasına karıştım. Alışveriş yapıyormuş gibi davranırken gözlerim çadıra sabitlenmiş, Lyr'in dışarı çıkmasını bekliyordum.

Çok geçmeden Lyr çadırdan yavaşça çıktı ve masaların arasından kendine yol açtı. Tristan'ın biri arkasından ayrılmıyor, beni de mesafemi korumaya zorluyordu. Sonunda bir satıcının önünde durdu. Bir büyücü

Siyah, kıvrıkcık bıyıklı bir masanın önünde durmuş, ürünlerini gösterişli bir şekilde gösteriyordu. Ama Lyr ilgisiz görünüyordu. Bir süre sonra Tristan da ona katıldı ve çöplerine geri döndüler.

Çöp büyücülerinin baktığı yöne bakarak, geride kalanlardan ziyade neye doğru yürüyeceklerini keşfetmek için önden koşmaya karar verdim.

Korku ve endişe dolu auralar bana doğru hücum ederken, hızla vücutları birbirine kenetlenmiş bir insan kalabalığına çarptım.

Yanlış bir şey vardı. Lyr'in karşılaşmasını istemediğim bir şey. İlerlemeye çalıştım.

Birkaç kişi vorakh hakkında bir şarkı söylüyor, hepsinin boğulmasını lanetliyordu. Saniyeler içinde başka sesler de katıldı ve şarkı hızla bir alaydan ölüm ilahisine dönüştü. Kapüşonumu öne doğru çektim ve yaklaştım.

Kalabalık su dansçılarından oluşan bir grubun etrafını sarmıştı - çöplerin daha önce bir gösteri için önünde durduğu grubun aynısı. Ama şu anda kızların hiçbirisi dans etmiyordu. Hepsi göstericilerden birinin etrafında korumacı bir şekilde toplanmıştı. Kız titriyordu, gözleri korkuyla açılmıştı.

Bir soğuk dalgası üzerime doğru geldi ve tüylerimi diken diken etti. Bu his yeniydi ama yine de tanıdık bir yanı vardı.

Güney'de nadiren böyle soğuk hissederdim.

Dansçı çırpınmaya başladı, sadece kendisinin görebildiği bir şeye doğru korkuyla bağıırıyordu.

"Vorakh! Vorakh!" diye alay ediyorlardı. Bir imgelem görüyordu.

İçgüdülerimle yardım etmek için ileri atıldım. Onu alıp güvenli bir yere götürmek için.

Midem bulanıyordu. Onun sıkıntısını, dehşetini hissedebiliyordum.

Yardım almak yerine onunla alay ediliyor ve ona saldırılıyordu.

Garrett'ın Aiden'in sırrını keşfetmesiyle ilgili korkuları aklımdan geçti.

Çılgılık istedim. Ve bu kızı tanımıyordum bile.

bir şey miydi? Lyr'in gördüğü şey bu muydu? Bamarla bu şarkıyı Jules'a söylemiş miydi? Midem bulandı.

Bir adım daha attım, sonra Lyr'in çöpü yaklaşınca kendimi durdurdum. Tristan dışarı fırladı, kalabalığı yararken sopasını kınından çıkardı ve aurasındaki ölümle dansçıya doğru koşmaya başladı.

Kalabalığın arasına karıştım, çaresizce izliyordum. Onu kurtaramadım. Ona yardım edemezdim. Hayatımı riske atmadan, görülmeden olmazdı. Lyriana'yı koruyabilme riskini almadan.

"Ben Lord Tristan Grey'im." Aurası patladı, öfke ve nefret yüzeye çıktı. "Birinci dereceden vorakh, yani imgelem gücüne sahip olmakla suçlanıyorsun. Seni bağlayıp Ka Batavia'nın Soturi'sine teslim edeceğim ve orada Majesteleri İmperator tarafından tutuklanıp cezalandırılacaksın."

Hay sikeyim. Son iki yılımı Tristan'a olan kıskançlığımla öyle tüketmişim ki, onun Vorakh avladığını unutmuşum.

Şans verilirse beni avlayacağını unuttum.

İzleyemezdim, kızı acı içinde, korkmuş görmeye dayanamazdım. Jules'un olduğunu hayal ettiğim gibi.

Birden önündeki tehlikeyi hissederek ileri atıldı. Tristan'ı hissederek. Kendini saldırının içine atarken tırnakları pençe gibiydi. Ama hiç şansı yoktu.

Asasından kırmızı renkte parlayan siyah ipler fırladı ve avını sıkıştıran yılanlar gibi kızın etrafını şiddetle sardı.

Yüzüm kızardı ve midem bulandı. İçimde panik yükselirken ellerime baktım.

Halat yok. Halat yok.

Kız çığlık attı. Ve sonra durdu. Tristan kızın bağlı ve gevşek bedenini omzuna aldı.

Ve hâlâ karşı karşıya olduğum tehlike her zamankinden daha belirgin hale geldi. İmparatorluğun en acımasız vorakh avcılarında birinin burnunun dibinde

Küçük ayrıntılara odaklanmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Ellerim temizdi. Sokağın aşağısında bir kahve dükkânı taze kahve çekirdekleri hazırlıyordu. Arkamda bir davul ritmik bir şekilde çalıyordu. Ayaklarımın altından akan su güneş ışığı altında parılıyordu.

"Glemaria?" diye sordu bir soturion, konsantrasyonumu bozarak. Başımı kaldırıp baktığımda bakışlarının zırhıma yöneldiğini gördüm; gryphon kanatları ve güneş siyah deriye işlenmişti.

Sikeyim. Siktir! Henüz görülmemem gerekiyordu.

Omuzlarımı geriye attım, korkumu bastırdım. "Sana ne bundan?" Ka Kormac'ın gümüşünü takıyordu. Lanet bir kurt. Tabii ya.

"Glemarian varisinin kaçtığını duydum. Eminim onu geri getirirsem babası iyi bir ödül verecektir."

"Hmmm," dedim ilgisizce. Dikkatlice bir adım geri çekildim, Lyr'in çöpünü çevremde tutarken birini arıyormuş gibi yaptım. Kalabalık şimdi Tristan için tezahürat yapıyordu. Her alkışta irkilmek istiyordum.

"Yüzünde kötü bir yara izi olduğunu duydum. Bir canavara benziyor," diye devam etti soturion.

"Gerçekten mi? Kulağa korkunç geliyor." Zihnimde olası çıkışları işaretleyerek bir adım daha geri attım. Sağımda bir ara sokak. Arkamda arka kapısı olan bir dükkân.

"Neden bana yüzünü göstermiyorsun?" diye hırladı.

"Neden burnundan nefes almıyorsun?"

"Ne?" diye sordu.

O anki şaşkınlığı ihtiyacım olan tek şeydi. Kalabalığın arasından sıyrıldım ve daha fazla dikkat çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaştım.

"Sen olduğunu biliyorum," diye bağırdı. "Yeminli piç kurusu."

Yürümeye devam ettim ve Tristan'ın çöp kutusuna geri tırmanışını izledim. "Forsworn!" diye bir bağırış daha geldi.

Hay sikeyim. Kurdun bir arkadaşı vardı. Nabzım hızlandı. Bir sürü oluşturmada önce onları kaybetmem gerekiyordu. Ka Kormac'ı daha önce de dövüşürken görmüştüm. Birbirlerine güveniyorlardı.

Kaba kuvvetleri ve bir arada durmaları, sayılarıyla göz korkutmaları. Onlarla savaşabileceğimden hiç şüphem yoktu. Onları yenebileceğimden şüphem yoktu. Kolayca.

Ama burada olduğumu kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

Tanınırsam ve haber herhangi bir yerel Glemarian temsilcisine ulaşırsa... gece çökmeden kuzeye geri götürülebilirdim. Bağlı ve çaresiz.

Ve artık Bamaria'da yüzeyin altında gizlenen tehlikeleri görebildiğime göre, buradan ayrılmamın hiçbir yolu yoktu. İsyan yatışana kadar olmaz. Tabii yatışırsa.

Kalabalığın arasından sıyrılıp bir ara sokağa girdim. Kalbim öyle ki, tüm şehrin duyabileceğinden emindim. Her şey çok gürültülü ve parlak geliyordu.

Gölgelerin içine doğru ilerlerken su yolunun karşısındaki terk edilmiş bir sokağı gördüm, gözlerimi kapattım ve ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim.

Bir duvara çarptım, alnımı bir anlığına serin taşa dayadım, sonra doğruldum ve kalabalığın içine geri döndüm, kurt sürüsü şimdi önümdeydi.

Çok yakındı. Çok yakındı.

Lyr'in çöp arabası önümde durdu ve Tristan'la birlikte bir restorana girmelerine izin verdi. Açılır kapanır pazarların labirentine çekildim ve satılan mallara bakıyormuş gibi yaptım. Kurtlar hiçbir yerde görünmüyordu.

Bir süre sonra restoranın kapısı açıldı. Yüzü kapüşonunun gölgeleri arasında gizlenmişti. Tristan elini onun sırtına koyup oturmasına yardım ederken gözlerim onun üzerinde, özellikle uzun bir masanın etrafında yürüdüm. Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, göğsümde bir sızı canlanmıştı.

Biri beni arkamdan yakaladı.

Ben tepki veremedim kalın bir kol boynuma dolandı ve az önceki Ka Kormac soturionu fırladı. Başlığımı geri itti,

Gözleri yavaşça yara izimde geziniyordu. Hırlarken dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Sen olduğunu söylemiştim."

Etrafım sarılmıştı. Kurtlar. Bamaryalılar. Lyr'in çöpu çok değildi.

Yakalanmam, ifşa edilmem için binlerce fırsat. Sürgün edilmek için.

Yanağımın içini ısırdım, korku midemde bir sarmala dönüştü.

Sadece sakın kalmalıydım. Bu pisliklerle savaşabilirdim. Ortadan kaybolabilirdim. Sadece birkaç saat daha hayatta kalmam gerekiyordu. Sonra herkes bir akadim öldürdüğümü bilecekti. Arkasva'nın korumasıyla ödüllendirildiğimi bilecekti.

Kabaca yutkunarak kurda ters ters baktım. "Tebrikler. Ben aslında benim. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı. Şimdi nazıkçe, siktir git."

"sanmıyorum. Bir ödül almayı planlayın."

"Tekrar planla." Kollarımı yukarı kaldırdım ve soturion'a dirsek attım. Masanın üzerine düşerken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Dükkân sahibi çılgınca küfretti.

Hâlâ önümde duran Soturion'u tekmeledim. Ve sonra koştum.

Her yerde insanlar vardı. Seyahat etmek mümkün değildi. Çok riskliydi, birinin görebileceği bir yere inerdim. Ama kalabalık hareket etmeme bile izin vermiyordu. Soturi'nin izini tekrar kaybedene kadar insanları kenara itmeye başladım.

Ve Lyriana.

Lanet olsun. Eğer ona bir şey olursa.

Çöpu bulmak için etrafımda döndüm. Onun yerine Soturion beni buldu. Bu sefer arkadaşları vardı. İki tanesi kollarımdan tutup beni geriye doğru sürükledi, topuklarım su yolunun pürüzsüz camına sürtündü. Kalabalık yer değiştirdi, dövüşümüz için yer açtı. Bir beşlik.

Daha fazla insan izlemeye geldikçe bağırışlar ve tezahüratlar arttı.

Biliyorlar mıydı? Kim olduğumu biliyorlar mıydı? Yoksa sadece dövülmüş bir Soturion mu gördüler?

Önce beni tanıyan kurt yaklaştı; yumrukları hazırды. İlk yumruğunu engelledim, ikincisinden kaçtım ve ıskaladım, ama bu sadece beni

Birincisi kadar sarışın ve boncuk gözlü yeni bir kurtla yüz yüze geldi.

Bastardmaker'ın torunları.

Arkadan bir başkası gelirken o da aynı hareketi kullandı.

Özensizdiler, formları eksikti. Bir darbe daha savuşturdum, bir tane daha, döndüm ve her biriyle mücadele ettim. Tutuşlarından kurtulduğumda dirseğim arkama saplandı. Ve şimdi bitirmeyi düşündüm. Hepsini haklamak.

Ama bunu yaparsam göreceğim ilgi, karşılayabileceğimden çok daha fazla olacaktı. Hepsi benim kim olduğumu bilecek ve haber yayılacaktı. Hızlı bir şekilde. Çok hızlı.

Bocalamama izin verdim. Bilerek yanlış adım attım. Solumdaki soturion beni yere düşürdü.

Başımın arkasından tutarak yüzümü su yoluna çarptı. Küfrettim, kalabalığın alayları daha yüksek sesle ve daha cesurca yükselirken onun elinden kurtulmaya ve tekmelemeye hazırlandım.

Ve sonra, her nasılsa, tüm bunların üzerinde yükselen tek bir ses vardı. Yıllardır rüyalarımın giren bir ses. Uykumda bana fısıldayan bir ses. Artık bir kale duvarının ardında boğulmayan bir ses.

"Durun! Onu hemen serbest bırakın." Lyriana. Lyriana yavrularının güvenliğinden ayrılmıştı. Kavgayı ayırmaya gelmişti. *Hayır. Hayır.* Ne yapıyordu? Kalabalığın ortasında olmaması gerekiyordu. Beni görmemesi gerekiyordu.

"Kimin emrinde kızım?" diye sordu sağındaki soturion.

"Benim altımda," dedi, sesi net ve otorite doluydu. Bir varis olmanın getirdiği belli bir güç vardı. Ama sesindeki katıksız güç? İradesinin gücü? Bu mu? Hepsi ona aitti. "Arkasva Batavia tarafından yönetilen Urtavia, Bamarina sokaklarında duruyorsun. Ka Kormac'ın burada hiçbir yetkisi yok. Şimdi durun ve onu bırakın. Size emrediyorum."

Talebini kahkahalar izledi. Ama kalabalığın dikkatini çekecek, saldırganlarımın tekrar ayağa kalktığını fark etmelerini engelleyecek, gözlerimi ondan ayıramayacağım kadar büyük bir gösteri yaratmıştı. Onun varlığıyla hipnotize olmuşum.

Pelerininin altında bile, yüzü hâlâ kısmen gizliydi, kalbimin korktuğu şeyi görebiliyordum. Sadece daha da güzelleşmiş ve yıkıcı olmuştu. O ela gözlerinde bir ateş vardı, rüyalarımda bana yukarıdan aşağıya bakarken sahip olduğu meydan okumanın aynısı. Ağzı açıldı, mükemmel pembe dudakları bir O harfi oluştururken parfümünün bir ipucu bana doğru yol aldı. Vanilya. Misk. Hafif bir limon kokusu.

Beni tanıdığı anda ruhumda bir çekim hissetmişim.

Ve bir anda kararlılığım yok oldu. Aptallık etmişim. İradem kalbimden daha güçlü değildi. Kalbim o kadar sert atıyordu ki patlayacağını sandım.

Kaybolmuşum. Kalabalığı unutmuşum. Tristan'ın onun arkasında durduğunu unuttum. Üç yıl geçtiğini unuttum, ayrıldığımda kalbini kırdığımı unuttum.

Benimkinin hâlâ parça parça olduğunu unutmuşum.

Gün dönümüydü ve hava sıcaktı, o kollarımdaydı ve sevgilinin şarkısı çalıyordu ve dans ediyorduk ve gece güzeldi ve her şey doğru hissettiriyordu. Evim gibiydi, kaderim gibiydi. Ve onu asla bırakmak . Asla yanından ayrılmak istemedim. Dizlerimin üzerine çökmek istediğimi, hayatını benimle geçirmesini istediğimi hatırlıyorum.

O anı sonsuza dek yaşamak istediğimi hatırladım.

Çünkü rüzgâr yumuşaktı ve onu ağaca yaslamışım, gözlerinde yıldızlar vardı, nefesi dudaklarımda, bedeni bedenime yaslanmıştı. Hatıralar etime işlemişti. Ruhuma.

Yıllardır kendime yalan söylüyordum. Çünkü Lyr ile ilgili anılarım ve rüyalarım, ne kadar canlı olursa olsun, önümde duran Lyriana ile kıyaslanamazdı. Bir kraliçe kadar vahşi görünüyordu. Bir tanrıça kadar güçlü. Gördüğüm en güzel kızdı.

Ve onu sevdim. Onu her sevdim. Sahip olduğum her şeyle.

Kapatamadım. Durduramadım. Hayatım buna bağlı olsa bile. Ve her yemini, kendime verdiğim her sözü bilmeme rağmen

Bunun üstesinden gelebileceğimi, bunun yeterli *olacağını*, hayatta olmanın, onun yanında olmanın ve güvende olduğunu bilmenin yeterli olduğunu...

Değildi.

Kanım deli gibi akıyordu ve onu öpmek istediğimde evet diyordu ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

Kalabalığın bağırışları daha da arttı ve Ka Kormac'ın kurtları hırladı ve babasını tahttan indirecek olanlar, Lyr'in kanı için gelenler ve ona karşı komplo kuranlar bize yaklaştı.

O tehlikedeydi ve ben onu korumak zorundaydım. Seçimimi yaptım.

Bu yeterli olmalıydı. Olmak zorundaydı. Çünkü yemin ettim, onu güvende tutacaktım. Ve eğer bunu yaparsam, eğer bunu doğru yaparsam, yerimi hatırlamalıydım. Ben yeminliydim. Onun korumasıydım.

Lord Rhyan Hart değil.

Sadece bir soturion. Artık sadece bir piç. Başka kimse değil.

Gözlerinin içine baktım ve kalbim yerinden gibi oldu. Ve buna izin verdim. Sadece bir vuruş için.

Sadece bir kere.

Her şeyi hissettim. Tüm vücudum canlandı, kanım deli gibi akıyordu.

Sonra duygularımı bastırdım. Kalbimi durmaya zorladım.

Atışı durdurmak için. Hissetmeyi bırakmak.

Unutmak için. Ve sonra gülümsedim.

"Merhaba, sevgilim."

BOĞULMUŞ İMPARATORLUĞUN SAVAŞÇISI

HİKAYE DEVAM EDİYOR NÜESİ İN THE DROWNED EMPIRE
SERİES, 4#

BOĞULMUŞ İMPARATORLUĞUN KAHRAMANI

RHYAN'S JOURNEY CONT NUESİİ N THE DROWNED EMPI RE
SERİ ES# 2.5

GLOBSARY

İsimler:

Aemon Melvik (Ae-mon Mel-vik): Bamaría Savaş Lordu, Bamaría Konseyi'nde Arkturion, Hazır olarak da bilinir.

Afeya (Ah-fay-ah): Boğulma'dan kurtulan ölümsüz Lümerliler. Önceleri Afeya, Lumeria Matavia'daki diğer Lumerialılardan ayırt edilemezdi. Tanrı ve Tanrıçaların soyundan geliyorlardı ve ölümlü bedene hapsolmuşlardı. Ancak savaş çabalarına katılma talebini reddettiler. Bazı kaynaklar Moriel'in güçleri ve Akadim ile ittifak kurduklarına inanıyor. Valalumir parçalandığında, sonsuza dek yaşamakla lanetlendiler, evlerine dönemediler, yaşamdan kurtulamadılar, dokunamadılar ya da büyü yapamadılar - bir başkası tarafından istenmedikçe.

Asherah (A-sher-ah): Cennetteki Valalumir'in orijinal Koruyucusu. Auriel ile ilişkisi ortaya çıktıktan sonra bir ölümlü olarak Dünya'ya sürüldü.

Aiden DeKassas (Ai-dan Deh-cah-sus): Finans Ustası'nın yeğeni, Rhyan'ın yakın çevresinde yer alan soylu bir büyücü.

Auriel (Or-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Asıl Muhafızı, ışığı çalarak Dünya'ya getirdi ve burada Boğulma sırasında parçalanmadan önce bir kristale dönüştü.

Avery Kormac (Ae-very Core-mac): İmparatorun yeğeni, İmparator olarak İmparatorluğun altı güney ülkesini yönetiyor ve Arkasva olarak Korteria'yı yönetiyor.

Dario DeTerria (Dar-ree-yo Deh-tair-ree-yah): Barış Efendisi'nin oğlu, Rhyan'ın yakın çevresinden asil bir soturion.

Efraim Aravain (Eh-fry-yeem Ar-rah-vain): Turion, Arkturion Kane'in ikinci adamı, Garrett'in babası.

Garrett Aravain (Ger-ret Ar-rah-vain): Glemaria'nın Turion'unun oğlu, Rhyan'ın yakın çevresinde bir soturion.

Kane Gadayyan (Cain Gaw-die-yan): Arkturion ve Glemaria Savaş Lordu.

Kenna Gaddayan (Ken-nah Gaw-die-yan): Glemaria'nın savaş lordunun en büyük kızı, Rhyan'ın yakın çevresindeki büyücü.

Lyriana Batavia (Leer-ree-ana Ba-tah-via): Bamaría'daki iktidar koltuğunun üçüncü sıradaki sahibi.

Mercurial (Mer-cure-ree-el): Ölümsüz bir Afeya, Gece Toprakları'nın Yüce Leydisi, Majesteleri Kraliçe İştaranın İlk Elçisi.

Moriel (Mor-ree-el): Cennetteki Valalumir'in Orijinal Koruyucusu. Auriel ve Asherah'ın ilişkisini 44 Konseyi'ne rapor ederek Asherah'ın sürgün edilmesine, Auriel'in ışığı çalmasına ve ardından yok edilmesine yol açtı. Boğulmaya yol açan savaşta akadim ile ittifak yaptığı Dünya'ya sürgün edildi.

Rhyan Hart (Ry-an Hart): Forsworn ve Glemaria 'dan sürgün . Daha önce İktidar Koltuğu için ilk sıradaydı (Varis Görünür).

Ronan DeTerria (Row-nan Deh-tair-ree-yah): Glemaria'da Barışın Efendisi.

Shakina Hart (Shah-kee-nah Hart): Glemaria'nın soylu kadını, İmparator'un ve Arkasva'nın eşi, Rhyan'ın annesi.

Theotis (Thee-otis): Lumeria Nutavia'nın mevcut İmparatoru. Theotis daha önce Korteria'lıydı ve Ka Kormac'ın bir soylusuydu. Yeğeni Avery

Kormac, İmparatorluğun Güney yarımküresinin, Arkasva ise Korteria'nın mevcut İmparatorudur.

Thorin Oryyan (Thor-in Or-ree-yan): Rhyan'ı eğitmekle görevlendirilmiş çırak soturion ve onun kashoniminin bir parçası. Glemaria Senatörü'nün yeğeni.

Yerlerinize:

Aravia (Ar-ray-vee-ah): Glemaria sınırındaki kuzey ülkesi.

Bamaria (Ba-mar-ria): Lumerian İmparatorluğu'nun en güney ülkesi, Güney'in en prestijli Üniversitesi ve Büyük Kütüphane'ye ev sahipliği yapıyor. Ka Batavia tarafından yönetilir.

Giritanya (Creh-tawn-yah): Ka Zarine tarafından yönetilen, güneyin en kuzeyindeki ülke. Ana şehri Thene'dir ve Lümerliler için popüler bir turistik yerdir.

Damara (Da-mar-ra): Ka Daquataine tarafından yönetilen, güçlü savaşçılarla bilinen bir Güney ülkesi.

Elyria (El-leer-ria): Tarihsel olarak Ka Azria tarafından yönetilen Elyria'nın yönetimi, aslen Bamaria'lı soylular olan Ka Elys'e geçmiştir.

Glemaria (Gleh-mar-ria): Ka Hart tarafından yönetilen, İmparatorluğun en kuzeyindeki ülke. İmparator Devon Hart Arkasva ve Kuzey İmparatorudur. Rhyan Hart daha önce Koltuğun ilk sırasındaydı.

Hartavia (Har-tay-vee-yah): Ka Taria tarafından yönetilen İmparator Hart'ın menşei olan kuzey ülkesi.

Korteria (Kor-ter-ria): İmparatorluğun en batısındaki ülke. Büyü dağlarında en az etkilidir, ancak Korteria'nın Lumerian silahları için Starfire'a erişimi vardır. Ka Kormac tarafından yönetilir.

Lethea (Lee-thee-a): İmparatorluğun Lümerya Okyanusu'nda bulunan tek parçası. Ka Maras tarafından yönetilen bu ülke, yetkileri elinden alınan ya da vorakh ile suçlanan suçluların hapsedilmek üzere gönderildiği yerdir. "Lethea'dan daha uzak" ifadesi, Lethea'da hiçbir şey olmamasından kaynaklanır.

Ama adanın ötesinde okyanus var. Boğulma nedeniyle, adanın ötesine geçme fikri kişinin aklını kaybetmesine benzer.

Lumeria (Lu-mair-ria): Boğulma sırasında Lumerian Okyanusu'na batana kadar Tanrı ve Tanrıçaların ilk cisimleştiği kıtanın adı.

Matavia (Ma-tah-via): Anavatan. Lumeria ile birlikte kullanıldığında batan kıtayı ifade eder.

Nutavia (Yeni-tah-via): Yeni topraklar. Lumeria ile birlikte kullanıldığında, Boğulma'dan sonra hayatta kalan ve Bamaria'ya -önceden Dobra'ya- ulaşmayı başaranlar tarafından kurulan İmparatorluğu ifade

Boğulmadan Kurtulduğu Bilinen Eski Dünyanın Tanınmış Canlıları:

Serafim (Ser-a-feem): Altın kanatlı kuşlar, kartal ile güvercinin andırırlar. Seraphim barışçıl yaratıklardır, Bamaria'da kutsaldır ve çoğunlukla Lumerian İmparatorluğu'nda taşımacılık için kullanılırlar. Görünüşleri narin olsa da son derece güçlüdürler ve kısa mesafelerde on kişiye kadar yük taşıyabilirler. Seraphim'lerin hepsi sıcak iklimleri tercih eder ve İmparatorluğun en kuzeyinde nadiren bulunurlar.

Ashvan: Uçan atlar. Bunlar kanatları olmayan tek gökyüzü yaratıklarıdır. Uçuşları toynaklarında bulunan büyüden gelir. Bir ashvan hızlandığında, sihirleri üzerinde koşmak için küçük geçici yollar yaratacaktır. Teknik olarak ashvan uçamaz, ancak üzerine basıldığında beliren ve kaybolan sihirli yollarda koşarlar. Büyünün kalıntıları arkalarında çizgiler oluşturarak geride kalır, ancak bunlar saniyeler içinde kaybolur.

Nahashim: İsteddiği zaman büyüyüp küçülebilmek yeteneğine sahip, arama amacıyla her boyuttaki alana sığabilen yılanlar. Kaybolan ya da aranan herhangi bir şey neredeyse her zaman bir nahashim tarafından bulunabilir. Pulları neredeyse yakıcı derecede sıcak kalır ve su kenarında yaşamayı tercih ederler. Nahashim'lerin çoğu

Lethea, Lumeria Matavia'nın orijinal konumuna en yakın olan, okyanusa en uzak ülke.

Gryphon (Grif-in): Yarı kartal, yarı aslan olan gökyüzü yaratıkları. Son derece büyük olan bu hayvanlar savaşa götürülebilir, dağları ve soğuk iklimleri tercih ederler. Lümer İmparatorluğu'nun en kuzey bölgelerinde seraphim ve ashvan'ın yerini alırlar. Seraphim'den çok daha ağır yükler taşıyabilirler.

Akadim (A-ka-deem): Tüm yaratıkların en korkuncu, kelimenin tam anlamıyla ruhsuz bedenler. Akadim kurbanlarının ruhunu yiyerek öldürür. Bu şeytani yaratıklar daha önce dönüştürülmüş Lumerianlardı. Akadim bir Lumerian'ın iki katı büyüklüğüne ulaşır ve bir soturion'un beş katı güç kazanır. Ruhlarla beslenmeye devam ettikleri sürece ölümsüz olan bu yaratıklar Lumerian büyüsüne karşı dayanıklıdır. Akadim güneş tarafından zayıflatılır ve Kuzey Yarımküre'de yaşama eğilimindedir.

Su Ejderhası: Lümera Okyanusu'nun derinliklerinde yaşayan mavi pullu ejderhalar. Önceleri zamanlarını kara ve su arasında eşit olarak geçiren tüm su ejderhaları Lümera Okyanusu'nu benimsemiştir ve genellikle Lethea'ya yakın yerlerde görülürler.

Agnavim (Ahg-naw-veem): Lümera topraklarında nadiren görülür. Saf alevden yapılmış kanatları olan bu kırmızı kuşlar Afeyan Yıldız Sarayı'nın işgal ettiği toprakları tercih eder. Lümeryalılar Boğulma'dan beri onları evcilleştiremedi.

Sartlar/Öğeler:

Alissedari (All-is-a-dar-ree): Gryphon sırtında yapılan eski bir soturion turnuvası. Önceleri kral ve kraliçelerin onuruna yapılırdı. İlk ölümle ya da ayakta kalan son gryphon binicisiyle sona erer.

Doğum Bağı/Bağlama: Güçlerine dokunmalarını engellemek veya fiziksel hareket kabiliyetlerini kısıtlamak için bir Lümerlinin etrafına ip bağlayan bir büyü içeren geleneksel bir bağlamanın aksine, Doğum Bağı hiçbir iz bırakmaz. A

Bağlama geçicidir ve büyüü yapan büyücüye bağlı olarak az ya da çok güç ve ısıya sahip olabilir. Tüm Lumeryalılara yaşamlarının ilk yılında bir Doğum Bağlaması verilir; bu büyü, geliştikçe büyü güçlerine erişmelerini engeller. Tüm Lümerliler ergenlikle birlikte büyülerini geliştirir. Doğum Bağı ancak Lumerian on dokuz yaşına geldiğinde, yani yetişkinlik çağına geldiğinde kaldırılabilir.

Hançer: Soturi'ye verilen törensel silah. Hançerin kendi başına özel bir gücü yoktur çünkü bir soturionun büyüü bedeni aracılığıyla dönüştürülür.

Ka (Kah): Ruh. Ka bir ruh kabilesi veya ailesidir.

Kaşonim (Ka-show-neem): Ataların soyu ve güç bağı. Kashonim'i çağırmak soyunuzun gücünü emmenizi sağlar, ancak duruma bağlı olarak kullanımı tehlikeli olabilir. Birincisi, uzun bir soydan geliyorsanız veya özellikle güçlü bir soydan geliyorsanız, sizi bilinçsiz bırakan ezici bir güç miktarı olabilir. İkincisi, çağırmanın içinden geldiği büyücüleri veya soturileri zayıflatma potansiyeline sahiptir. Ayrıca diğer öğrencilere karşı kullanılması da yasa dışıdır.

Kavim (Ka-veem): Ka'nın çoğuludur. Bir Ka, bir ruh kabilesine veya ailesine benzetilebilir. Evlilikler gerçekleştiğinde, birlikteliğin herhangi bir üyesi diğerinin Ka'sının adını alabilir. Tipik olarak, daha prestijli veya asil olan Ka kullanılır, böylece en güçlü Kavim'in büyümeye devam etmesi sağlanır.

Arkasva'nın Defnesi (Ar-kas-va'nın Lor-el'i): Arkasva tarafından takılan taç benzeri altın kolye. Arkasva, Lumeria Matavia'da Kral ve Kraliçe unvanının yerini almıştır ve Defne de tacın yerini almıştır, ancak aynı yüksek saygıya sahiptirler.

Mekarim (Mee-kah-reem): Ruh Eşleri

Mekara (Mee-kah-rah): Sevgi ifadesi, "Ruhum senindir" anlamına gelir.

İktidar koltuğu: Tahta benzer. Lumeria Nutavia'da tahtların yerini Koltuklar aldı, çünkü birçok kraliyet üyesi Lumeria vatandaşları tarafından Boğulma'dan sorumlu tutuldu. Bir hükümdarın taht odası olabileceği gibi, Arkasvim'in de bir Oturma Odası vardır. Arkasva'nın tipik olarak Ka's kalesindeki Oturma Odasında bir Güç Koltuğu ve tapınağında başka bir Koltuğu vardır.

Çıta: Bükülmüş ay ve güneş ağacından yapılan çıta, büyücüler tarafından yaratılan büyüü dönüştürür. Büyü yapmak için bir çıta gerekli değildir, ancak büyüü büyük ölçüde odaklar ve güçlendirir. Daha fazla büyü dönüştürmek için daha büyük bir çıta gerekebilir.

Vadati (Va-dah-tee): Lumeryalıların çok uzak mesafelerde birbirlerini duymalarını ve konuşmalarını sağlayan taşlar. Bu taşların çoğu Boğulma sırasında kaybolmuştur. İmparatorluk şimdi bilinen her taşın sıkı bir kaydını tutuyor.

Valalumir (Val-la-loo-meer): Cennet'te başlayan ve Boğulma ile sona eren Göksel Savaşı başlatan Cennet'in kutsal ışığı. Işık, Asherah ve Auriel'in ilişkisine kadar yedi Tanrı ve Tanrıça tarafından korunuyordu. Asherah ölümlü olmak için sürgün edildi ve Auriel ona ışığı getirmek için düştü. Işığın bir kısmı kristalleşmeden önce Asherah'ın içine girdi. Savaş sona erdiğinde Valalumir yedi parçaya bölündü ve hepsi de Boğulma'da kayboldu.

Valya (Val-yah): Lumerian halkının Boğulma'ya kadar olan tarihini anlatan kutsal metin. Her biri küçük farklılıklar gösteren birden fazla valya kaydedilmiştir, ancak Mar Valya standarttır. Bir diğer popüler çeviri ise Boğulma'dan sonra Mar Valya'dan daha iyi korunduğuna inanılan Tavia Valya'dır, ancak hiçbir zaman kopyalama için standart haline getirilmemiştir. Küçük değişiklikler veya su hasarının olası etkileri, Auriel'in Aşera ile ilk karşılaşmasına dair farklı bilgiler sunar.

Vorakh (Vor-rock): Tabu, yasak güçler. Boğulma'dan sonra kaybolan üç büyüü yetenek yasası kabul edilir: vizyonlar, zihin okuma,

ve zihinle seyahat etmek. Vorakh, Yüksek Lümerce'de "Tanrıların hediyesi" olarak çevrilebilir, ancak artık "Tanrıların laneti" olarak çevrilmektedir.

LUMERİA İMPARATORLUĞU

Lumerian İmparatorluğu altında birleşmiş on iki ülke vardır. Lumeria Nutavia'nın 12 Yönetici Kavimi. Her ülke, yönetici Ka'nın Yüce Lordu veya Leydisi bir Arkasva tarafından yönetilir.

On iki ülkenin tamamı İmparator'un yönetimine ve yasalarına boyun eğer. Her Arkasva aynı zamanda İmparatorluğun Kuzey veya Güney yarımkürelerindeki her ülke üzerinde yargı yetkisine sahip bir Arkasva olan bir İmperator'a hesap verir.

İmparator'un yönetimine ek olarak, her ülkeden bir tane olmak üzere on iki senatör (iktidardaki Ka'nın üyesi olmayabilir) Senato'nun on iki sandalyesini doldurur. İmperator ve İmparator rolleri ömür boyu süren atamalardır. Aile üyelerine devredilemezler. İmperatorlar ve İmparatorlar iktidardaki Kavim tarafından seçilmelidir. Kavim, bir önceki İmparator veya İmparatorumuz kendi Ka'larına mensupsa, her iki rol için de aday gösteremez.

İmparatorlar Ka'larıyla bağlarını koruyabilir ve ülkelerinde hüküm sürebilirler. Bir İmparator meshedildikten sonra Ka'sını kaybeder ve tüm Lümerliler için bir baba veya anne gibi olmalıdır.

İLETİŞİMİN EMİRİK ÇAĞI

İMPARATOR THEOTİS, HİGH LUMER'İN EFENDİSİ A
NUTAV AI

İmparator, başkenti Numeria'dan tüm İmparatorluğu yönetir. İmparator, Senato'nun ve İmparatorluk altında birleşmiş on iki ülkenin işleyişini denetler.

Devon Hart, Kuzey İmparatoru

Kuzey İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp Kuzey'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Yönetimi, şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri içerir:

Glemaria, Ka Hart

Payunmar, Ka Valyan

Hartavia, Ka Taria

Ereztia, Ka Sephiron

Aravia, Ka Lumerin

Sindhuvine, Ka Kether

Avery Kormac, Güney İmparatoru

Güney İmparatoru, sadece kendi ülkesini yönetmekle kalmayıp Kuzey'e ait diğer beş ülkenin yönetimini de denetleyen bir Arkasva'dır. Şu anda görevde olan Imperator aynı zamanda İmparatorun yeğenidir. Onun yönetimi

şu anda aşağıdaki Kavim tarafından yönetilen aşağıdaki ülkeleri içerir:

Bamaria, Ka Batavia

Korteria, Ka Kormac

Elyria, Ka Elys (daha önce Ka Azria)

Damara, Ka Daquataine

Lethea, Ka Maras

Cretanya, Ka Zarine

Ölümsüz Afeyan Mahkemeleri*

Güneş Sarayı: Kral RaKanam tarafından yönetilen El

Zandria Ay Mahkemesi: Kraliçe Ma'Nia tarafından

yönetilen Khemet Yıldız Sarayı: Gece Toprakları,

Kraliçe Ishtara tarafından yönetilir

**Afeyan Mahkemeleri Lümer İmparatorluğu'nun bir parçası olarak görülmez ve İmparator'a boyun eğmez, ancak tarih, önceki antlaşmalar ve ticaret anlaşmaları mahkemeleri barış içinde ve birlikte çalışmaya devam ettirmiştir. Lumeria Matavia kıtasında yaşamı paylaşan tek iki gruptur.*

EKLERİN BAŞLIKLARI VE FORMLARI

Çıracak: Eğitiminin ilk üç yılını tamamlamış bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim. Bir çıracak olarak zamanları kendi çalışmaları ve bağlı oldukları acemiye öğretmek arasında bölünür. Bu, Kashonim'in gücünü güçlendirmek için ve bir konuyu öğretmenin o konuyu öğrenmenin ve ustalaşmanın en iyi yolu olduğuna dair Bamarian felsefesi nedeniyle yapılır.

Arkasva (Ark-kas-va): Ülkenin hükümdarı, kelimenin tam anlamıyla "en yüksek ruhun iradesi" olarak tercüme edilir.

Arkasvim (Ark-kas-veem): Arkasva'nın çoğulu

Arkturion (Ark-tor-ree-an): Ülkenin savaş lordu, soturi/ordularının generali.

İmparator: Lumerian İmparatorluğu'ndaki on iki ülkenin hükümdarı. İmparator, iktidardaki arkasvim tarafından seçilir. Ömür boyu görev yaparlar. Bir İmparator veya İmparatoriçe öldüğünde, Kavim yeni bir hükümdar seçmelidir. İmparator meshedildiğinde Ka'sından feragat etmelidir ama hiçbir Ka üst üste iki kez İmparator/İmparatoriçe doğuramaz.

Forsworn: Yeminini bozmuş bir Lumerian için kullanılan aşağılayıcı terim. Yeminini bozan ya da suçlu olduğu düşünülen biri olabilir. Ülkelerinden sürgün edilmekle karşı karşıya olanlar için de kullanılır.

Veliaht: Arkasva'nın en büyük çocuğuna veya varisine verilen unvan. İktidar Koltuğunun sıradaki sahibi veya Koltuktan İlk Gelen.

Imperator: Minyatür bir İmparator. İmparatorluğun her zaman biri Kuzey Yarımküre, diğeri Güney Yarımküre için olmak üzere iki İmparatoru vardır. İmparator aynı zamanda ülkelerinin Arkasva'sıdır, kendi yarımküreleri üzerinde yetki sahibidirler ama aynı zamanda her Arkasva ile İmparator arasında bir ses ve doğrudan elçi görevi görürler.

Hanımefendi: Bir kadın veya kadın olarak tanımlanan soylu bir üye için resmi hitap

Lord: Bir erkeğe veya soyluların erkek kimliği taşıyan üyelerine yönelik resmi hitap.

Büyücü: Büyüler aracılığıyla sihir dönüştüren bir Lumerian. Büyülerini odaklamak için bir çita kullanılır. Kişi ne kadar çok odaklanırsa, o kadar az stave'e ihtiyaç duyar, ancak ne kadar çok büyü kullanabilirse, stave'in o kadar büyük olması gerekebilir. Ark büyücüleri (yüksek büyücüler) kendileri kadar uzun çitalara sahip olma eğilimindedir.

Acemi: Meshedilmiş bir büyücü veya soturion olmak için eğitimlerinin başında olan bir soturion veya büyücüyü tanımlamak için kullanılan terim.

Soturion: Asker, sihirle güçlendirilmiş savaşçı. Bedenleri aracılığıyla büyü dönüşümü yapabilen bir Lumerian. Asil olmayanlar için bir hitap şekli olarak kullanılabilir.

Soturi: Soturion'un çoğulu. Birden fazla asker veya bir ordu anlamına gelebilir

Turion: Komutan, soturi lejyonlarına liderlik edebilir, Arkturion'larına hesap vermelidir.

Turi: Turion'un çoğulu

Ekselansları: Yönetici Ka'nın herhangi bir üyesi için resmi hitap şekli. Arkasva da dâhil olmak üzere, İktidar Makamı'na sırası gelen herkese bu şekilde hitap edilmelidir. Bir soyluya "zat-ı aliniz" diye hitap edilebilmesi için Makam'da sırası olması gerekir.

Ekselansları: Sadece imparator olarak görev yapan Lümer soylularına resmi hitap olarak ayrılmıştır. Bu hitap şekli aynı zamanda

Afeyan Star Mahkemesi tarafından kabul edilmiştir.

Majesteleri: Sadece İmparator veya İmparatoriçe için kullanılır. Daha önce Lumeria Matavia'nın kral ve kraliçeleri için kullanılıyordu. Bu aynı zamanda Afeyan Güneş ve Ay Saraylarının Kral ve Kraliçelerine de uygulanabilir.

TEŞEKKÜRLER

Sanki Son'u ateşli bir rüyada yazmışım gibi hissediyorum. Zaman hem çok hızlı hem de çok yavaş ilerliyordu. Sanki kitap hiç bitmeyecekmiş, daha yeni başlamışım gibi geliyordu, ta ki aniden bitene ve beklediğimden çok daha uzun olana kadar. Lady'den sonra bu kitabı yazmak çok keyifliydi. Bazen acı verse de Rhyan'ın zihnine geri dönmeyi sevdim. Ama onu yazmayı seviyorum, sahip olduğumuz bilgi boşluklarını doldurmayı ve derinleştirmeyi seviyorum ve onun bakış açısından daha fazlası için heyecanlanan her okuyucuya çok minnettarım.

Ve Seven Queens Press'in büyüyen ekibine ve işbirlikçilerine kocaman bir teşekkür!

Sara DeSabato, vay anasını! Bu gelişimsel düzenlemelerle çok yardımcı oldun ve Oğul'un olması gerektiği hale gelmesine gerçekten yardımcı oldun. Gezegende çok az insan beni ve bu dünyayı, beynimden bir şeyleri duygusal haliyle çıkarabilecek ve onları anlaşılır ve güzel hale getirebilecek kadar iyi tanıyor. Her zaman ne söylemeye ya da yapmaya çalıştığımı biliyordunuz ve bunu güzel bir şekilde gerçekleştirmeme yardımcı oldunuz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır!!! Bunca yıl sonra burada olacağımızı kim bilebilirdi ki, ama kelimenin tam anlamıyla mükemmel ve var olan tüm kurgu ödülleri hak ediyorsun! Ayrıca düzenlemelerimi bitirmem için bana bağırdığın için de teşekkür ederim, lol.

Kurumsal üyelere sesleniyorum, toplantılarımızı ve ekip görüşmelerimizi seviyorum. Gerçekliğin organizasyonumuzla hiçbir ilgisi olmamasını seviyorum. Ve ikinize de beni topraklanmış ve akli başında tuttuğunuz, beni çağırdığınız, nefes almamı sağladığınız ve bazen beni rahatlamak ve tatil yapmak gibi can sıkıcı şeyler yapmaya zorladığınız için sonsuza dek minnettarım. Ayrıca bir daha asla Seaport'a gitmeyeceğim. Ama muhtemelen gideceğim (ama asla saat 4'te değil). Her neyse. Teşekkür ederim!

Marcella Haddad, zihnimi sürekli sıfırladığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, her ne kadar bu sefer dikkatimi dağıtmaya çalışmış olsan da! Yine de sorun değil, başardım! Desteğiniz için sonsuz teşekkürler.

Asha Venkataraman, kelimenin tam anlamıyla saçlarımı tuttuğun (ne zaman olduğunu biliyorsun) ve her zaman hevesli bir beta okuyucu olduğun için teşekkür ederim. Desteğiniz devam etmemde bana gerçekten yardımcı oldu.

Danielle Dyal, her zamanki gibi harika, hızlı kopya düzenlemeleri! Teşekkür ederim!

Heather Creeden, ekibe katıldığınız için çok mutluyum! Ne kadar hızlı ve kapsamlı çalıştığınıza hala hayranım ve video tepkileriniz kesinlikle notlarınız kadar harikaydı! Teşekkür ederim!

Stefanie Saw, bu kapak o kadar büyüdü ki, tahmin bile edemezsiniz! Seninle çalışmayı seviyorum.

Aziz Jüpiter, tasarımıyla her şeyi sadece hayal edebileceğim bir yere yükselttiniz! Nefesler hala kesiliyor.

Morgan Madden, gelip beynimde açık olan yüzlerce sekmeyi düzenlediğin için teşekkür ederim. Yazmaya çok daha fazla odaklanabildim ve size minnettarım.

Donna Kuzma, var olduğun için teşekkürler! Çok daha fazlasını yapacağız!

Steve Kuzma, yaptığınız işi sürdürmeye çalışırken ne kadar stres yaşardım... Bunu yapan kişi olduğunuz için teşekkür ederim!

Dylan, Blake, Hannah, Dani, sizi seviyorum!

Drowned Empire ARC Ekibi, siz rock yıldızısınız. Size minnettarım ve bu çılgın yolculukta benimle birlikte olduğunuz için çok mutluyum! Bugün burada olmamızın sebebi gerçekten sizlersiniz.

Ve Forsworn Mayhem Takımı, hepinizi seviyorum! Yaptığınız her şey için minnettarım! Teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Ve son olarak, her zaman olduğu gibi,
okuduğunuz için teşekkür ederiz! Sevgilerimle,
Frankie

ALsO YAZAR TARAFINDAN

1. Boğulmuş İmparatorluğun Kızı
2. Boğulmuş İmparatorluğun Muhafızı
3. Boğulmuş İmparatorluğun Gündönümü
4. Boğulmuş İmparatorluğun Leydisi

FRANKIE DIANE MALLIS HAKKINDA

Frankie Diane Mallis, fantastik aşk romanı Drowned Empire serisinin çok satan yazarıdır. Kitaplar Amazon'da Yunan ve Roma Miti ve Tarihsel Fantezi dallarında 1 numaralı en çok satanlar listesine girmiştir. Boğulmuş İmparatorluğun Kızı ayrıca Barnes and Noble tarafından bağımsızların en çok seçtiği kitaplar arasında gösterilmiştir. Philadelphia'nın dışında yaşamakta, yoga ve oryantal dansla uğraşmakta ve genellikle glütensiz tatlılar pişirirken bulunabilmektedir. Daha fazlasını öğrenmek için www.frankiedianemallis.com adresini ziyaret edin ve haber bültenine katılın. Frankie'yi Instagram'da @frankiediane ve TikTok'ta @frankiedianebooks hesaplarından takip edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.